

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

J.D.
ROBB

CELEBRITY
IN DEATH

'Edge-of-the-seat suspense'
Amazon

Nora Roberts, J.D. Robb takma adını kullanarak ilk romanını 1995 yılında yayınladı ve okuyucuları çivi gibi sert ama duygusal olarak hasar görmüş cinayet polisi **Eve Dallas** ve milyarder İrlandalı haydut **Roarke ile** tanıştırdı.

In Death serisi ile Robb, her yeni romanı dünya çapında en çok satanlar listelerinde bir numaraya ulaşarak dünyanın en büyük gerilim yazarlarından biri haline geldi.

Daha fazla bilgi için www.jd-robb.co.uk adresini ziyaret edin.

Facebook'ta **Nora Roberts ve J. D. Robb**'un hayranı olun

AYRICA J.D. ROBB OLARAK YAZAN NORA ROBERTS

Ölümde Çıplak

Ölümde Zafer

Ölümde Ölümsüzlük

Ölümde Coşku

Ölümde Tören

Ölümde İntikam

Ölümde Tatil

Ölümde Komplo

Ölümde Sadakat

Ölümde Tanık

Ölümde Yargı

Ölümde İhanet

Ölümde Baştan

Çıkarma

Ölümde Yeniden
Birleşme Ölümde
Saflık Ölümde
Portre Ölümde
Taklit Ölümde
Bölünmüş
Ölümde Vizyon
Ölümde Hayatta
Kalan Ölümde
Köken
Ölümde Hafıza
Ölümde Doğum
Ölümde Masumiyet
Ölümde Yaratılış
Ölümde Yabancılar
Ölümde Kurtuluş
Ölümde Vaatler
Ölümde Akraba
Ölümde Fantezi
Ölümde Hoşgörü
Ölümde İhanet New

York'tan Dallas'a

Telif Hakkı

Hachette Digital tarafından
yayımlanmıştır ISBN: 978-0-748-
12586-9

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2012 Nora Roberts

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Hachette Digital
Little, Brown Book Group
100 Victoria Embankment
Londra, EC4Y 0DY

www.hachette.co.uk

İçindekiler

Ayrıca Nora Roberts tarafından J.D. Robb
adıyla yazılmıştır Telif Hakkı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

Şöhretten rezilliğe giden yol çok
zorludur.

THOMAS FULLER

Güç arzusu, başkalarına hükmetme
arzusu, kalbi diğer tüm tutkulardan daha fazla
alevlendirir.

TACITUS

KORKU VE BİRAZ DA PİŞMANLIKLA cinayeti inceledi. Sessiz odada, iyi bir merlot rengine bir kanepenin üzerinde yatıyordu, kalp kanı bir neşterin gümüş cıvatasının altında soluk gri bir gömleği lekeliyordu. Düz ve acımasız gözleri cesedi, odayı, alçak masanın üzerinde ustalıkla yerleştirilmiş meyve ve peynir tepsisini izledi.

"Yine çok yakın." Uzun, zayıf gövdesini düzeltirken sesi de gözleri gibi polisti. "Yere yatıyor. Droidi devre dışı bıraktı, onu ve evin güvenliğini Rahatsız Etmeyin'e programladı. Ama burada yatıyor ve birinin gelip üzerine eğilmesinden endişe etmiyor. Tranqs olabilir. Toksin ekranını kontrol edeceğiz ama sanmıyorum. Onu tanıyordu. Kadın odaya girdiğinde hayatından endişe etmedi."

Kapıya doğru adım attı. Dışarıdaki koridorda güzel sarışın yere oturmuş, başını ellerinin arasına almış, sağlam yapılı, çiçeği burnunda dedektif ise yanında sırtıyordu.

Ve kapının girişinde, arkasında cinayetle çerçevelenmiş bir şekilde durdu.

"Ve kes! İşte para atışı."

Yönetmenin işaretiyle, merhum Wilford B. Icove Junior'ın ev ofisi olarak giydirilen alan bir ses ve hareket kovanına dönüştü.

Bir zamanlar o ev ofisinde, bu seferki gibi oturmayan ve kıcını kaşımayan bir bedenin başında duran Teğmen Eve Dallas, garip bir deja vu duygusunun paramparça olduğunu hissetti.

"Bu buzlu mu ne?" Yanındaki Peabody pembe kovboy çizmelerinin topuklarını kaldırıp indirerek ölçülü bir dans yaptı. "Gerçek bir video setinde kendimizi izliyoruz. Ve iyi görünüyoruz."

"Bu çok garip."

Ve daha da tuhafı, diye düşündü Eve, kendisinin -ya da makul bir benzerinin- büyük, mutlu bir yüz ifadesiyle ona doğru geldiğini görmek

Gülümse.

Böyle gülümsemiyordu, değil mi? Bu da başka bir tuhaflık olurdu.

"Teğmen Dallas. Sete gelebilmeniz çok güzel. Sizinle tanışmak için can atıyordum." Aktris elini uzattı.

Eve, Marlo Durn'u daha önce de görmüştü ama koyu yeşil gözlü, güneşin öptüğü bir sarışın olarak. Kısa, dalgalı kahverengi saçları, kahverengi gözleri, hatta çenesindeki kendisinininkine benzeyen sığ çukur bile Eve'e peruklardan bir parça verdi.

"Ve Dedektif Peabody." Marlo sahne için giydiği uzun deri paltoyu (Eve'in kocasının Ilove soruşturması sırasında ona verdiğinin ikizi) gardırop görevlisine uzattı.

"Büyük bir hayranınızım Bayan Durn. Oynadığınız her şeyi izledim."

"Marlo," dedi Peabody'ye. "Ne de olsa ortağız. Peki, sen ne düşünüyorsun?" Seti işaret etti ve Eve'in parmağındaki alyansın bir ikizi Marlo'nun parmağında parladı. "Yaklaştık mı?"

"İyi görünüyor," dedi Eve. Hâlâ etrafta koşuşturan insanların olduğu bir suç mahalli gibi.

"Roundtree -yönetmen- gerçekçi bir film istiyor." Marlo başıyla monitörün başında kambur duran iri yarı adamı işaret etti. "Ve istediğini elde ediyor. Her şeyi New York'ta çekmemiz için ısrar etmesinin nedenlerinden biri de bu. Umarım etrafa bakacak, bir şeyler hissedecek vaktin olmuştur. Projeyi duyar duymaz, hatta Nadine Furst'un kitabını okumadan önce bile bu rolü istemiştim. Ve siz, ikiniz de bunu yaşadınız. Şimdi gevezelik ediyorum."

Hızlı ve kolay bir kahkaha attı. "Büyük bir hayran hakkında konuş. Aylardır kendimi Eve Dallas'la ilgili her şeye kaptırmış durumdayım. Hatta Roundtree bile seni ya da komutanını K.T. ve benim ikinizle birlikte gezmemize izin vermeye ikna edemediğinde birkaç dedektifle birlikte gezdim. Ve," diye devam etti Eve cevap vermeden önce, "kendim de demlendiğim için, neden engel koyduğunuzu tamamen anlıyorum."

"Tamam."

"Ve yine gevezelik. K.T.! Gel de gerçek Dedektif Peabody ile tanış."

Roundtree'yle derin bir tartışmaya dalmış olan aktris ona doğru baktı. Eve'in halkla buluşma gülümsemesini takınmadan önce gözlerinde kızgınlık okunuyordu.

"Ne güzel." K.T. el sıkıştı, Peabody'ye bir kez daha baktı. "Saçlarının uzamasına izin veriyorsun."

"Evet. Sayılır. Az önce seni Teardrop'ta gördüm. Tam bir magandaydın."

"Dallas'ı birkaç dakikalığına çalacağım." Marlo kolunu Eve'in koluna doladı. "Hadi biraz kahve içelim," dedi ve Eve'i olay yeri setinden çıkarıp Ilove evinin ikinci katının maketine doğru çekti. "Yapımcılar bana senin içtiğin markayı ayarladılar ve şimdi bağımlısı oldum. Asistanımdan bizi karavanıma yerleştirmesini istedim."

"Sen çalışmıyor musun?"

"İşin büyük bir kısmı beklemek. Sanırım bu polislikle benzerlik gösteriyor." Botları ve sert pantolonuyla hızlıca hareket eden Marlo, -Eve'in tahminine göre- omuz askılı silahıyla stüdyoya, setlerin, ekipmanların ve insan yığınlarının yanından geçerek ilerledi.

Eve kendi çalışma odasının girişinde durdu. Masalar -Dağınıktı - onu bir önceki düşüşe götüren dosya panosu, küpler, sürtünmüş zemin.

Eksik olan tek şey polisler ve işlenmiş şeker, kötü kahve ve ter kokusuydu.

"Bu doğru mu?"

"Evet, biraz daha büyük sanırım."

"Ekran da öyle görünmeyecek. Ofisinizi aynı düzende yeniden ürettik, böylece beni ya da diğerlerinden birini bu alandan geçerken, içeri ya da dışarı çekebilirler. Görmek ister misiniz?"

Sahte duvarı ve Eve'in ekranda da görünmeyeceğini varsaydığı açık bir alanı geçip

Cop Central'daki ofisinin dar penceresine kadar mükemmele yakın bir modeli. Gerçi bu pencere New York yerine stüdyoya bakıyordu.

Eve dışarıya bakmak için yürüdüğünde Marlo, "Manzarada CGI kullanacaklar-binalar, hava trafiği," dedi. "Burada zaten bazı sahneler çektim ve komployu ortaya koyduğunuz konferans odası sahnesini yaptık-Icove, Unilab, Brookhollow Akademisi. Çok yoğundu. Diyaloglar doğrudan kitaptan alındı ve bize gerçek kayıtlara çok yakın olduğu söylendi. Nadine, gerçekliği sayfaları çeviren bir hikâyeyle birleştirerek harika bir iş çıkarmış. Gerçi sanırım gerçeklik de sayfaları çeviriyordu. Seni çok takdir ediyorum."

Şaşırان ve biraz da rahatsız olan Eve döndü.

"Her gün yaptığınız şey," diye devam etti Marlo, "çok önemli. Ben işimde iyiyim. Bu işte çok iyiyim ve yaptığım şeyin önemli olduğunu hissediyorum. Küresel bir klonlama halkasını ortaya çıkarmak önemli değil ama sanat, hikayeler ve bu hikayeleri hayata geçiren insanlar olmadan dünya daha üzücü, daha küçük bir yer olurdu."

"Elbette olur."

"Bu rolü araştırmaya başladığımda, hakkını vermeyi bu kadar çok istediğim başka bir rol olmadığını fark ettim. Sadece Oscar potansiyeli nedeniyle değil - parlak altın adam şöminemin üzerinde harika görünecek olsa da - ama önemli olduğu için. Sadece bir sahne izlediğinizi biliyorum ama umarım size doğru gelmeyen, doğru hissettirmeyen bir şey olursa bana söylersiniz."

"Bana doğru gibi geldi." Eve omuz silkti. "Mesele şu ki, yaptığınız şeyi yapan, söylediğiniz şeyi söyleyen birinin siz olmasını izlemek garip, sanırım biraz da kafa karıştırıcı. Garip ve kafa karıştırıcı hissettirdiğine göre doğru olmalı."

Marlo'nun gülümsemesi patladı. Ve hayır, diye düşündü Eve, kesinlikle o şekilde gülümsemedi.

"Bu iyi o zaman."

"Ve bu." Eve ofis setinin etrafında bir tur attı. "Oturup bazı evrak işlerini halletmem gerektiğini hissediyorum."

"Carmandy bunu duysa çok heyecanlanırdı. Kendisi baş set tasarımcısıdır. Hadi şu kahveyi alalım. Yakında sete dönmem gerekecek."

Güneşin kavurduğu 2060 Ekim'inde dışarı çıktıklarında Marlo eliyle işaret etti. "Bu taraftan gidersek Roarke/Dallas evlerinin bir kısmını göreceksiniz. Muhteşem bir yer. Reklamcımız Preston, sen ve Peabody setteyken bazı tanıtım çekimleri isteyeceklerini söyledi mi? Valerie Xaviar, yani reklamcı, ilgileniyor. Her şeyin başında o var."

"Bahsedildi."

Marlo tekrar gülümsedi ve Eve'in kolunu hafifçe ovdu. "Bunu yapmayı tercih etmeyeceğini biliyorum, ama video için harika bir tanıtım olacak ve oyuncularını ve ekibi mutlu edecek. Umarım bu akşamki yemeğe katılırsın. Sen ve Roarke."

"Bunu planlıyoruz." Eve, bundan kurtulamayacağını düşündü.

Marlo bir kahkaha attı ve Eve'e bir bakış fırlattı. "Ve sen de keşke sıcak bir davam olsaydı da bunu atlayabilseydim diyorsun."

"Sanırım işinizde iyisiniz."

"Düşündüğünden daha eğlenceli olacak. Zor olmayacak çünkü işkence olacağını düşünüyorsun."

"Ofisime dinleme cihazı bağladınız mı?"

"Hayır, ama sana bağlı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor." Marlo şakağına dokundu. "Bu yüzden düşündüğünden çok daha fazla eğleneceğini biliyorum. Ve Julian'ı seveceksin. Roarke'ı çok iyi canlandırdı; aksanı, vücut dili, o tarif edilemez güç ve seks duygusu. Ayrıca, muhteşem, komik ve çekici. Onunla çalışmayı çok sevdim. Şu anda bir soruşturmada mısın?"

"Daha birkaç gün önce bir tanesini kapattık."

"Whitwood Center davası, en azından medya böyle adlandırıyor. Dediğim gibi, çok yoğunum. Yine de, aktif bir şey üzerinde çalışmadığınız zamanlarda bile, diğer soruşturmaları denetliyor, mahkemede ifade veriyor, bölümünüzdeki memurlara ve dedektiflere danışmanlık yapıyorsunuz. Çok yoğunsunuz. Şunlarla uğraşmak-"

Eve'in iletişim cihazı sinyal verince Marlo sözünü kesti.

"Dallas."

Merkez, Dallas, Teğmen Eve. On iki Batı Üçüncü'deki memurla görüşün. Muhtemel cinayet.

"Anlaşıldı. Dallas ve Peabody, Dedektif Delia, yoldalar." Kapattı ve Peabody'ye işaret etti. "Birini yakaladık. Benimle araçta buluş."

İletişim cihazını cebine koyarak Marlo'ya baktı. "Özür dilerim."

"Hayır, tabii ki. Tam da biz burada dururken bir vaka yakaladınız. Muhtemelen aptalca bir soru ama sizinle iletişime geçildiğinde, birinin öldüğü söylendiğinde nasıl hissediyorsunuz?"

"Sanki işe gitme vakti gelmiş gibi. Dinle, bana etrafı gösterdiğin için teşekkürler."

"Çok daha fazlası var. Big Bang Productions Chelsea Piers'da Dallas World'ü inşa etti. En az iki hafta daha çekim yapacağız, muhtemelen üç hafta. Belki geri dönebilirsin."

"Olabilir. Benim gitmem gerek. Akşam görüşürüz, iş izin verirse."

"İyi şanslar."

Eve VIP otoparkına ve aracına doğru ilerledi. Birinin ölmüş olmasından mutlu değildi ama zaten öleceklerse, aptal fotoğraf çekimi olayından önce davayı almış olmaktan da mutsuz değildi. Marlo Durn'u cana yakın, belki biraz gergin ama cana yakın, zeki ve pislik olmayan biri olarak bulmuştu. Ama itiraf etmeliydi ki, size bu kadar çok benzeyen birine bakıp durmak biraz sinir bozucuydu. Ve bunu sizin çevrenize benzeyen bir ortamda yapmak.

Dallas

Dünyası.

Hah.

"Birini yakalayacağımızı bilmez miydin?" Peabody aceleyle kalktı. "Çok eğlenceliydi! Ve Preston-Preston Stykes, yönetmen yardımcısı- bir cameo yapabileceğimi söyledi! Önümüzdeki hafta sonu bazı sokak sahneleri çekecekler ve ben de bir yaya olacağım - yakın çekim ve hatta belki bir replikle. Bahse girerim

sivilce çıkar." Bir eliyle yüzünü sıvazlayarak kontrol etti. "Yakın çekim yaptığında hep sivilce çıkar."

"Çok yakın çekim vardı, sivilce değil. Senin sivilcelerini bilmek istemiyorum."

"Bu benim ilkim olacak." Eve direksiyona geçerken o da yolcu koltuğuna yerleşti. "Ve bu akşam yemekte soylularla takılacağız. Video yıldızlarıyla, ünlülerle, Hollywood'un en gözde yönetmeninin Park Avenue'deki lüks evinde yemek yiyeceğim, en güçlü ve saygın yapımcıyla -ve Big Bang Productions'ın kurucusuyla- tanışacağım." Peabody olası sivilceleri kontrol etmeyi bırakıp elini karnına bastırdı. "Kendimi biraz hasta hissediyorum."

"Sonra da Hollywood'un en seksi yönetmeninin lüks tuvaletine girebilirsin."

"Seni arıyordu, Roundtree. Seni bulması için bir uşak göndermek üzereydi."

"Kendime ofisimi ve çalışma odamı gezdirmek gibi gerçeküstü bir deneyim yaşıyordum."

"Oh! Masam. Masamda oturabilirdim. Oturabilirdim masanda."

"Hayır."

"Bu bir video seti." "O zaman bile, hayır."

"Kötü. Diğer sen iyi biri. Ona Marlo diyebilirim. Diğer ben bir tür sürtük."

"İşte böyle. Tipleme."

"Komik, ha ha. Gerçekten, benimle otuz saniye kadar konuştu, sonra beni başından savdı. Ve ne dedi biliyor musun?"

"Orada olmadığım halde nasıl bilebilirim?"

"Öyleyse, sana anlatacağım." Peabody kaşlarını çatarak ön camdan dışarı bakarken gökkuşağı camlı güneş gözlüklerini taktı. "Eğer Nadine'in kitabı doğru bir tasvirse, iddialı bir kurs almamı önerdiğini söyledi. Aksi takdirde asla bir emir kulu ya da en iyi ihtimalle bir yardımcıdan başka bir şey olamayacağım. Ama bu itaatkâr tavrımla asla yetkili olamam."

Eve ensesinde bir sıkıntı pençesinin sıyrıldığını hissetti. Ortağı, kirli polislerden oluşan bir örgütün soruşturulmasına ve çökertilmesine önyak olacak kadar iddialıydı.

"O bir tür kaltak değil. O aslında bir kaltak. Ve sen de bir emir kulu değilsin."

"Bu doğru. Ben senin ortağınım ve tamam, sen de benim teğmenimsin ama bu beni itaatkâr tavırları olan yalaka bir ast yapmaz."

"Sırada emirlere uymak itaatkârlık değil, iyi bir polis olmaktır. Ve zamanın yarısında ukala bir tavrın var."

"Teşekkürler. Kendimden pek hoşlanmadım."

"Senden pek hoşlanmıyorum. Diğer ben de öyle." "Şimdi kafam karıştı."

"Marlo ve K.T. birbirlerinden pek hoşlanmıyorlar. Kamera üzerlerinde değilken belli oluyor. Yönetmen 'Kes' dediğinde ayrı yollara gittiler, Marlo K.T.'yi yanına çağırana kadar konuşmadılar ve birbirlerine bakmadılar."

"Sanırım gözlerimde Hollywood yıldızları vardı çünkü fark etmedim. Ama haklısınız. Biriyle bu kadar yakın çalışmak, birbirinizden hoşlanıyormuş ve saygı duyuyormuş gibi davranmak zorunda kalmak ama aslında öyle olmamak zor olmalı."

"Bu yüzden buna oyunculuk diyorlar."

"Hala. Oh, ve bence diğer ben daha büyük bir kışa sahip." "Buna şüphe yok."

"Gerçekten mi?"

"Peabody, aslında onun kışına bakmadım ve seninkine de nadiren bakma fırsatım oluyor. Ama seni mutlu edecekse onun kışının daha büyük olduğunu söylemeye hazırım ve Hollywood insanları hakkında konuşmayı bırakabiliriz."

"Tamam, ama bir şey daha var. Diğer ben de yalancı bir çuval. Bana bir sonraki sahnesi için hazırlık yapması gerektiğini söyledi ama VIP otoparkına gitmek için karavanların olduğu yerden geçerken onu gördüm ve onu duydum. Karavan kapılarından birine vurarak, 'Orada olduğunu biliyorum, seni piç kurusu, aç şu lanet kapıyı' diye bağıırıyordu. İşte böyle."

"Kimin karavanı?"

"Bilmiyorum ama çok kızgındı ve etrafta ekip olduğu için kimin duyduğunu umursamıyordu."

"Her zaman söylediğim gibi. Sen kötü huylu ve klas olmayan bir kaltaksın."

Peabody içini çekti, gülümsedi. "Ama bir ast değil."

Eve, siyah-beyaz bir arabanın arkasına geçerken, "Bunu hallettiğimize göre," dedi, "belki şu DB'yi kontrol edebiliriz."

"Bir film setine ziyaret, bir DB ve ünlülerle akşam yemeği. Gerçekten güzel bir gün."

Cecil Silcock için değil.

Özenle döşenmiş mutfağının leopar desenli fayanslarında günü erken sona ermişti. Orada yatıyordu, başındaki yaradan akan kan siyah benekli altının üzerinde nehirden göle akıyordu. Eve'e göre bu durum zemini biraz fazla ölümcül şekilde yaralanmış bir hayvan gibi gösteriyordu.

Cecil kesinlikle ölümcül bir yara almıştı. Kafası önce küt bir cisme, sonra da maalesef desenli fayanslara temas etmeden önce giydiği doku inceliğindeki beyaz kaşmir bornozuna da kan bulaşmıştı. Eve, alnındaki yaradan Cecil'in altın kaplama siyah pişirme adasının kenarına da temas ettiğini anladı.

Mutfağın geri kalanı, yemek ve oturma alanları, ana yatak odası, misafir yatağı ve banyo, lüks bir ev dekorasyonu showroomu kadar lekesiz, aksesuarlı ve düzenliydi.

Kapıdaki memur Eve'e "Zorla girildiğine dair bir işaret yok," dedi. "Kurbanın eşini yatak odasında bulduk. Son iki gündür şehir dışında olduğunu, eve erken geldiğini, öğleden sonraya kadar gelmemesi gerektiğini ve cesedi bulunduğunu söyledi."

"Bavulu nerede?"

"Yatak odasında."

"Güvenlik disklerini alalım."

"Eşi geldiğinde güvenliğin kapalı olduğunu söyledi. Kurbanın sık sık ayarlamayı unuttuğunu iddia ediyor."

"Güvenlik istasyonlarını bulun, yine de kontrol edin." Eve Seal-It'ini saha çantasına geri attı ve cesedin yanına çömeldi. "Kimliğini doğrulayalım, ölüm nedenini öğrenelim, Peabody. Buradan sert bir darbe almış, kafasının sol tarafından, şakağından, göz çukurundan. Geniş, ağır ve düz bir şey."

"Kurbanın Cecil Silcock olduğu doğrulandı, elli altı yaşında, bu adresten. Paul Havertoe ile dört yıldır evli. Good Times parti planlama şirketinin sahibi/işletmecisi."

"Artık onun için iyi zamanlar yok." Topuklarının üzerinde geriye yaslanan Eve etrafına bakındı. "Zorla giriş yok. Ve ev sihirli periler tarafından temizlenmiş ve kabartılmış gibi görünüyor. Bahse girerim platin bir evlilik yüzüğü takıyordur ve üzerinde kocaman bir elmas vardır. Soygun için bir sebep olması pek mümkün değil. Mücevherler, ayrıca kolayca taşınabilen çok sayıda üst düzey elektronik eşya görüyorum."

"Saat 10:30:06. Böyle giyinmiş, zorla girmemiş, katili tanıyor olmalı. Katili içeri aldı, buraya geri döndü, belki kahve yapmak için falan. Ve Good Times Cecil artık yok."

"Aynen böyle olabilir. Ya da böyle giyinmiş olabilir, Cecil'in eşi şehir dışındayken misafiri vardı, ki şehir dışında olduğunu doğrulayacağız. Güzel bir kahvaltı yapmak için dışarı çıkar, misafir onu döver. Ya da eşi döner, Cecil'in uslu bir çocuk olmadığını fark eder ve onu döver."

Üniformalı geri geldi. "Güvenlik yirmi sekiz saattir kapalı, Teğmen. Dün gece ya da bu sabah için elimizde hiçbir şey yok."

"Tamam. Kapıları çalmaya başlayın. Bakalım bir şey gören var mı?"

Eve mikro gözlüklerini takarak cesedi dikkatle inceledi. "Cecil ev kadar temiz. Limon gibi kokuyor." Yüzünü ölünün yüzüne doğru eğdi ve bir kez daha kokladı. "Ama burada biraz kahve de var. Kendine bir

duş ve bir bardak içmiş. Görünür bir savunma yarası ya da başka bir travma yok. Darbeyi alıyor, yere düşüyor, adanın kenarına çarpıyor, sonra bir darbe daha alıyor, diğer şakakta, fayansların üzerinde. Garip, değil mi?"

"Öyle mi?"

"Her şey çok temiz, çok düzenli." "Kurban temiz miydi?"

"Belki. Muhtemelen." Eve gözlükleri çıkardı, ayağa kalktı. "AutoChef diye bir şey yok. Burası nasıl bir yer?" Buzdolabını karıştırdı. "Burada her şey çok taze ve aynı zamanda tertemiz." Dolapları, çekmeceleri açmaya başladı. "Bir sürü tencere, tava, alet edevat, uyumlu tabaklar, şarap kadehleri, falan filan." Büyük, ağır bir tava çıkardı. Geniş ve düz tabanlı. "Ağırlığı var."

"Büyükanneimde bunlardan bir tane var. Dökme demir. Büyükannesinden kaldığına yemin ediyor."

Eve tavayı inceledi, Cecil'in kafasının yan tarafındaki yarayı incelemek için gözlüklerini takarak tekrar çömeldi. Setten başka bir alet çıkararak hızlıca bir ölçü aldı. Başını salladı.

"Eminim. Süpürücüler için mühür ve etiket. Bakalım burada Cecil var mı? Cecil'in misafiri var -ya da var- sonra buraya, yemek pişirme adasının arkasına geliyorlar. Ama yemek pişirdiğine dair hiçbir iz yok ve bilinen dünyadaki diğer medeni mutfaklar gibi bir AutoChef de olmadığına göre, tava ve alet kullanması gerekecek. Peki ya kahve?"

"Şuradaki espresso tipi bir makine. İçine bütün çekirdekleri ve suyu koyuyorsunuz, öğütüyor ve demliyor."

"Ama temiz ve boş."

"Belki de vurulmadan önce hazırlanacak zamanı olmamıştır." "Uh-uh. Biraz kahve kokusu var. O sadece katille buraya gelir ve ağır bir cisimle tokatlanır. Demir dökümün cinayet silahı olduğuna bahse girerim. Onu çıkardıysa, pişirmek için içine koyacağı diğer şeyler nerede? Biriyle tartışıyorsa, kahvaltı yapmayı mı düşünüyor? Katil neden

cinayet silahını dışarıda mı bırakır yoksa yanına mı alır? Bunun yerine onu temizliyor, saklıyor - ve görünüşe göre uygun bir yere koyuyor.

"Kahvaltı edeceksen, yapacağın ilk şey nedir?" Peabody, "Kahveyi getir," dedi.

"Herkes kahveyi alır ve Cecil de bana öyle yaptığını söyledi. Ama ortada ne kahve var, ne fincan ne de kupa."

Dudaklarını büzüp gözlerini tarayan Peabody de Eve gibi görmeye çalıştı. "Belki o ya da onlar çoktan yemek yemiş, temizlenmişlerdir. Sonra da tartışmışlardır."

"Olabilir, ama eğer öyleyse, bu tava vuruş için hala elinizin altında mıydı? Her şey mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş ama bu elinizin altında. Çünkü bu?" Artık mühürlü olan tavayı kaldırdı. "Bu bir fırsat silahı. Sinirlen, kap, vur. Çekmeceyi açmazsın, yığından çıkarırsın, silahı seçersin, sonra da vurursun."

Peabody noktaları takip etti. "Eşinin yaptığını, sonra ortalığı temizlediğini, sonra da polisi aradığını düşünöyorsunuz."

"Havertoe'nun eve nasıl geldiğini merak ediyorum. Sohbet etme vakti geldi."

Eve, Havertoe ile birlikte oturan üniformalıları serbest bırakarak tuvale katıldı. Mutfak gibi ebeveyn yatak odası da Stylish Urban Home'un bir reklamı gibi durabilirdi. şık gümüş direkler ve özenle yerleştirilmiş siyah beyaz yastıklardan oluşan zebra desenli örtüden büroların ayna parıltısına, sanat eserlerinin garip açılı çizgilerinden Eve'in gözüne yapraklarının altında keskin, iğne inceliğinde dişler saklıyormuş gibi görünen tek, dikenli kırmızı bir çiçeği tutan kıvrımlı vazoya kadar.

Paul Havertoe, geniş teras kapılarının önündeki oturma alanında, kırmızı minderli gümüş arkalıklı bir kanepeye büzölmüş ve ıslak bir mendil tutuyordu.

Eve onun ölen eşinden yaklaşık yirmi yaş küçük olduğunu düşünüyordu. Pürüzsüz, yakışıklı yüzünde, karamel rengi saçlarının lüks dalgasına karşı iyi bir şekilde ortaya çıkan soluk altın rengi bir bronzluk vardı. **Düzgün**, ütölenmiş bir kot pantolon ve

Eve'in saęlık kulübünde zaman geçirdięini dūřundūęu bir vūcudun üzerindeki lekesiz beyaz gōmlek.

Gōzlerini Havva'nın gōzlerine kaldırdığında erik rengindeydi ve ağlamaktan şişmişti.

"Ben Teęmen Dallas, bu da Dedektif Peabody. Kaybınız için çok űzgūnūm, Bay Havertoe."

"Cecil űldū."

Eve, gōzyařlarının iğliğinin altında pekmez ve manolya kokuları yakaladı.

"Bunun zor bir zaman olduğunu biliyorum ama size bazı sorular sormamız gerekiyor."

"ūnkū Cecil űldū."

"Evet. Bunu kaydediyoruz Bay Havertoe, sizin gūvenlięiniz için. Ve size haklarınızı okuyacağım, bōylece her řeyi anlamış olacaksınız. Tamam mı?"

"Zorunda mısınız?"

"Ben yaparsam daha iyi olur. Bunu olabildięince çabuk yapacaęız. Bařlamadan űnce senin için irtibata geçmemizi istedięin biri var mı - bir arkadař, aile űyesi -?"

"Ben... Ben dūřūnemiyorum."

"Eęer yanında olmasını istedięin birini dūřūnūrsen, bunu ayarlarız." Onun karřısına oturdu ve gōzden geçirilmiş Miranda'yı okudu. "Haklarınızı ve yūkūmlūlūklerinizi anladınız mı?"

"Evet."

"Tamam, gūzel. řehir dıřında mıydın?"

"Chicago. Bir mūřteri. Etkinlik yaratıcılarıyız. Bu sabah dōndūm ve ..."

"Bu sabah Chicago'dan dōndūnūz. Saat kaçta?"

"Sanırım on bir civarı. Dōrde kadar vaktim yoktu ama erken bitirebildim. Cecil'e sūrpriz yapmak istedim."

"Yani uuşunuzu ve araba servisinizi mi değiştirdiniz?"

"Evet, evet, doęru. Daha erken bir mekięe binebildim, daha erken bir karřılama ayarlayabildim. Cecil'e sūrpriz yapmak için." Hıkırıklara boęularak nemli mendili yūzūne bastırdı.

"Korkunç bir şok geçirdiğinizi biliyorum. Hangi araba servisiydi o, Bay Havertoe? Sadece kayıt için."

"Her zaman Delux kullanırız."

"Tamam. Ve ne zaman sen var ev,"
Eve devam etti Peabody sessizce odadan
çıkarken, "Ne oldu?" diye sordu. "İçeri girdim ve çantamı
buraya getirdim, ama Cecil

yatak odasında."

"Günün o saatinde evde olması gerekir miydi?"

"Bugün evden çalışacaktı. Öğleden sonra bir müşterisi
gelecek. Onlarla temasa geçmeliyim." Akan gözlerle boş boş
odanın etrafına baktı. "Ben-"

"Bu konuda size yardımcı olacağız. Sonra ne yaptınız?"

"Ben... Ben ona seslendim-um-senin yaptığın gibi. Ve
ofisinde olması gerektiğini düşündüm. Mutfağın dışında,
avluya bakıyor, çünkü çalışırken küçük bahçemize bakmayı
seviyor. Ve onu yerde gördüm. Onu gördüm ve ölmüştü."

"Bir şeye dokundun mu? Mutfaktaki herhangi bir
şeye?" "Cecil'e dokundum. Elini tuttum. Ölmüştü."

"Cecil'e zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?"

"Hayır. Hayır. Cecil'i herkes sever." Biraz da dramatik bir
şekilde ıslak mendili kalbine bastırdı. "Ben Cecil'i
seviyorum."

"Üzerinde sadece cübbesi varken kimi içeri alırdı sizce?"

"I ..." Havertoe titreyen dudaklarını sıkmaya çalıştı.
"Sanırım Cecil'in bir ilişkisi vardı. Sanırım biriyle
görüşüyordu."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Birkaç kez eve geç gelmişti ve bazı işaretler vardı."

"Bu konuda onunla yüzleştiniz
mi?" "İnkâr etti."

"Tartıştınız mı?"

"Her çift tartışır. Biz mutluyduk. Birbirimizi mutlu ettik."

"Ama bir ilişkisi vardı."

"Bir kaçamak." Havertoe gözlerini sildi. "Uzun sürmez. Her kimi gördüyse onu öldürmüş olmalı."

"Sence kimi görüyordu?"

"Bilmiyorum. Bir müşteri mi? Etkinliklerimizden birinde tanıştığı biri mi? Çok fazla insanla tanışıyoruz. Yoldan sapmak için sürekli bir cazibe var."

"Etkileyici bir eviniz var Bay Havertoe."

"Bununla çok gurur duyuyoruz. Sık sık eğleniriz. Yaptığımız şey bu. İşimiz için iyi bir tanıtım."

Peabody içeri girdiğinde Eve konuşur gibi, "Sanırım bu yüzden mutfakı temizledin," dedi. "İnsanların dağınıklığı görmesini istemedin."

"Ben... ne?"

"Siz geldiğinizde Cecil kahvaltıyı hazırlıyor muydu, beklediğinden erken mi gelmişti? Yoksa bitirmiş miydi? Yalnız olmadığına dair işaretler var mıydı? Sen yokken seni aldatıyordu. O çok kötü bir çocuktur."

"O öldü. Onun hakkında bu şekilde konuşmamalısın." "Eve kaçta döndün?"

"Sanırım on bir civarı dedim."

"Bu çok tuhaf Bay Havertoe," dedi Peabody. "Çünkü mekiğiniz sekiz kırk beşte indi."

"Bazı işlerim vardı-"

"Ve Delux'tan gelen şoför sizi saat dokuz onda burada kapıya bıraktı."

"Ben... yürüyüşe çıktım."

"Bavullarınızla mı?" Eve başını eğdi. "Hayır, getirmedi. Dokuz-onda geldin ve Cecil'le -ikinizden biri ya da her ikiniz- kahve yapıp kahvaltı hazırlarken tartışmaya başladınız. Siz Chicago'dayken onun kiminle olduğunu öğrenmek istediniz. Seni aldatmayı bırakmasını istedin. Tartıştınız ve dökme demir tavayı alıp dışarı fırlattınız. Çok kızmıştın. Onun için onca şey yaptın ve o sana sadık kalamadı. Kendini kaybettiğin için seni kim suçlayabilir ki? Onu öldürmek istemedin, değil mi Paul? Sadece kırgın ve öfkeliydin."

"Ben yapmadım. Zamanı yanlış biliyorsun. Hepsi bu."

"Hayır, yanlış anladın. Eve erken geldin. Onu biriyle yakalayabileceğini mi düşündün?"

"Hayır, hayır, öyle değildi. Onu şaşırtmak istedim. Her şeyin olduğu gibi olmasını istedim. Ona en sevdiği brunch'ı hazırladım! Mandalinalı portakal suyu mimozaları ve fındıklı kahve, ahududulu Fransız tostuyla Benedict usulü yumurta."

"Çok zahmete girmişsin."

"Her şey elle yapıldı ve masayı onun en sevdiği porselenlerle hazırladım."

"Ve o bunu takdir etmedi. Onun için özel bir şey yapmak için onca zaman ve çaba harcadınız ve o bunu takdir etmedi."

"Ben... sonra yürüyüşe çıktım. Yürüyüşe çıktım ve geri döndüğümde ölmüştü."

"Hayır, Paul. Tartıştınız ve ona vurdunuz. Refleks gibi bir şeydi. Çok kızgındın, çok incinmiştin, tavayı kaptın ve savurdun. Ve artık çok geçti. Sen de mutfağı temizledin, her şeyi kaldırdın." O yerde ölü gibi yatarken Eve düşündü. "Dökme demir tavayı temizledin." Kanı dibine bulaşmıştı. "Her şeyi yeniden temiz ve düzenli hale getirdin, tam da onun sevdiği gibi."

"Bunu yapmak istememiştim! Bir kazaydı."

"Tamam."

"Boşanmak istediğini söyledi. Onun için her şeyi yaptım. Onunla ilgilendim. Onu boğduğumu söyledi ve eşyalarını karıştırmamdan, programını incelememden ve onu sürekli aramamdan bıkmıştı. Bundan bıkmıştı. Benden. Ona brunch yaptım ve o boşanmak istedi."

"Sert," diye yorumladı Eve.

HAVERTOE SUÇLANIP KAYIT ALTINA ALINMIŞ, RAPORLAR DOLDURULMUŞ VE DAVA KAPANMIŞKEN Eve, Hollywood tipleriyle akşam yemeğini atlatmak için tek bir bahane bile bulamadı.

Ve denedi.

Parmaklarını dedektiflerinin aktif davalarına sokarak, acil ve kişisel ilgisini gerektiren bir açı yakalamayı umuyordu. Bu başarısız olduğunda, rastgele eski bir davayı ortaya çıkarmayı düşündü. Ama kimse bunu acil bir durum olarak görmezdi, özellikle de Peabody'nin nefesi ensesindeyken.

"Bu gece ne giyiyorsun?" Peabody sordu.

"Bilmiyorum. Çıplaklığı örtecek bir şey."

"Uzun mu kısa mı?"

"Uzun mu kısa mı ne?"

"Kıyafet. Kısa, bir sürü bacak gösteriyor. O kadar bacağın var, o yüzden yapabilirsin. Ya da uzun ve şık çünkü zayıfsın ve bunu başarabilirsin."

Eve, Dedektif Baxter'ın teslim ettiği rapor üzerinde düşündü. Raporu üç kez okumak sadece titiz olmaktı. "Vücudum hakkında düşünmek için çok fazla zaman harcıyorsun."

"Vücudunla ilgili düşünceler gece gündüz aklımdan çıkmıyor. Ama gerçekten Dallas, seksi mi olacaksın yoksa ölçülü mü, zarif mi yoksa ani mi?"

"Belki de ölçülü, seksi, hızlı ve zarif. Her ne haltsa artık."

Eve ağırdan alarak Baxter'ın raporunu imzaladı. "Peki ne giydiğimi neden umursuyorsun?" "Çünkü benim için iki ana seçenek var ve hangi yöne gittiğini öğrendiğimde daha iyi idare edebileceğim. Biri kızları gerçekten gösteriyor, ama eğer kısıtlanacaksan kızları teşhir etmemem gerektiğini düşünüyorum. Bu yüzden

."

Gerçekten Şaşkın, Eve döndürülmüş içinde onu sandalye. "Gerçekten de, bir şey yapman gerekip gerekmediğine karar vermene yardım edeceğimi mi düşünüyorsun?"

yemekte göğüslerini mi
göstereceksin?" "Boş ver.
Mavis'e sorarım."

"Güzel. Şimdi siz ve ünlü kızlarınızın ofisimde ne işi var?"

"Çünkü mesai bitmek üzere ve sen oyalanmaya
çalışıyorsun, partiyi meşru bir şekilde atlamak için bir neden
arıyorsun."

"Öyleyim."

Peabody ağzını açtı, sonra güldü. "Hadi Dallas, eğlenceli
olacak. Nadine de orada olacak, Mavis ve Mira da. İçimizden
biri ünlülerle ne kadar sık parti yapabiliyor ki?"

"Umarım bu son olur. Kızlarınızı alın ve evinize gidin."

"Gerçekten mi? Vardiya bitimine kadar daha on saatimiz
var."

Ve onda bir sıcak bir şey yakalama ihtimali iyi değildi.
"Patron kim?" Eve ona sordu.

"Öylesiniz, efendim. Teşekkürler! Akşama görüşürüz."

Peabody kaçınca başka çaresi kalmayan Eve bir rapor
daha imzaladı. Bağlantısına dikkatle bakmak, bir psikopatın
Beşinci Cadde'deki tüm turistleri yok ettiğine dair sinyal
vermesine neden olmadığından, pes etti ve o gün için
kapattı.

Garaja inerken kendi kendine bunun sadece bir akşam
olduğunu hatırlattı. Yemekler muhtemelen güzel olacaktı ve
Peabody haklıydı, orada tanıdığı pek çok insan olacaktı.
Bütün zamanını yabancılarla havadan sudan konuşarak
geçirmek zorunda kalmayacaktı.

Ama bu ona Icoves'leri, baba ve oğlu, yeraltı
laboratuvarlarında Tanrı'yı oynayan saygın doktorları
düşündürdü. İnsan klonları yarattıklarını, mükemmel
olmayanları gönderdiklerini, diğerlerini kopyaladıklarını
düşündü. Onları eğitmek, eğitmek, köleleştirmek.

Ta ki ikisi de kendi yarattıkları tarafından öldürülene
kadar. Bu akşam y e m e ğ i n d e n sonra, kendine bu işin
biteceğini hatırlattı.

New York'taki galaya gitmesi gerektiği söylenmişti. Ama
ondan sonra tüm bu şöhret olayıyla işi bitecekti. Ve nihayet
Icove davasıyla da işi bitecekti.

Dışarıda onlardan kaç tane vardı? Merak etti. Klonlar, Ilove yaratıkları? Gitmesine izin verdiği -ya da Roarke'ın gitmesine izin verdiği- küçük kızı ve bebeği, Avril Ilove'u, hepsi de genç Ilove'la evli olan üç Avril Ilove'u düşündü.

Nadine'in kitabını okumuşlar mıydı? Nereye gitmiş olurlarsa olsunlar, nasıl bu hale geldiklerine dair bitmek tükenmek bilmeyen ilgiye dikkat ediyorlar mıydı?

Ve Roarke'la birlikte bıraktıkları şeyi düşündü - tesis patlamak üzereyken başka seçeneği yoktu - yeraltı laboratuvarındaki tüpler ve kovanlar. Set, abartı, uzun siyah önlüklü aktris, o kabus tesiste yaratılan ve orada sona eren hayatları zihninin önüne ve merkezine yerleştirmişti.

Evet, Ilove davasını bitirmek istiyordu.

Kapılardan geçti, omuzlarını geriye attı. Bir akşam, evinin ihtişamını gördükçe kendini hatırladı.

Bir dahaki sefere bütün akşam boş olduğunda ve hava da ılıman olursa, Roarke'la birlikte teraslardan birinde akşam yemeği yiyecekti. Bütün o şarap ve mum ışığı olayını yapacaklardı. Belki de yıldız ışığında malikânenin etrafında yürürlerdi.

Roarke'tan önce bunları yapmayı hiç düşünmemişti, hiç istememişti. Ama şimdi Roarke vardı ve evi vardı. Ve elinden geldiğince her ikisine de değer vermek istiyordu.

Evin ön tarafına, yayıldığı, hayali kuleleri ve kuleleriyle yükseldiği yere park etti. Belki de parti o kadar uzun sürmeyecekti. Eve gelebilir, yıldız ışığında yürüyüşe çıkabilirlerdi.

Arabadan inerken dalgınca kolundaki hafif sızıyı ovuşturdu. Dallas'ta aldığı yaralar iyileşmişti ya da iyileşmeye yakındı. Ama onların anısı... evet, elinden geldiğince değer vermek istiyordu.

Beklediği gibi, Summerset -sıska olan- ve kedi -şişman olan- fuayede bekliyordu.

"Bu geceki şenlikleri kaçırmak için bir bahane bulamadığınızı görüyorum."

Roarke'ın baş belası büyükordomosunun onu bu kadar iyi tanıması pek de umurunda değildi. "Cinayet için hâlâ zaman var. Şimdi ve burada bile olabilir."

"Evdeki bağlantıda Trina'dan sana bir mesaj var." Eve merdivenlerde dondu kaldı. Donmak, kanın soğumasının doğal bir yan ürünüydü. "Eğer onun bu eve girmesine izin verirsen, cinayet olur. İkinizi de döverek öldürdüğümde çifte cinayet olur."

bir tuğla ile öldürmek."

"Şehir merkezinde Mavis ve Peabody'ye yardım etmekle meşgul ve etkinlikten önce saç ve makyajınız için buraya gelemeyecek. Ancak," diye devam etti panik içinde rahatlarken, "sizin için ayrıntılı talimatlar bıraktı."

"Aptal bir akşam yemeği için nasıl hazırlanacağımı biliyorum," diye mırıldandı Eve merdivenleri çıkarken. "Ayrıntılı talimatlara ihtiyacım yok."

Yatak odasında ceketini ve silah kemerini çıkardı. Ve evdeki 'link'e kaşlarını çattı. "Duş almayı ve yüzüme bir şeyler sürmeyi bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu onu takip eden kediye. "Bunu daha önce yaptım."

Son birkaç yılda, önceki yılların çoğunun toplamından daha fazla olduğuna karar verdi. Ama yine de.

Ama kedi çift renkli gözleriyle ona baktı. Tısladı, 'link'e doğru yürüdü ve mesajı çağırdı.

Sadece sana söylediklerimi yap ve gitmeye hazır ol. Bunu batırırsan anlarım, o yüzden yapma. Şimdi, uzun, buharlı bir duş ve nar kese ile başla.

Trina'nın sesi durmadan devam ederken Eve yatağın kenarına oturdu. Zilyonlarca adım vardı, diye hesapladı. Akli başında hiç kimse o kadar adımı sadece bir parti için temizlik yapmak amacıyla atmazdı.

Narla ovulup ovulmadığını kim bilebilir ki?

Trina olabilir, diye düşündü.

Her neyse, uzun ve buharlı bir duş kulağa hoş geliyordu. Hiç sorun değil. Duşu, kese, vücut losyonu, yüz parlaticısı ve kendisine biraz fazla sümük gibi görünen ve hissettiren saç ürününü bitirdiğinde daha derinlemesine bir değerlendirmeye tabi tutulmalıdır.

Gözlerine bir şeyler sürdü, yanaklarına bir şeyler fırçaladı, dudaklarına boya sürdü ve yüz geliştiricilerini icat edene lanet etti.

Yeter artık, diye karar verdi ve Roarke içeri girdiği sırada yatak odasına geri döndü.

Nasıl oluyordu da bu kadar güzel görünmek için onca zahmete ve ıvır zıvıra ihtiyaç duymuyordu? Trina'nın aklına gelebilecek hiçbir şey o yüzü, o oyulmuş iyilik meleği yüzünü, hınzırca mavi gözleri, şimdi onu gördüğünde gülümseyen mükemmel kazınmış ağzı daha iyi hale getiremezdi.

"İşte buradasın."

"Ben olduğumu nasıl anladın? Yüzümde o kadar çok pislik var ki, altında herhangi biri olabilirim."

"Bakalım." Bir adım attı ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "İşte buradasın," dedi yine sesinde İrlanda'nın o fısıltısıyla. "Benim Eve'im."

"Kendimi ne senin ne de benim Eve'im gibi hissediyorum. Neden normal yüzümle dolaşamıyorum?"

"Sevgilim, bu senin yüzün. Sadece biraz parti yaptım. Seksi. Ve sen de aynı kokuyorsun."

"Nar ve Trina'nın kullanmamı emrettiği başka bir şey. Neden beni itip kakmasına izin veriyorum?"

"Söyleyemem." Ve söylemedi de. "Stüdyoda işler nasıl gitti?" "Garip ama Durn iyi. Tüm zaman boyunca kalmadık. çünkü bir vaka yakaladık."

"Öyle mi?"

"Yakalandı ve kapatıldı."

Sırıttı. "Ve bu kadar iyi gittiği için üzgün olduğumu söylemek zorundayım. Ben duş alırken neden bana Marlo Durn ve diğerlerinden bahsetmiyorsun?"

"Muhtemelen bazılarını tanıyorsunuzdur. Hollywood kalabalığıyla ve daha fazlasıyla dirsek temasında bulundunuz."

Soyunurken "Hmm" diye cevapsız kaldı. "Her halükarda Marlo Durn'la hiçbir şey yaşamadım, ki bu hepimizi rahatlatmalı çünkü medyada onunla ilgili bazı haberler gördüm. Şu anda kız kardeşin yerine geçebilir." "Sanırım. Ve bu çok garip." Ellerini cübbesinin ceplerine soktu, kapıya yaslandı ve onun mükemmel kışının duşa doğru gidişini izledi. "Peabody'yi oynayan kaltağın teki."

"Söylentilere göre," diye seslendi su sesinin üzerinden. "Ve ayrıca Durn'la aralarında kaybolmuş bir aşk yokmuş. İlginç bir akşam olacak."

"Belki birbirlerini yumruklarlar." Eve bu fikir karşısında heyecanının bir kademe daha arttığını hissetti. "Bu eğlenceli olurdu."

"Sadece umut edebiliriz."

"Setler ürkütücü," diye devam etti. "Çalışma odasındaki tek eksik Jenkinson'ın masasındaki kırıntılardı. Bu ve koku, ama o kokuyu almak için yıllarca polislik yapmak gerekiyor."

Adam duştan çıkıp havluyu beline doladığında kadın kaşlarını çatı. "Bu kadar mı? Tek yapman gereken bu mu? Bu doğru değil."

"Yüzünüzü tıraş etmeniz gerekmediği için bunun bir kısmı telafi edilmelidir."

"Bunun yeterli olduğunu sanmıyorum."

Dolaba doğru yürüdü, açtı. Ve yine kaşlarını çatı.

"Ne giymem gerekiyor? Burada çok fazla seçenek var. Tek bir şeyin varsa, onu düşünmek zorunda değilsin. Sadece çıkarırsın, giyersin. Bu çok karmaşık. Peabody bu konuda dilini çıkarıp boynuna dolamak isteyene kadar peşimi bırakmadı. O ve Trina arasında beynim kızardı."

Eğlenerek yürüdü ve dolabın içine girdi. "Bu." Askıdan bir elbise kaldırdı.

Kısa, diye not etti, eteği belinin yanından elbiseyle aynı malzeme ve renkte bir çiçekle tutturulduğu yerden bir tür drape ile. Ne tam olarak mavi, ne de tam olarak yeşil, bir tür pırıltılı bulutlu. Geniş boyun kısmına, başparmak genişliğindeki askılara baktı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Küçük siyah elbisenin klasik olmasının bir nedeni var, ancak özellikle New York'ta genellikle beklenen bir şey. Bu yüzden renkli, yumuşak bir parlaklıkta zengin renklerle gideceksiniz. Yaygara yapmadan kadınsı, olmaya çalışmadan seksi."

Aldı, çevirdi ve arkasındaki derin dibe bir kaşını kaldırdı. "Denemeden."

"Çok zor. Buna uygun ayakkabılarınız var." "Var mı?"

"Evet, öyle yap ve elmaslarla git. Rengi elbiseye bırakın."

"Hangi elmaslar? Bana kaç tane verdiğini biliyor musun? Bunu neden yapıyorsun?"

Kadının kederli sesi onu neredeyse elmasları vermek kadar eğlendirmişti. "Bu bir hastalık. Giyindikten sonra onları sana getireceğim."

Hiçbir şey söylemedi ve adam takım elbise ormanından koyu renk bir takım elbise, arduvaz rengi bir gömlek ve taş rengi bir kravat seçerken olduğu yerde durdu.

"Nasıl oluyor da renkli giymiyorsun?"

"Güzel karıma arka plan olarak hizmet etmek daha iyi."

Gözlerini kısmıştı. "Bunu hazırlamıştın." "Gerçek her zaman hazırdır."

Ona bir parmak salladı. "Bu da öyle."

"Tam bir alaycı." Adam yanından geçerken kızın kışına bir şaplak attı. Alaycı bir tavırla söyleyecek daha çok şey bulabilirdi ama saklamaya karar verdi. Giyindiğinde, ayaklarından peşinen özür dilediğinde ve onları buz kıracağı topuklara hapsettiğinde, silahını, rozetini ve iletişim cihazını

Kadınların akşam d a v e t l e r i n d e taşımak zorunda kaldıkları işe yaramaz çantalardan biri olan Roarke elmasları yerleştirmişti.

"Bunların hepsi mi?"

Kravatını bitirirken kararlı bir şekilde, "Hepsi, evet," dedi. "Bunların hepsi için New Jersey'i satın alabilirsin."

"New Jersey'i satın almaktansa onları karımın üzerinde görmeyi tercih ederim." "Beni uzaydan görecekler," diye mırıldandı.

ışılıtlı damla küpelerde, bilezikte, süslü bilek ünitesinde kenetlenmiş.

"Hayır, öyle değil," dedi adam, kadın üç kolyenin tokasıyla uğraşırken. "Bu taraftan." Zincirleri önden ve arkadan sarkacak şekilde ayarladı.

Kürek kemiği takılarıyla ilgili bir yorum yapmaya başlamıştı ama bakmak için döndüğünde bunun çok şık göründüğünü kabul etmek zorunda kaldı.

"Akşamlar serinliyor." Ona kısa, yarı saydam bir palto uzattı. Elbisenin üzerinde ince bir yıldız tabakası gibi görünüyordu.

"Bunu zaten almış mıydım?" "Artık sende."

Gözleri aynadaki adama kaydı. Ukalaca bir laf etmeye hazırdı ama adam ona gülümseyince, "Aman ne olacak ki" diye düşündü.

"Oldukça iyi görünüyoruz."

Ellerini kadının omuzlarına koyarak yanağını onunkine bastırdı. "Sanırım yapacağız."

"Hadi gidip Hollywood oynayalım."

Set, kostümler, ışıklar bir oyun gibiydi. Mason Roundtree'nin asıl ikametgâhı New LA olabilir ama New York'taki evinden de vazgeçmedi.

Park Avenue'deki şehir evi üç katlıydı ve kubbeli tur havuzu ve bahçesi olan bir çatı terasına sahipti. Minimalist ve çağdaş bir tarza sahipti.

cam, krom, açık alan ve sarı tonlu ahşap. Burada ve orada bir iğne ışığı kıvrımlı bir heykeli veya mücevher tonlarında bir topu sergiliyordu. Sanat, renkli sıçramalar veya dramatik siyah-beyaz fotoğraflar arasında gidip geliyordu.

Tek bir gümüş ışık mızrağının aydınlattığı giriş holünün dışında, oturma alanı yüksek tavanların altına yayılıyordu. Gümüş bir ocakta kısık ateş yanıyordu.

"Sonunda." Siyah takım elbisesi içinde bir başparmak kadar künt olan Roundtree elini uzattı ve Eve'in elini kavradı. Keçi sakalı, mükemmel bir kırmızı üçgeni ve çılgınca kıvrılmış bir saç yığını vardı.

Onun, şık ve modern bir New York salonundan ziyade, bir dağ ormanında baltayla ağaç keserken evindeymiş gibi görünebileceğini düşündü.

"Başa çıkması zor bir kadınsınız, Teğmen Dallas."

"Sanırım."

"Bugün sette seni özledim. Biraz zaman istedim."

"Cinayetti."

"Ben de öyle duydum." Adam kızın yüzünü incelerken gözleri mavi mavi parlıyordu. "Lanet olası kötü zamanlama. Umarım stüdyoya gelmek için zaman bulursun," dedi Roarke'a başka bir hızlı tutuş ve sırtışla.

"Ne yapabileceğime bakacağım."

"Neredeyse tamamlandı. Uğursuzluk getirmek istemem ama şu ana kadar bu proje bir bebeğin kıcı kadar pürüzsüz oldu." Keskin mavi kuş gözlerini yine Eve'e dikmiş, bir eliyle keçi sakalını çekiştiriyordu. "Tek pürüz sen oldun. Seni danışmanlık yapmaya, toplantılara katılmaya, öğle yemeğine çıkmaya, röportaj yapmaya ikna edemiyorum."

"Bu hala cinayet." "Ha!"

"Mason, baş köşemizi işgal ediyorsun." Parıldayan safir taşlı kırmızı ruj sürmüş kıvrımlı bir esmer süzülerek geldi. "Ben Connie Burkette, Mason'ın eşiyim. Hoş geldiniz."

Roarke ona, "Ben bir hayranım," dedi.

Mırıldandı. "Muhteşem bir adamdan bundan daha güzel bir şey duyamazdım. Bu iltifatı sana ve sana iade etmeme izin ver," dedi Eve'e. "Mason bu proje için çok uğraştı."

neredeyse bir yıl oldu. O doyduğunda ben de sıırıslıkam oluyorum. İkinizi de zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum. Şampanya mı, şarap mı? Daha sert bir şey?"

En ufak bir işaretle, şampanya kadehleri taşıyan görevlilerden biri yanaştı.

"Bu çok iyi. Teşekkürler." Eve bir bardak aldı.

"Elbisen muhteşem. Leonardo'yu giyiyorsun, değil mi?"

"Benim için biraz büyük."

Connie güldü, uykulu kahverengi gözleriyle uyumlu, kolay, gırtlaktan gelen bir ses. "Öyle. Onunla ve Mavis'le tanışmaya bayıldım. O gerçek ve eşsiz bir zevk. Ve bebek! Ne kadar güzel. Şimdi benimle gelin, eski dostlarınızı ve yeni dostlarınızı görün."

"Dallas!" Donuk bronz bir kılıfın içindeki şık Marlo öne atıldı. "Gelebildiğine çok sevindim. Peabody davayı çoktan kapattığını söyledi. Bu inanılmaz değil mi?" dedi Connie'ye. "Bir katili saatler içinde yakaladılar."

"Katil bir moron olunca zor olmuyor," diye yorumladı Eve.

"Siz ikiniz bir şey değil misiniz?" Connie, Eve'in ellerinden birini, sonra da Marlo'nun ellerinden birini tuttu ve Eve'in Hollywood'daki herkes dokunmak zorunda hissetti.

"Marlo'yu yıllardır tanıyorum," diye devam etti Connie, "ama ikinizi yan yana görmek gerçeküstü. Elbette farklılıklar var." Connie başını eğerek ikisine de yukarıdan aşağıya baktı. "Marlo biraz daha kısa ve gözlerinizin şekli daha uzun -ve makyajsız Marlo'da küçük çene yarığı yok- ama hızlı bir bakışta, bu-"

"Biraz ürkütücü," diye bitirdi

Eve. "Öyle."

Marlo, "Joel yarığı ameliyatla aldırmamı istedi - yapımcı," diye ekledi.

"Şaka yapmıyorsun."

"Ben değilim. Joel aşırıya kaçma eğiliminde. Ama onu en iyi yapan da bu."

"Makul Olmayan Şüphe için onun adına kafamı kazıttım."

Connie dedi ki. "Ama bu durumda o ve Mason haklıydı. Ve

Bunu kanıtlayacak Oscar'ım var."

"Size Oscar'ı kazandıran tıraşlı kafanız değildi. Deha idi."

"Bu genç ve güzel şeyi neden yanımda tuttuğumu anladın mı?" Connie sordu. "O Charlotte Mira olmalı."

Eve arkasına baktı. "Evet. Bu Doktor Mira ve kocası Dennis." Tanrım, diye düşündü Eve, şık takım elbisesi ve uyumsuz çoraplarıyla çok şirin bir adamdı. Ona bakınca kendini daha rahatlamış hissetti.

"Kendimi tanıtmam gerek. Yıldızımıza iyi bak, Marlo."

"Bakacağımı biliyorsun. O muhteşem biri," dedi Marlo.

Connie Miras'a doğru yürüdü. "O tanıdığım en klas aktör ve kadın. O ve Roundtree evliydiler.

-Yirmi beş yılı aşkın bir süredir her ikisi için de ilk kez. Bu herkes için iyi bir süre ama bizim işimizde bir mucize, özellikle de her ikisi de bu işin içindeyse."

Sonra Eve'in omzunun üzerinden baktı ve gözlerini kırptırdı. "Aman Tanrım." "Hanımlar."

"Roarke," dedi Eve tanıştırma amacıyla.

"Kesinlikle öyle. Gözleri alamadılar. Yakın ama tam değil. Özür dilerim. Julian ve ben aylardır birlikte çalışıyoruz ve onu sen olarak düşünmeye alışmıştım. Ama şimdi buradasın."

"Sizinle tanışmak bir zevk. Çalışmalarınıza hayranım."

"Buradasın." Peabody, gece yarısına serpiştirilmiş yıldızlardan oluşan bir korsajın üzerinde gururla yükselen kızlar, koşarak geldi. "Biz de evi geziyorduk, şehir dışında bir yer."

"Peabody." Roarke tepsiden bir flüt alıp ikram etti. "Çok lezzetli görünüyorsun."

"Aman Tanrım," dedi Marlo nefesinin altından, Peabody kızarıp ışıldarken.

"Teşekkürler. Bu çok heyecan verici. Çok iyi vakit geçiriyoruz."

Onun yanında Ian McNab sırtıyordu. Şık akşam yemeği kıyafeti olarak balkabağı rengine bir gömlek, kireç yeşili bir takım elbise ve gömlekle uyumlu yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Sarı saçları uzun bir kuyruk halinde ince, çekici yüzünden geriye doğru toplanmıştı,

Kulağındaki altın halkalar ışıktaki parlıyordu.

Eve konuşmaya başlamıştı ki bir adam Peabody'nin diğer tarafına geçti. Sarı saçlarını uzun bir kuyruk şeklinde arkaya toplamış, ince ve çekici yüzünü çerçevesiz bırakmıştı. Takım elbisesi, gömleği ve kravatı gece sisi rengindeydi ve ince bedenine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"McNab, yetişkin bir insan gibi giyinmiş olsaydın neredeyse böyle görünürdün."

"Oldukça sıkı, ha?" McNab dedi ve başka bir tepside kaptığı kanepeyi çiğnedi.

"Matthew Zank, Dedektif Ian McNab rolünde." Eve'e elini uzattı. "Efendim."

Bu hızlı cazibe Eve'i gülümsetti. "Dallas da olur."

"Hey, millet!"

Eve tanıdık sese döndüğünde Mavis kamerasını gösterdi. "Mag! Kendimi rezil ediyorum ama fotoğraf istiyorum."

"Çocuk burada değil," diye hatırlattı Eve ona. "'Göt' kelimesini hecelelemek zorunda değilsin."

"Alışkanlık. Göt, göt, bok, siktir. Tanrım, bu iyi hissettirdi. Her neyse, Leonardo Andi'yle gala için giyeceği elbise hakkında konuşuyor. Onunla tanıştın mı?" McNab gibi Mavis de bir kanepe kaptı. "Andrea Smythe, nam-ı diğer Doktor Mira. Bu gece Mira'ya pek benzemiyor çünkü Mira'yı daha önce hiç siyah bir kostüm giyerken görmemiştim ya da İngilizce küfür ettiğini duymamıştım."

"Andi'nin ağzı çok bozuktur," diye açıkladı Marlo. "Cazibesinin bir parçası, ki bu da onda fazlasıyla var. Herkes Andi'ye bayılıyor."

"Leonardo'nun kızarmasına neden oluyor. Çok sevimli." Mavis kanepeyi ağzına attı.

"Bu bir Leonardo, değil mi?"

Marlo'nun sorusu üzerine Eve boş boş baktı. Roarke onun yerine, "Evet," diye cevap verdi.

"Bu harika. Araştırmalarımın kıyafetlerin sana göre olmadığını biliyorum, bu da yollarımızı ayırdığımız nokta.

Ben onları seviyorum. Giysiler, ayakkabılar, çantalar, ayakkabılar ve daha fazla ayakkabı. Doyamıyorum." Eve ciddiyetle, "Asla arkadaş olamayız," dedi ve

Marlo gülüyor.

"Julian'ın yarısı kadar bile giysi atı değilim."

"Roarke'la başka bir ortak noktaları daha var." Eve etrafına bakındı. "O burada değil mi? Onu özleyeceğimi sanmıyorum."

"Hep geç kalır. Nadine'i getiriyor."

"Gerçekten mi?"

"Kim bilir," dedi Marlo omuz silkerek. "K.T. de henüz gelmedi, o yüzden-"

"İki yıldızımız da. Valerie, bir resim çek. Joel Steinburger." Uzun boylu, sağlam yapılı, çelik gibi saçları ve sert siyah gözleri olan adam Eve'in elini bir kuyu kolu gibi pompaladı, sonra döndü, omzunu kavradı ve kameralı kadına dişlerini gösterdi. "Bu bir zevk, bir zevk." Yine dişlerini göstererek boştaki kolunu Marlo'nun beline doladı ve onu kendine çekti. "Bugün sete yaptığınız ziyaretten nasıl keyif aldınız, geç olsun güç olmasın! Preston bana Dedektif Peabody'nin bizim için bir cameo yapacağını söyledi. Memnun oldum. Seni de oraya alacağız."

"Hayır," dedi Eve.

"Eğlenceli olacak. Seni tam bir cazibe merkezi olarak göreceğiz.

Kim bir günlüğüne video yıldızı olmak istemez ki?" "Ben."

"Konuşuruz." Ona göz kırptı ama o siyah gözler içeri girdi. "Valerie projenin halkla ilişkiler ve medya işleriyle ilgileniyor. İkiniz öğle yemeğini ayarlamalı, tanıtımı konuşmalısınız."

"Hayır," diye tekrarladı Eve, sütlü çikolata tenli ve kaplan gözlü güzel kadına baktı. "Üzgünüm ama öğle yemeği ya da terfi yapmıyorum."

"Valerie her şeyi halledecek, senin için eğlenceli hale getirecek. Menajerin ya da menajerin olmadığı söyleniyor. Aracılar olmadan biraz zaman kazandırır. Sana bir süreliğine ihtiyacımız olacak.

Ev diskleri için ekstralar için birkaç gün, ama polis bakışı. Orada cazibe yok. Seyirci gerçek sizi istiyor."

"Hayır kelimesi bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Şimdi, tatlım, utanmana gerek yok. Valerie sana yol gösterecek. Ve bugün sette kaçırdığımız fotoğraf çekimlerini yeniden planla. En kısa zamanda."

"Joel." Roarke kolayca gülümseyerek elini Steinburger'ın koluna koydu. "Neden konuşacak bir yer bulmuyoruz?"

"Roarke, elbette. Bir başka zevk. İş adamı," dedi Eve'e bir kez daha göz kırparak, "koca. Yardımcı."

"Sence Roarke'ın az önce hayatını kurtardığını biliyor mudur?" Peabody merak etti.

"Bana gerçekten tatlım mı dedi? Sanırım kulaklarım beni yanıltıyor." "Özür dilerim, Teğmen." Valerie teklif edildi

a soğukkanlı profesyonel gülümseme

ile ve Özür dilerim. "Bay Steinburger

Steinburger bu projeye yüzde yüz onunu

veriyor. Beklentisi

herkes için aynı." "Fazladan on doları nereden buluyor?"

Valerie'nin gülümsemesinin köşeleri gerildi. "Terfi de bütünün bir parçası. Eğer herhangi bir zamanınız varsa, lütfen benimle iletişime geçin. Her şeyi inceleyeceğime ve zamanınızı mümkün olan en iyi şekilde kullanacağıma söz veriyorum."

Valerie uzaklaşırken Marlo, "Acaba Hollywood'daki ofisinde hidrohammer gibi vurduklarında ona 'Bay Steinburger' mı diyordu?" diye mırıldandı.

"Hayır, ona Tanrı diyordu," dedi Matthew, "yani, 'Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım evet! Onu duydum. Ne yazık ki New York'a geldiğimizden beri ofis sessiz."

"Aylar önce, biz Sahil'den ayrılmadan önce bitirdiler."

"Projenin tanıtım şefini bu işten kurtardım. Üzgünüm."

Matthew yine o hızlı, çekici gülümsemesini Eve'e çevirdi.

"Kimin kimi yaptığı konusunda sığ ve aşırı takıntılıyız."

"Lise gibi," diye önerdi Eve.

Güldü. "Korkarım öyle. Ayrıca dedikodu, çekimler arasındaki zamanı geçiriyor."

"Sevgili Eve!"

Sesinde İrlandalı biraz daha olgunlaşmıştı ve hayır, gözleri o kadar çarpıcı mavi değildi. Ama Julian Cross muhteşemdi ve iyi hareket ediyordu.

Aslında doğruca Eve'e yöneldi ve onu hızlı, sert bir öpücüğün içine çekti.

"Hey!"

"Elimde değildi." Yeterince mavi olmayan gözleri ona parıldadı. "Yakın olduğumuzu hissediyorum."

"Bunu bir daha düşünürsen bir sonraki sahnene şişman bir dudak yazmak zorunda kalırlar." Roarke'ı yakaladı, gözleri odanın öbür ucunda kısılmıştı. "Ve muhtemelen kırık bir çene."

"Julian, terbiyeli ol." Nadine Furst, Eve'e sempatik bir göz devirmesi gönderirken Julian'ın koluna sıkıca yapıştı. "Burada son kalan biz miyiz?"

"K.T. gelmedi," dedi Marlo ona ve Julian onu öpmek için eğildiğinde yüzünü yukarı kaldırdı. "Julian, Dedektif Peabody ve McNab ile tanışmadın."

"Peabody!" Heyecanla uzandı ve onu ayağa kaldırdı. Adam onu öpmeden önce bir tür vuu sesi çıkardı. Sonra da "Um." dedi.

"Benim kızım," dedi McNab.

"McNab!" Julian McNab'in ayaklarını yerden kesmedi ama ona bir tane indirdi.

Eve bu kez işin içinde dillerin olup olmadığını merak etti.

"Hollywood." Matthew güldü, ellerini kaldırdı. "Biz bir avuç pisliğiz."

K.T. içeri girip herkese kaşlarını çatarken Marlo, "Bazılarımız diğerlerinden daha fazla," diye mırıldandı.

AKŞAM YEMEĞİ, Eve'in beklediğinden daha az resmi ve daha serbest geçti. Connie'nin anlaşmasının bu olduğunu düşündü - bol miktarda menü, çeşitli şaraplar, sivri ve yuvarlanan sohbetler.

Roundtree ve Julian arasında köşeye sıkıştığından, Eve oturma düzeninin, gerçek ve sahte bağlantılarının yanında veya karşısında gerçek insanlar olarak düşündüklerini yerleştirdiğini fark etti. Peabody, Matthew ve McNab arasında, Dennis ise Mira ve Andrea Smythe arasındaydı - sık sık kullandığı çekici ve müstehcen bir kahkahası vardı.

Roundtree, belli ki hayatından zevk alan ve dümendeki pozisyonunu doğal bir mesele olarak gören bir adamdı, sonsuz bir hikâye kaynağına sahipti. Roundtree'nin bahsettiği insanların çoğunu duymuştu ama bu akşamdan önce Hollywood'da kim kimdir dersi alsa mı acaba diye düşündü.

"Roarke'la bir cinayet zanlısı olduğu için tanıştığınızı okumuştum." Julian ona, bir kadının tüm dikkatinin ve hayranlığının kendisinde olduğunu hissettirdiğini hayal ettiği bir şekilde gülümsedi.

Belki de samimiydi. "Şüpheli bir kişiydi." "Çok romantik."

"Çoğu insan bir cinayet soruşturmasında şüpheli kişi olmayı romantik bulmaz."

"İlgi güzel bir dedektiften geliyorsa bir erkek bunu yapar. O şanslı bir adam."

Eve, "Cinayeti işlemediği için şanslı," dedi ve Julian'ı güldürdü.

"İkinizin de öyle olduğunu söyleyebilirim."

"Haklısın." Ve bunu söylediği için onu daha çok sevdi.

"Nasıl polis oldun?"

"Polis Akademisi'nden mezun oldum."

"Ama neden?" Elinde çoğunlukla dokunulmamış şarap kadehiyle ona doğru eğildi. "Ve bir cinayet polisi - terim bu, değil mi? Hep öyle mi olmak istiyordun?"

Gerçekten de samimi görünüyordu. Alaycılığını azalttı. "Hatırlayabildiğim kadarıyla."

"Marlo'nun yaklaşımı buydu, ve seni nasıl oynadığını. Bu yoğunluk ve itici güçle, bu çekirdekten polis tavrıyla. Ben de Roarke'a aynı türden bir paket getirmeye çalışıyorum - güç, zenginlik ve gizem adamı. Marlo ve ben daha en başta ikinizin hikayenin kalbi olduğu konusunda anlaştık. Hikayenin merkezi."

"Icoves'un merkez olduğunu söyleyebilirim."

"Ben onları daha çok işin bağırsakları olarak görüyorum. Marlo ne demişti, göbekteki kanser. Sanırım." Omuz silkti. "Ama senin aşk hikayen işin kalbi."

"Bizim-" Korku ve utanç arasında dili tutulmuştu.

"Bu seni şaşırtmamalı." Julian bir elini onunkinin üzerine koydu. "Gerçek aşk güzeldir. Ve... anlaşılması zor, sence de öyle değil mi?"

"Julian'da romantik bir ruh var." Masada Roundtree ve Roarke'un arasında oturan Marlo, Julian'a parıldayan bir gülümseme gönderdi. "Ama haksız da değil."

Julian da ona göz kırptı ve sen-ben-dünya odağını bir anda değiştirdi. "Romantizm her şeyi daha tatlı yapar."

Marlo, "Ve senin de ciddi bir tatlıya düşkünlüğün var," diye karşı çıktı. "Var. Senaryonun aşk hikayesi yönleri benim favorim sahneleri oynamak için."

Eve'in tek yapabildiği "Aman Tanrım" demek oldu.

Roundtree, "Bu ikisinin kimyası uyuşuyor," yorumunu yaptı. "Ekranları yakıp yıkacaklar."

"Aman Tanrım," diye tekrarladı Eve ve bu sefer Roarke güldü. "Sakin ol, Teğmen."

"Bak bunu nasıl söylüyor." Sevindiği her halinden belli olan Julian, öne doğru eğilmeden önce Eve'in elini sıktı, bakışları şimdi Roarke'a dikilmişti. "Teğmen," diye tekrarladı.

Roarke'ın ağzından. "Aynı anda hem sevgi dolu, hem ateşli hem de samimi."

"Bu benim rütbem," diye mırıldandı Eve.

"O senin rütbene saygı duyuyor. Sen de onun rütbesine saygı duyuyorsun," dedi Roarke'a, "onu sevdiğin kadar."

"Pek sayılmaz," diye düzeltti Roarke.

"Hayır, haklısın, haklısın, ama yukarıda. Birbirinizden hoşlanıyorsunuz. Ve güven. İkinizin o gizli laboratuvara girip hayatlarınızı riske atmanız-"

"Tanrı aşkına, şu yalakalığı bırak Julian."

K.T. bir yudum şarap içtikten sonra kadehini masaya vurdu. Yeniden doldurması için garsonlardan birine parmaklarını şıklattı. "Şimdiye kadar ağzın bile büzüşmekten yorulmuş olmalı."

"Bir konuşma yapıyoruz," diye başladı Julian.

"Böyle mi diyorsun? Bu lanet olası videoda sadece sen ve Marlo varmış gibi davranıyorsun ve taklit etmek için çok uğraştığın iki kişi sayılan tek kişiler. Bu çok aşağılayıcı. O yüzden neden biraz ara verip Marlo ve Dallas'la üçlü seksinizi kendi zamanınızda yapmıyorsunuz? Bazılarımız yemek yemeye çalışıyor."

Eve, dehşete düşmüş bir sessizlik içinde K.T.'yi masanın enine boyuna inceledi. "Peabody mi?"

"Evet, efendim," dedi Peabody, omuzları kamburlaşmıştı.

"Ara sıra kışını tekmeleme olasılığından nasıl bahsettiğimi biliyor musun?"

"Ben bunu düzenli olarak tanımlardım, ama evet efendim, öyle."

"Sen kendi başına rahatça otururken benim senin sahte kışını tekmelememi izleme şansına sahip olabilirsin. Bu her gün karşınıza çıkmayacak bir fırsat."

"Beni endişelendirmiyorsun." K.T. onunla alay etti.

"Yapmalıyım. Herkesin içinde kışını bu kadar büyük gösteren biri sadece tekmelenmek ister. Ama belki de büyükler konuşurken onu pembe ve parlak bir şekilde orada bırakmak daha iyidir."

Eve tekrar geri dönüp çatalını eline aldığında Roarke, "Aferin," dedi.

Julian şarap kadehini kaptı, sohbet masanın etrafında dönüp dururken derin derin içti. "Özür dilerim." Servis görevlisi kadehini doldurur doldurmaz tekrar derin derin içti. "Özür dilerim," diye tekrarladı. "Ben-"

"Sorun değil, dostum." Eve tabağındaki süslü ıstakozdan biraz daha yedi. "Öyle olsaydın Roarke çoktan kışına tekme basmıştı." Roarke'a masanın üzerinden bir sırıtış attı. "Gerçek aşk güzeldir, ele avuca sığmaz ve bir yılan kadar acımasızdır."

"Onunla ben ilgilenirim," dedi Roundtree ve Eve'e ciddi olduğunu gösteren soğuk, düz bir tonla.

"Önemli değil. Aslında tüm bunlar şimdi daha az tuhaf geliyor."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Marlo Eve'e doğru eğildi, sesini alçak tuttu.

"Elbette."

"Eğer asılmak yerine tekmelemeye karar verirsen, ben de izleyebilir miyim?" "Ne kadar çok o kadar iyi."

Yemekten sonra Roundtree'nin alt katındaki tiyatro salonunda tatlılar, konyaklar, likörler ve kahvelerden oluşan bir açık büfe sunuldu.

"Burada müthiş bir anlaşıma var," diye yorumladı Eve. "Evet, öyle."

Roarke'ın devasa ekranı, kalın, minderli deri koltukları, rahat kanepeleri, aydınlatmayı ve barı nasıl incelediğini izledi. "Çarkların döndüğünü görebiliyorum."

"Bir tane yapmayı düşünmüştüm ama tasarımı, yerleşim veya yer konusunda karar vermemiştim."

"Sen sadece büyük ekranı seviyorsun. Bu bir erkek ve onun siki olayı."

"Olabilir ve ben de kendiminkini şımartmaktan keyif alıyorum."

"Bir de bana sor." Eve boş boş etrafına bakındı. "Sence Connie K.T.'yi nereye götürdü ve ne kadar haşlanmış olacak?"

"İşi bittiğinde pembe, parlak kıçı nasıl olacak?"

"Özel ve çok özel bir yerde. Yine de sana asılıyordu."

"Refleks, hedefli değil."

"Katılıyorum, bu yüzden yaşıyor."

Küçük siyah elbisesini ve yarım düzine inci dizisini tercih eden Nadine, konyak kadehini Eve'in kahve fincanına vurmak için yaklaştı. "Roundtree bize kısa süre içinde eğlenceli bir ekran gösterisi vaat ediyor ama bunun akşam yemeğindeki küçük sahneye yetiştirebileceğinden emin değilim."

"Sahte Peabody kaba ve moron. Kaba olması umurumda değil ama moronla birleşince suratına yumruk atasım geliyor."

"Bu duyguya sahip ne ilk ne son ne de tek kişi olursunuz. Roundtree onunla çalışıyor çünkü zor biri olarak bilinmesine rağmen işini yapıyor. Ve bazı kesimleri gördüm. Peabody'nin hakkını verdi."

"Julian'la ne kadar süre birlikte oldular?"

"Bunu yakaladın, değil mi? Bir ya da iki kez, bir süre önce. Julian güzeldir, gerçek bir tatlılığı, doğuştan gelen bir çekiciliği vardır. İşini çok iyi yapıyor ve herkesle, her zaman edepsizlik yapabilir. O bir erkek fahişesi, ama bu konuda çok nazik."

"Bu kişisel bir deneyim mi?"

"Şimdiye kadar değil ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak. Cazip ama bana fazla tahmin edilebilir geliyor. Hayır cevabına şaşırdı ama iyi huylu davrandı, teşekkürler."

Nadine sohbet grupları ve cepleriyle odayı taradı. "Joel reklam makinesinde Durn/Cross ilişkisini öne çıkarıyor. Klasiktir ve rakamlara asla zarar vermez. Julian, Julian olarak, bunu yapmaktan mutluluk duyacaktır, ayrıca bence kendini ona aşık olmaya ikna etti. Sürecinin bir parçası. Gerçekten de ekranda ortaya çıkıyor."

"Bu seks ya da cinayet hakkında bir video mu?" Eve talep etti.

Roarke, "İkisi de makineye yakıt sağlıyor," diye yorum yaptı. "Görünüşe göre ev sahibemiz kaba misafirini azarlamayı bitirmiş."

İki kadın salona girerken Eve, "Sahte Peabody pişman olmuş gibi görünmüyor," dedi. "Sadece kızgın görünüyor. K.T. doğruca bara gittiğinde, "Ve o makineye yakıt ekliyor," diye ekledi.

Eve omuz silkerek arkasını döndü ve kadının yeterince ilgisini çektiğine karar verdi.

Sonraki yarım saat boyunca daha fazla havadan sudan konuşma ve geyik muhabbeti yapıldı, insanlar odanın etrafında dönüp dururken ya da dışarı çıkıp içeri girerken daha fazla yiyecek ve içecek tüketildi. Eve, Roundtree odanın önüne doğru yürüdüğünde limitini doldurmak üzere olduğunu düşündü.

"Herkes otursun. Dallas ve Roarke, ön tarafa. Bu akşam burada özel bir gösterim için The Ilove Agenda'nın kısa bir ön gösterimini hazırladım. Umarım herkes, özellikle de özel konuklarımız bu örneklemeden keyif alır."

Roundtree onları ön sıradaki koltuklara doğru götürürken Roarke Eve'in elini tutarak, "Bakalım nasıl yapacağız," dedi.

İnsanlar arkalarındaki koltuklara ve kanepelere yerleşirken Eve Roarke'a doğru eğildi. "Nefret etsek bile etmiyormuş gibi mi davranmamız gerekiyor?"

"O pembe gözlüklerin arkasını nasıl görüyorsun?"

Işıklar kararırken ve müzik yükselirken elini sıktı.

Eve müziğe başıyla onay vermeye karar verdi. Güçlü, aynı anda hem titreşen hem de akıldan çıkmayan bir müzikti. Rahatladığı anda Marlo'nun yüzü -tıpkı kendisinininki gibi- devasa ekranı doldurdu.

"Kayda geçin," dedi. "Dallas, Teğmen Eve."

Kamera aşağı doğru kayarak Marlo'ya ve yüksek arkalı bir masa sandalyesindeki cesede odaklanana kadar geri çekildi.

"Kurbanın Wilford B. Ilove olduğu tespit edildi."

Çömelmeye başladığında, beden patlayıcı bir hapsirik çıkardı.

Marlo hiç vakit kaybetmeden, "Çok yaşa," dedi. Kamera dışındaki insanlar gülerken başını kaldırıp baktı. "Kurbanın ölüme alerjisi var gibi görünüyor."

Eve bunun aptalca olduğunu düşündü ama yine de rahatlamasına yardımcı oldu. Ekran şakalar, fiyaskolar, çuvalamalarla bölünen yoğun anlarla dolup taşı. Mira rolündeki Andi bir repliği patlattı ve bir dizi müstehcen ve yaratıcı küfür savurdu. Marlo ve Nadine'i canlandıran aktris diyalogun ortasında birbirlerine sarılıp ateşli bir öpücük verdiler.

Bu olay seyircilerden büyük alkış aldı.

Matthew, McNab olarak üzerinde çalıştığı bilgisayar çöktüğünde sandalyesinden yuvarlanıyor. Julian bir repliği karıştırıyor, aksanını Brooklyn'e çeviriyor.

Tiyatrodaki seyirciler kahkahalar, alkışlar ve çığlıklarla karşılık verdi.

"Bu kadar çok çuvalarlarsa işleri nasıl hallediyorlar?" Eve merak etti.

Roarke ona, "İşte bu yüzden buna 'ikinci çekim' diyorlar," dedi.

Eve'e çok sayıda ikili, üçlü ve daha fazlası varmış gibi görünüyordu. Ama herkes bunu yaparken iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu - tekrar ve tekrar.

Şaka makarası, kameranın bir kez daha Marlo'ya dönmesiyle sona erdi, bu kez uzun siyah paltosu içinde, silahını çekmiş, kısa saçlarını karıştıran bir esinti. "Ben bir polisim," dedi, gözleri sabit ve sertti. Silahını kılıfına sokmak için paltosunu geri çevirdiğinde ıskaladı ve şok tabancası ayaklarının dibinde yere çarptı.

"Siktir. Yine mi?"

Roundtree ışıkların açılmasını emretti ve alkışlar yuvarlanırken sırtarak keçi sakalını okşadı.

"İçinden geçmem gereken o kadar çok hata varken kolay bir düzenleme olmadı." Eve'in yanına çöktü ve dikkatini ona verdi. "Bununla biraz eğlenmelisin."

"Öyle olduğunu söyleyebilirim."

"Daha fazlasını ekleyip düzenleyeceğim. Bu ev diski ekstralarına girecek. İnsanlar oyuncuların çuvallamasını, replik kaçırmalarını, kış üstü düşmesini görmeye bayılıyor."

"İtiraf etmeliyim ki yaptım."

"Ana oyuncularla tek tek röportajlar yapacağız. Sizi zorlamayacağım -bu Joel'in alanı- ama burada kendi payıma düşeni eklemek istiyorum. Bir röportaj yaparsanız ev paketini önemli ölçüde geliştirirsiniz. İkiniz birden, daha da iyi olur."

"Gerekirse çekimler bittikten sonra New York'ta kalmaya ya da ne zaman isterseniz geri gelmeye hazırım. Bunu bir düşün. Bunu sen yaşadın. Sana bunun hakkını vereceğimize söz veriyorum ve ben sözümünden dönmem. Ama siz bunu yaşadınız. Bu videoyu izleyen herkes senin söyleyeceklerini duymak isteyecek."

"Benim için kapalı."

"Hayır, değil." Başını salladı ve o parlak mavi gözleri jilet gibi keskinleştirdi. "Senin hakkında o kadarını biliyorum. İçgüveyle bu eserin kötü adamlarıydı; Avrıl'lar ve diğerleri ise kurbanları. Ve yine de, kurban kötü adamı öldürdü ve sen bunun peşine düşmek zorundaydın. Hayatta kalan kurbanlar dışarıda. Yaptığın şey yüzünden daha fazlası olmayacak ve bu önemli. Son derece önemli. Ama bunu sonlandırırken, kapatamazsınız. Bu yüzden." Elini sertçe okşadı. "Bunu bir düşün."

Adam ayağa kalkıp Andi'yle oturmak için uzaklaştığında Eve, "O iyi," diye mırıldandı.

"Ve kapalı olmadığı konusunda da haklı."

"Kitap konusunda Nadine ile bir dereceye kadar işbirliği yapmayı kabul ettiğimde bunun o çatlağı genişleteceğini biliyordum. Bir yanım onu kapatmak istedi ama yapamazsınız. Geri kalan yanım ise insanların bu olaydaki gerçek kurbanların kim olduğunu bilmesinin iyi olacağını düşünüyor. Bu konuda nasıl konuşabilirim? Suçluluğa ya da masumiyete karar vermek benim işim değil."

"Yasal olarak değil, hayır. Ama bilmek senin işin. Ve biliyorsun."

Eve nefesini tuttu ve Roarke'ın gözleriyle buluşmak için başını çevirdi. "Bunu yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Demek istediğim, eğer karar verirsiniz ve ne söylediğinizi, nasıl söylediğinizi kontrol ederseniz, bu içsel kapanışa yardımcı olabilir."

senin için bu konuda çatlak. Aklında kalmasını sağlayan sadece kitabın reklamı değil Eve. Sen de onları düşünüyorsun. Ben de öyle."

"Cehennem. Bunu düşüneneğim. Buradan çıkabilir miyiz?" "Bu şekilde rahatlamaya

başlayabileceğimizi söyleyebilirim."

Easing haklıydı. İyi geceler demek daha fazla konuşma demektir. Mavis ve Leonardo'nun kaçışını -bebeği bahane ederek- kıskançlıkla izledi, hatta kendisi ve Roarke tekrar kapana kısılmışlardı.

Eve, Julian'ın oturma alanındaki kanepelerden birine yayıldığı ana kata varmadan önce yirmi dakika daha hesapladı.

"Ben de bundan korkuyordum." Connie iç çekti. "Yemeğin sonunda iyi bir sarhoş olma yolunda ilerliyordu."

"Şaraba oldukça sert vurdu," diye doğruladı Eve.

"Yemekte K.T. tarafından utandırıldı. Julian utanç ve üzüntüden boğulma eğilimindedir. Davranışı için tekrar özür dilerdim ama o neyse odur."

"Sorun değil," diye güvence verdi Eve.

Roarke ona, "Eve sağ salim varmasını sağlayabiliriz," dedi.

"Teşekkürler." Connie uyuyan Julian'a anne hoşgörüsüyle baktı. "Ama sanırım onu orada uyuması için bırakacağız. Onu otele kadar sürüklemenin bir anlamı yok. Bırak da o muhteşem ceketini getireyim."

"Ve benzerlik farklılaşmaya devam ediyor," dedi Eve sessizce. "İçkini daha iyi tutabiliyorsun ve henüz bir yastığa oyuncak ayıymış gibi sarıldığını görmedim."

"Ve umarım hiçbir zaman da olmayacak."

Connie, Eve'in paltosunu taşıyarak geri döndüğünde, "Buna kesinlikle bayıldım," dedi.

Eve tünelin ucundaki ilk gerçek ışık parıltısını gördüğü anda Matthew Zank, sırlıklam bir halde asansörden fırladı. Marlo, balmumu gibi solgun, onun ardından tökezleyerek dışarı çıktı.

"Çatıda. Çatıda. Bu K.T. Çatıda."

"Sanırım o öldü." Marlo yere oturdu, gözleri Eve'e sabitlenmişti. "O öldü. Orada öldü. Ölmüş olmalı."

gel."

"Burada kal." Connie'nin üzerine yürüdü. "Ben kontrol edene kadar kimsenin gitmesine izin vermeyin."

Connie, "Bir hata olmalı," diye söze başladı.

"Belki de. Herkes burada kalsın."

Roarke'la birlikte asansöre adım attı. İlk yorumu "Benimle dalga mı geçiyorsun?" oldu.

Roarke, "Çatı k a t ı , " diye emretti. "Belki o da Julian gibi sarhoşken sızmıştır."

"Umarım, çünkü konuk olduğum bir akşam yemeği partisinde bir ölümü araştırmak beni çok rahatsız eder."

"Bu çok sık olmaz." "Bir kereden bir şey olmaz."

Salona çıktılar; yine yanan bir ateş, yastıklarla doldurulmuş alçak kanepeler, üzerinde açık bir şişe şarap duran aynalı bir bar.

Çatı terasına açılan cam kapılar yaklaştıklarında fısıldayarak açıldı. Terastan geçip başka bir otomatik kapıdan geçtiklerinde, gecenin ve çiçeklerin kokusu tur havuzunun kubbesini doldurdu.

Bir esinti hissetti ve başını kaldırıp baktı.

"Kubbe biraz açık," diye not etti ve bütün akşam böyle olup olmadığını merak etti.

Sırılsıklam olan K.T. tur havuzunun pırıl pırıl mavi suyunun yanında yüzüstü yatıyordu. Baktığı gözler Peabody kahverengisiydi ve Eve'e zor anlar yaşattı.

Nabzını kontrol etmek için çömeldi. "Kahretsin. Sadece ölü değil, aynı zamanda soğuyor. Onu dışarı çekmiş. Ya da onu suya itti, boğdu ve sonra çıkardı. Her iki durumda da, lanet cesedi hareket ettirdi. Kahretsin!"

"Şu anda bizim kıza çok benziyor."

"Ama o değil. Gidip kızımızı getirsen iyi olur, bir de varsa bir saha kiti."

"Limuzinde."

"Güzel. McNab'e evin güvenliğini sağlamasını söyle -kimse dışarı çıkmasın- ve burada çalışan herhangi bir güvenlik görevlisi olup olmadığını öğrenmesini söyle. Sakın

Peabody'den başkası gelmesin."

"Pekâlâ." Cesede bir süre daha baktı. "Akşam için kötü bir son."

"Onun için kesinlikle öyleydi."

Roarke yere düşerken Eve küçük aptal çantasından telsizini çıkardı ve şüpheli bir ölüm ihbarında bulundu. Sonra kayıt cihazını parti elbisesinin dar askısına sabitledi.

"Dallas, Teğmen Eve, kayıtlara geçsin," diye başladı.

Kırık camlar ve muhtemelen içerideki barda açık duran şişeden akan bir kırmızı şarap birikintisi dikkatini çekti.

"Kurban görsel olarak K.T. Harris olarak teşhis edildi."

Kayıt için ayrıntıları doldurdu: yer, kurbanın orada bulunma nedeni, kendisinin ve Roarke'un ki de dahil olmak üzere orada bulunan diğer kişilerin isimleri.

"Burada kırık cam ve dökülmüş şarap var. Ekteki salonda açık bir şişe şarap gördüm." Kenara çekildi, üstsüz bir kaideyi fark etti. "Bu kapta altı adet bitkisel sigara izmariti var. Kurbanın cüzdanı masanın üzerinde, açık."

Çömeldi, mühürleyene kadar dokunmamaya dikkat etti. "Dudak boyası, küçük siyah bir çanta, belirsiz miktarda nakit para ve bir anahtar kartı görüyorum. Kurban bütün akşam giydiği elbiseyi, takıları ve bilekliğini takıyor. Sol ayakkabısı yerinde, topuğu yukarı kalkık. Sağ tekini havuzun dibinde görüyorum."

Peabody'nin dışarı çıktığını duyunca döndü ve cesedin önünü kasıtlı olarak kapattı.

"Eğer bununla başa çıkamıyorsan, bilmem gerek. Bu anlaşılabilir bir şey. Kabul edilebilir."

"O kadar çok içmedim. Çok gergin ve heyecanlıydım. Ama yine de ayıldım." "Demek istediğim bu değil."

Peabody dudaklarını nemlendirdi ve teşhirdeki kızlar biraz titredi. "Ben halledebilirim."

Hiçbir şey söylemeyen Eve kenara çekildi.

"Oh..." Peabody'nin gözleri büyüdü, biraz cam gibi oldu.
"Tamam.

Belki bir dakikaya ihtiyacım vardır."

"İhtiyacın olanı al. İçeri gir, bardaki şarap şişesini işaretle. Roarke bir saha kiti getiriyor. Başlamadan önce mühürlememiz gerek. Ben çağırdım. Bölgenin güvenliğini sağlamak için üniformalarımız olacak."

"Anladım." Peabody içeri geri adım attı.

Olay yerini ve cesedi incelerken Eve tek bir senaryo olduğunu düşündü: Harris sigara içmek, içki içmek, güveç yapmak için gelir. İçkinin ve bir kilometre yüksekliğindeki topuklu ayakkabılarının etkisiyle ayağı kayar, havuza düşer ve boğulur. Basit, aptalca bir kaza.

Bu güzel olmaz mıydı?

Peabody tekrar dışarı çıktığında, "Bir kaza olabilir," dedi. "Çok fazla içki, riskli ayakkabılar, oops. Su sadece bir metre derinliğinde. Sert girmiş, kafasını çarpmış olabilir."

"Yemek sırasında onları sürekli geri deviriyordu."

"Yani, belki de bir kazadır. Havuz kubbesinin dışına bir göz atın, bakalım burada bir misafiri olduğunu gösteren bir şey bulabilecek misiniz?"

"Tamam, ama şimdi iyiyim."

"Güzel." Roarke saha kitiyle dışarı çıkarken başıyla onayladı. "Mühürleyin, ne bulabileceğinize bakın."

Eve saha çantasını açtı. "Aşağıda sıcaklık ne kadar?" diye sordu Roarke'a.

"McNab her şeyi kontrol altına aldı. Personel de dahil olmak üzere herkesi yaşam alanında tutuyor. Siz aksini istemediğiniz sürece, üniformalar geldiğinde personeli mutfağa kaydıracağını söyledi."

"İşe yarıyor. Kurbanın adı K.T. Harris olarak teyit edildi," dedi kayıt için, kadının başparmağını parmak izi defterine bastırıldığında. "Kafkasyalı kadın, yirmi yedi yaşında - Peabody'de birkaç yıl geçirmiş."

"Farklılıklar arıyorsunuz."

Eve omuz silkti. "Ölü olmak büyük bir fark. Yirmi üç yüze kadar." Kaşlarını çatarak bilek ünitesine baktı. "Bu sanırım ekran gösterisi başladıktan kısa bir süre sonra olmalı.

Öncesinde ve sonrasında insanlar girip çıkıyordu. Roundtree ile hemen sonra bir süre konuştuk ama saate dikkat etmiyordum."

Bir an gözlerini kapadı, kendini geriye çekti. "Bizi öne oturttu. Oturduktan sonra onu gördüğümü hatırlamıyorum."

"Arka taraftaydı. Fark ettim çünkü ondan uzak durmaya ya da sizin uzak durduğunuzu görmeye niyetliydim."

"Sırtımız odaya dönüktü. Çıkıp, olay başladıktan sonra buraya gelmiş olabilir. Görünürde kan yok." Mühürlü ellerini başının üzerine götürdü. "Burada bir düğüm var gibi, küçük bir kesik."

McNab dışarı çıktığında mikro gözlükleri almak için çantasına uzandı.

"Dört üniforma rapor edildi, Teğmen. Onları yakaladım..."

Gözleri cesedin üzerinde gezinirken, yüzündeki tüm renkler akıp gitti. "Tanrım. Tanrım."

"Yaşlanmış," dedi Eve kesin bir ifadeyle. "Alt dudağı daha ince, gözleri daha yuvarlak. Ayakları daha uzun, daha dar."

"Ne?"

"Kurban K.T. Harris, yirmi yedi yaşında, aktris."

Peabody geri dönerken, "Bahçedeki girintide bir masanın üzerinde birkaç bardak ve peçete var," diye söze başladı. "Onları süpürgeciler için etiketledim."

"Dee." McNab onun elini tuttu.

Peabody küçük bir çığlık attı. Eve, onu kendine doğru çekip yüzünü saçlarına bastırmadan önce kemiği kemiğe çarpmış olması gerektiğini düşündü.

"Ne-oh. Biliyorum. Bende de büyük bir gerginlik yarattı. Ben iyiyim. Gördün mü?" Eve'in kışını hızlıca sıktı - Eve'in koşullar göz önüne alındığında görmezden gelmeye karar verdiği bir şey.

"McNab, durum." Eve ayağa kalktı ve bir kez daha cesedi engellemek için kendini eğdi. "Dedektif McNab, bana durumu bildirin."

"Efendim." Karamsar mavi ışıklar altında kendisi de bir ceset gibi görünebilirdi.

"Gözlerini benden ayırma," diye tersledi Eve. "Seninle konuşurken bana bak. Rapor ver."

"Personeli -ev halkını ve dışarıdan gelen yemek ekibini- mutfağa aldık. Geri kalanlar yaşam alanında. Her grupta iki üniforma var. Bir sürü soru soruyorlar. Cross hariç. Hâlâ baygın ve siz aksini söyleyene kadar onu o şekilde bırakmanın en iyisi olacağını düşündüm."

"Yeterince iyi. Aşağı in, buranın güvenliğini sağlaması için personeldeki üniformalılardan birini buraya gönder. Sen onun yerine geç ve isimleri, bağlantıları ve ifadeleri almaya başla. Elimizde kaç kişi var?"

"Bu gece üç ev personeli, on yemek personeli görev yapacak." "Tamam. Peabody, ona yardım et. Peki ya güvenlik burada mı?"

"Roundtree'ye sordum. Burada kamera yokmuş. Girişlerde güvenlik kameraları var ama içeride ya da çatıda yok."

"Bu çok kötü. Ellerinde ne olduğunu gözden geçirip davetsiz misafir ihtimalini ortadan kaldırmak isteyeceğiz. Sahipleri ve misafirlerle görüşmek için yemek alanını kullanalım. Devam et ve Matthew Zank'i oraya tek başına götür. Ben hemen arkadayım."

Eve onlar gidene kadar bekledi, Peabody elini tekrar onun elinin içine soktu. "Bu iş o kadar kolay olmayacak."

"Hayır mı?"

"Bir kaza olabilir. Ayağındaki ayakkabının topuğunun arkası sıyrılmış. Sağ elmacık kemiğinde de hafif bir çürük var."

"Sence içeri mi sürüklendi?"

"Bence sürüklenmiş ve sonra yuvarlanmış olabilir. Ya da düşerken yüzünü sıyırmış, morartmış olabilir."

"Öyle düşünmüyorsun," diye gözlemledi Roarke.

"Hayır, sürüklenme izlerine benziyor. Yüzü yuvarlanırken havuz kenarına çarpmış gibi görünüyor. Ama bu bir kaza olsa bile, elimizde rahatsız edici bir şekilde

soruşturmacılardan biri, bir muhabirle birlikte bir ev dolusu Hollywood ve bunu yapışkan çikolata gibi yiyecek bir medya makinesi."

"Ve baş müfettiş gösterinin yıldızıdır."

Eve başını salladı ve tekrar cesede baktı. "Şu anda en üst sırada olduğunu söyleyebilirim."

Alt katta Roarke'tan güvenlik disklerini hızlıca gözden geçirmesini istedi ve ardından oturma alanına girdi. Herkes aynı anda konuşmaya başladı.

"Dur. Otur. Şu anda hiçbir soruya cevap veremeyeceğim, o yüzden boşuna nefesinizi tüketmeyin. K.T. Harris'in öldüğünü doğrulayabilirim."

"Oh Tanrım." Connie ellerini yüzüne götürdü.

"Adli tabip cesedi inceleyene kadar size bundan daha fazlasını söyleyemem. Her birinizle ayrı ayrı konuşacağım."

Andrea bir shot bardağı tutuyordu. İçindekileri geri fırlattı ve Eve'e sabit bir ilgiyle baktı. "Biz şüpheliyiz."

"Sizinle konuşacağım," diye tekrarladı Eve. "Doktor Mira, bir dakikanızı alabilir m i y i m ? "

"Tabii ki."

Mira koltuktaki pozisyonundan kalktı ve Eve'i odadan çıkarken takip etti.

"Ne düşünüyorsun? Sadece tepkilerin kısa bir özeti."

"Cinayet mi?"

"Sana söyleyemem. Gerçekten söyleyemem. "Ya kaza, ya da" işaretleri var. Bu yüzden bu belirlenene kadar, ya da gibi devam edeceğiz. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bireysel ve grup olarak üzgün ve gerginler. Connie ev sahibesi rolüne tutunmayı başardı. Roundtree onu ve diğer herkesi Harris'in Julian gibi bayıldığına yarı yarıya inandırmıştı. Yapımcı ve reklamcı bir süre birbirlerine sokuldular. McNab tüm bağlantılara el koyduğunda pek mutlu olmamıştı. Ama kimse sorun çıkarmadı. En çok sarsılanlar Matthew ve Marlo oldu ama onu bulduklarına göre bu beklenen bir şeydi."

"Belki de en azından şimdilik mülakatlara katılabilirsin."

"Eğer yardım edebileceğimi düşünüyorsanız."

"Bu garip, berbat bir durum. Sen bir psikiyatristsin. Bu senin alanın. Tuhaf ve berbat, değil mi?"

Mira'nın yüzündeki gerginlik kahkahasıyla birlikte dağıldı.
"Sanırım öyle."

MATTHEW'LE birlikte, hep birlikte yemek yedikleri yemek masasında başladılar. Yemek ve tabakların yerini beyaz zambaklar ve kısa mumlardan oluşan alçak bir orta süsü, Matthew'un takım elbisesinin yerini ise gri bir tişört ve eşofman altı almıştı.

"Connie bana kıyafet verdi. Evlerinde bir spor salonu var ve misafirler için bazı egzersiz kıyafetleri bulunduruyor. McNab üzerimi değiştirmemin sorun olmayacağını söyledi. Kıyafetlerim ıslaktı. Marlo'nunkiler de. Islaktı. O da değişti."

"Sorun değil. Bunu kaydetmek istiyorum ve her şeyi kapsamak için size haklarınızı okuyacağım."

"Uzun zaman
oldu." "Üzgün
müsün?"

"On yedi yaşımdayken içki içmekten ve reşit olmamaktan tutuklandım. Bir arkadaşımın evinde 'aileler uzakta, hadi parti yapalım' anlaşmalarından biri. Çok gürültülü, çok aptalcaydı ve polise bağırdım. Bin dolar para cezası, alkol okulu ve üç ay kamu hizmeti. Üstüne bir de üç ay ceza aldım.

"Özür dilerim," diye ekledi ve ellerinin topuklarını yüzünde gezdirdi. "Bunun bir anlamı yok, değil mi? Daha önce hiç kimseyi ölü görmedim. Öldüm, insanları öldürdüm, ölmek üzere olan kız kardeşimi ekranda kollarımda tuttum. Yani anladığınızı sanıyorsunuz ama anlamıyorsunuz. Makyaj, ışık, açılar ne kadar iyi olursa olsun, aynı şey değil."

Nefesi kesik kesik gidip geliyordu. "O kadar beyazdı ki. Ve gözleri..."

"Biraz su ister misin Matthew? Çay?"

Mira'ya büyük bir minnettarlıkla baktı. "Çay alabilir miyim? Olur mu?"

Eve'in başını sallamasıyla Mira tekrar ayağa kalktı. "Ben hallederim."

"Bir türlü ısınamıyorum. Su biraz soğuktu sanırım. Ve ... Üzgünüm," dedi Eve'e tekrar.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey mi var?"

"Bunu pek iyi idare edemiyorum. Kriz anlarında iyi olduğumu sanırdım ama bu durumla başa çıkamıyorum."

"İyisin." Kayıt cihazını kurdu, Revize Edilmiş Miranda'yı okudu. "Anladın mı Matthew? Haklarını ve yükümlülüklerini anladın mı?"

"Evet, tabii."

"Sen ve Marlo çatıda ne yapıyordunuz?"

"Biraz hava almak, birkaç dakika takılmak için yukarı çıktık." "Peki ne oldu?"

"Ayakları acıyor. Marlo. Ayaklarının acıdığını söyledi, ben de ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını havuza sokmasını söyledim. Bir süre havuzun kenarında oturacaktık. Kubbeye girdiğimizde şaka makarasına gülüyorduk. Bir dakikalığına onu fark etmedik bile. Saniyeler, sanırım, sadece birkaç saniyeydi."

Mira elinde bir tepsi, kısa bir demlik çay ve birkaç fincanla geri döndü. "Kahve?" dedi Eve'e.

"Teşekkürler. Sonra ne oldu?"

"Marlo bağırdı. Sanırım onu ilk o gördü ve bağırdı. Hiç düşünmedim. Sadece atladım. Hiç düşünmedim. Yüzüstü yatıyordu ve onu çıkardık."

"Marlo havuza mı girdi?"

"Hayır. Hayır." Çayından bir yudum aldı. "K.T.'yi kenara çektim ve Marlo onu çıkarmama yardım etti. Çok ağırdı. Kalp masajı yaptım. Lisede ve üniversitede cankurtarandım, bu yüzden boğulan bir kurbanla nasıl başa çıkılacağını biliyorum, ama o gitmişti. Onu geri getiremedim. Marlo bana yardım ediyordu ve ağlıyordu ama onu geri getiremedik. Seni almak için aşağı koştuk. Çatıdan dokuz-bir-bir'i aramalıydık. Ama seni almak için aşağı koştuk."

"Yukarıda ya da aşağı inerken başka birini gördünüz mü?"

"Hayır. Julian'ın kanepede sızdığını gördük, Andi de fuayedeki tuvaletten çıkıyordu. Sonra asansöre bindik ve yukarı çıktık."

"K.T.'ye zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?"

"Tanrım." Gözlerini sıkıca yumdu, biraz daha çay içti. "Onunla geçinmek zor olabiliyor ve çok içtiğinde daha da zorlaşıyor. Eğer sette bir sürtüşme varsa, genellikle sebebi odur çünkü geri kalanımız sadece iyi geçiniriz. Ama hayır, hiçbirimiz onu bu şekilde incitmeyiz. Sahnelerinin çoğunu çekti, bu yüzden çok geçmeden ondan uzaklaşmış olacağız. Sadece medya turları boyunca ona tahammül etmek zorundayız."

"Özellikle onunla herhangi bir sorun yaşadınız mı?"

Gözlerini çayına dikti. "Sana nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum." "'Dallas' da olur."

"Dallas." Uzun bir nefes aldı. "Birkaç kez çıktık. Aylar önceydi, prodüksiyona başlamadan önceydi, rolü almadan önceydi. Ve biz takıldığımızda içki içmiyordu. Rolü aldığında da içki içmiyordu ve Roundtree onun için para işleriyle uğraştı. Seçmelere katılması gerekti ve bu pek hoş karşılanmadı ama karaktere uyum sağladı ve benim için de bir şeyler söyledi. McNab için okuma almamda bana yardım etti. Başka birine bakıyorlardı ama o okumama yardım etti ve rolü aldım. Bu benim için bir mola oldu. Sonra çıkmayı bıraktık."

"Rolü kaptığın için mi?"

"Öyle görünebileceğini biliyorum. O da böyle düşünmeyi severdi."

Onu sadece kapıdan içeri adım atmak için kullandığını düşünmek hoşuma gitti." "O zaman neden başka?"

"Tamam." Ellerini kalçalarında ovuşturdu, sonra masanın üzerine koydu. "Başta çok eğlendik. Sadece üç hafta kadar çıktık ve eğlenceliydi. Seçmelerde birlikte çalıştık ve iyiydi. İyiydik. Sonra rolü aldığında içmeye başladı. Gerçekten içmeye. Sahiplenici ve paranoyak oldu."

"Nasıl yani?"

"Her saniye nerede olduğumu bilmek istiyordu. Neredeydim, ne yapıyordum, kiminleydim. Ya da beni etiketlemediyse veya mesaj atmadıysa, olduğum yere gelirdi. Yemek yerken garsona gülümsediğimde

Çünkü onu becermek istiyordum, muhtemelen beceriyordum. Yemekte nasıl davrandığını biliyor musun? Aynı şeyi toplum içinde de yapardı."

ay fincanını aldı, elinde daire çizdi. "Utanç verici, çileden çıkarıcıydı. Beni aldatmakla, yalan söylemekle, yeterince dikkat etmediğimde onu kullanmakla suçladı. Dediğim gibi sadece birkaç hafta çıktık ve ciddi bir şey değildi. Benim için değildi, ben de onun için düşünmüyordum. Sonra korkunç derecede ciddileşti. Gecenin bir yarısı başka biriyle olup olmadığını öğrenmek için evime geliyordu. Fiziksel müdahalelerde bulunmaya başladı; itip kakıyor, tokat atıyor, bir şeyler fırlatıyordu. Ona bittiğini söyledim. Beni kovdurmaya çalıştığında daha ön prodüksiyona yeni başlamıştık. Roundtree'ye gidip her şeyi anlatmak zorunda kaldım. Beni destekledi ve onun ilk kez böyle bir şey yapmadığını söyledi."

"Onunla çalışmak kolay olmamıştır."

"Buna oyunculuk deniyor," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "Kolay olsaydı herkes yapardı. Her neyse, sanki hiçbir şey olmamış gibi bir süre rahatladı. Benim için sorun yok. İşe yarıyordu, karakterler yani. Herkes bu projede bir şeyler olduğunu görebiliyordu. Son zamanlarda tekrar başladı. Belki de bitmek üzere olduğu içindir. Geçen hafta karavanımı dağıttı. Onun yaptığını biliyorum. Eşyalarımı kırdı, kıyafetlerimi parçaladı. Setteyken kilitlemeye başlamak zorunda kaldım. Artık birlikte sahnemiz yok," diye ekledi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Yani, bu olay olmadan önce birlikte sahnelerimizi bitirmiştik."

Bir an durakladı, boş fincana baktı. "İyi iş çıkardık. Tüm bunlara rağmen iyi iş çıkardık."

"Tamam, Matthew. Şimdilik hepsi bu kadar. Marlo'ya geri dönmesini söylersen gidebilirsin."

"Ev mi demek istiyorsun?"

"Şimdilik, evet."

"Beklemeyi tercih ederim... Orada bir süre daha kalmamın sakıncası var mı?"

"Size kalmış ama Marlo'ya geri dönmesini söyleyin."

Ayağa kalktı, Mira'dan Eve'e baktı, sonra tekrar geri döndü. "Çay getirdiğin için teşekkürler."

Eve kayıt cihazını kapattı. "Görüş?" dedi Mira'ya. "Yemekte olduğundan daha genç görünüyor. Hâlâ şokta ve titriyor. İleriye dönük ve biraz da suçlu. Bu şansı elde etmek için onu kullanıp kullanmadığına karar veremiyor ama kızın buna inandığını biliyor, bu yüzden kendini suçlu hissediyor. Benim anladığım kadarıyla onu mümkün olduğunca az düşünmeyi seçmiş ve şimdi

onu düşünmekten başka çaresi yok."

Marlo içeri girdiğinde Eve kayıt cihazını tekrar açtı. Siyah bir yoga pantolonu ve atlet giymişti ve yüzünde hiçbir şey yoktu. "Sanırım sırada ben varım."

"Bunu kaydetmem gerek," diye başladı Eve ve Marlo gözlerini kocaman açmış, ellerini kucağında kenetlemiş otururken Matthew'la yaptığı rutini tekrarladı.

"Sen ve Matthew neden çatıdaydınız?" Çok az değişikliklerle aynı hikayeyi anlattı.

"Çok güzel bir geceydi. Biraz serin. Kubbenin içi daha sıcaktı ama yine de biraz serindi. Matthew onu dışarı çıkardıktan sonra her şey çok soğuktu. Tekrar nefes almaya başlayacak sandım. Öksürecek ve su tükürecekti. Ama yapmadı. Tekrar nefes alması için çok uğraştı ama olmadı.

"Bu bir kazaydı, değil mi? Kırık camı gördüm. Kaymış ve düşmüş olmalı. Başını mı çarptı? Bütün gece içmişti."

"Henüz bir şey söyleyemeyiz."

"Öyle olmak zorundaydı. Burada kimse yapmazdı... biz katil değiliz." Eve'inkiyle aynı renkteki gözleri yeniden canlandı, tutkuyla parladı.

"Yemekte çıkardığı o sahne için buradaydın, bu yüzden arkadaşmışız gibi davranmanın bir anlamı yok. Onun arkadaşı yoktu. Rakipleri, malları, mülkleri vardı ama arkadaşları yoktu. Ama kimse onu öldürmezdi. Dramayı severiz ve aksini söylediğimizde yalan söylemiş oluruz. Ondan besleniriz. Ama bu şekilde değil."

"Onunla özel bir sorunuz var mı? Kişisel olarak?" "Dur sayayım." Saçlarını Eve'e doğru itti. kendi sabırsız hareketini garip bir şekilde tanıdık buldu. "Benden nefret ederdi."

"Özel bir nedeni var mı?"

"Tekrar sayayım. Bir Oscar adaylığım var. Kazanamadım ama Akademi Ödülü adayı bir aktörüm- ve bu onun için çok sinir bozucuydu. O role yatarak geldiğimi bildiğini söyledi. Senaristle çıkmıştım - o yazmadan önce, oyuncu seçiminden önce, her şeyden önce, ama çıkmıştık ve arkadaş kalmıştık. Oscar'a giden yolda fahişelik yaptığımı düşünüyordu. Bu projede ekran süresini tıka basa dolduruyordum, Roundtree'yi rolünü azaltmaya zorluyordum vesaire vesaire. Bu gece, şaka makarasından hemen önce beni köşeye sıkıştırdı. Roundtree, Matthew ve Julian'ı şişirdiğimi medya öğrendiğinde ne hissedeceğimi bilmek istedi. Connie'nin bu konuda her şeyi bildiğini ve Nadine'in Now'ın bir sonraki bölümünde her rolü nasıl emdiğimi anlatan bir bölümle başlayacağını söyledi."

"Buna nasıl tepki verdin?"

"Ona gidip kendini becermesini söyledim. Ona söylediğim son şey buydu. 'Neden gidip kendini becermiyorsun, K.T., çünkü başka kimse istemiyor.' Gözlerini sıkıca kapattı.

"Tanrım." "Eğer biri bana bunu söyleseydi, onu yumruklamak isterdim.

minimum."

"Eğer karakterime uygun olsaydım, onu yumruklayabilirdim." Marlo nefesini bıraktıktan sonra Eve'e baktı, gözleri perişandı. "O zaman sanırım şu anda hissettiğimden daha kötü hissederdim."

"Tamam, şimdilik bu kadar yeter. Eve gidebilirsiniz. Gitmeden önce Connie'ye içeri gelmesini söyle."

"Bu kadar mı?"

"Şimdilik."

"Ne olduğunu öğrendiğinizde bize söyleyecek misiniz?" "Evet. İrtibatta olacağım."

Marlo ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Şüpheliyiz, değil mi?" diye sordu Eve.

"Rolü araştırdın. Ne düşünüyorsun?"

"K.T.'nin öldürüldüğünü ve bunu bizden birinin yaptığını düşünüyorsun." Marlo ürperdi. "Birinin 'Kes' diye bağırmasını bekliyorum."

"Ölü bir kadına söylediği son şeyin çirkin olduğunu bilmek hoşuna gitmiyor," diye yorumladı Mira. "Ondan hoşlanmıyordu, hem de hiç hoşlanmıyordu, ama aynı zamanda kurbanın kendisinden aşağı olduğunu düşünüyordu. Onu kaba, acınası ve son yorumu kadar çirkin buluyordu."

"Ve itibarına yönelik potansiyel bir tehdit."

"Marlo'nun Roundtree, Julian ve Matthew ile ilişkisi olduğuna inanmıyor musun?"

"Julian ya da Roundtree ile değil, ama Matthew ile bir tane yaşıyor."

Şaşırان Mira arkasına yaslandı. "Neden böyle düşünüyorsun? İkisinden de bu tür bir ilgiye dair herhangi bir işaret almadım."

"Hayır, onlar iyi. Burada bir sorun olacak. Aktörler, hem de iyi aktörler. Sessiz kalıyorlar. Ama iki insanın biraz yalnız kalmak istemedikleri sürece bir partiyi -ışıklar, içkiler, kahkahalar- bırakıp çatıdaki havuzda ayaklarını sallandırmaya gitmeyeceğini düşünmek zorundayım. Ve adam buradan defolup gidebilecekken dışarıda onu bekliyor."

Parmaklarını masaya vurdu. "Yanılıyor olabilirim. Ama ona nasıl yardım ettiğini, nasıl ağladığını anlatıyor; kurbanı geri getirmek için nasıl çalışıp çabaladığını anlatıyor."

"Çünkü birbirlerine aşıklar," diye tahmin yürüttü Mira. "Ve birbirlerini kahraman olarak görüyorlar."

"Olabilir." Connie içeri girdiğinde Eve tekrar kayıt cihazına uzandı.

"Başlamadan önce, ikinizden de bir şey isteyebilir miyim?" "Biz iyiyiz," dedi Eve ona.

"Diğerlerine biraz daha kahve, belki de yiyecek ikram edebilir misiniz? Dışarıda beklemek çok zor."

"Elbette."

"Neden bununla ben ilgilenmiyorum?" Mira ayağa kalktı ve ev sahibesi itiraz edemedi Connie'nin koluna dokundu. "Otur, Connie."

Connie Eve'e, "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi.

"Size bazı sorular soracağım ve olabildiğince kısa tutacağım. Kayıt altına alıyorum ve temiz tutmak için herkese haklarını okuyorum."

Connie prosedür boyunca başını sallayarak ilerlerken, parmaklarını masanın üzerinde birleştirip çözerken gerginliği belli oluyordu.

"Neden bana ikinizin arasında neler geçtiğini anlatmıyorsun?"

K.T.'yi masadan kaldırdığınızda?"

"Ona çok açık bir şekilde evimde ağzına ve davranışlarına dikkat etmesini söyledim. Eğer bir daha konuklarımdan biriyle bu şekilde konuşursa, onu dışarı çıkarttırırım ve bir daha asla evime kabul etmem."

Connie gözlerini kaçırdı, dudaklarını sıktı. "Ama bu yeterli değildi."

"Başka ne var?"

"Özür dilemedi, sizden ya da diğerlerinden özür dilemeyi kabul etmedi ve bu benim için bardağı taşıran son damla oldu. Ben de çok kızdığım ve utandığım için, bir daha kocamla ya da nüfuz sahibi olduğum başka biriyle çalışmamasını sağlayacağımı söyledim. Bu işte oldukça fazla nüfuzum olduğunu unutmamalı."

Biraz ürpererek bir damla gözyaşını sildi. "Ben de yapardım. Yapmak istedim."

"Nasıl karşıladı?"

"Başlangıçta mı? Pek iyi değildi. Bana ne söyleyebileceğinin, ne yapabileceğinin söylenmesinden bıktığını söyleyerek gitti. Söyleyecek çok şeyi vardı ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Sonra bana Marlo'nun sahne aralarında Mason'a oral seks yaptığını söyledi."

"Ona inandın mı?"

"K.T. sarhoş ya da ayık, yetenekli bir aktör," diye başladı Connie. "Ayıkken bir **i n s a n** olarak tahammül edilebilir, hatta

Eğlenceli. Sarhoşken hırçın, mantıksız ve zaman zaman şiddet yanlısıdır. Bunların çoğu çeşitli menajerler, menajerler, reklamcılar, yapımcılar tarafından örtbas edildi, bu yüzden halk tabiri caizse resmin tamamına sahip değil."

"Bu bir cevap mıydı?"

"Birinin ilk bölümüydü. Sarhoşken ettiği hakaretlere inanmadım, hayır, çünkü kocam bir aldatıcı ya da yönettiği bir aktristen sette sakso isteyen bir adam değil. Buna ek olarak, Marlo bu şekilde alçalmaktansa kendini daha çok düşünür. Beni ve Mason'ı daha çok düşünüyor.

"Cevabın ikinci kısmı ise Mason ve ben uzun zamandır evliyiz. Ve aramızda bir anlaşma var. Eğer ikimizden biri aşktan vazgeçerse, bu konuda dürüst olacağız. Eğer birimizin diğerinden uzaklaşmaya ihtiyacı varsa, uzaklaşırız. Eğer ikimizden biri aldatırsa, bu iş biter. İkinci bir şans yok."

"Kulağa iyi bir politika gibi geliyor." "Bizim için çok iyi oldu."

"K.T.'nin Marlo ile sorunu neydi, çünkü bir sorunu olduğu çok açık."

"Akşam yemeğindeki o çirkin sözden sonra her şey çok açık. Sonuç olarak?" Connie yine kuru gözlerle konuştu. "K.T. Marlo'yu kıskanıyordu, birçok nedenden ötürü ondan hoşlanmıyordu. Görünüşü, yeteneği, cazibesi, sadece hayranları değil diğer sektör profesyonelleri arasındaki popülaritesi. Bence K.T. sana bir tokat attı çünkü bu proje sırasında sen Marlo'sun. Yani Marlo için hissettiklerini senin için de hissetti. Zaman kiplerimi doğru ayarlayamıyorum."

Durakladı, bir elini ağzına götürdü. "Geçmiş, şimdi. Her şey birbirine karışıyor. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"İyi gidiyorsun." Mira içeri girdiğinde Eve onu akşam boyunca sardı.

Mira önüne bir fincan kahve koyarken Connie, "Tanrım, teşekkür ederim," dedi.

"Kocanız biraz konyak ekledi." "O beni tanıyor."

"K.T.'yi tiyatrodan çıkarken gördüğünü hatırlıyor musun?" Eve ona sordu. "Ya da gösteri sırasında başka birinin ayrıldığını?"

"Şaka makarasını görmüştüm, bu yüzden açılış jeneriği sırasında sıvıştım ve yemek şirketiyle konuşmak için içeri girdim. Bir süre mutfakta kaldım." Kahvesini yudumlarken Connie alnını kırıştırdı. "Sonlara doğru içeri girdim, gösterim sonrası için yeterli yiyecek olup olmadığından emin olmak için büfeye doğru kaydım. Benim gibi içeri giren ya da çıkan kimseyi görmedim."

"Peki ya ışıklar yandığında? Herkes orada mıydı?"

"K.T. değildi. Bunu biliyorum çünkü ona göz kulak oluyordum. Çok fazla içiyordu ve başka bir olay çıksın istemedim. Onu dışarı çıkarıp bir arabaya bindirip gitmeyi planlamıştım ama tiyatroda değildi."

"Kayıp başka biri var mıydı?"

"Emin değilim. Daha önce olanlardan dolayı ona odaklanmıştım ve o da bu şekilde davranıyordu. Başka bir olay riskini göze alamazdım. Eve gidip gitmediğine ya da hâlâ evde olup olmadığına bakmak için dışarı çıkmaya başladım ama Valerie bana engel oldu. O akşam anlatacağı bir hikâye için tatlıların listesini istiyordu. Sonra Nadine geldi ve konuşmaya başladık. Ben de bıraktım."

Eve, Roarke'ı gördü ve ona içeri girmesi için ince bir işaret verdi.

"Böldüğüm için özür dilerim."

"Sorun yok. Şimdilik burada iyiyiz Connie. Bir dakika içinde başka birini göndereceğim."

Roarke, Eve ve Mira'yla yalnız kaldığında ona, "Temizlikçileriniz ve morg ekibi geldi," dedi. "Çatıya çıktılar."

"Bu işi ilerletelim. Peabody'ye söyle, Roundtree'yi, Dennis Mira'yı ve reklamcıyı sırayla başka bir yere götürmesini istiyorum. Geriye Andrea Smythe, pislik yapımcı ve Nadine kalıyor. En son Julian'ı birlikte götüreceğiz. Neredeyse vardığımızda," dedi Mira'ya,

"Benim için ona biraz ayıltıcı verebilirsin. Sarhoş biriyle konuşmanın anlamı yok."

O bir amcıktı." Andrea gözlerini dört açarak kahvesini yudumladı. "Bu, her iki cinsten de özellikle iğrenç insanlar için kullandığım bir terim ve o dünya çapında bir amcıktı. Peabody karakterini çok çekici bulduğum için rolde ondan hoşlanmadım. Su, K.T. için asla yeterince ıslak değildi."

Bir an durakladı ve gülümsedi. "Ve bu çok kötü bir kelime seçimiydi." Başını geriye attı ve güldü. "Ölmüş olması zerre kadar umurumda değil. Bu sadece onun ölü bir amcık olduğu anlamına gelir."

"Bu güçlü bir görüş."

"Ve sahip olmaya değer tek tür. Daha dün onu amına bir sopa sokup yakmakla tehdit ettim. Belki bir gün önce. Yüzüne paslı bir kürekle vurduktan sonra çıplak ellerimle onu boğmak istemediğim nadiren bir gün geçtiği için izini kaybediyorum."

Andrea biraz kahve içti ve kenarından gülümsedi. "Yoluma çıkmama eğilimindeydi."

"Eminim."

"Ceset boktan bir beyinsiz olduğunda şüpheli olmak umurumda değil ama onu ben öldürseydim kanlı ve gürültülü olurdu. Ve bundan kendime saklayamayacak kadar keyif alırdım."

En azından bir an için, Eve ona inandı. Ve onu serbest bıraktı.

Joel Steinburger içeri girer girmez kumandayı eline aldı.

"Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor." "Öyle mi?"

"Ben, Valerie ya da adamlarımdan biri incelemeden hiçbir şey medyaya yayınlanamaz. Bu yayın dikkatli bir şekilde

masaj yapıldı. Bağlantıma ihtiyacım var. Böyle bir zamanda halkımla iletişim halinde olamam. Ayrıca, buradaki herkese ihtiyacım var.

-Buna personel, polis ve tüm konuklar da dahil. Bir sunucunun bu gecenin çarpık bir versiyonunu satmak için magazin gazetelerine koşmasına ya da düşük maaşlı bir polisin K.T.'nin orada ölü olarak yattığı bir 'link' videosuyla ceplerini doldurmaya çalışmasına izin veremeyiz. Bana onu morga götürmeyi planladığınız söylendi. Buna izin veremeyiz."

"Yapamaz mıyız?"

"Özel bir tesis ve özel bir muayeneci ayarlayabilirim. Tanrı aşkına, şu internet avcılarından biri K.T. Harris'in morgda bir levhanın üzerinde çıplak bir fotoğrafı için ne kadar öder biliyor musunuz?"

"Başka bir şey var mı?" "Evet.

İhtiyacım var-"

"İhtiyacın olan şey beklemek zorunda çünkü sessiz kalma hakkına sahipsin. Ve ben sana Mirandizing'i bitirene kadar bunu yapmanı öneririm."

"Ne vardır sen konuşmak ne hakkında?"

O baktı gerçekten şok olmuştu. "Neden bahsediyor bu?" diye sordu Mira'ya. Eve okumaya devam ederken Mira, "Joel," diye söze başladı. "Bir nefes al. Bir dakika bekle. Teğmen Dallas'ın yapması gerekenler var. iş."

"Benimkini yapmak zorundayım! Bu prodüksiyona dahil olan herkes bu olaya tüm dikkatimi vermemi ve düzgün bir şekilde ele alındığından emin olmamı istiyor."

"Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz?" Eve ona sordu.

"Bana bir suçlu gibi davranmayacaksın." Kollarını kavuşturdu. "Avukatlarımı istiyorum."

"Tamam. Onlarla temasa geç. Merkeze inip onların gelmesini bekleyeceğiz. Sorun değil."

"Yapamazsın-"

"Evet, yapabilirim." Eve rozetini masaya vurdu. "Burada yetkili benim. Bu ve çatıdaki ölü kadın beni

sorumlu. Bana burada ifade verebilirsiniz ya da Merkez'e gidip avukatlarınızı bekleyebiliriz. Bu size kalmış."

"Ses tonuna dikkat edeceksin yoksa amirlerinle konuşacağım."

"Whitney, Komutan Jack. Devam edin."

Steinburger uzun bir nefes verdi. Yüzünü kaplayan renk biraz olsun soldu. "Anlamanızı istiyorum, bu benim projem, bunlar benim insanlarım. Ben sadece projemi, insanlarımı korumaya çalışıyorum."

"Ben de birkaç saat önce birlikte yemek yediğimiz bir kadının nasıl olup da kucak havuzuna yüzüstü düştüğünü bulmaya çalışıyorum. Ben kazandım. Burada ya da orada, Joel. Seçim senin."

"İyi, iyi. İyiyim. Ne istiyorsunuz? Hiçbirimiz bir şey yapmadık

K.T. Kaza geçirdiği çok açık. Medyanın sarhoş olduğu için kıs kıs gülmesini istemiyorum. Roundtree ve Connie'nin evlerinde sarhoş ve dikkatsiz olduğu için acı çekmelerini istemiyorum."

"Bu gece çatıda mıydın?" "Hayır."

"Merhumla herhangi bir sorun yaşadınız mı?" "Hayır."

"Bu bir yalan olmalı. Bu evde bir tane bile olmayan tek kişi sen misin?"

Ellerini kaldırdı ve uzun bir iç çekti. "Zor biri olmadığını söylemiyorum. O bir sanatçıydı. Aktörler bir düzeyde çocuktur, çoğu zaman birden fazla düzeyde. K.T. biraz sorunlu bir çocuk olabilir. İnsanları yönetme, yaratıcı mizaç ve sorunlu çocuklarla başa çıkma konusunda çok iyiyim, yoksa bugün olduğum yerde olmazdım."

"Kaba bir sarhoş olduğunu duydum."

Tekrar iç çekti. "İşte bu tür dedikoduları önlemek istiyorum. İçkiyle arası pek iyi değildi ve sinirli biriydi. Çok mutlu bir kadın değildi ama iyi işler yapabilirdi ve yaptı da. Onun lekelenmesini istemiyorum."

"Onunla hiç tartıştınız mı?"

"Ben onlara tartışma demezdim. Dediğim gibi mutlu değildi, senaryo, yönetmenlik ve rol arkadaşlarıyla ilgili şikayetleri vardı. Oyuncuların bana şikayetlerle gelmesine alışkırım."

"Onlarla nasıl başa çıktınız?"

"Mümkün olduğuanda onları yumuşattım, olmadığuında sert davrandım. K.T. işbirliğu yapmazsa bunun kariyeri için iyi olmayacağını anladı. İyiydi, çok iyiydi ama vazgeçilmez değildi. Anladığuım kadarıyla bu gece biraz stres atmış ve bu kabaydı. Uygunsuzdu."

Ne yapabilirsin ki dercesine omuzlarını kaldırarak ellerini havaya kaldırdı. "Yarın bu konuyu onunla konuşmak ve onu rehabilitasyona gitmeye, öfke kontrolü seanslarına katılmaya teşvik etmek niyetindeydim. Aksi takdirde..."

"Yoksa?"

Omuz silkme hoşgörüsü yerini soğuuk bir hesaplamaya bıraktı. "Mola vermeyi bekleyen bir sürü a oyuncu var. Yeşil işık yaktığuım başka bir projem var ve o da bunu istedi. Ben de onu istedim. Ama dediğim gibi, o vazgeçilmez değildi ve bunu açıkça belirtmeliydim."

Eve onu serbest bıraktı ve Mira'ya baktı.

"Bir g ve politika pozisyonu," dedi Mira. "Kullandığuı ve hoşlandığuı bir pozisyon. Onun bir meta olarak değerini biliyordu ve bu meta değer kaybederse onu değiştirmekte - ya da değiştirmekle tehdit etmekte- hiçbir sorun yaşamayacaktı."

"Evet. Ayrıca, saldırgan ve heyecanlı biri. Kurbanın kariyerini -ki bu da ego ve banka hesabı demek- ya da bu özel projeyi tehdit eden bir şey olsaydı bu insanlardan herhangi birinin ne yapacağını merak etmelisiniz. şu ana kadar kimsenin ondan hoşlanmadığuı açık ve hiçbiri aksini iddia etme zahmetine girmedim."

"zellikle sevimsiz biriydi."

"Tartışmaya gerek yok. Sevimsiz olmak size morgda bir levha kazandırmak için yeterli değil."

"Ailesi var mıydı?"

"Henüz kontrol etmedim. Bunu araştırıp en yakın akrabasına haber vereceğiz."

"Her zaman zordur. Julian'ı detoksifiye etmeye başlamamı ister misin?"

Eve bu terime gülümsemek zorunda kaldı. "Evet. O ayılırken ben de Nadine'le konuşurum. Yardımınız için minnettarım. Sanırım siz ve Bay Mira buradan defolup gitmek istiyorsunuz."

"Aslında her şeyi çok ilginç buluyor. Ben de öyle."

"Çorapları uymuyor."

"Pardon?"

"Bay Mira'nın çorapları uymuyor."

"Lanet olsun." Mira bıkkın bir kahkaha attı. "Dikkat etmediğini biliyorum ama bu beni yanılttı."

"Bu..." Eve kelimeyi aradı. Aklına gelen en iyi kelime "tatlı" oldu ve Mira'yı gülümsetti.

"Akıllı hep başka bir şeyde. Eski püskü bir hırkayla yaşar ve pantolonunun ceplerindeki delikler için sürekli endişelenir. Cüzdanını ya da buzdolabındaki herhangi bir şeyi asla bulamaz. Ve tam ne söylediğinize ya da ne yaptığınıza dikkat etmediğini düşündüğünüzde, tam olarak doğru cevabı ya da çözümü bulur."

Mira ayağa kalktı. "Bir eşte mükemmellik bekleyen insanlar çok fazla eğlence ve tatlılık kaçırmırlar. Ben gidip Julian'la ilgileneyim. Nadine'e içeri gelmesini söyleyeyim mi?"

"Evet, teşekkürler."

Roarke'ı düşündü, pek çok insanın ona bakıp mükemmellik gördüğünü hayal etti. Ama o aksini biliyordu ve hayatında bir sürü eğlence ve tatlılık olduğuna karar verdi.

O bunları düşünürken adam elinde kocaman bir fincan kahveyle içeri girdi.

"Nereden aldın onu? Ben bu küçük kız fincanlarından alıyorum." "Bu yüzden hizmetçiden bir şey istedim. daha zorlu."

Önüne koyduğunda, Eve parmağını eğdi, böylece adam eğildi. Eve onu öptü. "Mükemmel değilsin," dedi. "Bak bakalım bir daha sana kocaman bir fincan kahve getirecek miyim? yakında."

"Mükemmel değilsin ve bu da seni tam olarak doğru yapıyor."

"Tam olarak doğru olmak her şeyi mükemmelleştirir."

"Kıçına bahse girerim." Kahveyi kaldırdı, uzun, hayat kurtarıcı bir yudum aldı. "Nadine'le yaptığım görüşmeye katılmak ister misin?"

"O kahveyi paylaşırsan ben de paylaşıyorum. Eğer bilgi almak istersen, Peabody ve McNab az önce son görüşmelerini tamamladılar. Peabody sizinkini bölmek istemedi ve süpürücülerin durumunu kontrol etmek için çatıya geri döndüklerini size bildirmemi istedi. Ceset kaldırıldı."

"Evet, morgdakilerden bir mesaj aldım. Belirsiz. Kaza ya da cinayet olduğuna karar verebilmeleri için onu bir döşemeye yatırmamız gerekecek. Kendi kendini öldürme ihtimali ortadan kalktı diyebilirim ama yine de bu ihtimali de göz önünde bulundurmalısınız."

Nadine kendi kahvesini ve bir tabak kurabiyeyi getirdi. Kurabiyeleri masanın üzerine bıraktı. "Şimdi, bak-"

"Hayır, sen otur ve şimdi bak." Eve, Nadine'in sinirlenip onları kapma ihtimaline karşı bir kurabiye kaptı. "Şüpheli bir ölümün tanığısiniz. Sizinle görüşmem ve ifadenizi almam gerekiyor."

"Size bir ifade vereceğim," dedi Nadine karanlık bir sesle. "Lanet olası bağlantımı, PPC'mi istiyorum. Buna hakkınız yok-"

"Oh, kes şunu." Eve kurabiyeyi ısırdı, fena değildi. "Ben temizleyene kadar ikisini de alamayacaksın çünkü Kanal 75'in K.T. Harris'in Mason Roundtree'nin kucak havuzunda yüzüstü bulunduğu dair büyük bir özel bülten yayınlaması için yapımcınla, editörünle ya da her ne haltsa onunla iletişime geçmeyeceksin."

"Ben bir muhabirim ve işim tam olarak sizin söylediğiniz şeyi yapmak. Olay yerindeyim. Cesetle yemek yedim."

Dağınık saçlarını geriye atan Nadine, kedi gözlerini yarıklara indirdi.

"Eğer bir an için başka bir muhabire, başka bir kanala, başka bir şeye ya da herhangi birine izin vereceğimi düşünüyorsanız

Beni bu konuda kepçeleyin, sonra bir daha düşünün. Neye gülüyorsunuz sen?" diye tersledi Roarke'ı.

"Ben bir erkeğim ve iki güzel kadın birbirlerine hırlarken burada oturmuş kahve ve kurabiye yiyorum. Bir erkek olarak yakında fiziksel bir temas olup olmayacağını merak etmem -belki de hayal etmem- gerekiyor. Kıyafetler yırtılabilir. Neden gülümsemeyeyim ki?"

"Mükemmel değil," diye mırıldandı Eve. "Beş saniyeliğine çeneni kapa," diye emretti Nadine'e, "kafasının içinde çıplak, yağlanmış ve yerde yuvarlanmadan önce."

"Ve gülümsemem daha da genişliyor."

Eve, Roarke'a dişlerini gösterdikten sonra, "Hikâyeni alacaksın," dedi. "Olayın üzerine atlayacaksın ve benimle işbirliği yapacaksın."

"Ne demek bu?"

"Bu ne anlama geliyor. Ama cesetle yemek yedin ve işin içinde bir ceset varsa benim işim seninkinden daha önemli."

"Burada işimiz biter bitmez sizinle bire bir görüşmek istiyorum."

"Burada işimiz bittiğinde sana verebileceğimi vereceğim. İçeri kamera sokmayacaksın, bu noktada olmaz. Ne kadar uzun süre tartışır ya da pazarlık yapmaya çalışırsanız, çalışanlardan birinin rakiplerinizden birine haber ulaştırması için o kadar büyük bir pencere açarsınız. Gözüne ihtiyacım var, Nadine. Bildiklerim şunlar. K.T. Harris öldü. Bu odadaki üç kişi onu öldürmedi ya da ölümüne sebep olmadı. Miras yapmadı. Peabody ve McNab yapmadı. Mavis ve Leonardo yapmadı. Bunun dışında mı? Her şey ortada. Bu yüzden gözünüze, izlenimlerinize ve dedikodu, ima ve saçmalıklar için kedi gibi kulağınıza ihtiyacım var.

"Şimdi başlayalım."

NADINE çantasını masaya vurdu, açtı ve içinden bir dizi kokteyl peçetesi çıkardı. "Bak ne hale düştüm. Kokteyl peçetelerine kalemle bir şeyler karalıyorum. McNab'a PPC'yi kimseyle iletişim kurmak için kullanmayacağımı söyledim."

"Ve eğer seni dinleseydi, onu Trafiğe kadar takip ederdim. Bana önce şunu söyle -ve bu sefer resmi ve kayıtlara geçsin- Julian Cross'la aranız bozuk mu?"

"Böyle bir yolunuz var. Hayır, sana daha önce de söylediğim gibi, değiliz. O muhteşem, çekici, eğlenceli. Zengin, ünlü. Bu alana bir şans vereceğimizi düşündüm. Ama aynı zamanda biraz sönük. Biraz sevimli ama ben zeki erkekleri severim. Ayrıca, herhangi biriyle, herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde sürtüşebilir. Ve ben daha seçici birini tercih ederim. Bu konuda ısrarcı değil, çarpışma ya da çarpışmayı kibarca reddetme. Ondan hoşlanıyorum ama onunla yatmak istemiyorum. Ne yazık ki.

"Buna ek olarak," diye devam etti, "tanıtım makinesi Marlo ve Julian arasında ekran içinde ve dışında bir sıcaklık olduğunu pompalıyor. Bu çok eski bir tanıtım yöntemi. Ekran dışında aralarında sadece arkadaşlık anlamında bir sıcaklık olsa da yeterince işe yarıyor gibi görünüyor."

"Ve Marlo ve Matthew'un ekran dışı ateşi olduğu için."

"Onlar ne? Onlar değil. Öyle mi?" Nadine, Eve'e bakarken saçlarını karıştırdı. "Bunu da nereden çıkardın? Ben anlamadım."

"Bu benim görüşüm." Eve omuz silkti. "Bu konuyu onlarla konuşman gerekecek."

"Kahretsin. Kahretsin." Nadine çantasından bir kalem çıkardı ve peçetelerden birinin üzerine bir şeyler karaladı.

"Bu arada," dedi Eve yumuşak bir sesle, "sette çok zaman geçirdin. Kim K.T.'yi öldürmek ister ki?"

"Cinayet doğrulandı mı?"

"Hayır. Ama."

"Tamam, benim cevabım kim istemez ki? Kafasına vurup onu kendim boğmak istemiştim. Öyle mi oldu?"

"Yorum yok. Neden?"

"İyi. Çünkü o bir sürtük. Bana sorarsan, iliklerine kadar. Bencil, sızlanan, kaba. Küser, patlar, tersler, hırlar. Kendini bu projedeki en üstün aktör olarak görüyordu ve bunu her fırsatta belli ediyordu. Peabody karakteri hakkında birden fazla kez üstüme geldi, değişiklikler, daha fazla ekran süresi istedi. Matthew ile bir aşk sahnesi istedi ve karakterinin Dallas'la soruşturma konularında yüzleşmesi için çok zorladı. İstediklerinin hiçbiri olmadı ama Roundtree, Valerie, Steinburger, Preston -ya da talihsiz bir asistan- neredeyse her gün onunla uğraşmak zorunda kaldı. Prodüksiyonu yavaşlattı ve bu da takım elbiselilerin hoşuna gitmedi."

"Özel bir şey var mı? Onu hiç biriyle sevişirken gördün mü?"

"Dallas, bir noktada herkesle kavga ederdi. Sonra birkaç gün sakinleşir ve başka birine saldırırdı."

"Pekâlâ, bu geceye odaklanalım. Akşam yemeğindeki kızgınlığı dışında, onu başka biriyle tartışırken gördünüz mü?"

"Benimle tartıştı." Nadine kurabiyeleri inceledi, birini dikkatle seçti ve küçük bir ısırık aldı.

"Ne hakkında?" Eve sordu.

"Sadece birkaç kısa sahnesi kaldı ve ikisinin de genişletilmesini istedi. Roundtree ile oturup sahnelerde yaptığı değişiklikleri kullanarak bunu çözmem gerektiğinde ısrar etti. Ona daha önce de söylediğim gibi, istediği şekilde değiştirmenin mümkün olmadığını söyledim. O da bana, daha önce yaptığı gibi, işten ya da sanatsal lisanstan anlamadığımı söyledi. Ona kendi kitabını, kendi senaryosunu yazmasını ve benimkini rahat bırakmasını söyledim. Ama o kadar kibarca değil."

"Bu gece çatıda mıydın?" Nadine sırıttı. "Hayır, bu gece değil."

"Başka biriyle de tartıştı mı?"

"Sanırım Connie yemekten sonra onu odadan çıkardığında Connie ile aralarında bir şeyler konuşmuşlardır. Andi'yle de birkaç kez konuşmuş. K.T. orada kendisini aşıyordu ve bunun farkındaydı, bu yüzden konuşmalarını kısa tutma eğilimindeydi. Yemekten kısa bir süre önce Preston'ı köşeye sıkıştırdığını fark ettim ve Preston bundan pek memnun görünmüyordu. Bunun dışında, itiraf etmeliyim ki ona pek dikkat etmiyordum."

"Peki ya şaka makarası sırasında. Tiyatrodan çıktığını fark ettiniz mi?"

"Ben oturmam. Yanlış hatırlamıyorsam o arkada oturuyordu, ben de Andi'nin yanına oturdum çünkü her zaman söyleyecek en iyi şeyleri o söyler. Ayrıca Julian o sırada oldukça sarhoştur ve somurtuyordu, bu yüzden onunla oturmak istemedim. Sonra sadece birkaç dakika içinde 'link'te bir etiket aldım. Dallas'ta Jones ikizleriyle röportaj yapacağımız programı hazırlıyorduk. Almak zorundaydım, dışarı çıktım ve aşağıdaki küçük oturma odasına girdim. Yapımcım ve yönetmenimle on dakika kadar görüştim. Geri döndüğümde arka tarafta oturdum."

"Orada değildi. K.T.," dedi Nadine, sanki görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak. "Oturmadan önce etrafıma bakındım, ona çok yakın oturmadığımdan emin olmak için ve orada değildi. Yerini değiştirdiğini düşündüm ama sanırım değiştirmemiş. Dışarı çıkmış olmalı. Benden önce çıkmış olabilir. Her iki şekilde de fark etmedim. Özür dilerim."

"Kaybolan başka birini fark ettiniz mi?"

"Ben yapmadım ve ışıklar yanar yanmaz tuvaleti kullanmak için dışarı çıktım. Birkaç dakika sonra geri döndüğümde herkes orada ya da oralarda gibiydi. K.T. hariç, ama onun orada olmadığını fark ettim çünkü onunla bir daha sohbet etmekten kaçınmak istedim."

"Pekala, herkes benimle ya da Peabody ile konuşmak için beklerken diğer odadaki hava nasıldı?"

"Şok, üzüntü, sinir. Evde bir ceset ve bir polis olduğunda herkes gergin olur, Dallas. Roundtree

Connie herkesi sakinleştirmeye çalışıyor, Julian sarhoş bir şekilde sızmış, Matthew ve Marlo bir araya toplanmış -ki ben bunu bir ceset bulma konusunda bağ kurma olarak algıladım- ve hasta görünüyorlardı. Andi, Dennis Mira'yı eğlendiriyor ya da Connie'ye oturup rahatlamasını söylüyordu. Steinburger'ın Valerie'yle bir araya gelmesi - ki bu SOP'dir - ya da McNab'in elektronik cihazlarını almasından yakınması - ki ben bunu anladım. Preston Roundtree, ben ya da Steinburger ile konuşuyor ya da birasına bakıyordu. Yapmacık, garip, sinir bozucu ve zordu. Herkes bunun korkunç bir kaza olduğuna inanıyor ya da inanmak istiyor ama kimse emin değil."

Peabody içeri girdi, Nadine'i görünce durdu. "Ah. Bir dakikanızı alabilir miyim, Teğmen?"

"Şimdilik tüm ihtiyacım olan bu, Nadine. Yaşam alanında bekleyebilirsiniz. Elektronik cihazlarınızı kısa süre içinde geri getireceğiz."

"Hadi ama Dallas. Hikayeyi alacağımı söylemiştin."

"Ve yapacaksın. Ama ortağımla bir dakikaya ihtiyacım var." "Tamam. Kurabiyeleri ben alıyorum."

Peabody üzgün bir şekilde Nadine'le birlikte kurabiyelerin gidişini izledi. "Güzel görünüyorlardı."

"Öyleydiler. Rapor?"

"Tüm ifadeler elimizde. McNab incelemeniz ve dosyanız için bir kopyasını çıkardı." Eve'e bir disk uzattı. "Kimsenin kafasının üzerinde yanıp sönen bir SUÇLU oku yok. Gerçekten üzgün görünen tek kişi Roundtree'ydi. Ondan hoşlandığını sanmıyorum ama herkesin hoşlandığı kadar da hoşlanmıyor gibi görünmüyordu. Süpürgeciler etrafı sarıyor. Kan vardı."

Eve notlarından başını kaldırıp sertçe baktı. "Nereye?"

"Havuzun eteğindeki ışıklardan aldılar. Başlığın üzerinde az miktarda. Yıkanmış olabilir ya da ceset çıkarılırken suyla birlikte akıp gitmiş olabilir ama yukarıdaki şöminede bir tür kumaşın kömürleşmiş kalıntılarını da bulduklarına göre ben yıkanmış diyorum."

"İki oy."

"Morg ekibi kurbanın kafasının arkasında hem çürük hem de yırtık olduğunu ve biraz kanamış olabileceğini doğruladı. Yukarıdaki barda bulduğumuz şişenin üzerinde onun parmak izleri var -içeriği laboratuvar tarafından onaylanacak -Ve tirbuşonun üzerinde. Sigara izmaritlerinde de DNA arayacaklar ama marka, çantasındaki kutudakiyle uyuşuyor. İçinde 12 tane vardı. İki tane kalmıştı. Kubbenin dışındaki bardaklarda Marlo ve Matthew'un parmak izleri var."

"Tamam. Julian'ı alalım. Julian'ı alalım. Nadine'e bundan biraz vermem ve onu buradan çıkarmam için bana bir dakika verin."

Roarke'a döndü. "Son görüşme için burada kalmak ister misin?"

"Sevgilim, dünyalar için meslektaşımı sorgulamayı kaçırmazdım."

"Hah. Peabody, devam et ve onu buraya getir. Haklarını oku, yerleşmesini sağla. Uzun sürmez."

Peabody makul ölçüde ayık Julian'ı yemek odasına götürürken Nadine'i Roundtree ve Connie'den ayırdı.

"Görünüşe göre kafasını havuzun kenarına çarpmış, ya düşmüş ya da yardım almış. İçine düşmüş olabilir. Ya da ayağa kalkmaya çalışmış, sarhoş ve başı dönmüş, düşmüş. Daha fazlasını öğreneceğim."

Adli tabip onu muayene ettikten sonra." "Hepsi bu mu?"

"Bu noktada hepsi bu kadar. Eğer yardım aldıysa, elimde ifadeler, görüşmeler, izlenimler ve temel bir zaman çizelgesi var. Eğer bu bir kazaysa, bende de aynısı var ve bu konuyu kapatabiliriz. Ama şimdilik durum belirsizliğini koruyor ve her iki durumda da makineyi çalıştırmadan önce otuz dakika beklemenizi istiyorum. Julian'ın ifadesinin kayıtlara geçmesini ve çılgınlıktan önce yerine yerleşmesini istiyorum."

"Ne fark eder-"

"Nadine, sana ihtiyacım olduğunu söylediğim için otuz dakika bekleyeceğine güvenmeseydim, e-oyuncakların olmadan burada tutulurdun. Ama bekleyeceğine güveniyorum."

"Anlaşıldı." Nadine içini çekti. "Takdir ettim. Sırf bu yüzden"

benimle uğraşmayacağına inanmasaydım

bundan önce bir 'link'e ulaşmanın bir yolunu bulmuş ve hikayeyi şimdiye kadar ortaya çıkarmış olmalıydı."

"Ayrıca anlaşıldı ve takdir edildi."

"Julian'la yatmamayı seçmemin bir nedeni daha var."

"Tamam."

"Roarke gibi değil ama modundayken ona çok benzediği yanılsamasını veriyor. Bu yüzden onunla yatma fikri kendimi sadakatsiz ve iğrenç hissettirdi."

Eve gülmeye başladı ama sonra Nadine'in son derece ciddi olduğunu fark etti. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Tamam, tam olarak anlaşılmadı ama yine de takdir edildi."

"Bir turbohammer gibi vurduğunu duydum."

"Onun Roarke gibi olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Oh, bu çok acımasızcaydı. Belki de ona bir şans vermeliyim." Nadine saçlarını geriye doğru kabarttı. "Roundtree ve Connie'ye iyi geceler dileyeceğim. Araba servisim var, Miras'la işiniz biterse onları eve bırakabilirim."

"Ve onu izlenim için pompala."

"Doğal olarak." Nadine inci dizilerinden birini hızlıca döndürdü. "Ama yine de onları ben götürürdüm."

"Evet, öyle. İstedikleri zaman gidebilirler."

Yemek odasına döndüğünde, Julian bir fincan kahvenin üzerine çökmüş, solgun ve belli ki mutsuzdu.

"Haklarınızı okudunuz mu?" Eve başladı.

"Evet. Bunun benim korunmam için olduğunu söyledi."

"Kesinlikle doğru." Eve onun karşısına oturdu. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne?"

"Marlo ve Matthew'un K.T.'nin cesedini çatıda bulduklarını biliyorsun."

"Evet." Sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi başını salladı.

"Tanrım. Tanrım! Bu korkunç bir şey. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Şu anda bizimle konuşarak bunu yapıyorsun. Bu gece çatıda mıydın Julian?"

"Hayır, yani evet." Eve'e acıyan bir bakış gönderdi. "Kafam karıştı. İçkiyi fazla kaçırmışım. İçmemeliydim ama akşam yemeğindeki o sahneden sonra üzgündüm. Bilmeni isterim ki, seninle asla bir şey başlatmaya çalışmadım, hem de senin önünde," dedi Roarke'a hitap ederek.

"Ama arkamda duracaksın?"

Julian'ın rengi biraz daha soldu. "Öyle demek istemedim-"

"Sadece seni gaza getiriyorum, dostum," dedi Roarke, çok ama çok soğukkanlı bir gülümsemeyle.

"Tamam, karına asıldığımı düşünmeni istemem. Büyüleyici biri, yani biraz büyülendim diyebilirim ve seninle oynarken Marlo ile gerginleşiyor. Ama ben ve Marlo, gerçekte değiliz. Sadece iş için, gösteri için. Bu sadece anlaşmanın bir parçası. İkisi de güzel kadınlar ama-"

"Bu bir gereklilik mi?" Eve sordu. "Güzel olmak."

"Bütün kadınlar güzeldir," dedi ve ilk kez gülümsedi.

"K.T. de dahil mi?"

"Tabii. Olabilir."

"Peki ikiniz bir şeye başladınız mı?"

"Yakın zamanda değil."

"'Yakın zamanda olmayan' ne olabilir?"

"Birkaç yıl önceydi sanırım. Biraz eğlenmiştik. Ve birkaç ay önce. Kendini kötü hissediyordu, ben de onu neşelendirdim."

"Biraz daha neşelenmek mi istedi?"

Yer değiştirdi, kahvesine sertçe baktı. "Aslında bunu gerçekten istemedi. Asıl istediği Marlo'dan şikâyet etmek ya da benim onu -Marlo'yu yani- Roundtree'ye şikâyet etmemi sağlamaktı."

Sonra başını kaldırdı ve Eve'in gözlerini kendi donuk, kan çanağı mavisıyla karşıladı. "Bunu yapmayacaktım. Çok sinirlendi, bana çok kızdı. Sonunda Joel'e gittim ve

onu sırtımdan atmak için. Bunu yapmaktan hoşlanmıyordum ama beni gerçekten rahatsız ediyor ve dikkatimi dağıtıyordu. Sanırım bu onu daha çok eğdi. Neden böyle olmak zorunda bilmiyorum."

Tekrar başka tarafa baktı, başını salladı. "İnsanların neden sadece nazik olamadıklarını, iyi vakit geçiremediklerini anlamıyorum."

"Bu gece neden çatıya çıktın?" Bakışları tekrar düştü. "Manzara çok güzel."

"Manzarayla baş başa mıydın?"

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Peabody uzanıp koluna dokundu ve nazikçe konuştu. "Julian?"

Ona baktı. "Makyajsızken sana pek benzemiyordu. Senin daha güzel bir ağzın var ve gözlerin daha güzel. Ben senin gözlerini daha çok seviyorum."

"Teşekkürler."

Eve, Peabody'nin renginin açıldığını görmesine rağmen, ortağı devam etti.

"Bu gece çatıda seninle kim vardı?" Peabody ona sordu.

"Yukarı çıktığımda K.T. oradaydı. Onunla konuşmak istemedim, o bu ruh halindeyken olmazdı. İkimiz de içmiştik. Onunla konuşmak istemedim."

"Ama sen yaptın?"

"Birazcık. Ona yemekte neden öyle davrandığını sordum. Connie bunca zahmete girdi. Arkadaşça davranmak, hepinizin iyi vakit geçirdiğinden emin olmak bizim işimizdi. Ama o Marlo, sen, Matthew, herkes hakkında konuşmaya başladı. Onun yanında olmak istemedim ve aşağı indim."

"Tartıştınız," diye sordu Eve.

"Tartışmayı sevmem."

"Ama o yaptı."

"Sanki mutlu olamıyor gibi. Mutlu olunacak o kadar çok şey varken bunu anlamıyorum. Yaşamak için ne yaptığımıza bir bak. Evet, bazen zor oluyor ama çoğunlukla

Eğlenceli. Ve bize çok para ödüyorlar. Kendini mutlu olmaya bıraktığında her şey daha kolay, daha iyi. Sanki o yapamıyor.

"Engelleyiciniz var mı?" Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sober-Up her zaman başımı ağrıtıyor, akşamdan kalma yapıyor ve kendimi donuk hissetmeme neden oluyor. Sadece uyuyarak atlatırsam böyle hissetmiyorum. Benim de yapmaya çalıştığım buydu, sadece uyumak."

Roarke cebinden küçük bir kutu çıkardı ve küçük mavi haplardan birini uzattı.

"Teşekkürler." Julian Roarke'a gülümsedi. "Bok gibi hissediyorum." "K.T. ile ne zaman çatıdaydınız?" Eve ona sordu. "Bu gece."

Eve, Nadine'in Julian'ın biraz aptal olduğu yönündeki değerlendirmesinin tam isabet olduğunu düşündü. "Saat kaçta?"

"Ah. Bilmiyorum. İçiyordum ve... yemekten sonra. Yemekten sonra olduğunu biliyorum."

"Şaka makarasını izledin mi?"

Gözlerini boşluğa dikti, kaşları çatılmıştı. "Sayılır. Odaklanabildiğim zaman tekrar görmek istiyorum. Sadece izleyemedim. Sanırım izlemeden önce biraz hava almak için yukarı çıktım, sonra zaten odaklanamadım. Uykum geliyordu, ben de dışarı çıkıp kanepeye uzandım."

"Aşağı indiğinizde K.T. hâlâ çatıda mıydı?" "Evet. Hâlâ oradaydı."

"Yukarı çıkan başka birini gördün mü?"

"Kimsenin yukarı çıktığını görmedim. Uzanmak istedim ama Roundtree tiyatrodan olmamızı istedi." Bakışları tekrar Eve'e kaydı. "Öldüğünden emin misin?"

"Evet, çok eminim."

"Gerçek gibi görünmüyor. Gerçekmiş gibi hissettirmiyor. Bana nasıl öldüğünü anlattın mı? Hatırlayamıyorum. Her şey birbirine karıştı."

"Boğulmuş gibi görünüyor."

"Boğuldu mu?" Julian başını ellerinin arasına aldı. "Boğuldu." Ürperdi. "K.T. boğuldu. Sarhoş olduğu ve kucak havuzuna düştüğü için mi?"

"Sana söyleyemem."

"Çünkü sarhoştı," diye tekrarladı, "ve kucak havuzuna düştü ve boğuldu. Tanrım. Korkunç bir şey."

Peabody elinde bir bardak suyla geri döndüğünde başını kaldırdı.

"Teşekkürler." Elini Peabody'ninkinin üzerine koydu. "Keşke bunlar olmasaydı. Keşke çatıya hiç çıkmasaydı. Mutlu olmasına izin vermedi. Artık hiç mutlu olamayacak."

Peabody'ye onu dışarı çıkarttırdı ve bir süre olduğu yerde oturup düşüncelerini sıraladı. Roarke sandalyesini değiştirerek onun karşısına oturdu.

Tuhaf, diye düşündü, Julian'ın az önce boşalttığı koltuğa onun oturması gerçekten tuhaftı. Aralarındaki farkları bu kadar net görebilmesi de tuhaftı. Beden dili, gözlerin netliği, hareketsizlik -ve hareketsiz olmanın rahatlığı.

"O biraz gobdaw, değil mi?"

"Söyleyemedim. Gobdaw da neyin nesi?"

"Yavaş zekâlı. Bunun sadece içkiden ya da aniden ayılmaktan kaynaklandığını sanmıyorum."

"Tam olarak değil. Gobdaw." Bu terim karşısında başını salladı. "Gobdawlar bile öldürür."

"Bana daha çok zararsız biri gibi geliyor."

"Onlar bile. Ama şu ana kadar onunla birlikte olduğunu kabul eden tek kişi o. İçindeki gobdaw ya da zararsız biri olabilir. Ya da sadece dürüst bir masumiyet. Yukarı çıkıyor, 'Lanet olsun, onunla bir daha uğraşmayacağım' diye düşünüyor ve sendeleyerek geri iniyor. Başka biri yukarı çıkar ve onunla anlaşma yapar. Ya da ayağı tökezler ve kendisiyle uğraşır."

Peabody içeri girerken, "Roundtree sonunda Connie'yi bir emzik alıp yatmaya ikna etti," diye duyurdu.

"Muhtemelen iyi bir şey," diye karar verdi Eve. "Bu gece artık ona ya da ona ihtiyacım yok."

"Neye ihtiyacın var?" Roarke ona sordu.

"Sanırım eve gidip bu işi kafamda halletmeye çalışacağım. Bu kadar çok tanığı/şüpheliyi bir arada sorgulamak nadirdir. Biz de tanığız ve şu anda kendimi berbat bir tanık gibi hissediyorum."

"Katili -eğer gerçekten bir katil varsa- ceset morga ulaşmadan hemen önce bulamadığınız için mi?"

"Tam buradaydık."

"Sürekli üzerinden geçip duruyorum." Peabody bir nefes verdi. "Kendime, birinin gizlice çıktığını, gizlice girdiğini gördüm mü, hatta hissettim mi diye soruyorum. Ama gösteriye kendimi kaptırmıştım. Komikti ve çok buzluysa. Farklı insanların bazı sözler söylediğini hatırlıyorum ama zamanlamasını tam olarak kestiremiyorum. Çoğunlukla gülüşmeler ya da iyi huylu homurdanmalar vardı. Elimde hiçbir şey yok."

"Bunu halledeceğiz." Eve ayağa kalktı, biraz yalpaladı. "Bu lanet şeyleri giydiğimi unutmuşum." Ayakkabılarına kaşlarını çatarak baktı. "Süpürgecilerin çatıya erişimi engellediğinden emin olacağım."

Peabody ona, "Evet," diye güvence verdi. "Kontrol ettim bile." "O zaman gidelim buradan."

"Bizimle gelin," diye davet etti Roarke. "Araba bizi eve bıraktıktan sonra sizi şehir merkezine götürebilir."

"Oh, oğlum, teşekkürler. Limuzin yolculuğu! Cesedin olduğu kısmı ve birkaç saatlik röportajları çıkarırsanız, bu magazin dolu bir akşamdı."

Eve eve adımını atar atmaz ayakkabılarını çıkardı. Ve yüzünü buruşturdu. "Neden onları çıkardığımda giydiğimden daha çok acıyorlar? Harris muhtemelen bilerek havuza kafa attı çünkü ayakları zaten onu öldürüyordu."

Roarke onu ağrıyan ayaklarından tutup kaldırdı. "Bir yolculuğu hak ettin."

"Ben alırım," diye karar verdi, adam onu merdivenlerden yukarı taşıırken. "Cinayet ya da kaza sonucu ölümün yarı yarıya olduğunu biliyorsun."

"Kulağa doğru gibi geliyor."

"Ama bu bir kaza değildi."

"Çünkü mü?"

"Kıçının tekmelenmesini istiyordu ve orada bulunan pek çok kişinin ona bunu yapmak için sebebi vardı. Havuz eteğinde kan vardı, bu da evet, düştüğü, kalktığı, tekrar düştüğü ve kalkmadığı anlamına gelebilir. Ayakkabı topuklarında ezikler vardı - havuzdaki de ezikler ve kopmuş bir kayış vardı. Düşerken olmuş olabilir. Ve şöminede yanmış bir bezin izleri.

"Kurban herkesi kızdırıyor, akşam yemeğinde siviller diyebileceğim bizlerin önünde çirkin bir sahneye neden oluyor."

Roarke, "Değişiklik olsun diye sivil statümde bir arkadaşımın olması güzel," dedi ve onu doğruca platforma taşıyıp göl büyüklüğündeki yatağa bıraktı.

"Sonra çatıya çıkıyor ve rahatça boğuluyor." "Uygunluk göreceli olurdu." Ayağını kaldırdı ve onları kucağına aldı. "En zeki cinayet polisleri buradayken boğulmak katil için hiç de uygun olmazdı."

"Elbette olur. Bu ..." Adam ayağına masaj yapmaya başladığında alçak sesle, mutlu bir inilti çıkardı. "Oh, bu iyi, gerçekten iyi." Adamın parmak eklemleri ayağının kemerine bastırıldığında neredeyse mırıldanıyordu. "Ve çok fazla seks yapıyorsun."

"Her zaman benim planım. Bunu ön sevişme olarak düşün."

"Kim istemez ki? Her neyse, o zeki cinayet polisi herkese aynı anda, aynı yerde bakarken, onu öldürmeyen herkes nerede olduklarını, ne zaman ne yaptıklarını hatırlayacak kadar doğru düşünmeye çalışıyor. Kurban ve katil dışında herkesin yaptığı şey ise karanlık bir salonda kırk dakika boyunca oturmaktır."

"Kendilerine odaklanmışlar."

"Aynen öyle. Nadine etiketlendi, ama kendisini ve 'link'ini özel bir alana götürdü ve birinin çıkıp çıkmadığını ya da içeri girip girmediğini fark edemeyecek kadar dikkati dağıldı. Kimse onun dışarı çıktığını gördüğünü söylemedi, Andrea bile ve Nadine onun yanında oturuyordu. Biz ön taraftayız, bu yüzden arkamızdaki trafiği göremeyiz."

"Ve büyük olasılıkla hiçbir diğerklerinin bunu yapabileceğine inanmıyor. Onu öldürmeyen herkes bunun bir kaza olduğuna inanıyor ya da inanmak istiyor."

"Buna bir de ondan hoşlanmama ve projeye bağlılık konusunda birleştiklerini ekleyin. Kalabalığın arasına karışabilirseniz onları öldürmek her zaman akıllıca olur."

Adam diğerk ayağına da aynı muameleyi yapmaya başlayınca kadın iç çekti. "Biliyor musun, bu neredeyse - neredeyse- o bilek kırıcıları giymeye değıyor."

"Sen bunu yaparken bacaklarının ve kışının tadını çıkarmanın zevkini yaşadığım için sana borçlu olduğumu düşünüyorum."

"İşle ilgili bir soru."

"Pekala."

"Bu olay patlak verdiğinde, ki Nadine'in öncülüğünde zaten patlak verdi, projeyi nasıl etkileyecek?"

Kadın şık kıyafetleriyle yatakta uzanırken polisiyle cinayet hakkında konuşmanın ilginç olduğunu düşündü. Hayatları ilginç değilse hiçbir şeydi.

"Doğru konuşulduğunda -ki öyle olacak- ilgi ve beklentiyi artıracak. Az önce ellerine bir kamyon dolusu bedava reklam tutuşturuldu. Cinayet hakkında büyük bir video hazırlarken gerçek bir cinayet mi? Gerçek hayattaki polis de aynı cinayeti araştırıyor. Tam bir ganimet."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Gerekçenizi anlıyorum, Teğmen, ama medyanın ilgisini çekmek için cinayet işlemek biraz aşırı görünüyor, özellikle de zaten ilgiyi çekmişken."

"Ama bu güzel bir yan fayda. Bunu düşüneceğim. Ama şimdi beni bu elbiseden çıkarman gerektiğini düşünüyorum." "Bu konudaki yöntemimi düşünüyordum."

"Sadece fermuarı indirdiğine eminim."

Gülümsedi, baldırlarına kaslarını şakıtan bir dizi sıkma hareketi yaptı. "Tamam o zaman."

Karnının üzerine yığıldı. "Roundtree zamanlamayı, odadan ne kadar süre çıkabileceğini biliyordu. Ama gittiğini fark ederdim diye düşünüyorum. Ön taraftaydı. Connie biliyordu.

ve kendi itirafıyla odayı terk etti. Bahse girerim Preston makarayı daha önce görmekle kalmamış, muhtemelen kurgulanmasına da yardım etmiştir. Eğer bu planlandıysa-" Dudakları ellerinin yerini baldırlarına bıraktığında bir an için düşüncelerinden sıyrıldı ve kendini daha da iyi hissetti.

"Onlar en iyi adaylar. Steinburger ve Valerie - onlar da pekâlâ o dönemi yaşamış olabilirler - ve herhangi biri cinayet ve spekülasyonun değerini bilir."

Uyluklarına doğru ilerledi, sıcak dudakları, diliyle alay etti.

Zihninin bir kısmı hoş, tembel bir sürüklenmeye başlarken, "Ve aktörlerden herhangi biri kaçabilirdi," diye mırıldandı.

"Çatıda olduğunu nereden bilsinler?"

"Katil onunla orada buluşmayı ayarlamış olabilir. Ya da ..." Adamın ağzı kızla oynamaya devam ederken fermuarı yavaş yavaş aşağı indi. "Ya da katille buluşmayı ayarladı, bu da dürtü cinayeti ya da tutku cinayeti olabilir. Ya da... Sen bunu yaparken düşünemiyorum."

"Durmaya niyetim olmadığı için düşünmeyi es geçmen gerekecek o zaman." Dar külot üçgenini kalçalarından aşağı kaydırды.

Ağzını kızın sırtına dayayarak parmaklarını kızın içine doğru kaydırды.

Elleri çarşafın içine kıvrıldı. "Hâlâ elbisenin içindeyim."

"Sadece bir parçan. Sıcak ve ıslaksın. Yumuşak ve pürüzsüzsün."

Orgazm, onu zevke boğan uzun, lüks bir kabarışla içinden geçti. Elmasların ışıltısı altında uzun ve zayıf olan sırtının, omuzlarındaki kas kıvrımının, kollarının zevkine vardı. Ve tekrar sığa döndü, böylece ateş onu ele geçirdiğinde haykırdı.

Onu ters çevirdi, elbisesini sıyırdı. "Hâlâ takım elbise giyiyorsun."

Eğildi, diliyle meme ucunun etrafında dolaştı. "Kravat için bana yardım eder misin?"

"Beni delirtiyorsun," diyerek kravatını gevşetmeye ve çekip çıkarmaya çabaladı.

"Hâlâ durmaya niyetim yok." Ama onun göğüsleriyle tembelce ziyafet çekerken ceketini silkti. "Bir pagan gibi görünüyorsun. Pagan bir savaşçı kraliçe." Dişlerini kızın boğazında gezdirdi. "Çıplak, parlayan, elmas iplerden başka bir şey giymeyen."

"Seni içimde istiyorum." Nefes nefese, onun kulağını ısırıldı. "Sıcak, sert içimde."

"Ellerim şu anda meşgul." Ellerini kadının göğüsleriyle doldurdu. "Bu tişörtten çıkmak için yardıma ihtiyacım olacak."

Uzandı, yırtarak açtı ve düğmeler uçtu. "Bu da bir yol."

"Pagan bir savaşçı kraliçeysen işler böyle yürür. Al beni." Saçlarını kavradı, ağzını kendi ağzına çekti. "Daha fazla ihtiyacın olan hiçbir şey yokmuş gibi beni almanı istiyorum."

"Yok. Sensin. Her zaman sensin."

Ama giysilerinin geri kalanıyla ilgilenmek için geri çekildi ve ellerini olduğu kadar gözlerini de onun üzerinde etkili bir şekilde kullandı.

"Sen bana böyle baktığında içimdeki her şey hoplayıp zıplıyor."

"Sen benimsin." Ve bu ona heyecanın ötesinde, tutkudan daha derin bir şey getirdi. "Sen benimsin," dedi tekrar.

Ve kollarını ona doğru kaldırdığında, onu kendisine getirdiğinde, onu kendisine zincirlediğinde, sanki daha fazla ihtiyaç duyduğu hiçbir şey yokmuş gibi onu aldı.

PEABODY kahvaltı seçimlerini düşünürken çenesi çatlayana kadar çiğnedi. Güne doğru, sağlıklı ve vücut bilincine sahip bir şekilde başlamak için simit ve sosis yememeliydi. Meyveli yoğurdu seçmeliydi. Kesinlikle hem simit ve schmear hem de meyveli yoğurt yememeliydi.

Ve Merkez'e giderken alabileceği kirazlı Danish olasılığını düşünmemeliydi bile.

Neden sabahları aklına hep o lanet olası vişneli çörek geliyordu? Bunu düşünmenin kışına fazladan bir kilo koymadığından tam olarak emin değildi.

"Ben meyveli yoğurt alacağım, hepsi bu."

McNab, küçük mutfak masasındaki koltuğunda, elindeki Crispy Crunchie Charms kâsesini dürttü ve hiçbir şey söylemedi.

Peabody önce kahvesiyle oynadı ve aptal düşük kalorili tatlandırıcının tadının harika zilyon kalorili tatlandırıcı kadar güzel olmasını diledi. Ama sağlıklı yoğurt ve düşük kalorili kahveyle otururken kendini mahrum bırakılmış gibi hissediyordu.

McNab ve onun bir gram bile kilo almayan sıska kıcı gibi bir okyanus soya sütü ile bir kase Crispy Crunchie Charms yiyebilmeyi diledi.

Metabolizmanız topal bir kaplumbağanın tüm fermuarlarına sahipken hayat kesinlikle adil değildi.

Biraz kahve içti ve beyninin berraklaşmaya başladığını hissetti. Sabahları güneşin mutfak penceresinden içeri girmesini ve kendi yaptığı parlak sarı perdelerin arasından oynamasını seviyordu - Özgürlükçü yeteneklerini hâlâ kaybetmemişti, diye düşündü.

Perdeleri yapmaktan, kumaşı seçmekten, deseni tasarlamaktan, küçük makinesinin başına oturup hepsini güzel ve işlevsel bir şeye dönüştürmekten keyif alıyordu.

Ayrıca McNab çok etkilenmişti.

Bir gün oturma alanı için başladığı halıyı asmayı gerçekten bitirecek ve bu onu jel çizmelerinin dışına çıkaracaktı.

Onun bir şeyler yapabiliyor olmasından çok hoşlanıyordu, bu yüzden bu durum ona daha fazla zevk ve tatmin veriyordu. Eşyalarını kendi dairelerinde karışık ve uyumlu bir şekilde bir arada bulundurmak güzeldi. Onun tabakları, onun bar bardakları, onun sandalyesi, onun masası. Artık sadece onlarındı.

Ve sabahları vardiyaları çakıştığında onunla oturmak, birlikte yemek yemek, konuşmak iyiydi, gerçekten iyiydi. Biraz daha kahve içtiğinde onun yemek yemediğini fark etti, ya da konuşmak.

"Üçlü C'leriniz vıcık vıcık olacak," diye uyardı.

"Ha? Oh." Omuz silkti, kâseyi kenara itti. "Gerçekten aç değilim."

"Sabahları gerçekten aç olmayan siz insanları anlamıyorum." Tüm bu konsept onu somurtkan bir hale soktu. "Açlıktan uyanıyorum, sonra da popom bir reklam balonuna dönüşmesin diye gördüğüm her şeyi yememek için kendimi ikna etmek zorunda kalıyorum."

Cevap vermeyince -ki her zaman onun poposu hakkında söyleyecek sevimli bir şeyi vardı- kaşlarını çatı. Biraz solgun görünüyordu, diye düşündü şimdi. Gözlerinin altı ağır ve çok düşünceli.

"İyi misin?" Elini tutmak için uzandı. "Pek iyi görünmüyorsun."

"Pek uyuyamadım."

"Hasta mısın?" Anlık bir endişeyle eğilip elini adamın alınına koydu. "Ateşin olduğunu sanmıyorum. Neden sana biraz çay yapmıyorum? Büyükannemden kalma bir karışımım var."

"Hayır, sorun değil." Güzel yeşil gözleri kalktı ve onunkilerle buluştu. "Peabody... Delia."

Oh-oh, diye düşündü. Ona sadece üzgün, kızgın ya da çok ama çok azgın hissettiğinde Delia diyordu. Ve hiç de azgın görünmüyordu.

"Ne oldu? Sorun nedir?"

"Sadece merak ettim... Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Sabahları seninle burada, mutfağımızda oturmayı ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum. Güne birlikte başlamayı. Ve-"

"Evlenmek istiyor musun?"

Eğer kahve içiyor olsaydı, adamın yüzüne püskürtebilirdi. Bunun yerine, sertçe yutkundu. "Oh. Um. Huh." Dili nasıl birdenbire bu kadar şişmanlamıştı? "Tabii, evet. Eninde sonunda."

"Benim için, yani."

"Evet, sana, aptal. Başka kime?" Kadın adamın omzuna hafif bir yumruk attı ama adam gülümsemedi ve kadının midesi bulandı. "Az önce seni sevdiğimi söylemedim mi? Sevmediğimi düşünmen için bir şey mi yaptım? Ian ..." İlk adı gibi, onunki de daha büyük anlara ayrılmıştı. "Bu konuda aptal olabilirim-"

"Hayır. Dee, hayır. Şimdi evlenmek istemiyor musun?"

"Şey..." Karnı çırpındı, sıkıştı, tekrar çırpındı. "Öyle mi?"

"Önce sana sordum."

"Belki de bunun nedenini bana söylemelisin."

"Uyuyamıyordum. Sürekli K.T. Harris'in çatıdaki havuzun yanında yattığını görüyordum. Ve ışığın onu sana çok benzettiğini. Ve bir anlığına kafamda sen vardın. Nefes alamıyordum."

Endişeli, rahatlamış, aşık bir halde ayağa kalktı, onun kucağına oturdu, yüzünü omzuna bastırduğunda ona sarıldı. "Her şey yolunda. Ben iyiyim, biz iyiyiz." Perdeleri gibi parlak olan saçlarını öptü. "Her şey yolunda."

"Benim için ne kadar önemli olduğunu düşündüm ve zaman kaybedip kaybetmediğimizi merak etmeye başladım. Belki de evlenmeliyiz. Sormamı isteyip istemediğini sormak istedim. O kişinin sen olduğunu bilmelisin. Sen benim için osun, Peabody. O kişi."

Geri çekildi, yüzünü kavradı. "Benim için o sensin. Ian McNab. Tek ve biricik. Daha önce hiç kimseye karşı

seni sevdiğim gibi. Bu beni mutlu ediyor. Tüm bunlar beni çok mutlu ediyor; tabak çanaklarım, bar bardaklarınız. Evimiz."

"Ben de."

"Şimdi evlenmek istemiyoruz. Bu yetişkinler için."

Bunu onun güzel yeşil gözlerine bir tane getiren bir gülümsemeyle söyledi.

"Ama bir gün, ileride?"

"Oh evet. Büyük, çılgın bir düğün yapacağız. Bir magazin düğünü. Evleneceğiz, çocuklarımız olacak."

Şimdi sırttı, karnını okşadı. "Küçük bir Dişi ya da Erkek Vücut."

"Yetişkin olduğumuzda." Güneş perdelerin arasından oynarken onu öptü ve bunu anlamlı kıldı. "Şu anda en iyi kısmı, eğer sormanı istersem soracak olman. Bunu yapmanı seviyorum." Ona tekrar sarıldı. "Bunu yaptığın için seni gerçekten seviyorum. İleride bir gün bana tekrar sor."

"Bana sorabilirsin."

"Uh-uh." Parmağını şakacı bir şekilde adamın karnına soktu. "Sen."

Parmaklarını kadının kaburgalarına geçirdi. "Neden sen değil?"

"Çünkü sen başlattın." Kıkırdayarak öpücüğe doğru ilerledi. İletişim cihazı sinyal verdiğinde "Kahretsin," diye mırıldandı.

Geriye doğru eğildi, masanın üzerinden kaydırmak için uzandı. "Dallas'tan mesaj var. Onunla morgda buluşmamı söylüyor." Saati hesapladı, sırttı. "On beş dakikamız var."

Onunla yatak odasına kadar yarışmak için fırladı. Onu, sormak isteyip istemediğini soracak kadar seven adamla on beş dakika mı?

Vişneli Danish'ten bile daha iyi.

Eve morgun beyaz tüneline yürüdü. Limon kokulu endüstriyel temizleyiciyle kaplanmış ölüm kokusuna uzun zaman önce alışmıştı. Vending'deki ya da bir ofise giden kadın ve erkeklerin

yakın zamanda bir cesedin iç organlarını çıkarmışlardı ya da bir sonraki kahveden sonra çıkaracaklardı.

Artık soğuk çekmecelerde kaç kişinin yaşadığını ya da masaların oluklarından her gün kaç galon kan aktığını merak etmiyordu.

Ama otopsi odasının kapısından geçip Harris'i levhanın üzerinde gördüğünde, Peabody'ye olan benzerliği onu sert bir şekilde sarstı.

Adli Tıp Şefi Morris bilgisayar ekranına doğru döndü. Üzerinde jilet inceliğinde gümüş çizgiler olan lacivert bir takım elbise giymişti. Simsiyah saçlarını başının arkasında sık kuyruklardan oluşan bir merdivene dönüştürmüştü.

Kısık sesle bir tür sert, arkadan vuran rock çalıyor ve otomattan aldığı bir fincan kahve, çelik bir tepsinin üzerine koyduğu yerde buharlaşıyordu.

Egzotik gözleri Eve'in yanından geçti, sonra geri döndü. "Peabody'nin seninle olacağını umuyordum."

"Yola çıktı."

"Bu bir... Ne diyeceğimi bilemiyorum." Levhanın üzerinde çıplak duran cesede doğru yürüdü, Y kesisi düzgünce kapatılmıştı. "Gerçekten, benzerlik sadece yüzeysel. Yine de."

"Biliyorum."

"İtiraf etmeliyim ki Carter'ın dün gece burada olmasına ve bu işi yapmasına minnettarım." Ekranı açmak için bir parmağını ekrana dokundurdu. "Onun üzerinde çalışmayı çok rahatsız edici bulabilirdim. Beni talep etmediniz."

Eve omuz silkerek ellerini ceplerine soktu. "Geç oldu."

"Hayır." Şimdi Eve'e bakarken o kara gözler biraz yumuşamıştı. "Amaryllis'i kaybettığım için onu buraya, evime getirmek zorunda kaldığımızı, bir arkadaşıma olan bu yüzeysel benzerliğin bile bana acı vereceğini düşündün."

"Bunun bir anlamı yoktu."

"Düşünceniz için size teşekkür etmemin bir anlamı var. Onu özlüyorum." Parmaklarını kalbinin üzerinde gezdirdi.

"Sanırım

Birlikte olabileceğimiz potansiyeli hep özlüyorum. Ama artık eskisinden daha iyiyim."

"Bu çok iyi."

"Bu sabah buraya gelip ona baktığımda, bu beni tarif edilemeyecek kadar üzdü. Bizim yaptığımız işi yapan, her gün ölümle uğraşan insanlar olarak bunu hala tarif edilemez derecede üzücü bulabiliriz. Zaman zaman bunu yapmamızın önemli olduğunu düşünüyorum."

"Onunla çok az tanıştım ve ondan hoşlanmadım. Peabody ile aralarındaki tüm fiziksel farkları ortaya çıkarmaya özen gösterdim. Ve hala, bir noktaya çarpıyor."

"Bence bunca zaman, bunca ölümden sonra hala vurulabilecek bir yerimizin olması iyi bir şey. Kahve?"

"Bu mu?" Dumanı tüten fincana baktı, durduğu yerden çiğ acılığın kokusunu alabiliyordu. "Pas."

"İğrenç," diye kabul etti biraz neşeyle. "Buna alışmış olmam iyi bir şey mi yoksa kötü mü bilmiyorum."

"Sana gerçek bir şeyler ayarlayabilirim."

"Eğer burada gerçek kahve olsaydı, izdiham olurdu. Ölüler bile zombi gibi ayaklanabilirdi. Ben faulle devam edeceğim, dehşetten kaçınacağım."

"Gerçek kahvenin Harris'in kalkıp boğazınızı ısırmasına neden olacağını sanmıyorum."

"Beyin," diye düzeltti Morris. "Zombiler beyin yer." "Tamam, bu çok iğrenç."

"Ne de olsa onlar zombi. Her halükarda," dedi aptalca bir anın etkisiyle. Ekrana, somut verilere baktı. "İlk üzüntüden sonra minnettarlık geldi. Bu kayıp benim ya da sizin değil. Bence zaman zaman bizim de minnettar olmamız gerekiyor."

"Dün gece Peabody'yi dudaklarından öpmek istedim. Direndim ama istedim."

Bu onu gülümsetti. "Ne kadar da yumuşak kalpliyiz, cinayet polisi ve ölü doktor. Pekala. Bu sabah başka biri daha üzgün olacak."

"O kadar da değil," dedi Eve ona. "O bir kaltaktı. Onu tanıyıp da seven tek bir kişiyle bile konuşmadım."

Annesi hariç. Ve bunun 'hoşlanma' mı yoksa sadece bir çocuğun kaybindan kaynaklanan şok ve keder mi olduğunu bilmiyorum."

"O zaman bizim kıza daha az benziyor. Kurban için üzücü ama Carter'ın istediği ve benim de az önce incelediğim toksin testinin sonuçlarına göre çok sarhoş olduğu için çok acı çektiğini sanmıyorum. Kandaki alkol seviyesi üç-iki puan ve bazı önemli zoner izleri."

"Akşam boyunca içki içti. Çantasında otlar vardı ve çatıda altı izmarit buldum. Laboratuardalar. İçine biraz zoner karıştırmış olabilir."

"Kendi gerçekliğini pek de önemsemeyen birine benziyor."

"COD?"

"Boğulma. Ciğerlerine su kaçmış. İçeri girdiğinde yaşıyordu. Başındaki yara ..." Ekrana getirdi ve havuz eteğinin büyütülmüş bir bölümüyle ayırdı. "Onu bayıltacak kadar şiddetliydi ama ölümcül değildi. Smaç olmasaydı, hafif bir beyin sarsıntısı geçirir, birkaç dikiş atılması ve baş ağrısı için bir bloker kullanılması gerekirdi. Carter'ın yeniden yapılandırması ve ben de aynı fikirdeyim, düşme olduğunu gösteriyor."

Verileri değiştirdi, bilgisayarlı yeniden yapılandırmayı getirdi.

"Düştü ya da geriye doğru itildi, başını bu çakıl taşlı yüzeye çarptı. Dediğim gibi, bu darbe onu birkaç dakikalığına bilinçsiz hale getirmiş olmalı. Sanırım BAL'ı ve zoner ile daha da uzun süre."

"Vuruş şekli ve vurduğu yer. Düşmüş, zıplamış, yuvarlanmış, suya düşmüş olamaz. Kendi başına değil."

"Hayır."

"Bilinci yerine gelmiş, ayağa kalkmaya çalışmış ve düşmüş olabilir mi? Dengesini kaybetmiş olabilir mi?"

"Eğer olsaydı, su sığ olduğu için başka bir yaralanma görmeyi beklerdim. Şakağındaki bu hafif yırtılmış çürük, ekranda gördüğünüz gibi, bir yuvarlanma ile uyumludur."

Başa çıkma. Ayrıca, sizin de olay yerinde belirttiğiniz gibi, ayakkabılarının topuklarında çizikler vardı. İşte-"

Tekrar cesede döndü, sağ kalçaya doğru ilerledi. "Hafif bir çürük daha. Bu, ilk düşüşüyle ve süpürgecinin kanı nerede bulduklarına dair raporuyla tutarlı."

"Yıkanmış kan. Düşüp su sıçratmış olsa bile bu olmazdı. Bu yeterli değil ve mesafe de bunun için uygun değil."

"Carter'ın yeniden yapılandırmasında değil."

Eve bunu açıkça gördü. "Yani kendi başına ya da yardımla aşağı indi. Soğuktan bayılmış. Ve baygınken biri onu birkaç metre kenara sürükledi, sonra havuza yuvarladı ve orada boğuldu."

"Vardığımız sonuç bu. Bu kazara bir ölüm değildi. Bu bir cinayet."

"Tek ihtiyacım olan bu." Peabody hızla içeri girerken döndü ve durdu.

"Vay canına. Hâlâ çok tuhaf," dedi cesede bakarken. "Sanırım onun bacakları benimkilerden daha uzun. Neden benim bacaklarım daha uzun olamıyor?"

Morris levhanın etrafından dolanıp ona doğru yürüdü. Omuzlarından tutup dudaklarından öptü.

"Vay canına." Peabody gözlerini birkaç kez kırıştırdı. "Teşekkürler. Çok güzeldi."

"Seni görmek çok güzel," dedi ve uzaklaşırken gözleri Eve'in gözlerinin içine bakarak güldü.

"Şimdiye kadar yaşadığım en iyi sabah bu."

Eve, "Bunu aklınızda tutun," diye tavsiyede bulundu. "Elimizde bir cinayet, bir medya sirki ve uzun bir şüpheli listesi var. Hadi işe koyulalım. Teşekkürler, Morris."

"Her zaman. Ya Peabody? Bacaklarını olduğu gibi seviyorum." "Gün gittikçe güzelleşiyor." Göz kamaştırıcı, Peabody

Eve ile birlikte tünele geri döndü.

"Şunu dene. Geç kaldın. Ve adımlarındaki sıçramadan seks yüzünden geç kaldığını çok iyi görebiliyorum, bu da demek oluyor ki

ME'nin bulgularını size aktarmak zorundayım ve bu da günümü daha iyi hale getirmiyor."

"Elimde değildi. McNab bana evlenme teklif etti."

Sabahın ikinci sert sarsıntısı Eve'i adımlarının ortasında durdurdu. "Ne oldu? Tanrım. Ne?"

"İstedğim bagel ve schmear yerine meyveli yoğurt yiyorum ve o da elinde bir kase Crispy Crunchie Charms ile oturuyor ve bana evlenmek isteyip istemediğimi soruyor." Kalan heyecan onu pembe çizmelerinin üzerinde zıplattı. "Gerçekten, sormasını isteyip istemediğimi sordu, ki bu daha da tatlı ve güzeldi ve vay canına, seks yapmak zorunda kaldım."

"Tamam." Eve kaç şoktan sonra toparlanması gerektiğini merak ediyordu. "Yani..."

"Yani evleneceğiz. Bir gün. Şimdi değil. Şimdi evlenmek istemiyoruz."

"Kafam karıştı."

"Sanırım bir gün benimle birlikte olmak istediğini bilmeme ihtiyacı vardı. Ve benim de bir gün onunla bunu istediğimi bilmeye ihtiyacı vardı. Ve öyle de oldu." Peabody omuzlarını yukarı kaldırarak kendini kucakladı. "Gerçekten de öyle. Bana benzeyen, benim gibi olan birini görmek onu sarstı. Öldü."

"Evet, bunu anlıyorum."

"Ve benim bilmeme ihtiyacı vardı, onun da bilmeye ihtiyacı vardı, bu yüzden sorması gerekip gerekmediğini sordu ve biz ... Onun için deliriyorum, Dallas. Ama bu delilikten de öte. Onun her bir kemiğini gerçekten çok seviyorum."

"Sanırım biliyorsun." Eve dışarı çıktıklarında bir dakika durdu. "Bu sözleri bir daha asla söylemeyebilirim ama birlikte çok iyisiniz. Ve bir sonraki seviyeye atlamadan önce bir süre beklemekle ikiniz de akıllıca davranıyorsunuz."

Peabody ona, "Sen yapmadın," diye hatırlattı.

"Roarke ve benimle ilgili hiçbir şey akıllıca değildi. Yakından baktığınızda bizimle ilgili hiçbir şey işe yaramamalıydı."

"Bu konuda yanıyorsunuz. Ne kadar yakından bakarsan, neden işe yaradığını o kadar iyi anlarsın. Neden işe

yaradığı."

"Olabilir. Ama yine seks yüzünden geç kalırsan, kıcına tekme basarım."

"Anlaşıldı."

"İçeri girmeden önce Mavis ve Leonardo ile konuşmak için uğrayacağız. Ceset bulunmadan önce ayrıldılar ama akşam boyunca ve şaka makarası sırasında oradaydılar, bu yüzden onların ifadelerine ihtiyacımız var. Buna ek olarak, Mavis kendini oynadı, bu yüzden oyuncular ve ekiple bazı çalışmalar yaptı. Karışma ekleyeceği bir şeyler olabilir."

Binaya ve bir zamanlar ona ait olan daireye dönmek hâlâ biraz tuhaftı. Şimdi Mavis, Leonardo ve bebekleri bu alana ve daha fazlasına sahipti, çünkü komşu daireyi almışlar, duvarları kaldırmışlar, aileyi ve işlerini yerleştirmek için yeniden tasarlamışlardı.

Peabody ve McNab'in aynı binada daire tutmuş olmaları bazı açılardan daha da tuhaftı.

Eve, kısa sürede çok şeyin değiştiğini düşündü.

Bir zamanlar her gün tırmandığı merdivenleri çıkmaya başladıklarında, "Daha erken," diye söze başladı. "Ama onları uyandırmak zorunda kalsak bile bu işi bitirmek istiyorum."

"Dallas, bir yaşından küçük bir bebekleri var. İnanın bana, ayaktalar."

"Sen öyle diyorsan." Kapıyı çaldı, güvenliğe -sağlam- ve birinin yakın zamanda kapıyı şeker pembesine boyamış olmasına dikkat etti.

Leonardo, iri, yaldızlı, alaca gözleri biraz uykulu, bakır rengi saçları uzun örgüler halinde, kocaman bir gülümsemeyle kapıyı açtı. "Günaydın! Ne güzel bir sürpriz."

Eve'in ev kıyafeti olduğunu düşündüğü, bol çikolata kahvesi pantolonun üzerine paçaları özenle işlenmiş krem rengi uzun bir tunik giymişti.

Onları sadece birkaç saat önce görmüş olmasına rağmen, her ikisini de coşkuyla kucaklayarak karşıladı. "Mavis sadece

Bella'yı bugün için giydirmeyi bitiriyorum. Bu sabah Mavis bir kayıt için stüdyoya gitmeden ve ben bahar tasarımlarıyla ilgili bir dizi toplantıya başlamadan önce ailece yoga dersine gideceğiz."

"Yoga mı? Çocuk yoga mı yapıyor?"

"Aile için iyi bir aktivite." "Tamam.

Peki ya bahar? Daha sonbahar bile gelmedi."

"Moda ileridir. Kahve? Roarke'ın karışımından biraz var. Şımartıldım."

"Ben bakarım." Peabody evde, açık alandan yeni tasarlanmış mutfağa doğru ilerledi.

Eve bir an etrafına bakındı. Her şey renkliydi; duvarlar, sanat eserleri, oraya buraya rastgele asılmış kumaşlar. Mutfak yaşam alanından bir çeşit dokulu camdan yapılmış yarım duvarlarla ayırmışlardı.

Her gelişinde, geride bıraktığı şeye daha az benziyordu.

"Sana benziyor," diye karar verdi. "Hepiniz gibi."

"Burada mutluyuz."

"Evet, burası mutlu hissettiriyor. Bak Leonardo, sabahını böldüğüm için üzgünüm ama-"

O sözünü bitiremeden Mavis dışarı fırladı, saçları kıvrıcık bir topuzla toplanmıştı, dar bluzunun içinde bir renk cümbüşü vardı ve diz hizasındaki pantolonu geniş paçalarıyla deseni tamamlıyordu. Bella kalçasında ön kapıyla aynı pembe renkte benzer bir pantolon ve üzerinde ışıltılı yapay elmaslarla Namaste yazan beyaz bir üst giymişti.

Bella ciyakladı. "Das!" Bundan sonra, Eve'in şimdiki adıyla, anlaşılmaz bir şeyler geveledi.

"Birini duyduğumu sandım. Ve Peabody!" Mavis ışıltılı kırmızı kızakların üzerinde hızlı bir dans yaptı. "Tam zamanında geldin. Bunu görene kadar bekle. Tamam, Bellissima, Dallas'ı görmeye git!"

"Das!" Bebek Mavis'in parmaklarını tutarken Mavis onu dikkatlice ayağa kaldırırken Bella seslendi.

"Yapabilirsin, bebeğim. Yapabilirsin."

Mavi gözleri kocaman olan Bella, pembe kızaklarının üzerinde titrek bir adım attı. Sonra bir tane daha, Mavis'in parmaklarını bıraktığında elleri kuş kanatları gibi dalgalanıyordu.

"Ne yapıyor bu? Bunu nasıl yapabiliyor?" Küçük bacaklar ve eller çalışırken ve mavi gözler bunun heyecanıyla parlarken Eve geri çekilmemek için kendini zor tuttu.

"Yürüyor!" Peabody kahveyi geride bırakarak mutfaktan çıktı. "İlk adımlarını attı."

Ve onları Eve'in bacaklarına çarparak, pantolonunu uçurumdan aşağı bir ip gibi tutarak bitirdi.

"Daha bu sabah," diye burnunu çekti Mavis, "biz kahvaltısını hazırlarken Leonardo onu yerde oynaması için yatırdı. Kendini sandalyeye attı ve ona doğru yürüdü. Babasına doğru yürüdü. Hâlâ içim sızlıyor," diye devam etti ve gözlerini ovuşturdu.

Eve'in arkasında Leonardo stereo sesle burnunu çekti.

Ve Bella, başı geriye eğik, parmaklarını kavrayarak, gözleri yalvarırcasına, "Das" dedi.

"Ne istiyormuş?"

"Onu almanı istiyor," dedi Mavis. "Neden?"

"Yürüyebilir."

Bella tekrar "Das," dedi ve tek heceye mutlak bir sevgi katmayı başardı.

"Tamam, tamam." Eve korkuyla aşağı uzandı ve onu yukarı çekti.

Bella sevinçle ayaklarını tekmeledi, "Slooch!" diye bağırdı ve ağzını -her zaman nemli olan- Eve'in yanağına bastırdı.

"Merhaba! Merhaba!"

"Merhaba."

Bella Eve'in yanaklarını okşadı, gevezelik etti ve sonra kollarını açtı. "Peebo!"

"Benim," dedi Peabody, Bella'yı almak için yaklaşırken. "Ben Peebo. Sen çok güzelsin. Çok zekisin." Peabody Bella'yı öyle bir havaya fırlattı ki Eve'in kalbi duracak gibi oldu.

"Deli misin sen?"

"Buna bayılıyor." Peabody çocuğu tekrar fırlattı ve Bella'yı deli gibi güldürdü.

Eve, "Aslında resmi olarak buradayız," diye söze başladı ve Mavis'in Peabody'nin çocuğunu bir arena topu gibi oradan oraya fırlatmasına hiç aldırmadığını fark etti. "K.T. Harris dün gece öldürüldü."

"Öldürüldü mü?" Mavis'in ağzı açık kaldı. "Hadi ama, hepimiz oradaydık. Tam bir mega b-kelimesine göre iyiydi."

"Çatıdaki tur havuzunda boğuldu. Yardım aldı." "Bu korkunç bir şey. Bu..." Leonardo bir elini geniş yüzünü. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ceset bulunmadan önce gitmiştiniz ama ikinizle de konuşmamız gerekiyor."

"Dinle, neden Belle'i oynamaya götürmüyorum?" Peabody önerdi. "Bu şekilde daha hızlı ve kolay olur."

"Evet, öyle mi? Zaten onun etrafta cinayetle ilgili hisler uyandırmasını istemiyorum," diye karar verdi Mavis. "Bu iyi bir şey olamaz."

Yola çıktıklarında Bella Peabody'nin omzuna eğildi, elini salladı, öpücükler gönderdi. "Güle güle. Güle güle."

"Ben kahve getireyim." Leonardo mutfağa giderken elini Mavis'in omzuna attı.

"Bu tam bir şok zamanı. Yani, biz oradaydık, onunla konuştuk. Sayılır. Ve yemekte yaptığı o saçmalık... Bunu kimin yaptığını biliyor musunuz?" Mavis talep etti. "Hedef şüpheliniz var mı? Hepsi aktör falan. İçlerinden biri onu nasıl öldürebilir? Büyük bir video çekimleri var."

"Otur, tatlım." Leonardo bir tepside dumanı tüten fincanlar getirdi. "Sana güzel bir yasemin çayı yaptım."

"Kahve çok daha iyi kokuyor. Hala emziriyorum," diye ekledi Mavis, "bu yüzden çoğunlukla kahve içmiyorum. Onunla sahnelerim vardı, biliyor musun? Ve bir kez moda girdiğimizde, o iyiydi - Peabody gibiydi. Moddayken onu sevdim."

"Biriyle sorun yaşadı mı?"

"Herkesi deneyin. Modun dışında, o büyük bir b-word'du ve Peabody gibi değildi. Her zaman Marlo'yla uğraşmak isterdi ve eline geçen her fırsatta Matthew'un canını sıkardı."

Mavis bacaklarını kaldırdı, altından çaprazladı ve çayını yudumladı. "Bir gün ben kendi karavanıma giderken Julian'a karavanının içinde bağırdığını duydum. Preston'a da -ki o tam bir oyuncak bebek- kötü davranıyordu. Andi'ye pek bulaşmazdı. Sanırım Andi'nin onu yere sereceğini biliyordu, ayrıca Andi'nin suratına yumruk atmaktan daha iyi bir ağzı ve onu kullanma şekli var. Roundtree'nin sırtına birkaç kez bindi ama görebildiğim kadarıyla Roundtree bunu sineye çekti."

"Peki ya dün gece?"

"Keşke daha dikkatli olsaydım. Bal arısı?" dedi Leonardo'ya.

"Gergindi. İşlerin gergin olmasından hoşlanmam, özellikle de bu şekilde. Andi'yle gala için bir elbise hakkında konuşurken araya girdi ve onunkini de benim tasarlamam için ısrar etti. Sarhoştı ve kabaydı, Andi de ona ..." Rengi ortaya çıktı. "Fiziksel olarak mümkün olmayan bir öneriydi, takip ederseniz. Biraz tartıştılar. K.T. onun daha büyük, daha önemli bir rolü olduğunu, önce onun gelmesi gerektiğini söyledi. Andi başka bir öneride bulundu. Çok rahatsız ediciydi. K.T. geri çekildi ve Andi sanki hiç olmamış gibi elbiseyi tartışmaya devam etti."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu. Andrea Smythe dün gece bunların hiçbirinden bahsetmedi."

"Oh, K.T.'nin Matthew'u köşeye sıkıştırdığını gördüm, gerçekten yüzüne bakıyordu," diye ekledi Mavis. "Hiçbir şey duymadım ama gergin görünüyordu ve ona bunlardan birini verdi" -Mavis orta parmağını havaya kaldırdı- "tepinip gitmeden önce. Sinirlenmiş görünüyordu."

"Bu ne zaman oldu?"

"Um." Gözlerini kapattı. "Yemekten hemen önce. Evet, biz yemeğe gitmeden birkaç dakika önce. Ve gösteriden hemen önce Julian'la konuşuyordu. Julian kızgın görünmüyordu; sıkılmış ve sinirlenmiş görünüyordu. Ama kız kızgın görünüyordu. O sırada ikisi de oldukça ateşliydi. Eminim o da gidip arkada tek başına oturmuştur. Ona pek dikkat etmedim çünkü gösteriyi izlemek istiyordum. Eğlenceliydi."

"Başka birini fark ettiniz mi? Olay sırasında salonu terk eden biri?"

"Hayır." Mavis başını sallayan Leonardo'ya baktı. "Ben ve ay turtam birbirimize sarılmış gibiydik. Hemen sonra ayrıldık. Trina oturmakta ustadır ama Belle'den çok uzun süre ayrı kalmak istemedik. Roundtree ve Connie'ye veda ettik ve yavaşça ayrıldık. Julian'ı gördük. Oturma odasında sızmıştı."

"Pekâlâ. Eğer ikinizden birinin aklına başka bir şey gelirse, herhangi bir ayrıntı, bana ya da Peabody'ye haber verin."

"K.T. öldü." Mavis hâlâ anlamaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi onu bu hale kimin getirdiğini bulacağız."

Eve, Peabody'ye Merkez'e giderken bilgi verdi.

Peabody, "Mavis ya da Leonardo'nun Harris ile bir an yaşadığını gördüğü hiç kimse Röportaj'da bundan bahsetmedi," dedi.

"Nedenini öğrenelim."

"Onları içeri alalım mı?"

Eve bunu düşündü. "Evet. Bunu rutin bir takip olarak oynayalım, ama bize gelmelerini sağlayalım. Her biriyle temasa geçin, ayarlamaları yapın. Bu yeni bilgileri almak, pano ve defteri başlatmak istiyorum. Sonra onları teker teker göreceğiz. Hafızalarını tazeleyelim."

Dostça kalalım, diye
düşündü Eve. Şimdilik.

EVE, Peabody ile birlikte "VIC'DE DAHA DERİN BİR ÇALIŞMA BAŞLATIN" EMRİNİ VERDİ.

Polis Merkezi'ndeki asansöre bindi. "Bakalım dün gece Roundtree'deki personel ve yemek servisi de dahil olmak üzere diğer kişilerle arasında başka bir bağlantı bulabilecek miyiz?"

"Bunun üzerine."

Dışarı çıktıklarında Eve, iki dedektifinin kulübenin dışındaki Otomat'ta toplandığını gördü.

Saçları bükülmüş ve bir tür kelepçeyle başının arkasına sabitlenmiş olan Carmichael döndü. "TEĞMEN."

"Dedektifler."

"Sanchez sıvı içecek seçeneklerimizi gözden geçiriyor."

"Ben sadece burada satılan limonlu gazozda gerçek limon bulunmadığını belirttim. Eğer gazozda gerçek limon istiyorsanız, köşedeki şarküteriye gidin. Onlar kendi limonlarını yerinde yapıyorlar."

"Ve benim iddiam şu ki, vücut zaten kimyasallarla dolu. Neden daha fazlasını eklemeyelim?"

"Büyüleyici."

Carmichael ona, "Bir avuç serseriye yakalamadan önce biraz sıvı içeceğin peşindeyiz," dedi. "Dün gece bir tane yakaladık. B Bulvarı'ndaki basketbol sahası kılığına girmiş kaçakların durduğu yerde birkaç çete üyesi dışarı çıktı. Diğerleri hala nefes alıyordu, delikler vardı ve ayrıca kafasına eski bir demir direk vurulmuştu; direğin üzerinde adamın kanı ve derisi vardı ama parmak izi yoktu."

"Limonlardan daha ilginç," diye karar verdi Eve.

"Bu sabah vurulan adam nalları diktiğinden beri, ilk bakışta iki DB'nin birbirini vurduğu gibi görünen bir çiftimiz var."

"Ancak sadece delikleri olan DB'de eldiven olmadığı, mühürlü olmadığı ve gerçekten tamamen DOS olduğu için," Sanchez

"Ölmeden önce parmak izlerini demir direğe sildiğine inanmak zor. Ayrıca adli tabip, silip yemiş olma ihtimaline karşı DB'nin içinde herhangi bir bez, bez parçası ya da kullanışlı bir gömlek bulamadı ve olay yerinde söz konusu silme işlemini yapabilecek herhangi bir şey bulamadık. Vurma ve silme işini üçüncü bir şahsın yaptığı sonucuna vardık."

Sanchez kendi bölümünde oldukça yeniydi ama Eve onun tarzını beğenmişti. "Bu noktada, bu sonuca katılmaya meyilli olurum."

"Yani her iki kurbanla da ilişkisi olduğu bilinen bir grup çeteciyi taşıyacağız, bu da uzun bir saçmalık günü anlamına geliyor."

Sanchez sözlerini şöyle bitirdi: "Bu nedenle öncesinde sıvı ferahlama arzusu duyuyorum."

"Dolayısıyla. Demir boru olay yerinden mi geldi?"

"Etrafta birkaç tane var," diye doğruladı Carmichael. "Eskiden bir çitmiş."

"İnisiye, daha genç bir banger özentisi ya da tam bir savaş üyesi olmayan bir kız arkadaş arayın. Başka bir çeteci büyük olasılıkla bir çıkartma kullanacaktır. Boru bir fırsat silahıdır ve kendine saygısı olan her çete üyesi kesmek ister, vurmamak değil."

"İyi bir noktaya değindin." Carmichael başını salladı. "Ve potansiyel olarak daha az saçmalık."

"Hala sahte limon içmiyorum."

Eve onlara, "B Bulvarı'nda hâlâ hakiki yumurta kreması yapan bir şarküteri var," dedi. "Size on dolara patlar ama buna değer."

"Orayı biliyorum." Carmichael Sanchez'i işaret etti. "Neresi olduğunu biliyorum."

"Güzel. Sen ismarlıyorsun."

Hesabı kimin ödeyeceği konusunda tartışarak süzölmeye başladılar. Eve'e göre kısa sürede iyi ve sağlam bir ortaklık oluşmuştu.

"Şimdi bir yumurta kreması istiyorum," diye mırıldandı Peabody. "Bana sorulmasını ve seks yapmak isteyip istemediğimi sorduğum için kahvaltıyı kaçırdım."

"Sahte limonlarla yetinin, çünkü Avenue B'ye gitmiyorsunuz. Koşuyu yapın, takipleri ayarlayın. Ben pano ve kitabı bir araya getireceğim."

Çalışma odasından, tanıdık sesler ve kokular arasından - sahte şeker, sahte yağ, sahte kahve, gerçek ter, sesler, bipleyen 'link'ler, mırıldanan komponentler- geçerek ofisine girdi.

Masasındaki mesaj ışığı Vegas II'deki neonlar gibi yanıp sönüyordu. Kaşlarını çattı, kahve için AutoChef'e bastı, sonra da masajsız arayanların bir listesini istedi.

Muhabirler, diye düşündü liste uzadıkça hafif bir kızgınlıkla. Ve daha fazla muhabir. Nadine, tabii ki, iki kez. Onlarla uğraşmak zorunda kalacaktı, hem de çok geçmeden. Ama tahtasını kurup notlarını yazana kadar beklemek zorundaydılar.

Başlarken, yumurtalı krema için düşük seviyeli bir dürtü duydu, bu da ona çikolatayı ve alçak Şeker Hırsızının açgözlü ellerinden başarıyla sakladığı şekerleri düşündürdü.

Şekerin, dikkatlice çıkarıp yerine yerleştirdiği koltuğun alt kısmında rahatça oturduğunu umduğu köhne ziyaretçi koltuğuna doğru baktı.

Şekerin de beklemesi gerektiğine karar verdi.

Kurbanın hem kimlik hem de olay yeri fotoğraflarını, akşam yemeğinde bulunan herkesin kimlik fotoğraflarını, daha fazla olay yeri fotoğrafını -cüzdan, bitki/esrar izmaritleri, kırık camlar- süpürgecinin ilk raporlarını, ME Carter'ın raporlarını ve sonuçlarını asarak panoyu bitirdi.

Masasına oturdu ve tahtayı incelerken kahvenin kalanını içti.

Notlarına başlamış, zaman çizelgesini yazıyordu ki ayak seslerinin yaklaştığını duydu.

Peabody değil, diye düşündü boş boş. Peabody'nin kendine özgü bir yığını vardı. Bu amaçlı bir adımdı.

Whitney, diye düşündü, komutanı içeri girmeden birkaç saniye önce masasında doğruldu.

"Dallas."

"Efendim." Tedirgin bir şekilde ayağa kalktı. Komutan Whitney ona nadiren gelirdi. Daha da nadiren ofisine gelir ve şimdi yaptığı gibi kapıyı kapatırdı.

"K.T. Harris," dedi.

"Efendim. Adli tıp ölümünün cinayet olduğuna karar verdi. Olay yerinde bulunduğum için, Dedektif Peabody ve McNab ile birlikte orada bulunan tüm kişilerle görüşme yapabildim."

"Kendin dahil mi?"

"Bunu yazacağım, evet efendim. Kısa süre içinde sizin için tam bir rapor hazırlarım."

"Oturun, Teğmen."

Ziyaretçi koltuğuna doğru eğildi, kaşlarını çatı. "Tanrı aşkına, neden bunun yerine yenisini talep etmiyorsunuz? Tuğlaların üzerinde oturmak gibi."

Komutanının kışının, şekerinin üzerine çömelmesine ramak kaldığını bilmek garip hissettiriyordu. "Çünkü kimse tuğlaların üzerinde uzun süre oturamaz. Masa sandalyesini alın, Komutan."

Bunu elinin tersiyle itti ve bir süre oturup tahtayı inceledi. Geniş, karanlık bir yüzü vardı, yılların ve komutanın ağırlığının çizgileri vardı. Kısa kesilmiş ve kafatasına yakın duran saçlarında kalın gümüş teller görülüyordu.

"Bu konuyla ilgili bazı karmaşık noktalarımız var." Yanıp sönen 'link'ine doğru başını salladı. "Medya mı?"

"Evet, efendim. Ben hallederim."

"Evet, yapacaksın. Bu bir komplikasyon. Bir diğeri de kurbanla olan bağlantınız."

"Kurbanla hiçbir bağlantım yoktu."

"Dallas, cinayetten kısa bir süre önce kurbanla yemek yemişsin."

"Birkaç kişiyle akşam yemeği yedim. Kurbanla tanıştım, onunla sadece bir kez konuştum. Hiçbir bağlantımız yoktu, efendim."

"Onunla konuştun."

Eve'in yüzünde bir şey okunmuyordu ama içinde şaşkın bir kızgınlık vardı. "Sözleri vardı demek daha doğru olur Komutan. Kurban içki içiyordu, alınan tüm ifadelere göre zor bir kişiydi. Yemek sırasında uygunsuz ve saldırgan bir şekilde konuştu ama doğrudan benimle değil. Cevabımın kısa ve uygun olduğuna inanıyorum. Ve hepsi bu kadar."

"Ayrıca önemli bir filmde ortağınızı canlandırıyor." Panosunu işaret etti. "Şu anda şüpheliler arasında sizi, kocanızı, bu departmanın diğer üyelerini ve sizinle kişisel olarak ilişkili olan diğer kişileri canlandıran kişiler var."

"Evet, efendim."

"Medya o samanı alıp gübreyle karıştırarak." Geniş ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bunun önüne geçmemiz gerekiyor. Davayı başka bir müfettişe devretmeniz bu noktada yardımcı olmayacaktır ve"- dedi o daha konuşmadan

-"soruşturmayı tıkayabilir. Ama bu göz ardı edilemez," diye ekledi, 'bağlantısını' işaret ederek. "Sizden ve Peabody'den net bir açıklama bekliyoruz. Bu öğleden sonra bir basın toplantısı düzenleyeceğiz. Sen de bu açıklama ve konferansa yaklaşım konusunda medya irtibat görevlisiyle birlikte çalışacaksın."

"Efendim," dedi, gübreyle olgunlaştırılmış samandan çıkarılan bir iğnenin gözüne saplanmasını tercih edeceğini düşünerek.

"İkimiz de sizin ve ortağınızın tüm enerjinizi ve dikkatinizi bu davaya vermenizi tercih edebiliriz, ancak bu gerekli. Medyada şimdiden kurbanla aranızda husumet olduğuna dair haberler çıkıyor, bazıları da ortağınız rolündeki kadının ölümüyle ilgili soruşturmayı sizin yürüttüğünüzü iddia ediyor. Hepsi de K.T. Harris öldüğünde yemekte olduğunuz gerçeğini öne çıkarıyor. Bununla başa çıkacağız ve siz bu davayı kapatana kadar -ki kapatacağınıza inanıyorum- bununla başa çıkmaya devam edeceğiz."

Ayağa kalktı. "Konferans Odası Bir. Şimdi. Peabody ile." "Evet, efendim."

Kahretsin, diye düşündü onunla birlikte nezarethaneye doğru yürürken, adam soyunurken ve Peabody'ye seslenirken. "Benimle gel."

Bu saçmalık zaten işi yavaşlatıyordu. "Ne var ne yok?" Peabody sordu.

"Kahrolası medya," dedi Eve nefesinin altında. "Lanet olası medya irtibatı, lanet olası medya konferansı, lanet olası açıklamalar."

"Ah." Peabody bir nefes verdi. "Sanırım bunun olacağını biliyorduk."

"Evet, ama önce ön raporumu bitirip laboratuvarları geri almak için zamanım olacağını düşündüm. Birisi çoktan kurbanla 'konuşmalarım' olduğunu söyledi."

"Yapmadın, pek sayılmaz. O sadece bir pislikti."

"Bunu unutma."

Konferans odasına girdiler. Orada başka bir kurul duruyordu, Eve kendi kimliğinin Marlo'nunkinin yanında, Roarke'inkinin Julian'inkinin yanında ve sırayla çekildiğini görünce hemen sinirlendi.

Kurulu tamamlayan adam duman grisi takım elbisesi içinde dimdik duruyordu. Parlak siyah saçları ensesine doğru kıvrılıyordu. Kol düğmeleri manşetlerinde gümüş renginde parlıyordu.

Moka krem rengi teni, köşeleri sivriltilmiş ve kirpikleri yoğun uzun, koyu renk gözleriyle melez ırk mirasını vurgulayan çarpıcı yüzüyle ona yabancı olan adam döndü. Gülümsediğinde ağzı eğiliyor ve sol köşesinde bir gamze belirliyordu.

"Teğmen Dallas." Sesi de teni gibiydi, zengin ve kremsi. "Dedektif Peabody."

"Bu Kyung Beaverton," dedi Whitney onlara. "Şef Tibble ile birlikte çalışıyor ve bu mesele süresince onu bize atadı."

"Kyung, lütfen." Önce Eve'e sonra da Peabody'ye elini uzattı. "Beklediğimiz ve aslında zaten içinde bulunduğumuz medya labirentinde yolunuzu bulmanıza yardımcı olmaktan memnuniyet duyuyorum. Oturur musunuz?"

Eve soruyu duymazdan geldi. "Bizi neden şüphelilerle birlikte oraya çıkardığınızı söyleyerek başlayın."

"Çünkü medya bunu yapacaktır ve yine yapmıştır da. Sinir bozucu ama gerçekler çoğu zaman öyledir. Siz o değilsiniz; o da siz değilsiniz ama bu bağlantı tekrar tekrar kurulacak. Biz de bunu ele alıyoruz."

Uzun parmaklı ellerini iki yana açtı. "Sizi canlandıran aktöre saygı duymakla birlikte, o sadece bir yansımayı canlandırıyor ve aslında zaten soruşturulmuş ve kapatılmış bir davayı canlandırıyor. Siz cinayetleri soruşturmaya devam ederken Marlo Durn'un kurgusal ya da kurgusal olmayan başka karakterleri canlandırmaya devam etmesini bekliyorsunuz. Şu anda önceliğiniz, talihsiz ölümünün soruşturulması-"

Whitney ona, "Adli tıp cinayete karar verdi," dedi.

"Ah. K.T. Harris cinayeti. Bu konudaki tüm olası ipuçlarını takip edeceksiniz ve aktif bir soruşturmanın ayrıntılarını tartışamazsınız ve tartışmayacaksınız."

"Tamam." Eve biraz rahatladı. Daha önce karşılaştığı irtibat görevlileri kadar hıyar birine benzemiyordu.

"Ölümünden önce kurbanla tartıştığınız bildirildi."

"Bu doğru değil."

"Güzel." Bir parmağını kaldırdı, olağanüstü bir öğrenciye öğretmen gibi salladı. "Mükemmel, aslında. Lütfen oturun. Ben de

... tercih ettiğiniz kahve markasını talep edin. Kahve içeceğiz ve siz de bana kurbanla aranızda neler geçtiğini -tam olarak- anlatacaksınız. Dedektif Peabody, lütfen kendi düşüncelerinizi ya da bu oyun sırasında masada konuşulanlara kulak misafiri olduğunuz herhangi bir şeyi eklemekten çekinmeyin."

"Oyun." Eve, herkes için kahve programlayan Kyung'u inceledi. "Bu iyi bir tane. Çabuk dön."

"İyi, hızlı ve inandırıcı dönüşler benim işim. Ben işimde iyiyim Teğmen, sizin ve ortağınızın da işinizde iyi olduğunuzu biliyorum."

Kazançlı bir şekilde gülümsedi. "Bütün bu olanlara içermiyorsun bile. Seni suçlamıyorum. Medyayı sevmek zorunda değilsin

Bu yüzden size yol göstermeme izin verirsiniz iyi edersiniz."

Kahve demliğini masanın üzerine koyarken tekrar gülümsedi. "Hoşuma gidiyor. İşimizden zevk alırsak daha iyi yaparız, değil mi?"

Hayır, bir pislik değil, ama bir manipülatör. Yumuşak biri. Buna saygı duyabilirdi. "Tamam Kyung, işte böyle oldu."

Ona "byplay "i esasen kelimesi kelimesine verdi.

"Uygunsuz bir ifadeye uygun bir yanıt," diye yorumladı Kyung. "Başka bir şey söylendi mi?"

"Aramızda değil. Oyuncularla bir sorunu olduğunu ve bu sorunun içki içmesiyle daha da arttığını düşündüm. Sonunda öleceğini bilmediğim için ona fazla dikkat etmedim."

"Sana kaltak dedi." Gözler ona kayınca Peabody omuzlarını kamburlaştırdı. "Herkes tekrar konuşmaya başladıktan sonra, nefesinin altında 'kaltak' diye mırıldandı. McNab bana daha sonra anlattı. Onun yanında oturuyormuş. Bu onu kızdırmış ama daha fazla oyun istemediğini düşündüğü için onu görmezden geldiğini söyledi."

"O haklıydı. Ayrıca, biri bana günde bir kez sürtük demezse, işimi yapmadığımı düşünüyorum."

Kyung buna gülümsedi. "Bence bu ses tonu ve tavırla medya karşısında çok başarılı olacaksın."

Eve ona baktı. "İrtibat görevlisi genellikle beni iyi davranmaya, diplomatik olmaya zorlar. Ve dudak boyası sürmemi."

"Farklı koşullar, farklı tarzlar." Sadece omuz silkti. "Olduğunuz gibi davranmanız gerektiğine inanıyorum, sadece sorulmasını beklediğimiz sorular için yanıtlarınız hazır olsun. Yemekte bu olay hakkında soru sorulduğunda - ki sorulacak- bana verdiğin gibi cevap vermelisin. Argüman yanlış. Bayan Harris uygunsuz bir yorumda bulundu ve siz de buna gelişigüzel cevap verdiniz. Akşam boyunca Bayan Harris'le konuştuğunuz tek an bu konuşmaydı. Bunu gerçekçi ve telaşsız bir şekilde söyledikten sonra başka bir soru alırsanız, yeterince iyi olur."

Ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarı bakıyordu, kol düğmeleri parlıyordu. "Eğer ısrar ederseniz, Bayan Harris ile sadece iki kez, kısa bir süre görüştüğünüzü ve birbirinizi tanımadığınızı tekrarlayın. Şu anda onun ölümünden sorumlu kişiyi bulmaya odaklanmış durumdasınız. Cinayetle ilgili diğer ifadelerinizde kurbanın artık size ait olduğunu söylediğinizi duydum. Eğer bu size doğru ve uygun geliyorsa, bunu söyleyin."

"O artık bana ait."

"Evet, kamuoyu önünde tartışabildiğiniz ölçüde soruşturmayla ilgili diyalogu bu noktada tutun. Eşinizi canlandıran, eşinize benzeyen bir kadının cinayetini soruşturmanın nasıl bir his olduğunu soracaklardır ve bu sıklıkla olacaktır."

"K.T. Harris benim ortağım değildi. O işini yapan bir aktördü. Benim işim onun canını kimin aldığını bulmak."

Tekrar gülümsedi. "Kendimi biraz gereksiz hissediyorum. Marlo Durn şüpheli mi?"

"Cinayet sırasında orada bulunan herkes gibi Bayan Durn ile de görüşüldü. İşbirliği yaptı. Soruşturmada herhangi birini şüpheli olarak adlandırmak için henüz çok erken."

"The Icove Agenda'da sizi oynayan kadını sorgulama, araştırma konusunda ne düşünüyorsunuz?"

"Tekrar söylüyorum, o ben değilim, ama tamam, evet, bir gariplik var. Çoğu cinayet soruşturmasının içinde birkaç gariplik vardır."

"Bu olağandışı bağlantının sizi önyargılı yapabileceğini veya işinizi etkileyebileceğini düşünmüyor musunuz?"

"Neden olsun ki?"

"İşte, yardım edebilirim." Avuçlarını birbirine bastırdı ve dua eder gibi öne doğru uzattı. "Bu doğal soruyu, soruşturmanın The Icove Agenda'daki aktörlerin sizi, ortaklarınızı canlandırmasından herhangi bir şekilde etkileneceğine inansaydınız, soruşturmayı yönetmeyeceğinizi söyleyerek takip ederseniz."

"Çünkü şu anda K.T. Harris'in yanıdayım," diye bitirdi Eve. "Ve onun ölümüne neden olan kişinin kimliğini tespit ediyorum,

NYPD'nin bir memuru olarak bu kişiyi adalete teslim etmek için yemin ettim. Nokta. Şimdi siktir git ki işimi yapabileyim."

"Mükemmel. Son kısmı söze dökmek yerine sadece düşünseydin, mükemmel olurdu." Ona kocaman, beyaz dişli gülümsemesini verdi. "Meslektaşlarım tarafından neden bu kadar zor bir görev olarak görüldüğünü anlamakta zorlanıyorum."

"Çünkü çoğu pislik. Şimdiye kadar sen değilsin." "Umarım bu devam eder. Şimdi, Dedektif Peabody, olası soruların ve yanıtların üzerinden geçelim."

"Medyayla konuşmak zorunda mıyım?"

Gıcırdatmadı ama tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

"Harris sizi oynadı, Harris öldürüldüğünde yemekte siz de vardınız. Soruşturmada ikinci lider sizsiniz. Bunu parça parça yapmaktansa bu basın toplantısıyla halletmek en iyisi."

Eve onun Peabody'ye koçluk yapmasını izledi. Onun yanıtlarından da memnun görünüyordu, yanıtları orada burada değiştiriyor, kısa ve yerinde kalmasına yardımcı oluyordu.

"İyi olacaksın," diye buyurdu. "Şunu söylememe izin verin, medya bu hikâyenin suyunu çıkarmaya devam edecek, sonra da daha fazlasını yapmanın bir yolunu bulacak. Teğmen, kocanızın kendi medya ekibine sahip olacağını ve onun konumundaki birinin medyayla nasıl başa çıkacağını bildiğini anlıyorum. Ancak, bu durumda, onun adamlarıyla koordine olmak istiyorum."

"Bu ona bağlı."

"Evet, ama niyetimi önceden söylersem pislik gibi davranmamış olurum."

Yarım bir kahkaha attı. "Ona senin öyle biri olmadığını söyleyeceğim."

"Minnettarım. Hem konferans öncesinde hem de konferans boyunca yanınızda olacağım. Öncesinde benden bir şey isterseniz, kendimi hazır tutacağım." Kyung ayağa kalktı. "Komutan Whitney, ben işe koyulayım."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Kyung dışarı çıktıktan sonra bir süre daha oturdu. "Takip için kimi getiriyorsunuz?"

"Andrea Smythe, Julian Cross, Matthew Zank. Başlıyoruz, efendim," dedi Eve ona.

Başını salladı. "Mümkün olduğunca sessiz olalım. Güvenlikli garajdan girmelerini ayarlayın. Ben temizlerim. Görüşmeye kadar onlara yıldızlardan etkilenmeyecek biri eşlik etsin."

"Evet, efendim."

"Onlardan birine mi meylediyorsun?"

"Şu anda değil." En azından genel bir sözlü rapor beklediğini bildiğinden, ayağa kalkmak için can atıyordu. Ama bu garip görünüyordu. "Kurban ile ev personeli, yemek ekibi arasında herhangi bir bağlantı olup olmadığına bakacağız. Ama katılan oyuncuların ya da ekipten hiçbiri kurbandan hoşlanmıyordu, hatta genelde tam tersi. Bu genellikle cinayet için yeterli bir sebeptir, özellikle de bu olayda olduğu gibi ölüm bir tartışma ya da çatışma sonucu gerçekleşmişse. Bir itiş, bir düşüş, bir sürüklenme ve havuza yuvarlanma. Alkol bir etken olabilir. Çok fazla vardı. Kurban kendini nahoş ve zor biri haline getirmiş. Sette gecikmelere ve sürtüşmelere neden oldu, taleplerde bulundu."

Eve başıyla tahtayı işaret etti. "Çeşitli zamanlarda hem Zank hem de Cross ile yakınlaşmış. Her iki adam da bu bilgiyi gönüllü olarak verdi. Zank ayrıca kurbanın ilişkiyi bitirdikten sonra da kendisini takip etmeye devam ettiğini, şiddet uyguladığını ve saplantılı bir şekilde kıskanç olduğunu belirtti."

"Ve Zank onu bulduğunu, çıkardığını iddia eden kişi."

"Evet efendim, Marlo Durn ile birlikte. Zank ve Durn'un şu anda kişisel, cinsel bir ilişki içinde olduklarına inanıyorum. Kurbanın bundan haberi olsaydı, sürtüşme daha da artardı. TOD'de konuklar Roundtree'nin ev sinemasında toplanmış, şaka filmi dedikleri şeyi izliyorlardı. TOD Harris'in gösteri sırasında öldüğünü doğruladığı için Harris'in gösteri sırasında salondan ayrıldığını biliyoruz. Bölgeden başka kimlerin ayrıldığını ve çatıda ona katıldığını henüz tespit edemiyoruz. Bildiğimiz kadarıyla

çatıya çıkıp Harris'i öldürmek ve makara bitmeden geri dönmek."

Bir an durakladı. "Geçmişini, önceki çatışmalarını, şiddet içeren davranışlarını araştıracağız. İlk itme ya da düşme dürtüsel, bir anlık öfke gibi gelebilir. Ama bilinçsiz bir kadını suya atmak, bu kasıtlı bir harekettir, tıpkı o kadın boğulurken uzaklaşmak gibi. Hesaplanmış ya da hesaplanmamış olabilir, Komutan, ama bu soğuk."

"Peki ya çalışanlardan birinin onunla cinayete dönüşen bir ilişki yaşamış olma ihtimali?"

"Çok düşük. Oyunculardan ya da ekipten biri, onunla birlikte çalışanlardan biri, ittiği, hakaret ettiği, tehdit ettiği kişilerden biri olacaktır."

"Kim geri itti." Ayağa kalktı. "Ünlü cinayetleri," diye mırıldandı. "Muhtemelen bir video daha çekecekler." Eve'in şaşkın ve biraz da dehşete düşmüş yüz ifadesi karşısında gülümsedi. "Bunun üzerine bir kitap yazabilirsin," dedi. "Beni güncel tut. Ve medya konferansına geç kalma."

"Kahretsin," dedi Eve o dışarı çıktığında. "Kahretsin. Haklı olabilir."

"Bu filmde beni kim oynar? Yani, gerçekten çılgınca, değil mi? Beni oynayan biri, beni oynayan birinin cinayetini araştırıyor. Ve sonra-"

"Yapma. Başımı ağrıtıyorsun. Şu işleri hallet." Kulübeye geri dönerlerken Eve ensesini ovuşturdu. İçeride durdu, odayı taradı, düşündü. "Üniformalı Carmichael."

Kafası küpün etrafında döndüğünde, eliyle işaret etti. "Benim ofisim."

Roarke'a Kyung'un kendisiyle iletişime geçmesini beklediğini ve Kyung'un bir pislik olmadığını mesaj atarak uzaklaştı.

"Efendim?" Üniformalı Carmichael kapısında dikilerek, "Efendim," dedi. "Video hayranı mısın, Carmichael? İzlemeyi sever misin, Hollywood dedikodularını takip etmek, ünlüler hakkında bilgi edinmek?"

"Herhangi bir ekranı izlemek için zamanım olduşunda sporu seviyorum.

İşte gerçek eylem budur."

"Tamam. İşe yarayacaksın." Onu eskort olarak görevlendirdi, gözünü dört açmasını emretti ve onu kovdu.

Mutlu bir şekilde muhabirlerden gelen tüm mesajları Kyung'a aktardı ve işinin başına döndü.

Kendi ifadesini de içeren ilk raporunu tamamlamış, Harris'le ilgili daha derin bir araştırmaya başlamıştı ki, 'link'i Roarke'tan gelen bir mesajı işaret etti.

Pislik değil. Senden övgü dolu sözler. Bununla ilgileneceğim.

Tatmin olmuş bir şekilde arkasına yaslandı ve Harris'le ilgili verileri inceledi. Eve, Harris on üç yaşındayken ailesinin boşandığını fark etti.

Bir kardeşi, kendisinden iki yaş büyük bir ağabeyi vardı. Boşanana kadar Nebraska'da büyümüş. Aile içi şiddet nedeniyle dava açan ve velayeti tek başına alan anne, çocuklarıyla birlikte Iowa'ya taşınmış.

Eve, Nebraska ve Iowa arasında pek bir fark göremiyordu. Ona göre ikisi de bir sürü tarla, ahır ve ineğin bulunduğu büyük eyaletlerdi.

Biraz daha derine indi, bazı polis raporlarını, aile içi şiddetle ilgili mahkeme belgelerini taradı, Piper Van Horn'un -anne- kocası Wendall Harris'in kendisine ayar vermesinden sonra çekilmiş fotoğraflarını inceledi. Ayrıca o zamanlar on beş yaşında olan ve boşandıktan sonra annesinin soyadını aldığı için artık Van Horn olan Brice Harris'in bileğinin kırıldığı, gözünün morardığı ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiği de belgelenmişti. Wendall bir Omaha hapisanesinde yatmış, öfke kontrolü ve madde bağımlılığı kurslarını tamamlamıştı. Eve biraz daha kurcaladığında, Brice'ın yirmi yaşındayken bir bar kavgasında aldığı yaralar yüzünden öldüğünü gördü.

Eve, K.T.'nin babasının soyadını taşımasının ilginç olduğunu düşündü. Babasının soyadını miras almış ya da seçmiş gibi görünmesi de ilginçti.

-Kim bilebilirdi ki, öfkeli şiddet eğilimi fazla alkolle daha da artmıştı.

Okul kayıtlarını gözden geçirdi. Bazı disiplin sorunları olan ortalama bir öğrenci. Ders dışı aktivite yok.

On dört yaşındayken okulundaki tiyatro programına katılmıştı.

"Ve şuraya bak," diye mırıldandı Eve. Harris yirmi iki yaşına geldiğinde bir dizi alkollü araç kullanmaktan ceza almış ve ehliyeti iptal edilmişti. Babası gibi kızı da bir madde bağımlılığı programını tamamlamıştı.

Harris 18 yaşına geldiğinde Iowa'dan New LA'e gitmişti. Alkollü araç kullanmaktan aldığı cezalara ek olarak birkaç kez de saldırı suçundan yakalanmış, her iki davada da suçlamalar düşmüş. D&D için bir tane daha. Cezası ödenmiş, rehabilitasyon programı tamamlanmış.

Almadı, diye düşündü Eve ve K.T.'nin öldüğünü söylemek için kadınla temasa geçtiğinde Piper Van Horn'un yüzünü, sesini ve kederini hatırladı.

Annenin yas tuttuğunu düşündü. Çoğu öyle yapardı. Hepsi değil ama çoğu. Kendi doğurduğu, istismar ettiği ve bir canavara terk ettiği çocuğuna ikinci bir düşünce bile vermemişti. Yüz yüze geldiklerinde onu tanımamıştı bile.

Geçerli değil, diye hatırlattı kendine. Kurbanı düşün. Kurbanı ne kadar iyi anlarsa, katili anlama şansı da o kadar artardı.

Burada gördüğü, şiddet ve öfkeyle büyümüş, kaçıışı ya da zevki oyunculukta bulmuş gibi görünen ama bu öfke/şiddet döngüsünü kendi ölümüne kadar sürdürmüş bir kadındı.

Neden? Eve merak etti. Ve nedeninin gerçekten bir önemi var mıydı?

Tahtasına doğru döndü. Kurban, oyuncuların ve ekipten biri ya da birkaçı hakkında bir şey biliyor muydu? Katili tehdit ettiği bir şey, bir tür ifşa - kariyerine zarar veren bir utanç?

Yoksa birini çok uzun süre çok mu zorlamıştı?

Laboratuvardan gelen bir mesajı okumak için arkasına döndü.

"Dallas?" Peabody kapı aralığında durdu.

"Zoner otlarla karışmış, neredeyse yarı yarıya."

"Tanrım, o ve şarap arasında, bayılmak için kafasına vurulmasına gerek yoktu."

"Bahse girerim bir kere düştü mü bir daha kalkamaz. Yanmış bez parçalarının üzerinde kan izleri var. Vic'in kanı. Olay yerinde bulunan izmaritlerde sadece Vic'in DNA'sı var. Topuklardaki sürüklenme izleri eteklik malzemesi ve deseniyle uyumlu."

"Bu oldukça hızlı bir iş."

"Değişiklik olsun diye. Zoner'ı şimdilik QT'de tutalım, bakalım kimse alışkanlığının o bölgesinden bahsedecek mi?"

"Evet, efendim. Carmichael Andrea'yı yukarı getiriyor."

"Güzel." Eve gözlerini verilerden ayırmadı. "Yerleşmesi için ona birkaç dakika verelim."

Her seferinde bir tane, dedi kendi kendine. Hollywood cılasının bir kısmını kazıyıp altında ne olduğunu bulacaklardı.

Harris hakkında daha fazla şey öğrendikçe, ondan daha az hoşlanıyordu.

Ama bu ölümü onunkinden daha az yapmadı.

TRAFİĞİ DURDURAN KIRMIZI GİYSİSİ, Mira'nın ince samur rengi yerine parıldayan altın dalgalar halindeki saçlarıyla Andrea Smythe, Görüşme'deki yaralı masada oturuyordu. Kulaklarında kalın siyah halkalar ve boğazının çukurunda uzun bir kalp oluşturan siyah taşlardan oluşan bir ışıltı vardı.

Eve ve Peabody içeri girdiğinde gülümseyerek başını eğdi.

"Set tasarımcımızın bu kadar isabetli olduğunu bilmek tatmin edici.

Bu bizim kullandığımıza çok benziyor."

"Tasarlanacak pek bir şey yok," diye yorumladı Eve. "Kayıt başladı. Dallas, Teğmen Eve ve Peabody, Dedektif Delia, Harris, K.T. ile ilgili olarak Smythe, Andrea ile görüşmeye giriyor. Dosya numarası H-58091."

"Çok resmi."

"Siyah kravatlı değiliz ama burada cinayeti oldukça ciddiye alırız. Geldiğiniz için teşekkür ederiz."

"Koşullar göz önüne alındığında akıllıca bir seçim gibi görünüyordu."

"Haklarınız ve yükümlülükleriniz konusunda zaten bilgilendirildiniz. Bunları size tekrar okumamı ister misiniz?"

"Hayır. Mükemmel bir hafızam var."

"Bunun yardımı olur." Hem Eve hem de Peabody yerlerine oturdular. "Dün geceki ifadelerinize eklemek istediğiniz bir şey var mı? Herhangi bir düzeltme ya da değişiklik?"

"Hayır."

"Başlamadan önce bir şey ister misin?" Peabody ona sordu. "Kahve? Alkolsüz bir içecek?"

Andrea yine gülümsedi. "Teğmenin beni gergin tutarken sen de beni rahatlatıcaksın. Bu iyi bir ritim. Bence Marlo ve K.T. bunu kamera için iyi yakaladılar. Mükemmel değil ama çok iyi. Ben iyiyim, ama sorduğun için teşekkürler."

"Bu bir sahne değil," diye hatırlattı Eve ona. "Senaryo falan yok.

Ve beden çok gerçek."

"Farkındayım. Rolümü oynamalı mıydım?" Andrea omuzlarını kaldırdı. "Matem siyahı giyip, ciddi yüzümü mü takınsaydım? Bir iki damla gözyaşı dökebilirim. Ama siyah benim en iyi rengim değil ve K.T. ile yakın olmadığımız bir sır değil. Öldüğü için üzgünüm. Felsefi olarak üzgünüm, ölüm hayatın bir parçası ve kurgu dışında cinayetin lanet bir korkak oyunu olduğunu düşünüyorum. Bencilce, kendine hizmet eden bir korkak oyunu. Bunun dışında, onun ölümü benim için çok az şey ifade ediyor."

"Yine de uygunsuz, değil mi? Çekimlerin henüz tamamlanmadığı düşünülürse?"

Andrea omuzlarını tekrar kaldırdı, bacak bacak üstüne attı. "Sahneleri neredeyse bitmek üzereydi ve Roundtree onun etrafında çalışmanın bir yolunu bulacaktır. O zeki ve yenilikçi bir yönetmen."

"Bir de medyanın etkisinden kaynaklanan bir destek var."

"Yeterince doğru. Bu canavarın doğasında var. Makine K.T.'nin ölüsünden, canlısından elde ettiğinden ya da edebileceğinden çok daha fazlasını elde edecek. İronik, değil mi? Sonunda arzuladığı şöhrete ve ilgiye kavuşacak. Bunu elde etmek için öldürülmesi gerekiyordu. Ve bu gereksiz yere soğuk bir davranış," diye ekledi Andrea iç çekerek. "Onun için bile. Bunu söylediğim için özür dilerim."

"Harris'ten hoşlanmadığınızı açıkça belirttiniz, onu kişisel ve profesyonel olarak ... zor kelimesi sürekli gündeme geliyor. Bu doğru mu?"

"Tam isabet."

"Siz ve o ara sıra karşı karşıya mı geliyordunuz?" "Ara sıra. Sanırım birileri

K.T. ile yüzleşmekten kaçan Ilove projesi yine canavarın doğası."

"Kurbanla olan ilişkinizin tonu, onunla ilgili ve ona karşı hissettikleriniz konusunda açık sözlü oldunuz. Bu yüzden dün gece, öldürülmeden kısa bir süre önce onunla yaşadığınız tartışma hakkında neden açık sözlü olmadığınızı anlamakta güçlük çekiyorum."

"Dün gece tartıştık mı?" Andrea ellerini açtı ve gülümsedi. "Söyleyemem. Tatsız sözler sarf ettik, o yüzden

çoğu zaman bulanıklaşırlar."

"Hiç sanmıyorum. O mükemmel hafızanla olmaz. Öldürüldüğü gece onunla yaptığınız bir tartışmanın aklınızda kalacağını düşünüyorum."

"Yemekte kasıtlı olarak kaba davrandı, Connie'yi üzdü. Ona alev alev yanan bir ahmak olduğunu, koca kıçının üstüne atılmayı hak ettiğini söyledim. Bana siktirip gitmemi söyleyecek kadar içmişti. Hepsi bu kadardı ve bende pek bir etki yaratmadı."

"Tekrar söylüyorum, hiç sanmıyorum. O kadar basit olsaydı yalan söyleyip kaçmazdın. Bu bana daha kişisel, daha yoğun olduğunu söylüyor. Söylentilere göre genelde senden uzak durmuş ama dün gece ikiniz hararetli bir tartışma yaşarken görülmüşsünüz - ifadende bahsetmediğin bir tartışma. Şimdi de yalan söylüyorsun. Sana karşı elinde ne vardı, Andi? Yüzüne ne vuruyordu?"

Andrea Eve'in gözlerinin içine baktı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Gördün mü, bu beni daha çok meraklandırıyor. Merak etmeye başladığımda ne olur Peabody?"

"Merak etmeye başladığınızda kazmaya başlarsınız. Kazdığınızda, insanların gömülü kalmasını istedikleri şeyleri bulma eğiliminde olursunuz. Pek çok şey," diye ekledi Peabody. "Bazen bunların davayla hiçbir ilgisi yoktur ama bir kez ortaya çıkarıldıklarında üzerlerine gidilmesi gerekir."

"Evet, bir şeyleri ortaya çıkarmaya başladığınızda daha fazla soru sormanız, daha fazla insanla konuşmanız gerekiyor. Medyanın da kulağı her yerde. Aslında bu öğleden sonra bir medya konferansım var. Kim bilir ne sorular gelecek?"

"Şimdi kim kimi tehdit ediyor?" Andrea talep etti.

"Bu bir tehdit değil. Bu bir taslak. Sen ne kadar örtbas etmeye çalışırsan, ben de o kadar deşerim. Öğreneceğim ve ortalık karışacak."

Eve arkasına yaslanarak sandalyesinin arka ayakları üzerinde biraz sallandı. Andrea'nın ince siyah topuklu kırmızı ayağı sallanmaya başlamıştı.

"Sonra da bu tartışmayı daha fazla mahremiyet için çatıya taşıyıp taşımadığınızı merak edeceğim. Belki daha da hararetlendi, belki fizikselleşti. Onu ittin. Kafasını çarptı. Kan var. Bilinci yerinde değil. Çok kızgınsın. Kaltak bir türlü bırakmadı. Yüzüne vurdu. Yetti artık. Bir itiş daha, bu sefer havuza. Bunu hak etti. Bunu o istedi."

"Hiç kimse öldürülmeyi hak etmez ve eğer zor bir satış için takla atacağımı düşünüyorsan sen lanet bir kaçıksın. Onu ben öldürmedim. Dün gece çatıya hiç çıkmadım. Ve sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Bu senin hakkın. Kazacağız ve bulacağız, çünkü artık dün gece kurbanla içine girdiğiniz şeyin önemli olduğunu biliyorum. Bu seni korkutuyor."

"Beni korkutmadı."

"Belki, belki de değil. Ama ben biliyorum." Eve öne doğru eğildi. "Halkın gözü önünde olduğun için medyanın zaten bilinmesi ya da öğrenilmesi gereken her şeyi yayınladığını sanıyorsun. Yakınından bile geçmiyor. Altı yaşındayken bir buzlu gazoz çaldıysan, bunu öğrenirim. Eğer kocalarınızdan biri vergi kaçırdıysa, öğrenirim. Çocuklarınızdan biri ilkokulda heceleme sınavında kopya çektiyse, öğrenirim."

Andrea da öne doğru eğildi ve bir kez daha Eve'in gözleriyle karşılaştı. Ama bu kez gözlerinde öfke vardı. "Çocuklarımı bu işin dışında bırak."

İşte, diye düşündü Eve. Zayıf nokta.

"Kurbanın yaşlarında bir oğlunuz var." Peabody'ye baktı.

"Cyrus Drew Pilling, yirmi altı yaşında. İkinci kocası Marshall Pilling'den olan tek çocuğu. Ekim 1934'te evlendi, Ocak 1936'da boşandı. İlk kocası Beau Sampson'dan çocuğu yok, Haziran '30'da evlendi, Nisan '32'de boşandı. Üçüncü ve şimdiki kocasından ikiz kız çocukları, on sekiz yaşında. Jonah ile evli

P. Kettlebrew, Eylül '40."

"Ailemin bununla hiçbir ilgisi yok. Bu lanet imalar hoşuma gitmiyor."

"Eminim aileniz seti ziyaret etmiştir. Belki Harris oğlunuz ya da kocanız için bir oyun oynamıştır. Belki de birkaç kızı denemek istemiştir. Belki biri ya da hepsi topu kaptı ve onunla koştı. Bu çok sinir bozucu olurdu."

"Bu çok iğrenç bir söz, hem de düzgün insanlar hakkında. Tanımadığınız insanlar."

Eve ayağa kalktı, avuçlarını masanın üzerine koydu, kalabalıklaştı. "Onları tanıyacağım. Bu senin seçimin. Harris'le aranızdaki kişisel bir şeydi, değil mi? İş değildi, onun şirretliği değildi. Kişiseldi. Her şey senin üzerinde."

"Çocuklarımı korumak, onları kamuoyunun gözünden uzak tutmak için çok çalıştım ve özen gösterdim. Onları bu çirkinliğe maruz bırakmana izin vermeyeceğim çünkü sen bok atıyorsun."

"Birçok polis işi saçmalıktır. Harris ailenle uğraşıyor muydu, Andi?"

"Bunun ailemle hiçbir ilgisi yoktu. Kayıtlardaki ailemle." Önce Eve'i, sonra da Peabody'yi incelerken bir elini alnından geçirip saçlarına götürdü. "Senin hakkında yanılıyor muyuz? Şimdi kim olduğun konusunda sayfadaki kelimelere güvenmek durumunda mıyım? Eğer bir kadınsanız - eğer dürüst bir kadınsanız?"

Eve, Peabody'yi işaret ederek, "Bunun için bir madalya var," dedi. "Ama sanırım bu bir saçmalık."

Andrea zoraki bir kahkaha attı. "Vaftiz oğlumla ilgiliydi. O benden biri gibidir. Cy'dan birkaç yaş büyük ve doğduklarından beri arkadaşlar. Dorian'ın annesiyle ilkokula kadar uzanırız. Biz bir aileyiz."

Eve tekrar oturdu. "Tamam."

"O iyi bir çocuk, genç adam. Ama birkaç yıl önce başı belaya girdi. Pek çok kişinin yaptığı gibi bir çıkış yolu aramak için Kaliforniya'ya geldi. Bir süre bizimle kaldı ve ona bir iş bulabildim. Ama o... o gençti."

"Tamam," dedi Eve tekrar. "Ne tür bir belaya bulaştı?"

"Çok fazla parti, çok fazla insan ona kaçak göçmen temin edebilecek durumda ve istekli. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu, annesinin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir yıl boyunca, neredeyse bir buçuk yıl, dibe vurdu. Kefaletini ödeyerek hapisten çıkardık. Bazı toplantılara gidiyor, sonra kulüplere, partilere, sokak köşelerine geri dönüyordu. İş bulmayı bıraktı."

Peabody nazıkçe, "Çok zor," dedi, "sevdiğiniz biri kendine zarar verdiğinde ve siz bunu durduramadığınızda."

"Evet." Andrea kendini dengeledi. "Bu çok acımasızca. Bir sonraki uyuşturucuya ulaşmak için çaldı ya da fahişelik yaptı. Yalan söyledi, entrikalar çevirdi ve... Kendimi sorumlu hissettim. Bana gelmişti, çok parlak, çok parlak ve gençti. Sonra uyuşturucunun onu ne hale getirdiğini zar zor tanıdım. Bir yalancı, bir hırsız, bir dolandırıcı. Vahşi bir genç adam. Bir gün onu yakaladı ve uyuşturucu çaldığı satıcı onu neredeyse ölene kadar dövdü. Neredeyse ..."

Sustu ve başını salladı. "Her halükarda, polis oğlumla temasa geçti. Dorian'ın üzerinde Cy'ın bağlantı numarası vardı. Buna dibe vurmak diyorlar, iyi bir sebepten dolayı. Tekrar yürüyebildiğinde, Dorian rehabilitasyona girdi. Olağanüstü bir üne sahip bir yer biliyordum. Kuzey Kaliforniya'da gizli bir yer. Onu geri getirdi, Dorian'ı tekrar bulmasına yardım etti."

"Nasıl öğrendi?"

"O oradaydı. Kader soğuk, sert bir kaltaktır." Sözcüklerin içinde acılık çatırdıyordu. "K.T. de aynı zamanda, aynı yerdeydi. Birkaç kez birlikte gruba katıldılar ve Dorian grupta hiçbir şey saklamadı. Dediğim gibi, bu onu geri getirdi. Londra'da yaşıyor ve avukatlık yapıyor. Evlenmek üzere nişanlanmış, hoş bir kızla. Bir hafta kadar önce ziyaret için New York'a geldiler ve tabii ki sete de. Kız onu tanıdı. Ve aramızdaki bağlantıyı görünce, medyanın hikayeyi ve içinde bulunduğu sıkıntıyı öğrenmesi halinde neler olabileceğini düşünmenin eğlenceli olacağını düşündü."

"Sana şantaj mı yapıyordu?"

"Hayır. Benimle alay ediyordu. Söyleyebileceği ya da yapabileceği başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar beni üzdüğünü, tedirgin ettiğini anladı. Dorian hayatının o dönemini telafi etti. Neden onu, ailesini, nişanlısını herkesin önünde utandırmak istesin ki? Benden intikam almak için tabii ki."

"Onunla birlikte çatıya çıktın mı? Sen sonunda geri itene kadar itip durdu mu Andi?"

"Hayır. Hayır," diye tekrarladı. "Bahsettiğin tartışma sırasında ona elinden gelenin en kötüsünü yapmasını, medyanın bu bilgiye nasıl ulaştığını öğrenmesini sağlayacağımı ve bu bok fırtınasından kurtulacak olanın kendisi olacağını söyledim. O sabah Dorian'la konuştum ve ona neler olduğunu anlattım."

Gözleri doldu ama gözyaşlarını geri kırptı. "Bana endişelenmeyi bırakmamı söyledi. Bana zorbalık etmesine ve onu bir sopa olarak kullanmasına izin vermememi. Kız arkadaşına evlenme teklif etmeden çok önce her şeyi anlatmıştı. Firmasındaki ortaklara işe alım görüşmesi sırasında her şeyi anlatmıştı. Ve eğer kız tehdidini yerine getirirse, sadece beni utandırdığı için üzülecekti."

Bu kez gözyaşlarını kırptırmayı başaramadı. "Mesele utanmak değildi."

Peabody, "Onu korumak istedin," diye mırıldandı.

"Daha önce bu konuda çok kötü bir iş çıkarmıştım. Ama onu korumama ihtiyacı yoktu. Dün geceki partide bu konuda bana yüklenmeye başlayınca söylemek istediğim her şeyi söyledim. Sonuç olarak, siktir git, seni çirkin amcık. Bunlar onunla konuştuğum son kelimelerdi ve onlar için üzgün değilim. Hem de hiç."

Görüşmeyi bitirip Andrea'yı dışarı çıkardıklarında Eve bir süre daha oturdu. "Buna inanıyor musun?"

"Evet. Gerçekler kolayca doğrulanabilir. Rehabilitasyon merkezi, zamanlama, ikisinin de orada olup olmadığı vs. Bu konuda yalan söylemek aptallık olur."

Eve başıyla onayladı. "Yine de doğrulayalım."

"Buna inanmıyor musun?"

"K.T. ile aynı rehabilitasyon merkezinde olan bir vaftiz oğlu olması ve birlikte gruba gitmeleri ihtimalinin yüksek olduğunu söyleyebilirim. K.T. seti ziyarete geldiğinde onu tanıdı."

"Bu yüzden onu listeden çıkarıyoruz."

"Hayır, yok. Andi'nin K.T. Harris'e söylediği son sözlerin muhtemelen 'siktir git, seni çirkin amcık' olduğuna inanıyorum. Ama bu sözleri çatıda, bilinci yerinde olmayan Harris'i havuza yuvarladıktan hemen sonra da söylemiş olabilir."

"Ah, dostum."

"Aile zayıf noktadır ve Harris sıfırladı, oraya bir şiş sapladı. Evet, belki de Smythe geri itti. Hadi, dök içini sürtük, senin için daha kötü olacak. Harris sarhoş ve agresifti ve çatıya çıktılar. Smythe bu yüzleşmenin halka açık olmasını istemiyor. İşler kızıdır. Belki Harris önce fiziksel saldırıda bulundu ama Harris yere düştüğünde Smythe öfkelenildi. Harris'i havuza sürükler, kanı siler ve bir içki daha içmeye gider. Ve dünya, onun gördüğü gibi, bir amcık eksildi."

"Gerçekten bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Bence bu iş için cesareti var, evet. Soğukkanlı olup olmadığını bilmiyorum. Ama listenin üst sıralarında yer alıyor."

Sırada Matthew vardı. Daha açık renk bir tişörtün üzerine koyu yeşil bir gömlek, kot pantolon ve yüksek topuklu ayakkabılarla rahat bir görüntü çizdi. Peabody'nin içki teklifine atladı ve narenciye soğutucusunu tercih etti. İki yönlü aynalı duvarı inceledi, poposunu sandalyenin üzerinde kaydırды.

"Bu odalardan birinde olmanın nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir.

Gergin hissettiriyor. Sanki hava biraz fazla inceymiş gibi."

"Gergin olmanı gerektirecek bir şey mi var?" Eve ona sordu.

"Bir polis sizinle böyle bir odada konuşmak istediğinde gergin olursunuz. Bu da işin bir parçası, değil mi? Bu da bir parçası, değil mi?"

"Görüştüğümüz kişi zaten sahada bir ıska."

Soğutucusundan bir yudum aldı. "Buradayken EDD'ye bir göz atabilir miyim? Bunu McNab ile daha önce ayarlamıştım... daha önce."

"Yüzbaşı Feeney'e soracağım." Eve, rahat bir kıyafet ve tavır, diye düşündü. Bunun üzerine oynayacaktı. "Nasılsın Matthew?"

"Tamam. Hayır, pek sayılmaz. Onu sudan çıkardığımda ölmüştü. Muhtemelen aptalca olduğunu biliyorum ama sonradan fark ettim. Onu çıkardığımda, kalp masajı yaptığımda, ağızdan ağıza verdiğimde ölmüştü. Tüm o süre boyunca ölüydü. Aklıma sürekli o olay geliyor. Denediğim için değil ama o sırada ölmüş olduğu için."

"Ve ikiniz bir zamanlar samimiydiniz."

"Evet. Vücudunun şeklini, teninin hissini, ağzını biliyordum. Ve dün gece ona dokundum, ağzımı sürdüm. Ve o ölmüştü. Ama o... aynı şeyi hissetti. Bunu atlatamıyorum."

"Dün gece birkaç aydır cinsel ilişkiye girmediğinizi söylemişsiniz."

"Bu doğru."

"Ama olmak istedi."

"Bence o sadece sahip olamadığı şeyi istiyordu. Bazı insanlar bu şekilde yaratılmıştır. Belki de."

"Özellikle de aşıkları oynadığınız için sizi zor durumda bırakmış olmalı."

"İşi kolaylaştırdığını söyleyemem ama çok hırslıydı. Benimle uğraşmak için işi berbat etmezdi."

"Karavanınızı mahvettiğini söylemişsiniz."

"Evet." Bir yudum daha aldı. "Öyle olmalıydı. Beni o şekilde istemedi ya da umursamadı bile -gerçekten değil. O sadece ..." Omuz silktili. "Ayrılmasına izin vermeliydim. Geriye dönüp baktığımda, keşke beni terk edene kadar bekleseydim diyorum. O zaman bu kadar kızgın kalmazdı."

"Dün geceki konuşmanızda sanki takıntılı biriymiş gibi konuştunuz. Aslında, bu terimi kullandığınıza inanıyorum."

"Bilmiyorum." Tişörtü gibi yeşil olan bakışları tekrar çift yönlü cama kaydı. "Sanırım, sayılır. Sanırım iptal eden tarafın kendisi olmamasından hoşlanmadı. Düşündüğümde," diye devam etti, "kariyer açısından benden daha fazla yağı vardı. McNab rolünü başka birinin oynaması için baskı yapabilirdi. Belki de çekimler sırasında takılacağımızı ve sonra beni terk edebileceğini düşündü. Bilmiyorum. Bunu neden düşündüğümü bile bilmiyorum. O öldü."

"Sen ve Marlo birlikte yatmaya başladığınızda bu onun pek hoşuna gitmemiş olmalı."

İçkisini bırakırken yüzü tamamen karardı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Marlo Durn ile yattığını bilmiyor musun, yoksa bu terimi anlamıyor musun?"

"Dinle, bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyorum ama -"

"İnkâr mı ediyorsun?" Eve sesini yumuşattı. "Çünkü Röportaj'da bir polis memuruna yalan söylemek iyi bir şey değil. Bu hepimizi şüpheli ve saldırgan yapar."

Tereddüt etti, yer değiştirdi. "Marlo'yla olan ilişkimin K.T.'yle ya da herhangi biriyle bir ilgisi yok. Bu kişisel bir şey."

"Sen ve Marlo'nun çarşaplarda oynaşmanızın, kendi ifadene göre sana takıntılı olan bir kadınla hiçbir ilgisi yok mu? Seni takip eden? Karavanını tahrip eden? Bu sana uyar mı, Peabody?"

"Yerden bile kalkmıyor." Peabody'nin ses tonu ve yüz ifadesi yumuşak bir sempati yayıyordu. "Üzgünüm Matthew. Özel meseleler hakkında konuşmak zorunda kalmak garip ve rahatsız edici bir durum ama kaçmaya çalışırsan kötü görünür. Benim gördüğüm kadarıyla, Marlo ve sen ikiniz de yetişkinsiniz ve birbirinizden zevk almakta özgürsünüz."

"Sen öyle san," diye mırıldandı. "Bunun K.T.'yle hiçbir ilgisi yok," diye ısrar etti. "Marlo ve ben daha tanışmadan önce işimiz bitmişti."

Eve, "Ama K.T. bunun yapılmasını, bitmesini, sona ermesini istemedi," diye sordu.

Ses tonu ve yüzü sertleşti. "Bu onun sorunuydu." "O senin sorunun yaptı."

"Tam bir baş belasıydı, tamam mı? Marlo'yla birlikte olduğumuzu öğrenmeden önce bile ciddi bir baş belasıydı. Birlikte olduğumuzu öğrendikten sonra daha da çirkinleşti."

"Ne zaman oldu bu?"

"Sanırım birkaç hafta önce. Marlo'nun karavanına gitti, bu konuda Marlo'nun yüzüne vurdu, Marlo'ya benim hakkımda bir sürü saçmalık anlattı, onu nasıl kullandığımı ve onun - yani

K.T. ve ben, hala nasıl başardığımızı. Yapmıyorduk. Bazı tanıtımlar yaptık, karakterde olduğumuz bazı fotoğraf çekimleri yaptık. Bu işin bir parçası ama birbirimizi görmüyorduk. Hatta öyle bir noktaya geldi ki, onunla bir sahnede oynamaya bile zor dayanıyordum."

"Bu yüzleşme Marlo ile aranızda sürtüşmeye neden oldu mu?"

"Hayır. Marlo K.T.'nin saçmalıklarına inanmadı." "Ama bu seni üzdü," diye üsteledi Eve.

"Evet. Tamam. Marlo bana söylediğinde çok sinirlendim. Ve tamam, bu konuda K.T.'nin yüzüne vurdum. Yapmamalıydım. Marlo'yu dinleyip bu işin peşini bırakmalıydım ama yapmadım. K.T.'ye onu öpmesini ve kişisel işlerime karışmamasını söyledim. Set dışında Marlo'dan uzak durmasını söyledim. Benimle oynamaya çalıştı, Julian ve Marlo'nun nasıl takıldıklarını anlattı. Ona nasıl sorabileceğimi, onun bana anlatacağını söyledi."

Öfkesi şimdi yüzünden, vücudundan ve sesinden okunuyordu. "Ona zavallı olduğunu söyledim. Çığlık atıp ağlaması ve hayatımı, kariyerimi mahvetmekle tehdit etmesi sanki bir flashback gibiydi. Tek yaptığım her şeyi daha da kötüleştirmekti."

"Daha kötüsünü tanımla."

"Marlo ve ben bu çatı katını aldık. İş dışında bir arkadaşşıma ait. Birkaç aylığına uzakta olacak ve biz de burayı kullanacağız. Dikkatli davranıyoruz, kılık değiştirerek

girip çıkıyoruz, sessiz kalıyoruz."

"Harris yüzünden mi?"

"Hayır. O da var. Ama takım elbiseliler ve reklam makinesi Eve/Roarke/Marlo/Julian açısını gerçekten öne çıkarmak istiyor." Silik bir gülümsemeyle idare etti. "Eve ve McNab birlikte olursa o kadar seksi olmaz."

"Beni erteliyorsun, Matthew."

Şimdi sırtışı hızlı ve kolaydı. "Gördün mü? Marlo ve ben takım oyuncularız. Ve gerçek şu ki, bu proje benim için büyük bir fırsat. Bu yüzden ve öyle olmasını istediğimiz için gizli tutmaya karar verdik. Bu makineye kapılmak çok kolay, sonra senin şöyle ya da böyle olduğunu ya da onun her şeyi yaptığını duyuyor ya da okuyorsun. Biz sadece bu işin abartı ve sirk olmadan nereye gittiğini görmek için bir şans istiyoruz. Pek çok insanın bunun sadece Hollywood olduğunu ve aktörlerin gerçekler yerine sevişme festivallerine katıldığını düşündüğünü biliyorum. Ama Marlo ile gerçek hissediyorum. Onunla ilk tanıştığımda... Kimseye karşı böyle şeyler hissetmemiştim. Sadece bir şans istiyoruz. Bu yüzden kendimiz için, proje için sessiz kalıyoruz."

"K.T. çatı katını öğrendi."

"Sanırım biraz dikkatsiz davrandık. Sadece eve gitmek için peruk takmanın ya da giyinmenin aptalca görüldüğünü biliyorum ve öyle de. Ama ilk başta eğleneliydi de. Ama sanırım bir yerde hata yaptık. Projenin sonuna geliyorduk, neredeyse vardığımızı düşünüyorduk. Beni takip etmiş olmalı. Anlayabildiğimiz tek şey buydu çünkü çatı katı hakkında her şeyi biliyordu. Ve dedi ki ..."

Rengi açıldı ve içkisini kaldırıp biraz yudumladı. "Elinde resimler olduğunu söyledi. İkimizin bir videosunu çekmiş. Yatakta."

"Çatı katının içinden mi?"

"Karavanıma girdiğinde şifremi bulduğunu söyledi. Nasıl klonladığını. Yatak odasına, dolabın üzerine bir kamera yerleştirmesi için de özel dedektif tutmuş. Belki palavra atıyordu, belki de atmıyordu. Ama çatı katı, renkler ve düzen hakkında bir şeyler biliyordu. Ve

Güvenlik disklerini kontrol ettiğimizde, iki ayrı günde birkaç boş alan vardı."

"Bu üzücü olmalı."

"Evet, evet. Evet, buna üzücü de diyebilirsiniz." Elini masaya vurdu, sonra gevşedi ve tekrar içkisine uzandı. "Onun kışını tekmelemek istedim, tamam mı? Hayatımda hiçbir kadına vurmadım ama onun canını yakmak istedim. Ama yapmadım. Ne dedi biliyor musun?"

"Kulağım sende," dedi Eve ona.

"Marlo'yu terk etmemi ve bunu sert bir şekilde yapmamı söyledi. Onunla kaldığımız yerden devam etmeliydim ama kararları o verecekti. Sette nasıl aşık olduğumuzla ilgili büyük bir medya duyurusu istedi. Bunu kim yapar?" diye sordu. "Kim kendisini istemeyen birini ister ki?"

"Peki ya reddetseydin?"

"Videoyu internete koyacaktı. Marlo'nun kendileriyle nasıl seks yaptığını anlatacak adamları sıraya dizmişti.

-Her türlü garip seks."

İçindeki öfke boşalmış gibiydi ve sessizce, "Sanırım aklını kaçırdı. Yemin ederim, sanırım aklını kaçırdı."

"Sana ultimatomu ne zaman verdi?"

"Tanrım." Yüzünü ovaladı. "Öldürüldüğü gün. O sabah. Ona inanmadığımı söyledim. Onu aptal yerine koyduğumu, şaka yaptığımı ve kimsenin bundan kurtulamayacağını söyledi. O gece bana bir ön gösterim yapacağını söyledi, böylece malın onda olduğunu görebilecektim."

"Onunla çatıda buluşmanı mı istedi Matthew?"

"Bana onunla tanışmam gerektiğini söyledi. Marlo'ya söyledim. Söylemeyecektim. Bunu kendi başıma halledecektim ama birbirimize söz verdiğimiz şeylerden biri de açık sözlü olmaktı. Numara yok, oyun yok. Bu yüzden ona söyledim. Karar verdik, siktir et. Bu bizim hayatımız, değil mi? Ve dediğin gibi, birbirimizle olmakta özgürüz. Takım oyuncusu olmak

deli bir kaltak karar veriyor. Ayrıca, eğer bir videosu varsa ve bunu halka açıklarsa, suç duyurusunda bulunuruz."

İçini çekti ve içkisini bir kenara itti. "Marlo her şeyin üzerindeydi, belki de son birkaç aydır bir polisin derisinin içinde olduğu içindir. Ama eğer K.T. evimize girmesi için birine para verdiyse, bunu ayarladıysa ve bunu bu şekilde kullandıysa, onu hapiste göreceğimizi ve yapımcılar, Roundtree, halk, medya bundan hoşlanmadıysa, onların da canı cehenneme, dedi."

Eve ona, "Ama ikiniz çatıya çıktınız," diye hatırlattı.

"Evet. Bir planımız vardı. Akşam yemeğinden önce yukarı çıktık.

-Sadece etrafa bir göz atmak, oturup konuşmak için. Birlikte yukarı çıkmaya, onunla yüzleşmeye, bizi tekrar tehdit etmesini sağlamaya, özel dedektif ve kamera hakkında konuşmaya karar verdik. Marlo'nun çantasında bir kayıt cihazı vardı. Sonra K.T.'ye eğer dediğimizi yaparsa, kaydı polise götüreceğimizi söyleyecektik. Belki insanlar ikimizi yatakta izlemekten zevk alırlardı ama K.T. Harris şantaj ve suç ortaklığından hapse girdiğinde büyük zevk alırlardı... Bilmiyorum. Marlo'nun elinde koca bir liste vardı."

"Peki bu Harris'in hoşuna gitti mi?"

"Olmadı, çünkü oraya vardığımızda ölmüştü. Bakın, akşamın erken saatlerinde onunla tartıştım. Ona tüm bunları unutmamasını, biraz akıl sağlığına kavuşmasını ve iş başa çıkılamayacak kadar ileri gitmeden geri çekilmesini söyledim. O da kasıklarımı tuttu."

Başını arkaya eğdi, gözlerini tavana dikti. "Tanrım. Taşaklarımı tuttu ve 'Seni bunlardan yakaladım bebeğim ve bunu hatırlasan iyi edersin' dedi."

Bir nefes aldı ve Eve'e baktı. "Sana söylemeliydik. Sana her şeyi doğrudan anlatmalıydık ama her şey çok büyük görünüyordu. Ve elimizde hiçbir kanıt yoktu. Öldüğünü anladıktan sonra, kalp masajı işe yaramayınca, Marlo K.T.'nin çantasına baktı." Yüzünü buruşturdu. "Kulağa soğuk geldiğini biliyorum ama o ölmüştü ve biz de... Nasıl hissederdiniz?" diye sordu. "Eğer bir

Bir grup yabancı oturmuş seni ve Roarke'u yatakta mı izliyor, yoksa seni ve McNab'ı mı?"

"Muhtemelen sorumlu kişiye zarar vermek isterdim."

"Yapacaktık. Marlo'nun yolu-senin yolun. Ama çantasında ne bir video ne de bir parçası vardı. Başından beri yalan söylüyor olmalı. Anlamıyorum. Yemin ederim, neden yalan söylediğini bilmiyorum. Belki de pes edeceğimi düşündü, sonra pes etmeyince yüzünü kurtarmak zorunda kaldı. Bilmiyorum."

"Belki de canına tak etmişti. Kızdınız ve ittiniz. Seni kim suçlayabilir ki? Ondan sonra her şey çok hızlı oldu. Dürtü ve öfke. Belki de onu öldürmek istemediniz, boğulmasını istemediniz. Sadece videoyu istediniz, kendinizi, mahremiyetinizi, projeyi korumak istediniz. Ama sonra onu zamanında çıkaramadınız."

"Hayır. Hayır. Hayır. Oraya gittiğimizde havuzdaydı, yüzüstü yatıyordu. Ben deneyene kadar video aklımıza bile gelmedi. İkimiz de denedik. Her şey tam olarak sana anlattığımız gibi oldu. Şantajı, tehditleri atlادık. Ama her şey tam olarak söylediğimiz gibi oldu. Yemin ederim."

"Marlo'nun üzerinde bir kayıt cihazıyla seninle yukarı çıkması da dahil mi?"

"Evet. Dediğim gibi. Dediğim gibi, biz-" Sanki bir düğmeye basılmış gibi ışık doğdu. "Tanrım, biz aptalız. O kadar ... Bir kaydımız var. Çalışmaya başladığımızda Marlo açmıştı. Önce test ettik. Kaydımız var."

EVE, Marlo ve Matthew'un

aptal, masum ya da hesap makinesi olarak nitelendirdi. Bu arada, Peabody Marlo'yu arayıp Merkez'e gelmesini isterken Matthew'u bir görüşme odasında bekletiyordu.

Eve partnerine, "Onun gelmesini beklerken Julian'ı alacağız," dedi. "Geldiğinde ne göreceğimize bakarız.

-Ya da yapma. Bakalım Roarke'un Peabody gibi davranarak öğrendiği küçük sırları var mı?"

"Onu artık Peabody gibi düşünmek istemiyorum. Ne kadar çok şey öğrenirsek, o kadar kötü ve çılgın oluyor. Sanki sahte Peabody'nin öldürülmesi yeterince kötüymüş gibi, bir de üstüne sahte Peabody ölü, şantajcı bir pislik. Bu iç karartıcı."

"Evet, her şey senin için gerçekten çok kötü."

"Şey, öyle sayılır. Perde arkasında McNab'ı yatağa atmak için nasıl şantaj yaptığımı ve tüm bu süre boyunca sana aşık olduğumu düşünürken şimdi videonun tadını nasıl çıkarabilirim? Ve belki de ikinizin çıplak ve seksi olduğu bir video vardır ve-"

"Ben önyükleme yapmadan orada dur."

"Hey! Belki sahte Peabody ve sahte Roarke'un çıplak ve seksi olduğu bir video vardır. Bu kesinlikle bunu telafi ederdi. Belki bir kopyasını bulabilirim."

"Kıçındaki şeritleri yırtıp ofisimi duvar kağıdı yapmak için kullandığım bir video olacak. Herkes için kopyalarını çıkaracağım. Marlo'yu buraya getir. Ben Julian'la başlayacağım."

Eve görüşmeye gitti. Julian içeride oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Yüzünü kaldırdığında solgun, çukur gözlü ve tıraşsızdı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye başladı.

"Sen de iyi görünmüyorsun. Kayıtlara geçsin. Dallas, Teğmen Eve, Cross, Julian ile görüşmede." İlgili kısmı ekledi

veri, sat.

"Oruç tutuyorum," dedi ona.

"Öyle mi? Bu Harris anlaşması için bir yas mı?"

"Hayır. Çok fazla içtim. Sonra Sober-Up, engelleyici ve otele döndüğümde bir uyku hapi aldım. Hepsi sistemim için çok fazla. Toksinleri atmak için bugün sadece berrak sıvılar alıyorum."

"Bu da bir yol."

"Bu sefer avukata ihtiyacım var mı?" "Avukat istiyor musun?"

"Eve gidip yatmak istiyorum. Tüm bunlar olmadan önceki düne dönmek istiyorum. Bu bir rüya gibi, gerçekten kötü bir rüya."

"K.T. ile tartıştınız."

"Yemekte."

"Yemekten sonra. Şaka makarasından önce."

"Öyle mi?" Adamın kan çanağına dönmüş ve donuk gözleri onunkilere dikilmişti. "Yemekte söyledikleri hakkında mı? Üzgündüm, utanmıştım. Sana daha önce söyledim mi?"

"Bir kısmını. Dün gelip karavanının kapısını yumruklamasına ne demeli? O zaman ne istiyordu?"

"Ben... hatırlamıyorum."

"Saçmalık, Julian. O zaman sarhoş değildin. Onu kapına vururken gören bir tanığım var. Kızgın ve ısrarcıydı." Eve zamanlamanın işe yaradığını düşündü ve Peabody'nin Harris'in Julian'ın karavanının dışında bağırıldığını duyduğuna inanıyordu.

"Her zaman bir şeylere kızardı," dedi omuz silkerek.

"Marlo ile bir ilişki yaşadığınızı iddia etmenizi istedi."

"Bu sadece stüdyo yutturmacası. Bu-"

"Hayır, Julian. Matthew'a Marlo'yla onun arkasından iş çevirdiğinizi söylemeni istedi. Matthew ve Marlo'nun ilişkisi var. Harris bundan hoşlanmadı. Onları ayırmasına yardım etmeni istedi."

"Matthew ve Marlo arasında bir şey olduğunu bilmiyordum." "Ne zamana kadar?"

"Dün. K.T. bu konuda öfkelenmeye başladığında. Sessiz kalmakta çok iyiler. Dün gece baktığımda bunu görebiliyordum. O zamana kadar sadece arkadaş olduklarını sanıyordum. Belki seks yapmışlardır -olur böyle şeyler- ama aralarında bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Neden onun istediğini yapmanı, Matthew'a Marlo'nun onu seninle aldattığını söylemeni bekledi ki?"

"Biliyorsam ne olayım. Ben olsam bilmezdim. Marlo'dan hoşlanıyorum. Matthew'dan hoşlanıyorum." Sesinde samimiyet parıldıyordu. "Onları bu şekilde incitecek bir şey yapmayacağım."

"Marlo'nun Matthew'u sana tercih etmesi seni rahatsız etmedi mi?"

"Aslında beni geri çevirmesinin bir nedeni olduğunu öğrenmek iyi oldu."

"Geri çevrilmeye alışık değilsin, değil mi?"

"Çok değil," dedi, gurur ya da utanç kokusu olmadan. "Çok fazla seks yapıyorum. Hoşuma gidiyor. Eğlenceli ve sonrasında gerçekten rahatlıyorum. Marlo'nun Matthew'la birlikte olmak istemesi benim için sorun değil. Başka biri de benimle birlikte olmak isteyecektir, değil mi?"

Seksin 7/24 köşedeki bir gazoz kadar basit ve ulaşılabilir olduğunu düşünen biriyle tartışmanın zor olduğunu düşündü. Ve onun için belki de öyleydi.

Peabody içeri girdiğinde Julian gözle görülür bir şekilde irkildi, sonra masaya baktı.

"Peabody, Dedektif Delia, görüşmeye giriyorum. Geldiğin için teşekkürler Julian," diye devam etti Peabody. "Bir şey ister misin? İçecek bir şey?"

Başını salladı, sonra ona baktı. "Aslında, biraz su alabilir miyim? Sıvı almaya çalışıyorum."

"Sorun değil." Peabody onun çıkışını kaydetti.

"Dün Harris'in karavanına girmesine izin vermek istemedin," diye devam etti Eve. "Nedenmiş o?"

"Bağırıyordu. Yüzleşmek istemedim." "Seninle ne hakkında yüzleşmek zorundaydı?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum." Başını tekrar ellerinin arasına aldı. "Onda hep bir şeyler vardı."

Peabody geri geldi ve Julian'ın yanındaki masaya bir şişe su koydu.

"Başının üzerinde ne tutuyordu, Julian? Bu da onun için başka bir 'her zaman bir şey' idi. Marlo hakkında yalan söylemeyi reddedersen ne yapacağını söyledi?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Eve Peabody'ye baktı ve hafifçe başını salladı.

"Julian." Peabody uzandı ve Julian'ın eline dokunduğunda Julian geri çekildi.

"Özür dilerim." Yukarı baktı, tekrar aşağı baktı. "Bana hatırlat."

"Ama ben K.T. değilim. Sana bağırmayacağım, seni tehdit etmeyeceğim ya da kendini kötü hissetmen için bir şeyler söylemeyeceğim. Bunu o yaptı. Sana yaptı. Pek çok insana."

"Neden bazı insanlar sadece iyi olamıyor anlamıyorum. Mutlu ol."

"Mutlu değildi ve iyi biri değildi. Ve her zaman kötü tarafı arardı. Herkesin kötü bir tarafı ya da başkalarının bilmesini istemediği bir şey vardır. Bunu öğrenmeyi ve sonra da bunu birilerini incitmek ya da istemedikleri bir şeyi yapmaları için onlara baskı yapmak için kullanmayı severdi. Senin hakkında ne öğrendi?"

"Uzun zaman önceydi."

"Tamam."

"Ve bu benim hatam değildi." "Sana inanıyorum."

"Kulüpte takılıyorduk. Forgiven'da başrolü yeni kapmıştım. Büyük bir işti, kariyer yapmamı sağlayacaktı, bu yüzden bir grup kutlama yapıyorduk. Bütün gece çok eğlenmiştik. İçki içtik, yasadışı işler yaptık. Artık onları yapmıyorum ama ben yapıyordum. Belki biraz zoner ya da Hype, parti hediyeleri gibi bir şey her zaman oradaydı. Kadınlar da. Sadece orada."

"Affedildim. Bu yaklaşık on yıl önce ortaya çıktı. Çok gençtiniz," dedi Peabody aynı anlayışla

ses tonu. "Neredeyse yirmi."

"Yirmi üç. Büyük bir kırılmaydı, çok paraydı. Hepimiz kutlama yapmaktan ve bu seks kulübünde kafayı bulmuştuk. Özel odalara girip çıktık, nasıl olduğunu bilirsin." Omuz silktili, biraz su içti.

"Elbette," diye kabul etti Peabody, ama o kabul etmedi.

"Sonra benim evime geri döndük ve bazı kadınlar geldi, böylece biraz daha parti yapabildik. Ve ikisi benimle birlikte odama geri döndü. Sabah olduğunda hala oradaydılar. Sonra birlikte sızdık. Bir adam kapıdaydı ve çığlık atıyordu. Beni nasıl öldüreceğini. Kızlardan biri onun kızı. On altı yaşında. İkisi de on altı yaşında."

Elleriyle yüzünü kapadı ve ellerini bırakmadan önce sertçe ovuşturdu. "Nereden bilebilirdim ki? Kulübe girmemeleri gerekirdi. Sahte kimlikleri vardı ve yirmi bir yaşında olduklarını söylediler. Onları benimle seks yapmaya zorlamadım. Onları zorlamadım. Ama onlara içki ısmarladım, kaçak içki verdim, onlarla seks yaptım. On altı yaşında olduklarını bilseydim yapmazdım. Yemin ederim. On altı yaşında görünmüyorlardı ya da on altı yaşında gibi davranmıyorlardı ve bir seks kulübündeydiler ve her yerimdeydiler.

"Polisleri arayacağını ve beni reşit olmayan birine tecavüzden tutuklatacağını söyledi. Herkes çığlık atıyordu ve o da çocuğunu tokatladı. Kıza gerçekten çok sert vurdu ve tekrar vurmasını engellemeye çalıştığımda üzerime atladı. Arkadaşlarım onu sürükleyerek götürdü. Kızlar histerikti. Arkadaşlarımdan biri avukat ve kızların ıslahevine gideceği ve bu adamın saldırı suçundan yargılanacağı gibi hukuki saçmalıklardan bahsetmeye başladı. Durum gittikçe kötüleşti."

"Ne oldu?" Peabody sessizliğe gömüldüğünde sordu.

"Onlara para verdim. Durdurmak için çok para. Uzaklaştırmak için. Uzun zaman önceydi ve bunu yaparken yanlış bir şey yaptığımı bilmiyordum. Ama bu beni mahvedebilirdi. Tecavüzle suçlansaydım, işim biterdi. Beni hala mahvedebilirdi."

"Ve K.T. öğrendi."

"Onun yaptığı da bu," dedi şimdi acı acı. "Öğreniyor. Sonra da işine geldiğinde seni mahvediyor. Ben ona hiçbir şey yapmadım ama olanları medyaya sızdıracağını söyledi. Elinde adamın ve kızının isimleri bile vardı. Hapse gireceğimi ve bir daha hiçbir stüdyonun beni işe almayacağını söyledi. Bu neredeyse on yıl önceydi ve hapse gireceğimi söylemişti."

"Tabii onunla birlikte hareket edip Marlo hakkında yalan söylemediysen?" "Evet. Matthew'a seviştığimizi söylemem gerektiğini söyledi.

ve ona detayları ver." "Ona ne söyledin?"

"Hayır dedim. Bunu arkadaşlarıma yapmayacaktım. O da onların arkadaşım olmadığını söyledi. Benim için hapse gireceklerini mi düşünmüştüm? Beni korkuttu."

Bir içki daha aldı, uzun bir tane.

"Ne yaptın sen?"

"Avukat arkadaşşıma ulaştım ve ona K.T.'nin söylediklerini anlattım. Onu oyalamam gerektiğini ve kızın şu anda nerede olduğunu, ne yaptığını öğreneceğini söyledi. Hapse girmeyeceğimi çünkü zaman aşımı gibi bir şey olduğunu söyledi ve benim için sorun yoktu. Ama yine de tüm bunların medyada yer almasını istemiyordum. Arkadaşım, kızın ve babasının da tüm bunların ortaya çıkmasını istemeyeceklerine emin olduğunu söyledi, yani K.T.'nin sözüne karşı benim sözüm olacaktı. Ama onu oyalamalıyım, o biraz araştırana kadar düşünmem gerektiğini söylemeliyim."

"Dün gece onunla bu konu hakkında konuştun mu?" Eve ona sordu.

"Onun yolundan çekilmeye çalıştım. Sonra yemekte o saçmalığı yaptı. Daha da kötüydü çünkü benden ne söylememi, ne yapmamı istediğini biliyordum. Bu yüzden düşünmemek için içmeye devam ettim. Beni köşeye sıkıştırdı, yine başladı. Ona beni rahat bırakmasını söyledim. Etrafta o kadar insan varken onunla bu konuyu konuşmayacaktım. Sanırım avukatımın konuyu araştırması hakkında aptalca bir şey söyledim." Başını ovuşturdu. "Ya da

öyle düşündüm ama söylemedim. Bilmiyorum. Her şey bulanık. Çok içmişim."

Başını tekrar ellerinin arasına aldı. "Connie haklı."

"Ne hakkında?" Eve sordu.

"İçki içmek sorunları ortadan kaldırmaz. Onları hatırlamıyor olmanız, orada olmadıkları anlamına gelmez."

Eve devam etmek için doğrudan Marlo'ya geçti ve kurgusal meslektaşına şu anda bir polis için çok fazla sinir gösterdiğini söylemesi gerekip gerekmediğini merak etti. Bunun yerine verileri kayda geçirdi ve masaya çöktü.

"Çabuk geldin."

"Ben... zaten şehir merkezindeydim."

"Matthew'un işini bitirmesini bekliyorum. Biraz daha zaman kazanalım. Matthew ile aranızda bir ilişki olduğunun farkındayız ve bu ilişkiyi gizli tutmayı umuyoruz. K.T.'nin ipucu verdiğinin, Matthew'la kullandığınız çatı katını bulduğunuz ve ikinizin samimi bir durumdayken kaydedilmiş görüntüleriyle size şantaj yapmaya çalıştığının farkındayız."

"Pek çok şeyin farkındasınız. Umarım Matthew'un ona zarar vermediğinin farkındasınızdır. Şantajına, zorbalığına ve saçmalıklarına daha fazla katlanamayacaktık ama onu öldürmedik."

"Size bir özel dedektif tutarak evinize girdiğini, bir kamera yerleştirdiğini ve daha sonra aynı kamerayı almak için tekrar girdiğini söyledi. Ama siz bu bilgiyi polise vermediniz."

"Hayır. Özeldi. Elinizde bu kadar az şey varken özelin ne kadar değerli olduğunu biliyor musunuz? Ayrıca, kimi işe aldığını bilmiyorduk. Bu hikayeyle polise gitseydik, inkar ederdi. Bunu nasıl kanıtlayabilirdik? Tüm bu çirkin karmaşayı bu şekilde halletmeye karar verdik. Kanıtlamak."

"Nasıl?"

"Matthew onunla çatıda buluşmayı kabul etti ama ikimiz de çantamda bir kayıt cihazıyla gidiyorduk. Onu hırsızlık ve şantaj hakkında konuşturacaktık. Sonra da ona

ittir. Pazarlık edecek bir şeyimiz olurdu, anlıyor musun? Eğer elindekileri kamuoyuna açıklarsa, sadece itiraf etmekle kalmaz, suç duyurusunda da bulunuruz."

Hızlıca, haklı bir şekilde başını salladı. "Haneye tecavüz, gasp, cinsel taciz. Ama oraya gittiğimizde suyun içindeydi. Çoktan ölmüştü. Matthew - beni dinle - tereddüt bile etmedi. Peşinden gitti. Yaptıklarına, yapmakla tehdit ettiklerine rağmen onu kurtarmaya çalıştı. Çok çabaladı."

Gözyaşları şimdi sesindeki aciliyetle birlikte parıldıyordu. "Eğer yapabilseydi onun hayatını kurtarırdı. Ama çok geç kalmıştık. Ve şimdi, tüm bunları size anlatmadık çünkü şüpheleri, medya kabusunu, serpintiyi istemedik. Bunu hak etmedik. Aşık olmaktan başka bir şey yapmadık."

"Bu sizin için güzel, ancak ilgili bilgileri saklayarak adaleti de engellediniz."

"Peki." Arkasına yaslandı ve omuz silkti. "Tutuklayın beni. Biz yanlış bir şey yapmadık."

"K.T.'nin seninle ilgili kaydı nerede?"

"Bilmiyorum." Marlo tükürür gibi konuştu. "Belki de hepsi bir yalandı, hepsi. Bir blöf. Matthew'a bir önizleme göstereceğini söylemişti, yani eğer elindeyse, yanında olmalıydı. Ama..."

"Onu sen aradın."

"Pekâlâ, evet. Belki soğuk ve kendine hizmet eden bir davranıştı ama o ölmüştü. Bu konuda bir şey yapamazdık. Kaydı bulsaydınız, cinayetten kimi sorumlu tutacaktınız? Ve kayıt lanet medyanın eline geçecekti, buna emin olabilirsiniz. Bu yüzden çantasına baktım ama orada değildi. Üzerinde, çantasında ya da bulabildiğim herhangi bir yerde yoktu. Sanırım günahlar listeme hırsızlığa teşebbüsü ve suç mahallini tehlikeye atmayı da ekleyebilirsiniz."

"Tavır takınmak için kötü bir zaman, Marlo," dedi Eve yumuşak bir sesle. "Kaydınız nerede?"

"Az önce söyledim, herhangi bir kaydı yoktu."

"Onun değil. Senin."

"Benim ..." Yüzü dondu. Saçını itmek için kaldırdığı eli masaya düştü. "Kayıt cihazım. Açıldı. Tanrım, her zaman açıldı. Onunkine o kadar odaklanmışım ki unutmuşum. Çantamdaydı. Hâlâ akşam çantamda. Her şey çok çılgın, karmaşık ve berbattı. Hâlâ çantamda, çatı katında. Gidip getireyim." Ayağa kalktı. "Gidip getireceğim ve sen de ne olduğunu göreceksin. Onu öldürmediğimizi göreceksin."

"İki memur size çatı katına kadar eşlik edecek. Kaydı içeri getirecekler. Bu arada Marlo. Burada mükemmel bir EDD'miz var. Eğer kurcalandıysa, düzenlendiyse, üzerinde oynandıysa, anlarız."

"Güzel." Çenesini ve omuzlarını dikleştirdi. "Çünkü öyle olmadı, bunu sen de bileceksin. Ondan nefret ederdim. O hasta, acımasız bir zorbaydı. Hayatımı mahvetmekten mutluluk duyacak bir manipülatördü. Ama ölmesini istemedim. Benim ondan daha zeki, daha güçlü ve daha iyi olduğumu bilmesini ve bununla yaşamasını istiyordum. Proje tamamlandığında, yaptığım kayıt Roundtree'ye, yapımcılara göstereceğim ve hayatının mahvolacağı gerçeğiyle yaşamasını istiyordum. Bir reklam balonunda ev kadını rolünü alabildiği için şanslı sayılırdı. Benim istediğim de buydu."

Eve, Marlo'ya çatı katına kadar eşlik etmeleri için memurları görevlendirdiğinde Peabody, "Ona inanıyorum," dedi. "Çalıyor. Mantıklı."

"O bir aktör. Aktörler kurguyu oynar ve mantıklı hale getirir. Ama evet, ben de aynı yöne bakıyorum. Peki K.T.'nin şantaj önizlemesi nerede?"

"Belki de blöftü."

"Ben öyle düşünmüyorum. Beni ilgilendiren katilin onu neden aldığı. Bir doz daha şantaj için mi, yoksa korunmak için mi? Bu lanet medya konferansını arkamızda bıraktıktan sonra kurbanın otel odasına gitmeliyiz. Kaydın bir kısmı yanıdaysa, tamamı başka bir yerdedir."

"Siz medya anlaşmasını yaparken ben de aramayı yapabilirim."

"İyi deneme, Peabody." Bilek ünitesini kontrol etti. "Hadi gidip şu işi bitirelim de gerçekten para kazandığımız işi yapmaya geri dönelim. Eğer varsa bu özel dedektifi istiyorum," diye ekledi Merkez'in ana medya odasına doğru yürürlerken. "Eğer varsa, para almıştır. Eğer ödeme aldıysa, bunu kurbanın mali kayıtlarından takip edebiliriz."

"Belki nakit bir anlaşma. Haneye tecavüz eden özel dedektifler iz bırakmayı sevmezler."

"Belki nakit, ama yakın zamanda ve izinsiz giriş için önemli bir miktar olurdu. Bunu yapacak birini bulması gerekiyordu. Onu bulacağız."

"Müşteriye götürmeye değer bir şey olduğundan emin olmak için kaydı kontrol ederdi."

"Oh evet. Ve büyük ihtimalle sigorta için kendine bir kopya hazırlamıştır. Bu tür adi ev işlerini yapan bir özel dedektif muhtemelen aynı konuda uzmanlaşmıştır. Peşinde olduğu şey bu. Müvekkili öldüğüne göre iki seçeneği var. Kanıtları yok eder, kendisini bir DB'ye bağladığını düşündüğü her şeyi temizler ya da kayıttan para kazanmaya çalışır. Sanırım elimizdekilerle Marlo ve Matthew'un bağlantılarına ulaşabiliriz."

"Tekrar sıkıştırılırlarsa bize gelmeyeceklerini mi sanıyorsunuz?"

"İlk seferinde yapmadılar, bu da arama emrinin alınmasına ağırlık veriyor. Bu arada K.T.'nin otel odasının, karavanının ve onun adına ya da sizin adınıza kiralanmış kasaların detaylı bir şekilde aranmasını istiyoruz."

"Benim mi? Neden-oh." Peabody yanaklarını şişirdi. "Bunu kendini örtmek için kullanmış olabilir."

"Eminim kimlikleri vardır, polis karakterleri. Video için yaka kartları. Bunu kasa kiralamak için kullanmak kolay. Ben olsam öyle yapardım. Otelin yakınındaki bankaları ve kiralama tesislerini kontrol edeceğiz. Bir yere sakladıysa hızlı erişim ister."

Kyung'un beklediği medya odasının hazırlık bölümüne geçtiler.

"Tam zamanında," diye tebrik etti. "Başlamadan önce istediğiniz ya da ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

"Hızlı olmak için," dedi Eve. "Bir an önce halletmemiz gereken birkaç yeni ipucumuz var."

"Medya ile paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

"Hayır."

"Pekala o zaman, daha önce konuştuklarımıza sadık kalacağız. Masada su var. Sen-"

"Masada oturmuyorum," dedi Eve ona.

"Pekâlâ," dedi hiç vakit kaybetmeden. "Büyük bir podyum kuracağız. Medyaya yolun kurallarını anlatacağım, ikinizi de tanıtacağım. Yaklaşık on beş dakika boyunca soru alacaksınız. Zamanı geldiğinde yayını keseceğim ve işiniz bitecek, yeni ipuçlarınızın peşine düşmekte özgürsünüz."

Eve, onun bir yolu olduğuna karar verdi. Podyum gecikmeden ortaya çıktı. Kyung duyuruyu yapmak için kürsünün arkasındaki yerini aldı. Bunu aynı anda pürüzsüzlük, samimiyet ve ağırbaşlılıkla yapmayı başardı.

O geri adım attığında Eve, Peabody'nin hemen arkasından ilerledi. Sorular bir anda havada uçuştı, bağırıldı, üst üste geldi, çarpıştı. Eve sadece durdu, sessiz, kalabalığı taradı.

Dolu bir salon, diye düşündü, çoğu koltuklarından fırlamış, ellerini kaldırmıştı. Kameralar lazer tüfekleri gibi nişan almıştı.

Nadine'in her zamanki kamera operatörünü tanıdı, ancak Kanal 75'in ası belirgin bir şekilde yoktu.

Eve akıllıca olduğuna karar verdi. Hikâyenin kendisi olsaydınız hikâyeyi yakalayamazdınız. Nadine'in Kyung'la medya merkezindeki petekli odalardan birinden gözlem yapmak üzere anlaştığını hayal etti.

"K. T. Harris dün gece saat yirmi üç yüz sularında öldürüldü."

Eve, sesini kargaşanın üzerine çıkarma zahmetine girmede, konuşması için bağırılan birkaç komutu görmezden geldi. "Onun ölümü

"Mason Roundtree ve Connie Burkette'in evinde, Nadine Furst'un lıove soruşturmasına dayanan kitabının devam etmekte olan video uyarlamasıyla bağlantılı birkaç kişinin katıldığı bir akşam yemeği partisi sırasında meydana geldi."

Yarım vuruş yaptı.

"Dedektif Peabody ve ben bu konuyla ilgili soruları alacağız, yeter ki söz konusu sorular okul gezisindeki şımarık çocuklar gibi davranan bir oda dolusu muhabir tarafından bize bağırılmasın. Bir tane var," dedi sandalyesinde geriye doğru çökmüş olan muhabirlerden birine ve elini kaldırdı.

"Gralin Peters, UNN. Cinayet sırasında olay yerinde olduğunuza göre, tüm katılımcılarla görüştünüz mü ve şu anda herhangi bir şüpheliniz var mı?"

"Bayan Harris'in ölümü sırasında evde bulunan tüm bireylerle görüşülmüş ve cesedin bulunmasından hemen sonra ifadeleri alınmıştır. şu anda bu görüşmeleri ve ifadeleri gözden geçiriyor, takip ediyor ve soruşturmayı aktif bir şekilde yürütüyoruz. şu anda herhangi bir şüpheli ismi veremiyoruz."

"Bu videoda ortağınızı oynayan K.T. Harris'in siz hemen alt kattayken öldürüldüğünü bilmek nasıl bir duygu? BiBi Minacour, Foxhall Medya Grubu."

"New York'un herhangi bir yerinde biri öldürüldüğünde hissettiklerimin aynısını hissediyorum. Sanki söz konusu katilin kimliğini bulmam, ona karşı kanıt toplamam ve bir tutuklama yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Dedektif Peabody! Dedektif Peabody! Jasper Penn, New York Eye. Bu videoda sizi oynayan ve size çok benzeyen kadının cinayetini araştırmak sizin için zor mu?"

"Bu alışılmadık bir durum ama hayır, diğer soruşturmalardan daha zor değil."

"Neden ikiniz de şüpheli olarak görülmüyorsunuz? Loo Strickland, Bilmeniz Gerekiyor."

Eve, "Mazeretimiz var," dedi ve hızlı bir kahkaha attı.

"Ama siz ve kurban, cinayetten kısa bir süre önce herkesin önünde tartıştınız."

"Bu doğru değil. Kurban akşam yemeği sırasında talihsiz bir yorum yaptı. Ben de onun yorumunu yorumladım. Mağdurla o gün sette çok kısa bir süre önce tanışmıştım. Mağdur yemeğe geç kaldığı ve yemek sırasında masanın karşı ucunda oturduğu için sohbet etme fırsatımız olmadı ve aslında bu kısa oyun, mağdurla dolaylı da olsa etkileşimde bulunduğumuz tek andı."

Strickland tekrar seslendiğinde bir sonraki soruyu almaya başlamıştı. "Onun yorumu ve sizin yanıtınız neydi?"

Onu görmezden gelmeyi düşündü ama sonra başka birinin soracağını düşündü. "Soruşturmayla hiçbir ilgisi olmadığı için 'Bilmeniz Gerekmiyor'. Tekrar ediyorum, doğrudan konuşmadık ve yemek öncesinde, sırasında ve sonrasında pek çok yorum, yanıt ve sohbet oldu. Sonuçta bu sosyal bir etkinlikti."

"Teğmen! Sadece kurbanla değil, bu projede sizi oynayan Marlo Durn da dahil olmak üzere diğer oyuncular ve ekip üyeleriyle sosyal bir bağınızın olması sizin için bir çatışma oluşturmuyor mu?"

"Öncelikle, Bayan Harris, Bayan Durn ve diğer oyuncu ve ekip üyeleriyle sadece dün sabah tanıştım ve bu akşam yemeği partisi ilk sosyal temasımdı. Yani 'sosyal bağlantı' biraz abartılı. Ortağım ya da ben bu temasın, bu olağandışı bağlantının soruşturmayı herhangi bir şekilde etkileyeceğine ya da engelleyeceğine inansaydık, söz konusu soruşturmayı yürütüyor olmazdık. Şu anda önceliğimiz K.T. Harris. Onun yanındayız."

Peabody, "Biri onun canını aldı," dedi. "Kim olduğu, ne iş yaptığı, bir yabancı mı yoksa bir arkadaş mı olduğu önemli değil. Biri onun canını aldı ve Teğmen

Dallas ve ben NYPSD'nin tüm kaynaklarını katilin kimliğini tespit etmek ve Bayan Harris'in adalete kavuşmasını sağlamak için kullanacağız. Sizler sadece dedikodu peşinde koşarak vaktimizi boşa harcıyorsunuz. İşimizi yapmak için harcamamız gereken zamanı."

"Ama Teğmen Dallas'ın da belirttiği gibi koşullar olağandışı," diye seslendi biri. "Dedektif Peabody olarak konuşan ve rol yapan bir aktrisin cinayetini soruşturuyorsunuz. Soruşturma sırasında Teğmen Dallas, Roarke, Dedektif McNab, Komutan Whitney ve benzeri rollerde konuşan ve rol yapan aktörlerle görüşecek ve onları soruşturacaksınız."

"Cinayet neredeyse hiç olağan değildir," dedi Eve. "Ve bahse girerim kurban ya da kurbanın arkadaşları ve ailesi için asla olağan hissettirmez. Aktörler," diye devam etti. "Rol yapıyorlar. Kurban Dedektif Peabody değil. Marlo Durn ben değilim. Cinayetleri ve katilleri araştırmaya devam etme niyetinde olduğum için Bayan Durn'un hem gerçek hem de kurgusal başka karakterleri canlandırmaya devam edeceğini umuyorum. Şu anda benim ve ortağımın odak noktası K.T. Harris. O artık bizim. Ortağım bunu çok iyi açıkladı. Hollywood yutturmacası mı?" Eve ekledi. "Eğer bu sizi sarsıyorsa, rakamlarınızı yükseltiyorsa oynayın. Bence bu senin işin. O yüzden işini yap. Ben de benimkini yapacağım. Peabody."

Kürsüden geri çekildi, arkasından daha fazla soru gelirken dışarı çıkmak için döndü.

"Tartışıldığı kadar değil," dedi Kyung sessizce. "Ama çok iyi. Bu treni ünlüler yürütüyor," diye ekledi. "Onunki, seninki, yemekteki diğerleri."

"Ben ünlü biri değilim."

"Öylesin ve bununla başa çıkmak zorundasın. Tek başınıza, zengin ve güçlü bir adamın karısı olarak, çok satan bir kitabın ve beyaz perde uyarlamasının ana karakteri olarak. Aslında, şöhret işin suyu olsa da, size öncelik konusunda daha fazla alan ve özgürlük sağlayabilir. Soruşturma konusunda. Bu hikayelerin çoğu yıldız açısını kovalayacaktır. Eğer kurban bir partide boğulan herhangi biri olsaydı, özel bir ilgi olmazdı. Bir süre için

İlgi onun, sizin, yıldız olan diğerlerinin üzerinde olacak, onun ölümüyle ilgili yaptıklarınızın işleyişinde, nit ve cesurluğunda değil."

"Bu bir nokta. Şimdi nit ve grit'e geçeceğiz."

"İyi şanslar. Ya Dedektif Peabody? Çok iyi iş çıkardınız. Gerçekten çok iyi."

"Teşekkürler." Eve'le birlikte yürürken boğazını temizledi. "Söyleyene kadar bir şey söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Öldürülmüş olması kimsenin umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Sadece çekim sırasında, biz oradayken, o beni oynarken öldürülmüş olması. Bu gerçekten onunla ilgili değildi."

"Hayır, değildi. Kyung haklı. Bırakın oynasınlar, içinde yuvarlansınlar. Biz bakımını yaparız."

"Kaltağın teki olmasına rağmen."

"Yine de. McNab'le temasa geç, mali kayıtlarını incelemeye başlasın, bakalım özel dedektifle bağlantılı bir şey bulabilecek mi? Marlo'nun kaydını aldıktan sonra onu kurbanın oteline götüreceğiz."

"Sızarsa ne olur biliyor musunuz? Kayıtlar -İkisinden biri mi yoksa ikisi birden mi?"

"Evet, o yüzden fişe takılı tuttuğumuzdan emin olalım."

10

EVE, ESKORT memurlarının poşetlediği, etiketlediği ve kaydettiği kayıtları açtı. "Kapıyı kapat, Peabody."

Mini'den daha büyük bir ekran isteyen Eve, onu bilgisayarına taktı ve bir okuma ve oynatma siparişi verdi. Sonra makinenin işbirliği yapması için parmaklarını çaprazladı.

Birkaç kez hıçkırdı, titredi, sonra Marlo'nun yüzü ekranı dolduracak şekilde sabitlendi.

"Marlo Durn ve Matthew Zank."

"Hey, nasıl oluyor da ilk sırada sen yer alıyorsun?"

Güldü, sonra kayıt cihazının açısını değiştirerek ikisinin de görünmesini sağladı. Eve, Marlo'nun bir gece önce taktığı küpeleri tanıdı. "Durn ve Zank-alfa siparişi. İşe yaradığından emin olalım."

Kısa bir boşluktan sonra kayıt yeniden başladı. "Tamam." Marlo'nun sesi şimdi daha sessizdi ve görüntü bir asansörün yarı engellenmiş görüntüsüydü. "İkimiz de bununla nasıl başa çıkacağımızı biliyoruz. Seninle birlikte olduğum için çok kızacak."

"Siktir et onu. Deli olabilir ama benim kadar kızgın olamaz. Suratını yumruklamak istiyorum."

"Matthew."

"Tamam, sen onu yumrukla. Kız kıza, daha iyi ve seksi."

"Tanrım," diye mırıldandı Eve, "erkeklerin kız kavgalarıyla ne alıp veremediği var?"

"Ayrıca," diye devam etti Matthew, "Dallas için antrenman yaptığından beri yırtık pırtıksın -cidden yırtık pırtıksın."

"Denemek isterim." Kayıt cihazı bükülmüş kadın pazularının kısmi bir görüntüsünü yakaladı. "Ama bu daha iyi. Konuştuğumuz gibi kızgın olması iyi. Ne yaptığını anlatacak, seks kaydını halka açıklamakla tehdit edecek."

"Kaltak. Yine de... Görmek isterdim. Özel gösterim mi? Sen ve ben mi?"

Marlo tekrar güldü ve aç ı değişti, böylece Eve Matthew'un gövdesini, sonra da sırtan yüzünü gördü. "Patlamış mısırı getireceğim. Ama önce onu almamız gerek. Ve eğer bu işe yararsa, onu takas edecek. Bunun için kariyerini riske atmaz. Öyle değil mi?"

"Her şey yoluna girecek, bebeğim. Her şey yoluna girecek. Zank ve Durn ile uğraşamayacağını öğrenecek. Tersine çevrilmiş alfa düzeni."

"Seni gerçekten seviyorum." Salona girdiklerinde ekran değişti. "Bu iş bittiğinde, hepimizin işi bittiğinde, bir süreliğine bir yere gidelim. Bir ada, bir dağ zirvesi bulalım. Aramızda bir süre daha kalabileceğimiz bir yere."

"Ne istersen. Nereye istersen." Ekran bulanıklaştı.

Belli ki, diye düşündü Eve, Marlo çantasının ağzını nasıl açmış olursa olsun, şimdi onlar kucaklaşırken Matthew'un bir yerine bastırıyordu.

Peabody, "Cinayet planlanıyor gibi görünmüyor," diye yorum yaptı.

"Henüz değil."

"Tamam." Marlo geri çekildi, derin bir nefes verdi. "Motor."

"Dış Sahne, Gece," Matthew mırıldandı olarak çatı terasına çıktılar. "Tanrım, dışarısı muhteşem. I Daha önce gelip oturduğumuzda daha çok hoşuma gitmişti." "Bunu tekrar yapacağız. Bu iş çözüldüğünde."

"Bu bir randevu. Tamam. K.T.!" diye seslendi. "Bunu dışarıda yapmak istedin. Hadi yapalım."

"Onu göremiyorum. Belki de henüz gelmemiştir."

"Tiyatroda değildi. Lanet olsun, K.T., saçmalamayı kes." Yürümeye devam ettiler. Kubbeye girdiklerinde havuzun köşesinin yüzeyinde ışıklar oynaşıyordu.

"Belki de o-"

"Oh Tanrım!"

"Marlo, ne-oh Tanrım!"

Görüntü eğilip büküldü, Matthew'un havuza doğru koştuğunu, giyinik bir halde havuza atladığını ve yüzen cesedi ters çevirerek K.T.'nin yüzünü ortaya çıkardığını gösterdi.

Marlo boğuk bir çığlık attı ve çanta havuzun eteğine düşerken görüntü kayarak bulanıklaştı. Eve onun bacaklarını ve ayaklarını koşarken gördü, dizlerinin üzerine çöküşünü ve Matthew'un cesedi kenara çekmesine yardım etmek için uzanışını izledi. Sesleri, sözleri birbirine karışmış ve karmakarışık.

Ne oldu?

Onu çıkarmama yardım et.

Öldü mü? Tanrım, öldü mü?

Bana yer açın, yer açın. Nefes almıyor.

Marlo, K.T.'nin elini ısıtmak istercesine kendi ellerinin arasında ovuştururken, Matthew'un kalp masajı yapmasını ve ağızdan ağıza vermeyi denemesini izledi.

Geri gel, geri gel! Gel hadi!

O soğuk. Çok üşüyor. Battaniye bulayım mı? O gitti, Marlo. Gitti.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, solgun ve sıırıksıklamdı. Marlo diz çökmüş, titrerken nefes alış veriş kesik kesikti.

"Bir ambulans çağırmalıyız. Bağlantım."

Ama Matthew onun elini tuttu. "O öldü. O öldü, Marlo."

"Ama yapamaz, nasıl? Bir şeyler olmalı."

"Onu geri getiremem. O öldü. O... o soğuk." "Oh,

Matthew." Ceset aralarındayken, eğildiler

Birbirlerine doğru yöneldiler, ama birbirlerinin üzerine düştüler. "Ne yapacağız? Ne yapmalıyız? Dallas ve Peabody. Aşağı inip onlara söylemeliyiz."

"Evet. Tanrım, titriyorum. Ne kahraman ama. Bir dakikaya ihtiyacım var. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Sorun yok. Sorun yok." Ona sarıldı, sonra geri çekildi.

"Kayıt. Onu almalıyız." Ayağa fırladı.

"Marlo, hiçbir şeye dokunma."

"Ben sadece kaydı alacağım. Çantasında olmalı. İşte burada. Eğer polis onu bulursa-

Matthew, onu öldürdüğümüzü ya da onunla kavga ettiğimizi düşünebilirler... Burada değil. Burada hiçbir şey yok. Cebi var mı? Üzerinde bir yerde mi?"

"Marlo, dur. Dur. Onda hiçbir şey yok. Yalan söylemiş olmalı. Sadece yalan söyledi ve şimdi öldü." Kelimeleri sanki törpülenmiş gibi çıkıyordu. "O öldü ve biz hiçbir şey yapmıyoruz."

"Elinden gelen her şeyi yaptın." Marlo onun yanına çöktü ve damlayan saçlarını okşadı. "Başını çarpmış ve düşmüş olmalı. Sarhoştı ve düşüp boğuldu. Bak, bardağı orada, biraz şarap dökülmüş ve cam kırılmış. Korkunç bir kazaydı. Tanrım, Connie bu yüzden hasta olacak. Şimdi aşağı inmeliyiz. Hadi bebeğim, aşağı inip yardım getirelim."

"Evet, evet. Evet. Onlara ne diyeceğiz, Marlo?"

"Gerçek bu. Yukarı çıktık ve onu bulduk. Onu dışarı çıkardınız ama kurtaramadınız. Gerisini kimseye anlatmak zorunda değiliz. Bizden başka kimse için önemli değil."

"Haklısın. Onu incitmek istedim, Marlo. Onun kıvrandığını görmek istedim. Şimdi bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum." Bir nefes aldı, bir nefes daha aldı ve ayağa kalktı. "Sana onun öldüğünü söylediğimde ne hissettin?"

"Ne? Korkunç. Dehşete düştüm. Korktum. Hasta oldum."

"Tamam, aşağı indiğimizde böyle hissediyorsun. Sakinleşecek ya da düşünecek zamanımız olmadı. Onu bulduk, çıkardık, kalp masajı yapmayı denedik, sonra da yardım için aşağı indik. Geri kalan hiçbir şey olanları değiştirmez, değil mi?"

"Hayır. Hayır, değil." Çantasını aldı. "Hazır mısınız?"

"Hazırım. Koşmalıyız."

Aşağıya koşarken hiçbir şey söylemediler. Eve için çaldıkları plak devam etti. Bir noktada Marlo çantasını bir kenara bıraktı. Bir süre için bir konuşma kesik kesik duyuldu, birinin geçip gittiği kısmi bir görüntü vardı. Sonra plak zamanın bittiğini duyurdu.

Peabody, "Bu onların söylediği şekilde oldu," dedi.

"Evet. İkisi de işlerinde oldukça iyiler, bu yüzden... Yasal olduğundan emin olacağız. Feeney'nin orijinali tüm testlerden geçirmesini istiyorum. Dosyalar için bir kopyasını çıkaracağız."

Kopyasını istedi, parmaklarıyla davul çaldı. "Bozuk bir görüntü ama yeterince iyi açılmış. Kan yok. Bu kaydedildiğinde kan çoktan temizlenmişti. Marlo ona saldırdığında kurbanın çantasının açık mı kapalı mı olduğunu göremedim. Bakalım bu detay hakkında ne diyecek."

"Eğer bu gerçekse, katil kanı temizledi, kaydı aldı, yani kayıttan haberi vardı."

"Bir kayıt olduğunu varsayarsak. Ve olduğunu varsayarsak, hadi gidip bulalım."

Eve'in emriyle K.T. Harris'in otel odası ve karavanı kilitlenmiş ve mühürlenmişti. Otel müdürü bu durumdan memnun değildi.

"Polis mührü misafirlerimizi üzüyor," dedi Eve'e, onlara - onun ısrarıyla - süite kadar eşlik ederken.

"Bahse girerim polis mührü ihtiyacı eski, şimdi ölü olan misafirinizin canını sıkıyordur."

Müdür, yüksek ve ince topuklu ayakkabılarının üzerinde asansörden hızlı adımlarla çıkarken dudaklarını büzdü. "Winslow'da hepimiz Bayan Harris'in ölümü için çok üzgünüz. Ama misafirlerimize karşı bir sorumluluğumuz var. Sanki Bayan Harris burada öldürülmüş gibi değil. Süit bir suç mahalli değil."

"Polis misin?"

"Hayır, ben bu otelin müdürüyüm."

"Tamam, işte anlaşma. Sana otelini nasıl yöneteceğini söylemeyeceğim. Sen de bana bir cinayet soruşturmasını nasıl yöneteceğimi söyleme."

Eve kapıda polis mührünü kırdı. "Bu süitin anahtar kartındaki ya da kartlarındaki dünden önceki güne, düne ve bugüne ait verileri istiyorum."

"Dün gece iki polis memuru tarafından mühürlendiğinden beri bu odaya kimse girmedir."

"O zaman veriler de bunu doğrulayacak, değil mi?"

"Eğer benim sözümden ya da bu otelin güvenliğinden şüphe ediyorsanız

."

"Henüz ikisini de yapmıyorum," dedi Eve, sabrı müdürün dudakları kadar incelirken. "Ben işimi yapıyorum. Şimdi efendini getirdiğin gibi kapının kilidini açabilirsin ya da ben benimkini kullanabilirim. Her iki durumda da sen işini yapmaya devam edebilirsin."

Müdür sinirli bir bilek hareketiyle kartı okuttu. "Odanın mührü ne zaman açılacak ve Bayan Harris'in eşyaları ne zaman alınacak?"

"Eşyaları bugün daha sonra kanıt olarak alınacak. Söz konusu odada soruşturmamla ilgili bir şey olmadığından emin olduğumda odanın mührü açılacak. Size haber verilecek. O zamana kadar-" Eve kapıyı açtı, Peabody içeri girene kadar bekledi, sonra döndü ve kapıyı müdürün yüzüne kapattı.

"Senden hoşlandığını sanmıyorum."

"Oh, hadi ama. Ona gerçekten ısıniyordum."

Eve ellerini kalçalarına koyup etrafına bakındı. Geniş, renkli ve süslü dokunuşları olan bir salona girmişlerdi.

Zengin, altın dokulu pelüş bir kanepede, farklı boyut ve şekillerde aynalarla kaplı bir duvara doğru kıvrılıyordu. Yanlarında tavus kuşu şeklindeki uzun lambalarla kaplı masalar vardı. Tavus kuşu mavisi sandalyeler, cesur desenli bir halının genişliği üzerinde kanepeye bakıyordu. Daha küçük ölçekli bir başka sandalye grubu, şehir merkezini gören pencerenin yanındaki masayı çevreliyordu. Masanın üzerinde küçük bir kase meyve duruyordu.

Emaye bir dolap -yine musluklar- başka bir duvarın üzerine yayılmıştı.

Merak eden Eve kapıyı açtığında bir eğlence ekranı, tamamen dolu bir bar ve etkileyici bir video ve kitap diskleri kütüphanesi buldu.

"Güzel," dedi Peabody. "Şurada da küçük bir mutfak var. AutoChef, tam boy buzdolabı, bulaşık makinesi, cam eşyalar, tabaklar. "Her şey temiz, parlak ve düzenli."

"Biz odayı mühürlemeden önce akşam servislerini yapmış olmalılar. Burada küçük bir tuvalet var ve tuvalet kağıdının ucu katlanmış, bu da temizlik görevlisi geldiğinden beri kimsenin tuvaleti kullanmadığının bir işareti."

"Bunu yapmaları hoşuma gidiyor. Evinde kaldığımda teyzem de yapardı. Yastığın üzerine de ev yapımı şekerlerinden bir parça bırakırdı."

Eve yatak odasına girdi. "Belki de teyzen buradaydı." Altın kaplamalı çikolataya, özenle katlanmış örtüye baktı. Üzerindeki sepette terlikler, otelin logosunu taşıyan katlanmış bir bornoz ve Bayan Harris'e tatlı rüyalar dileyen basılı bir kart vardı.

Eve bazen ölülerin nereye giderlerse gitsinler, nerede beklerlerse beklesinler rüya görüp görmediklerini merak ederdi. Ama öldürülen ölülerin rüyalarının tatlı olduğundan şüpheliydi.

"Ne görüyorsun, Peabody?"

"Bir sürü yastık, iyi çarşaf, iyi hizmet. Yatakta bir şeyler okumak veya ekran izlemek için harika bir düzen. Ve sessiz. Ses yalıtımı iyi. New York'u neredeyse hiç duyamazsınız."

"Neyi görmüyorsun?"

"Dağınıklık. Kıyafet ya da ayakkabı yok, kişisel eşyalar yok. Kişisel hiçbir şey yok." Peabody fark etti. "Resim ya da hatıra yok. Burada haftalarca kalabilirdi. Gerçekten aylarca. Ve burada ona ait hiçbir şey yok. Ya da salonda."

"Aynen öyle. Ev gibi hissettirecek hiçbir şey yok. Bir otelde olmayı sevmiş olmalı. Hizmet, yine, kişiselliğin eksikliği. Rahat, ferah, iyi döşenmiş ve anonim."

Eve bir dolap açtı. "Bir sürü kıyafet var. Şık, tasarımcı, hatta gündelik şeyler bile. Çamaşır sepeti boş. Vale hizmetini kullanmış olmalı. Çamaşırlarını ne zaman aldıklarını öğrenelim, bir liste çıkaralım. Geri getirin."

"Tamamdır."

Eve ana banyoya adım attı. Büyük boy jet küvet, ayrı çok başlıklı duş, kurulama tüpü - tercih edenler için kalın beyaz havlularla dolu.

Uzun altın rengi tezgâhta geniş çift lavabolar ve tam boy otel malzemelerinden oluşan bir tepsi bulunuyordu.

Eve birkaç tanesini açtıktan sonra, "Yüzünü ve saçını çekmecelerde saklamış," dedi. "Temel eşyalarını da. Diş malzemeleri, deodorant, engelleyiciler, hafif sakinleştirici reçeteler. Çoğu insan tezgahın üzerinde bir şeyler bırakma eğilimindedir, değil mi? Saç fırçası, diş fırçası, bir şeyler. Ama o hepsini çekmecelerde kapalı tutuyor. Eşyalarımı bakma. Benim, benim, benim."

"Belki de gerçekten düzenli ve tertipliydi."

"Düzenli ve tertipli bir şekilde kaldırılmamış. Karmakarışık. Kaldır, çekmeceyi kapat. Hepsi yine anonim. Çekmecelerden başla," diye karar verdi Eve. "Ben dolabı alacağım. Tam kapsamlı arama."

Vale hizmeti, kesinlikle, diye düşündü Eve. Her şey mükemmel bir şekilde asılmıştı ve türüne, türünün içindeki rengine göre sıralanmıştı. Ayakkabılar, hem de bol miktarda, yan duvar boyunca uzanan raflarda duruyordu. El çantaları bölmelere yerleştirilmiş, bir tanesi de kancaya asılmıştı.

Eve çantanın ağırlığına bakarak kurbanın hayatının yarısını yanında taşımayı sevdiği sonucuna vardı. Eve çantayı çekip çıkardı ve yatağın üzerine bıraktı.

"Tanrım, bütün bu eşyalara kimin ihtiyacı var? Dün gece çantasındakilere ek olarak taşıdığı şeyler de bunlardı."

"Bazı insanlar her şeye hazırlıklı olmayı sever."

"Kıtık, salgın hastalık, uzaylı istilasası gibi mi?"

"Bunlardan herhangi biri olabilir."

"Yani dolu bir el çantası paranoya belirtisidir. Bildiğim iyi oldu."

Eve elektronik eşyaları, atıştırmalık yiyecekleri, naneli şekerleri, güçlendiricileri, bir kutu hapi -blokerler, diye not etti- ve birkaç sakinleştiriciyi ayırdı.

Bir fincanın içindekileri kokladı. "Votka," diye açıkladı. "Oldukça eminim. Kontrol ettireceğiz. Görünüşe göre kuraklığa ve içki yasağının geri gelmesine karşı da hazırlıklı olmak istemiş."

"İkisi de olabilir."

Eve eğlenerek başını salladı. "Kayıt cihazı yok. Ayrıca para yok, plastik yok ve TOD'da üzerinde her ikisinden de yeterince taşımıyordu. Kasayı kullanıyor olmalı."

"Şu ana kadar çok güzel katlanmış iç çamaşırlarından başka bir şeyim yok. Vale burada birinci sınıf olmalı. Bu arada, seksi iç çamaşırlarına doğru gidiyor."

Eve, ilginç, diye düşündü ve kasanın şifresini öğrenmek için otel yönetimiyle temasa geçti.

Müdür, belki de yüzüne vurulan kapıya misilleme olarak, kodu iletmeyi reddetti. Bunun yerine güvenlikten birini göndermekte ısrar etti.

O beklerken, Eve aramaya devam etti.

"Kasada bir şey bulmuş," diye seslendi. "Alt köşeye gevşekçe bantlanmış tek bir saç teli."

Peabody, "Bu paranoyakça," diye karar verdi. "Tüm o iç çamaşırlarının altında Matthew'un çerçeveli bir resmi vardı. Bu biraz üzücü."

"Çerçeveden çıkar."

Eve, cepleri kontrol ederken gevşek krediler ve bozuk paralar olduğunu fark etti. Daha fazla nefes tazeleyici. Bir mini şişe. Eve bir koklamadan sonra votka olması gerektiğine karar verdi.

"Nereden bildin!" Peabody bir anahtar sallayarak dolaba doğru koştu.

"Çünkü paranoyak, bu yüzden bir şeyler saklıyor. Ve takıntılı. Matthew şu anki takıntısı. Kasa anahtarı."

"Öyle görünüyor."

Kapı zilinin keskin sesi üzerine Eve, "Poşetleyin ve devam edin," diye emretti. "Bu kasa için güvenlik."

Güvenlik iri yarı, sert bir tokalaşması olan ve pek bir şey söylemeyen biriydi. Kasayı çabucak açtırdı, ona bir baş selamı verdi ve sonra tekrar dışarı çıktı.

Peabody'ye "Kasa dolu" dedi. "Nakit, plastik, mücevher, defter. Oops, tsk-tsk. Bu on sentlik bir zoner çantasının çoğu gibi görünüyor. Zarfta Matthew, Matthew ve Marlo'nun fotoğrafları -muhtemelen PI çekimleri- var. Bazıları kılık değiştirmiş, bazıları değiştirmemiş. Matthew ve Julian, Matthew ve Roundtree, vesaire. Ve küçük bir kasa. Kasa içinde kasa. Paranoya."

"Bu masada senaryo sayfaları, senaryo üzerine notlar ve çağrı kağıtları var."

Eve kilitli kutuyu dışarı taşıdı, inceledi, düşündü. Roarke iki saniye içinde -belki de daha kısa sürede- ve muhtemelen sadece zihninin gücüyle açabilirdi.

"Cehenneme kadar yolu var." Eve çakısını çıkardı. "New York'ta iş için hangi yerel bankayı kullanıyordu?"

"Liberty Mutual, Chelsea Piers'ın aşağısında. McNab o mali işlerle ilgileniyor."

"O bankayı, o şubeyi kasada ne varsa onun için kullanmazdı. O 'tavukları birçok kümese dağıtan' bir tip."

"Sanırım bu yumurtalar ve sepetler."

"Tavuklar, yumurtalar. Aynı şey." Eve, kod plakasını çıkardıktan sonra kurcalamaya, dürtmeye, kurcalamaya çalıştı.

Kilitli kutu açıldığında kimse Eve kadar şaşırmamıştı. "O kadar da zor değilmiş," diye mırıldandı.

"Başka bir defter, A. A. Asner için bir kartvizit, Özel Soruşturma ve Güvenlik. Stone Street adresi. Ve mühürlü bir kayıt. Bahse girerim bu bir kopya. Eğer orijinali ondaysa, o kasanın içindedir."

Eve defteri aldı ve açmaya çalıştı. "Şifreli geçiş." Bir an düşündü, sonra MATTHEW'i tuşladı. Ekran titreyerek açıldı.

"Paranoyakça ama bariz." En son girdiden geriye doğru sayfaları çevirmeye başladı. "Burada akşam yemeği partisinin zamanı, tarihi ve birkaç özlü yorumu var."

Overboard Connie'nin Skinny Bitch ve Pleasebody'yi etkilemesini bekliyoruz.

"Lütfen biri! Ne oluyor be?"

"Ben Skinny Bitch'im ve onunla daha yeni tanıştım."

Pislik Andi'den bıktım. Bu geceden sonra çenesini kapatacak. Ve Foolian'ın hizaya gelme zamanı geldi. Harlo'nun işi bitti ve Matthew ait olduğu yere geri dönecek.

Bu gece o gece.

"Sanırım öyleydi," dedi Eve. "Sadece onun düşündüğü şekilde değil."

Geri çevirdi. "Triple A'ya yüz bin dolar nakit ödeme yapıldığına dair bir not var. İki yarım ödeme. İlki son kayıttan bir hafta sonra, ikincisi ve sonuncusu üç gün önce. Ve bir kod var. 45128. #1337."

"Kilit kodu ve kutu numarası?"

"Bence de öyle," diye kabul etti Eve. "Başlangıç olarak bankaları, Lower West'i kontrol edelim, bakalım kendi adına bir kutu kiralamış mı? Ya da senin adına."

"Yine mi benim?"

"Paranoyak," dedi Eve tekrar. "Ve seninle oynuyor. Bu doğal bir uyum. Burada işimiz biter, bankayı ve kutuyu bulur, Triple A'yı ziyaret ederiz."

Bir saat daha süren arama, ana damarı çoktan bulduklarını kanıtladı. Peabody bankanın yerini tespit etmeye çalışırken Eve de temizlikçileri ve EDD'yi çağırdı. Odanın incelenmesini, bağlantıların ve güvenliğin kontrol edilmesini ve kurbanın tüm kişisel eşyalarının torbalanmasını, mühürlenmesini ve kanıt olarak kaydedilmesini istedi.

Peabody ona, "Hâlâ üzerinde çalışıyorum," dedi.

"Asner'ın ofisine doğru gideceğiz. Devam edin."

Madde bağımlılığı sorunu olan paranoyak, saplantılı bir kişilik. Eve, muhtemelen çok geçmeden kendi kendini yok edecekken neden onu öldürmeye zahmet edelim ki, diye düşündü.

Şişelerini ve kaçak içkilerini saklayabilirdi ama kimse onları yeterince iyi saklayamazdı. Meslektaşları onun içki ve kaçak içki sorunu olduğunu biliyor olmalıydı. Onlardan birine gel.

-Herhangi biri bunu Harris'in sırlarıyla dengeleyebilir.

Matthew ve Marlo'yu düşündü. Onu öldürüp geri dönebilir

ve keşfi kaydedebilirlerdi.

Ayrıntılı, dramatik ama bu onların işiydi, değil mi? Bir dereceye kadar onların doğası.

Gerekçe ona zayıf görünüyordu. Elbette, halkın seks yaparken çekilmiş bir videoyu izlemesi utanç verici olurdu ama yanlış bir şey yapmamışlardı. Halk göz ucuyla bakacak, kıs kıs gülecek ve sempati duyacaktı.

Sonra tekrar, itme/çekme/düşme, bu bir kaza veya dürtü gibi oynadı. Nefsi müdafaa olarak bile lanse edilebilir. Bana doğru geldi, ben de onu geri ittim. Ayağı kaydı.

Gerisi panik olabilirdi.

Hayır, panik gibi değildi. Hesaplama gibi oynadı. Eve'e dedi ki: Bu kadar ileri gittim, hadi şu işi bir an önce bitirelim.

Neden kaydı alıyorsun? Neden kanı temizlediniz?

Çünkü kaydın bir değeri vardı. Çünkü bunu her kim yaptıysa oyunda yeniydi ve ölümünün havuza düşme sonucu kazara boğulma olarak adlandırılacağını varsayıyordu.

Başa döndük. Herhangi biri olabilirdi.

"Buldum! New York Financial, ve benim adımlı kullandı." Peabody omuzlarını kamburlaştırdı. "Bu biraz ürkütücü."

"Ama tahmin edilemez değil. Hangi adres?"

Peabody okuduğunda Eve bunu navigasyona programladı. "Özel dedektiften sadece bir blok ötede. Önce onu görmeye gideceğiz, bu arada kutu için bir arama emri çıkartırız."

Peabody talebi iletti, sonra arkasına yaslandı. "Bütün bunlar bir adam için mi? Onu terk eden ve başka biriyle birlikte olan biri için."

"Hayır, o bir -ne derler ona-McGuffin. Bütün bunlar onunla ilgili. Matthew değilse, başka biri ya da başka bir şey. Bu ego ve açgözlülükle ilgili. Güç oyunları ve genel olarak sinirli bir doğa."

"Beni oynaması için onu seçtiklerinde aklımın başımda olduğuna inanamıyorum. Lütfen," diye mırıldandı Peabody. "Bana karşı hiç saygısı yoktu. Keşke ölmeden önce onun ne kadar berbat bir insan olduğunu bilseydim. Ona bir Pleasebody gösterirdim."

"Bunun için daha ne kadar bekleyeceğini düşünüyorsun?"

"Bir süre. Daha önce hiç "keşke bu işi yapmasaydım" dediğim bir kurban üzerinde çalışmamıştım.

Biri onu öldürmeden önce yüzünü. El ele çalışıyordum."

"Öyle mi?"

"Bu çok doğru. Sanırım geliyorum. Ayrıca iki kilo verdim. Şey, bir nokta yedi kilo."

"Bir nokta yedi." Eve b i r bakış attı. "Ciddi misin? Ondalık sayılarla mı tartıyorsunuz?"

"Senin için kolay, sıska kaltak."

"Hey, ben Teğmen Sıska Kaltak, Dedektif Pleasebody."

Bu, isteksiz bir gülümsemeye dönüşen bir dudak seğirmesi yarattı. "Ama asıl mesele şu ki, göğüs göğüse dövüşmek, hareketlerimi belli etmemek ve bunun gibi şeyler üzerinde çalışıyordum. Onu teke tekte alt edebilirdim."

"Aynen öyle. Eğer önce gidip kendini öldürtmeseydi, onunla yerleri silip süpürecektin. Bencil herif. En azından senin onu kana bulamana yetecek kadar yaşayabilirdi."

"Kulağa nasıl geldiği umurumda değil." Peabody kollarını kavuşturduktan sonra çenesini yukarı kaldırdı. "Bu doğru."

"Belki katili yakaladığımızda, biraz göğüs göğüse çarpışmak için bir fırsatınız olur. Eğer katili yumruklarsanız, bu sizi biraz tatmin edecektir."

"Olur. Sanırım olur. Evet, daha iyi hissediyorum. Teşekkürler."

"Her zaman." Eve, yarım blok ötede cadde seviyesinde bir yer kaptığında kaderin Peabody'yi yatıştırdığı için onu ödüllendirdiğine karar verdi. "Belki Asner'ın ofisine gidip gelirken o üç poundu kaybedebilirsin."

ASNER'İN OFİSİ, pis bir dövme salonu ile özellikle keyifsiz görünen bir barın arasına sıkışmış, çürük tuğlalı bir binada, bir pierogi dükkanının üzerine yerleştikinden beri, yürüyüşe bir kat merdiven eklediler.

"Pierogies. Pierogi kokusu bile kilo kaybını dengeleyebilir. Bu tıbbi bir olgudur."

Tırmanışa başladıklarında Eve, "Nefesini tut," diye tavsiyede bulundu.

Bina bar ve salon arasında sıkışıp kaldığından, Asner'in ofisi de Eve'in adi herifleri temsil etmekte uzmanlaştığını düşündüğü bir hukuk bürosu ile müşterilerini paylaştığına şüphe olmayan bir kefalet senedi satıcısının arasında sıkışıp kalmıştı.

Eve kapıyı açtığında klostrofobik bir resepsiyonda, tırnaklarını öldürücü kırmızıya boyamış, sıkılmış, iri göğüslü bir sarışın tarafından yönetilen masanın ancak sığabileceği kadar yer vardı.

Eve, klişelerin klişe haline gelmesinin nedeninin gerçeklere dayanmaları olduğunu düşündü.

"İyi günler." Sarışın kadın masada doğrulurken gıcırtilı bir Brooklyn diliyle konuştu. "Bugün size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Eve rozetini çıkardı. "Bay Asner'la konuşmamız gerekiyor." "Özür dilerim. Bay Asner şu anda ofiste değil." "Nerede o?"

"Üzgünüm. Size bu bilgiyi veremem." "Bunu gördünüz mü?" Eve rozetine dokundu.

"Uh-huh." Sarışın işbirlikçi bir tavırla başını salladı ve gözlerini açtı. "Bana işinizin mahiyetini söylerseniz, dönüşünde Bay Asner'a anlatabilirim."

"Ne zaman dönmesi bekleniyor?"

"Üzgünüm. Size bu bilgiyi veremem." "Dinle, kardeşim. Biz polisiz, anladın mı? Ve buradayız. polis işinde. Patronunun nerede olduğuna ihtiyacımız var." "Özür dilerim-"

"Aynı satırı okumaya devam etme."

"Ama bu doğru." Sarışın kırmızı uçlu parmaklarını havada salladı. "Sana söyleyemem, çünkü bilmiyorum. Dışarıda bazı işleri olduğunu ve kaleyi benim korumam gerektiğini söyledi."

"Onunla iletişime geçebilir misin?"

"Denedim, çünkü Bobbie geldi ve neden bir şeyler içmeye çıkmadığınızı söyledi, ama kaleyi tutarken bir şeyler içmeye çıkamam. Bu yüzden ne zaman bırakabileceğimi sormak için onu etiketlemeye çalıştım ama doğrudan v-mail'e gittim."

"Bu normal mi?"

"Şey... duruma göre değişir. Bazen A'nın dışarıdaki işleri bahis oynamayı da içeriyor. Öyle olduğunda bir süreliğine 'link'ine cevap vermeyebilir."

"Nerede bahis oynadığını biliyor musun?" "Farklı yerlerde. Dolaşıyorlar."

"Bahse girerim. Bir ismi var mı?"

"Uh-huh."

Eve bir süre bekledi. Sonra iki. "Senin adın ne olurdu?"

"Adım Barberella Maxine Dubrowsky. Ama herkes bana Barbie der."

"Gerçekten mi? Tamam, Barbie, şunu deneyelim. Buradaki ortağımıza benzeyen bir müşteriniz var mı?"

Barbie alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı - Eve konsantrasyon yöntemi olduğunu varsaydı. "Hayır, sanmıyorum."

"K.T. Harris adında biri mi?"

Şimdi kirpikleri kaygının refleksiyle titriyordu. "Sana söylemem mi gerekiyor?"

"Evet, öylesin."

"Tamam. Hayır, en azından ben o ismi hatırlamıyorum. Bu isimde bir aktris var. Matthew Zank ile çıkıyordu. Çok tatlı biri. Onu şirketler ve suçla ilgili bir filmde falan görmüştüm. Anlamadım. Ama iyi görünüyordu, ayrıca Declan O'Malley de vardı ve o-"

"Tamamen sevimli," diye bitirdi Eve.

"Uh-huh."

"Delia Peabody adında bir müşteriye ne dersiniz?"

"Elbette. Yaklaşık bir hafta önce A'yı görmeye geldi. Onun gibi bir şeydi. A ile uzun bir süre, belki bir saat kadar kaldı ve A gittiğinde çok heyecanlıydı. Ama

..." Omzunun üzerinden baktı, bebek gibi sesini fısıltıya düşürdü. "Onun bir tür beyefendi olduğunu düşünmüştüm, anlıyor musun?"

"Öyle mi?"

"Bana emir verir gibiydi. Sanki-" Barbie parmaklarını şıklattı, sonra kaşlarını çatarak tırnaklarına baktı. "Hay aksi. Onları lekeledim. Müşterilere karşı çok kibarımdır ama ona şunu söylemek istedim: Dinle, zengin olman bana parmaklarını şıkatabileceğin ve bana pislikmişim gibi bakabileceğin anlamına gelmiyor."

"Neden onun zengin olduğunu düşündün?"

"Bu mag-o-mag ayakkabılarını giymişti. Onları Styling'de görmüştüm ve çok pahalılardı. Ve çok şık bir elbise giymişti. Bir kızıl saçlı buraya fiyakalı bir elbise ve mag-o-mag ayakkabılarla geliyorsa, zengin olduğunu biliyorum. Ama bu bana patronluk taslayabileceği ve dışarı çıkıp ona düzgün bir fincan kahve almamı söyleyebileceği anlamına gelmiyor - kremasız ve şekersiz - ki bunun için bana para bile ödemedi. Burada çalışırken masraf hesabım yok ve o kahve bana on dolara mal oldu. A birkaç gün önce iyi bir şey yaptı ama böyle yapmamalıydı. Değil mi?"

"Doğru. A'yı neden işe aldığını biliyor musun?"

"Dosyayı yazdım. Sana söylememde bir sakınca var mı? Biz gizliyiz."

Eve ona, "Ben polisim," diye hatırlattı.

"Evet, sanırım. Bir aile içi gözetim dosyası ve bunun için bir sözleşme yazdım. Bunlardan çok yapıyoruz çünkü insanlar gerçekten hile yapıyor ve bu doğru değil. A, miktarı boş bırakmamı söyledi."

"Bu normal mi?"

"İmkânı yok, ama ben sadece burada çalışıyorum. Boş bırakmamı söyledi, sonra da dosyalarım için bir kopyasını vermedi. Endişelenmememi söyledi ama faturalandırma ve muhasebe işlerini ben yapıyorum. Ben iyiyim.

sayılarla. Sayılar ve insanlar." Gülümsedi ve etkileyici göğüslerini ortaya çıkardı. "Onlar benim güçlü yanlarım."

"Geri geldi mi?"

"Hayır, sadece bir kez geldi. Benim için sorun değil. İnsanların beni aşağılamasından hoşlanmam. Ama A'nın o zamandan beri keyfi yerinde. Sanırım bu sabah hariç. Geldi ve zar zor merhaba dedi ve kendini ofisine kilitledi. Gerçi çıkarken iyiydi. Bana göz kırptı. Öyle olduğumuzdan değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Ben olsam patronla öyle konuşmazdım. Bunu ofisten uzak tutmalısın, değil mi? Yoksa saygı görmezsin."

"Bu çok akıllıca, Barbie."

"Her neyse, Bayan I'm-Too-Good-to-Pee-Body'yi bir kereden beri görmedim. Başı belada mı? A yüzünden olmasa umurumda olmazdı."

"Bazı sorunlar yaşadığını söyleyebilirsin. A geri döndüğünde ya da sen ona ulaşabildiğinde, onunla konuşmam gerektiğini söylersen çok memnun olurum." Eve bir kart çıkardı.

"Elbette yapacağım. Yine de kaleyi daha fazla tutabileceğimi sanmıyorum. Zaten defterde hiç randevumuz yok. Eğer o dönmeden gidersem ona bir mesaj bırakırım."

"Teşekkürler. Çok yardımcı oldunuz."

Gülümsedi. "Bu çok iyi. Yardım etmeyi severim."

Ofisten ayrıldıktan sonra Peabody ellerini ceplerine soktu. "Bu lakaplar beni çileden çıkarıyor."

"Ama sen "İşeyemeyecek Kadar İyiyim" değilsin. Harris öyle."

"Bu benim lanet adım. Ve şimdi işemem gerekiyor. Sanki mesanem bir şey kanıtlamak zorunda."

"Bankaya işeyin. Bunu bir depozito olarak düşün."

Kasada başka bir kayıt, daha fazla nakit para ve A. A. Asner'dan her biri elli bin dolarlık iki tarihli, el yazısıyla yazılmış makbuz buldular.

Her şeyi poşetleyip etiketlediler ve Merkez'e geri taşıdılar.

Eve, Peabody'ye "Paranın girişini ve güvenliğini sağla," dedi. "Kayıt cihazlarını hızlı bir analiz için Feeney'e götüreceğim. Yaz. Kayıtları bitirdiğimde stüdyoya uğrayıp eve gitmeden önce kurbanın karavanını kontrol edeceğim."

"Beni yanında istemiyor musun?"

"Karavanında pek bir şey bulunduramayacak kadar paranoyak olduğunu düşünüyorum. Ama bakmak zorundayız, o yüzden ben ilgilenirim. Yazılı hale getir, Whitney'i kopyala. Sen de dosyayı Mira'ya gönder, yarın onunla biraz zaman geçireyim."

"Tamam. Dallas'a mı? Düşünüyordum da. Cinayet silahı yok. Her yerde nedenimiz var, fırsat için de aynı şey geçerli. Çünkü düşündüğünüzde, bu birbirine sıkı sıkıya bağlı bir grup. Aylardır her gün birlikte saatler geçiriyorlar ve hepsi aynı işin, aynı dünyanın içindeler."

"Tartışma yok."

"Birinin gerçekten tiyatrodan çıktığını görselerdi bize söylerler miydi bilmiyorum. Harris'i hangisinin öldürdüğünü gerçekten bilselerdi içlerinden biri bize söyler miydi bilmiyorum."

"Muhtemelen hayır. Ya da henüz değil."

"Katil gelip itiraf etmedikçe bunu nasıl tespit edeceğimizi ya da kanıtlayacağımızı bilmiyorum."

"Belki de bunu ayarlarız. Şimdilik adımlarımızı atalım, dava üzerinde çalışalım. Ve sakın rapora batırıldığımızı düşündüğünüzü yazmayın."

Ama Eve, EDD'ye giderken haklı olduğunu düşündü. Elllerinde kimsenin sevmediği bir kurban vardı; cinayet mahallinde bulunan herkesi tehdit etmiş, manipüle etmiş ya da kızdırmıştı.

Üç polis, diye düşündü kızgınlıkla, bir psikiyatrist ve eski bir suçlu, şimdi uzman danışman, sivil, tam orada

ve şüpheliler listesini kayda değer bir şekilde daraltamadılar.

Çileden çıkarıcı olduğu kadar utanç vericiydi de.

EDD'nin rengine ve sesine doğru yürüdü. McNab'in odanın içinde bir tür zıplama hareketi yaptığını fark ettiğinde hareket diye düşündü. E-geek arkadaşlarından biri kasıla kasıla yürüdüğünde ya da yoluna çıktığında o da sağa sola yalpalıyor ya da yan çiziyordu.

Eve, sandalyede oturanların bile sabit bir iç ritme göre zıpladığı, döndüğü ya da vurduğu garip, kopuk bir dans gibi, diye düşündü.

McNab'ın önüne geçti ve dikkatini çekmek için onu dürttü.

"Hey." Kulaklığını kapattı. "Senin için şu finansal raporları aldım."

"Son on gün içinde ellişer binlik iki para çekme işlemi."

"Lanet olsun. Eğlenceyi bozuyorsun."

"Özel dedektifini takip ettik. Başka ilginç bir şey var mı?"

"Aslına bakarsanız. Gelin, salonda oturun."

Eve'in belirttiğine göre, kısa süre önce bir elinde PPC, diğerinde sandviçle hava tahtasına binen ve kulaklığı yeşil renkte yanıp sönen tütülü bir maymunun posteriyile dekore edilmiş küpüne doğru ilerledi. Daha küçük bir maymun da sırtında bir çantayla geziyordu.

Çoklu Görev Yapan Anne başlığını taşıyordu.

"50 bin çekerek altın vuruş yaptığımı düşündüm ama yine de geri kalanını inceledim. New LA'deki evi için otomatik ödemeleri var, standart ev harcamaları için standart otomatik ödemeler, her zamanki saçma sapan şeyler. Menajerine ve menajerine ödenen ücretler. Kazandığı paraya göre çok fazla harcamıyor. Çoğunlukla yüz ve vücut bakımına, kıyafetlere gidiyor."

Eve'in her zamanki saçma sapan şeyler olarak düşündüğünü sandığı şeyleri karıştırdı.

"Sonra I Spy'a yüklenmiş güzel bir parça buldum, bu yüzden aşağı indim ve burası Times Meydanı'ndaki dükkan. Bunu takip et. Birkaç hafta önce iki casus kamera almış.

Ses, hareket ve ses aktivasyonlu mikrominiler, uzaktan kumandalar, zamanlayıcılar, her şey. Bunları ona satan tezgâhtara ulaştım ve onu hatırladı. Ama onu kızıl saçlı biri olarak tanımladı - kendi deyimiyle 'saldırgan, sert bir kızıl saçlı'."

"Uyuyor. Özel dedektifi işe aldığında ve şehir merkezindeki bir bankadan kasa kiraladığında kızıl saçlı biriydi. Bu onun kılık değiştirme yöntemi olmalı. İki kamera. İlginç. Ve ilginç zamanlama. İyi iş McNab."

"Tüm övgüler kabul edildi. Bir anlaşma daha. Ayrıca yirmi üç Aralık'tan itibaren iki hafta kalmak üzere üst düzey, birinci sınıf bir villa için yüklü bir depozito yatırdı. Olympus Resorts, ve özel bir servis ayarladı-iki yolcu. İsimleri vermek zorundaydı. Kendisinin ve Matthew Zank'ın."

"Ve yine ilginç. Verileri ana üniteye gönderin. Oraya gittiğimde bir göz atacağım. Feeney ofisinde mi?"

"Onu son gördüğümde."

Oraya yöneldi. Gürültü ve göz patlatan renkler gemisinin kaptanı, buruşuk gömlek kollarıyla masasında kambur oturuyordu. Kızıl saçlarındaki küçük patlamaların arasından gümüş teller geçiyordu. Yüzü eski, rahat bir hamak gibi sarkmış ve buruşuk gömleği kadar yaşanmış görünüyordu.

Ekranında çalışırken, masasının üzerindeki orantısız kasede duran şekerlenmiş fındıklardan birine uzandı.

Açık kapıya tek parmakla vurdu. "Bir dakikan var mı?"

"Lanet olası bir bütçe üzerinde çalışıyorum. Bir saatini alabilirsin."

"Benimkini

bitirdim." "Kapa şu

lanet çeneni."

Gülümsedi ve kapıyı kapattı. Feeney'nin kısık gözleri ok gibi keskinleşti.

"Donut var mı? Çörek kokusu almıyorum." "Çünkü hiç çöreğim yok."

"O zaman neden kapıyı kapattın?"

"Bir şeyi analiz etmeni istiyorum."

"Analını yaptım. Çanta kaydı. Temiz. Dümdüz, düzenleme yok, ekleme yok."

"Güzel. Ama bu başka bir tane. Ve hassas." Kendine birkaç fındık aldı, eğri büğrü turuncu, yeşil ve mavi kâseyi inceledi. "Bunu Bayan Feeney mi yaptı?"

"Hayır. Artık bundan daha iyisini yapabilir. Çoğunlukla. Torunum benim için yaptı. Şimdi çocuk Noel için lanet olası bir çömlek çarkı ve fırın istiyor. Kim Noel'i bu kadar erken düşünebilir ki?"

Görünüşe göre Harris'in varmış.

"Eve, "Noel için tatil gibi bir yere gittiğiniz oluyor mu?" diye merak etti.

"Bunu neden yapalım ki? Noel'deyiz."

"Evet, evet. Tamam, kurban eski yatak arkadaşının ve şimdiki yatak arkadaşının çatı katına kamera yerleştirmesi için bir özel dedektif tutmuş. Elimde iki kayıt var, birini otel süitindeki bir kasada, diğerini de bir bankadaki kasada saklıyor."

"Onları ne yaparken yakaladı? Dobermanları becerirken mi?"

Terörist saldırı mı planlıyorsun?"

"Henüz onları görmediğim için bir şey söyleyemem ama sanırım onları yatak odalarında insanların yaptığı şeyleri yaparken yakalamıştır."

"İki kopyayı ayrı yerlerde kilitlemek için bundan daha fazlası olmalı."

"İzleyip görmem lazım. Ve kayıtlardan herhangi birinin orijinal olup olmadığını bilmek istiyorum. Söyleyebilir misiniz?"

"Evet." Bilgisayarına döndü, bir program çağırdı ve bir süre oynadı. "Hadi alalım."

Eve onları çıkardı, her birinin mührünü açtı, saati, yeri, kendi adını ve Feeney'nin adını not etti. Onları makinesine bağladı. "Eşzamanlı, bölünmüş ekran olarak çalıştırın. Program herhangi bir anormalliği ortaya çıkaracak, kaydın oluşumunu belirleyecek."

Kaçma emri verdi.

Marlo çatı katındaki yatak odasına girerken ekran aynı sahnelerle yanıp sönmeye başladı.

"Bu aktris, değil mi? Tıpkı sana benzediğini duydum. Ben göremiyorum."

"Telafi ettiğinde daha yakın olur."

Ekran dışından Matthew seslendi ve şarap isteyip istemediğini sordu.

"Hayır demezdim." Yumuşak gümüş ışıltılı uzun bir şifonyere doğru yürüdü, bir çekmeceyi açtı. Yatağın üzerine bir tişört ve ipli pantolon gibi görünen bir şey attı, ardından giydiği kazağı başının üzerine çekti.

Gözleri kapalı, sütyeni ve kargo pantolonuyla bir an durdu ve omuzlarını yuvarladı.

Matthew elinde iki kadeh şarapla içeri girdi ve gülümsedi. "Kıyafetini beğendim."

O da gülümsedi. "Bugünkü dövüş sahnesinde biraz hırpalandım."

"Harikaydın."

"Ve bunun her zerresini hissediyorum." Şarabı aldı, yudumladı ve memnun bir iç geçirdi. "Ama bu bir başlangıç. Biraz rahatlayacağım, sonra da ağrılarımın bir kısmını gidermeye çalışacağım."

"Sana bu konuda yardımcı olabilirim." Şarabını bir kenara bıraktı, ellerini kadının omuzlarına koydu ve ovuştururken inlemesine neden oldu.

"Bazı çürüklerin var, bebeğim."

"Bir de bana sor. Dallas'ın bunu gerçekten yaptıktan sonra kaç tane yaşadığını hayal bile edemiyorum. Yürüyebilirsem yarın bitiririz. K.T.'nin Nadine ve Roundtree'nin üzerine gittiğini duydun mu? Peabody'nin sahneye yazılmasını istedi."

"Onun hakkında bir şeyler duydum. Onu düşünme. Onu düşünmek bile seni geriyor. O buna değmez."

"Biliyorum, biliyorum. Yapım umurunda değil. Sadece daha fazla ekran süresi istiyor. Bugün Preston'a bağırdı. Onu gardıroptan bile duyabildim. Onu kovdurmakla tehdit etti çünkü yönettiği B taklasında kullandığı açıları beğenmedi."

"Tanrı aşkına."

"Ve El Sanatları Hizmetleri'nden Lindy'yi ağlattı, makarna hakkında bir şeyler söyledi. Yemin ederim, her geçen gün daha da huysuzlaşıyor ve deliriyor."

gün."

"Birkaç hafta sonra paketlenmiş olacağız ve o da hayatımızdan çıkmış olacak."

"Tanıtım ve promosyon turlarına, medya turlarına, prömiyerlere kadar. Düşüncesi bile... Hayır. Duruyorum. Adamım omzumu ovarken neden o deliyi düşünüyorum ki?"

Başını eğdi ve onu kürek kemiklerinin arasından öptü. "Sadece rahatla."

"Yapacağım. Ediyorum. Aslında." Arkasını döndü ve bardağını onunkinin yanına koymak için arkasına uzandı. "Çok fazla ağrım var, iyi bir masaja ihtiyaç duyan çok fazla yerim var."

"Zavallı bebek."

Onu yatağa çekmek için ellerinden tutarken güldü. Sonra onu sırt üstü yatırmak için biraz dürttü. "Bence tek çözüm ten tene dokunmak," diye devam etti elini uzatıp sütyeninin kancasını açarken.

"Elimden gelen her şeyi yaparım."

"Bu konuda bazı fikirlerim var." Sütyenini fırlattı, pantolonunun düğmelerini açtı.

Çıplak bir şekilde onun üzerine kayarken, Eve sıcaklığın ensesine yayıldığını hissetti. Ayaklarını kaydırma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

Bunu Feeney'ye getirirken ne düşünüyordu? Onunla birlikte görmek. Belki aptalcaydı ama onun da kendisi kadar mahcup ve perişan olduğunu çok iyi biliyordu.

Eğer kanlı bir cinayet izliyor olsalardı -baltalar kesiyor, kan fışkırıyor, blasterler ete saplanıyor- ikisi de gözlerini kırpmazdı. Ama çıplak bir kadın, yarı çıplak bir adam -Tamam, kahretsin, şimdi tamamen çıplak, eğlenceli bir seksin tadını çıkarıyor musunuz?

İşkence.

"Tamam." Feeney'nin boğazını temizlerken çıkardığı ses patlamaya hazırdı. "Son koşu," diye emretti. "Anal için bu kadar yeter. İkisinde de düzenleme ya da taviz yok." Yüzüne bakmadı

O konuşurken, bu onu derinden minnettar kıldı. "Ve ikisi de ikinci nesil kopyalar."

"İkisi de orijinal değil mi?"

"Ben de sana bunu söylüyorum." Çok dikkatli bir şekilde onun için tekrar mühürledi.

"Asner." Olasılıkları düşündükçe utancı azaldı. "Özel dedektif. Orijinalini saklıyor, belki de kendi küçük sıkıştırmasını denemek için. Ya da belki sadece izlemeyi seviyordur."

"Bir kopyasını izleyebilirsin."

"Evet. Orijinalini saklamış ve eğer satarsa bu şekilde faturalandırabilir." Hâlâ K.T.'nin karavanını aramak zorundaydı ama özel dedektife doğru ağır bir şekilde eğildi. "Dedikodu kanallarından birine satabilir ya da oyuncularla çifte pazarlık yapabilir. A. A. Asner ile konuşmam gerekiyor." Kayıtları topladı. "Teşekkürler, Feeney."

"Evet, evet." Yanakları hâlâ utanç pembesiydi, işinin üzerine eğildi.

Eve götürmek istediklerini toplamak için ofisine yöneldiğinde, Asner'in ofisini denemek için 'link'ini çıkardı.

Barbie'nin gıcırtılı sesi ona ofislerin kapalı olduğunu bildirdi, çalışma saatlerini verdi ve onu ayrıntılı bir mesaj bırakmaya davet etti.

"Ben NYPSD'den Teğmen Dallas. Bay Asner ile mümkün olan en kısa sürede konuşmam gerekiyor. Aktif bir soruşturmayla ilgili bazı rutin sorularım var."

Bu kadarla bıraktı. Asner'in en az yüz bini vardı ve çok zorlarsa tavşan gibi davranabilirdi.

Zamanı, stüdyoya yolculuğun ve aramanın ne kadar sürebileceğini düşünerek -özellikle de Matthew'un karavanını da aramak niyetindeyken- bir sonraki denemeyi Roarke'a yaptı.

"Teğmen." Yüzü ekrana geldi. "Ne güzel zamanlama. Bir toplantıyı yeni bitirdim."

"Bir toplantının vardı. Ne büyük bir şok." Arka plandaki gürültüye, adamın güzel yüzünün arkasındaki bulanık görüntüye kaşlarını çattı. "Nakliyede misin? Bir yere mi gitmen gerekiyor?"

"Hayır. Bir yerden dönmem gerekiyordu. Cleveland'dan aslında."

"Tamam, tamam. Dinle, stüdyoya geri dönüp kurbanın karavanını ve diğer bazı şeyleri aramalıyım. Geç kalacağım."

"Geç mi kalacaksın? Ne büyük bir şok."

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

"Seninle buluşacağım. Şehir merkezinde halletmem gereken bir iş var. Seninle stüdyoda buluşuruz, Harris'in karavanı demiştin. İşimiz bittiğinde, nehir manzaralı bir akşam yemeği yeriz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Süslü bir şey olmasın, tamam mı?" "Pizza ve bira."

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Güldü. "Her zaman. Yakında görüşürüz."

İstediklerini yükledi ve yedek kulübesine geri döndü. Peabody'ye "İki kayıt da orijinal değil" dedi. "Bildiğim kadarıyla Asner hâlâ kaçak. Sabah ilk iş onu evinde deneyeceğiz. Aksini duymazsanız, benimle orada buluşun."

Sanchez gitmek için döndüğünde "LT," diye seslendi. "Arayan kız arkadaşındı, iki ölü çete üyesi."

"Doğru."

"Eski olmak istemeyen eski erkek arkadaş, şimdiki erkek arkadaşına bıçak çekiyor ve şimdiki kendi çıkartmasını çıkaramadan onu oldukça iyi bıçaklıyor. Eski sevgilisi onu delik deşik ederken şimdiki çok kan kaybediyor ve eski sevgilisini delik deşik edecek pek bir şeyi kalmıyor. Kız arkadaşı boruyu almış ve eski sevgilisine vurmuş. Onun şimdiki zamanı öldürmesini engellemeye çalıştığını söylüyor - bunun için çok geç, ama oldukça iyi dayanıyor. Belki de olması gerekenden daha sert ve daha uzun süre feryat etti ama Current orada ölü ya da ölmek üzere yatıyor."

"Onu suçluyor musun?"

"Bazı insanlarla konuştuk ve eski sevgilinin onları rahatsız ettiğini, tehdit ettiğini, başka şeyler başlattığını doğruladılar."

Kavgalar. Ve onu oldukça iyi dövdü, bu da onu eski sevgilisi yapıyor. Belki Birinci Adam'ı alırsız, belki de İkinci Adam'ı. Asistan bazı sesler çıkardı ama bu konuda hevesli değil. Carmichael ve ben bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyoruz."

"Bak bakalım Carmichael onu kurban programlarından birine girmeye ikna edebilecek mi, sonra da eğer asistan bu konuda iyiye onu serbest bırak." "Teşekkürler LT, biz de böyle olmasını istiyorduk." Bazen, diye düşündü Eve, garaja giden asansörü yakalamak için koşarken, işler istediğin gibi yürüyordu.

Stüdyodaki güvenlikten geçerken rozetini taktı ve uzman danışmanı civilian'ın stüdyoya vardığında geçişine izin vermelerini **söyledi**.

Doğruca küçük römork şehrine geri döndü.

Yakına dizildiğini fark etti. Burada pek mahremiyet yok. Kapılardaki isimler dışında dışarıdan aynı görünüyorlardı, diye düşündü.

Harris'in evine ve mühürlü kapıya gelene kadar gardiyanın talimatlarını takip etti. Nadine'i oynayan kadınla Feeney'i oynayan adamın arasında. Matthew'un, Marlo'nun ya da Julian'ın yanında olmadığını fark etti. Bahse girerim bu Harris'e şikayet edecek başka bir şey vermiştir.

Kapının mührünü açıp içeri girdi.

Oturma ya da yaşam alanı, diye düşündü, parlak renkli kanepeler, büyük boy döner tarzda deri bir sandalye. Bir masada, eskisi kadar taze olmayan bir kase meyve duruyordu. Küçük mutfak alanında buzdolabı tamamen doluydu; su, şarap, meşrubat, peynir çeşitleri, şeffaf, açılmamış bir kaptaki çilek. Dondurucuda bir şişe votka.

Evin havasını anlamak için uyku alanına doğru geri döndü ve banyoya göz attı. Tezgâhın üzerinde yine eskisi kadar taze olmayan çiçekler ve içinde sabun, şampuan ve losyonlar bulunan alçak kenarlı bir kutu vardı.

Yatak odası geniş olmasa da, özenle hazırlanmış bir yatak, süslü bir yan koltuk ve bir duvar ekranı vardı. Dolap çubuklar ve çekmecelerle donatılmıştı.

Oradan başladı. Çekmecede bir şişe votka -açılmış ve yarısı boş- ve bir botun burnuna sıkıştırılmış küçük bir torba zoner buldu.

Karavanın kapısının açıldığını duyduğunda yatak odasını neredeyse bitirmişti. Bir elini hafifçe silahının üzerine koyarak dışarı çıktı ve Roarke içeri girdi.

Tanrım, onun ne kadar muhteşem olduğunu hiç unutamayacak mıydı?

Ona gülümsedi -daha da muhteşemdi- ve onu öpmek için aradaki mesafeyi kapattı.

"Merhaba," dedi. "Cleveland nasıldı?"

"Windy. Merhum ve pek de sevilmeyen K.T. Harris'in karavanında ne arıyoruz?"

"Bulabileceğimizi düşündüğüm bir şey yok ama bakmam lazım. Arka tarafta işim bitmek üzere. Sana bilgi veririm."

Bir parmak ucuyla çenesindeki çukuru sıyırdı. "Günün en sevdiğim zamanlarından biri."

Geri dönerlerken "Keyfin yerinde," diye gözlemledi.

"Öyleyim. Verimli bir gündü."

"Cleveland'ı satın almadın, değil mi?"

"Sadece küçük bir parça." Kaşlarını kaldırarak votka şişesine, zoner torbasına ve Eve'in içine yasadışı madde katıldığından şüphelendiği bitki kutusuna baktı. "Parti mi veriyoruz?"

"Görünüşe göre merhum ve pek de üzülmeyen kişi zamanının çoğunu en azından kısmen sarhoş ya da kafası güzel olarak geçirmiş. Ve son birkaç haftadır meşguldü."

Kadın odayı toparladıktan sonra banyoya gitti ve sakinleştiricileri buldu; başka bir reçete, başka bir doktor.

"Dost edinmektense düşman edinmeyi daha doğal bulan hüznü bir kadına benziyor."

"Ve bu nedenle, yabancılaştırdığı, üzdüğü, kızdırdığı veya tehdit ettiği bir ev dolusu şüphelim var."

"Sormaktan nefret ediyorum, çünkü sevimli birine benziyordu, ama her ikisi için de ulaşım ve tatil rezervasyonu yaptığına göre, Matthew bir şekilde Marlo'yu dolandırmak için onunla birlikte çalışıyor olabilir mi? Ona yaklaşmak, şantajı ayarlamak ve asıl ödemeyi daha sonra yapmak."

"Bu bir düşünce ve ben de düşündüm." Ama başını salladı. "Aklıma pek yatmıyor. Neden özel dedektif ve ödeme? Tek yapmaları gereken Marlo'yu bir özel dedektif, bir haneye tecavüz, bir düzenek olduğuna ikna etmektir. Matthew kamerayı yerleştirip onları büyük bir yükten kurtarabilirdi."

"Yeterince doğru."

"Yine de mali durumunu inceleyeceğim, şüpheli bir şey var mı diye bakacağım. Onu etiketledim, karavanına bakmak için izin istedim. O da bana izin verdi." Omuz silkti. "Burada bir şey yok." Eve saçlarını karıştırdı. "Bunu riske atmazdı. Uyuşturucu, içki, yasadışı işler, hepsi onun ihtiyacı olduğu için burada."

Onunla birlikte dışarı çıktı ve kapıyı kapatırken bekledi. "Bana kalırsa Times Meydanı'ndan aldığı kameraları Matthew'un karavanına yerleştirmiş, sonra da Marlo'yla aralarında bir şey olduğunu duyunca ya da görünce karavanı dağıtmış."

"Anladım, evet. Eski 'cehennem'in terk edilmiş bir kadın üzerinde hiçbir şeyi yoktur'."

Roarke, "Ya da buna benzer sözler," diye karar verdi.

"Yani, onun iznini aldım ve bakabilirim. Eğer haklıysam ve onları bulursak, üzerlerinde ne olduğunu görmekte özgürüm."

Karavanların arasındaki sokaktan aşağıya doğru ilerledi, döndü ve Matthew'un evine doğru yürüdü.

Onunkinin düzeni K.T.'ninki ile aynı olsa da, hissiyatı tamamen farklıydı.

Burası rahat, yaşanmış ve biraz dağınıktı. Masada bir kase meyve yerine bir müzik kapsülü ve bir sepet dolusu PowerBar, çikolata ve sakız vardı. Masada bir şişe şarap vardı.

Friggie'si, ama ağırlıklı olarak gazlı içecekler ve alkolsüz içeceklerden oluşuyordu. Dondurucusunda üçlü dondurulmuş tatlı barları vardı.

Roarke ilk kamerayı iki dakikadan kısa bir sürede pencere kaplamasının tepesine sabitlenmiş halde buldu.

"Diğeri yatak odasında olacak," dedi Eve ona. "Ben burada işimi bitirirken sen de gidip onu alabilirsin. İzin verdiğiğine göre eşyalarına bakmamanın bir anlamı yok."

Yarım saatten kısa bir süre içinde tekrar dışarı çıktılar. "Kaçak yok, standart engelleyiciler dışında uyuşturucu yok, bir şişe şarap, seks oyuncakları yok ve bir ilkokul sınıfına yetecek kadar atıştırmalık yiyecek."

Tekrar etrafına bakındı. "O ve Marlo buraya ayaküstü sevişmek için gizlice girmiş olamazlar. Etrafta çok fazla insan dolaşıyor, çok fazla yakınlar. Belki de öyle yapacaklarını düşündü ya da belki de sadece onu gözetlemek istedi, sonunda onları biraz öpüşürken ya da öpüşme konuşması yaparken gördü."

"Kelimelerle aran çok iyi," diye gözlemledi Roarke ve bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Hadi biraz öpücüklü konuşma duyalım."

"Önce sarhoş olmam gerekirdi." "Çok doğru."

"K.T.'yi ve kameraları ne şekilde çalıştırırsanız çalıştırın, bu hastalıklı bir durum. O hasta ve üzgündü."

"Seni kızdırıyor ve üzüyor." Şimdi bir kolunu onun beline doladı, dudaklarını şakağına bastırdı. "Hadi gidip şu birayı ve pizzayı alalım, bundan biraz uzaklaşalım."

"Evet." Kadın da kolunu ona doladı. "Hadi yapalım şunu."

REKARGASYON VE REFUELING, Havva için OLDUKÇA YENİ KAVRAMLARDI. Roarke'tan önce gevşeme zamanı bir polis barında bira içmek, etrafta diğer polislerle sohbet etmek olabilirdi. Bazen, Mavis onu ikna edebilirse, bir kulüpte dışarıda bir gece geçirirdi. Ama çoğunlukla tek başına, şimdi rengârenk olan dairesinde ve Mavis'in ailesiyle vakit geçiriyordu.

Özellikle günün sonunu paylaşacak birini hiç aramamıştı ama Roarke ile bunu yapmak - ister iş olsun ister bu şekilde, onsuz kısa bir ara -alışkanlık haline gelmişti.

Ve daha iyiydi.

Gürültüsü ve sohbetleriyle kalabalık pizzacıyı, marinanın güzel manzarasını ve kızaklarında sallanan tekneleri seviyordu. Soğuk birası, sıcak pizzası ve bunları paylaşabileceği, onu seven bir adamı vardı.

Evet, çok daha iyiydi.

"Neden bir teknen yok?" diye sordu ona.

"Sanırım bir ya da iki tane var."

"Ganimetlerinizi bir noktadan diğerine taşımak için kullanılan büyük kargo gemilerini falan kastetmiyorum."

"Yağma mı? Bu karanlık bir kelime. Artık bir polisle evli olduğum için aydınlığa sadık kalmaya çalışıyorum." Kaşlarını çattı, birasını kaldırdı. "Beni tutuklamak zorunda kalırsa bunun her iki taraf için de ne kadar utanç verici olacağını bir düşünün."

"Kefaletini öderim.

Muhtemelen." "Bildiğim iyi oldu."

"Yani, neden şu hızlı teknelerden ya da yelkenli işlerinden birine sahip değilsiniz?" Dilimini ısırdı ve boştaki eliyle pencereye ve manzaraya doğru işaret etti. "Suyun üstünde her yerde kaymanın iyi bir zaman olduğunu düşünen insanların sahip olduğu türden tekneler."

"İstemiyorsun."

"Ben mi? Hayır. Suya bakmak güzel. Suyun içinde olmak - havuz, plaj - hepsi güzel. Altında yaşayan ve sizi yemek isteyen şeylerle birlikte kendinizi içinde bulabileceğiniz bir yere binmek mi? Neden oraya gidelim ki?"

"Orada bulundum ve altında yaşayan ve sizi yemek isteyen şeylere ek olarak, okyanusun kendisi de çok acımasız olabiliyor." O da onun gibi dışarıya, suya ve ötesine baktı. "Hayatım boyunca öyle ya da böyle bir adada yaşadım," diye hatırlattı ona. "Onları seviyor olmalıyım."

"Ama tekneler değil."

"Onlara karşı bir şeyim yok." Tabağına bir dilim pizza daha koydu. "Onlarla geçirdiğim zamanın bir kısmından keyif aldım -iş için, zevk için. Bir zamanlar, ganimetin işim için daha uygun olduğu zamanlarda, teknelerde hatırı sayılır bir zaman geçirdim."

"Kaçakçılık."

Gülümsedi, çok kolay, çok hınzırca. "Bu olaya bakmanın bir yolu. Bir diğeri de serbest girişimcilik olabilir. Ama açık denizlerde serbest girişimde bulunurken işin içinde polisler ve dolandırıcılardan daha fazlası var."

"Ne gibi?"

"Pekâlâ." Tekrar teknelere baktı, sonra Eve'e döndü. "Bir keresinde Kuzey Atlantik'te, İrlanda ile Grönland arasında bir yerde fırtınaya yakalandık. Daha doğrusu o bizi vurdu. Bu benim cehennem tanımım olurdu. Zifiri karanlık, ardından bir binadan daha uzun, dünyadan daha geniş dalgaları korkunç bir rahatlamaya getiren kör edici şimşek çakmaları. Rüzgâr ve su sesleri, insan çığlıkları ve yüzünüzü ve parmaklarınızı uyuşturan, kemiklerinizi derinizin içinde donduran soğuk."

Birasından bir yudum aldı ve başını salladı. "Bu bir anı."

Nadiren paylaştığı ve kızın da nadiren sorduğu türden.

"Ne oldu?"

"Bütün gece ve gün boyunca ayakta kalmak için savaştık. Bir fincanın içindeki zarlara gibi sallanıyorduk. Su güvertenin üzerinde dalgalanıyordu. Sanırım hiç bu kadar yalnız olmamıştın,

denizdeki bir fırtınadan daha fazla. Hepimiz başaramadık ve suya girenler için yardım yoktu. Girdikleri anda kayboluyorlardı."

Adamın geri döndüğünü görebiliyordu, bunu baştan sona hissetmişti, bu yüzden adam dinlenmek için bir dakika ayırırken hiçbir şey söylemedi.

"Çarpıldığımı, küpeşteye doğru yuvarlandığımı ve bir adamı yutmak için bekleyen denizi hatırlıyorum. Ve şimdi bile ne olduğunu söyleyemediğim bir şeye çarptığımı, onun midesine düşmeden önce beni durdurduğunu. Kendimi toparlamayı başardığımda, o kanlı dalgalar bizi yukarı çekerken birinin elini yakaladım, yanımdan kayarken yakaladım. Yüzünü bir şimşek tabakasında gördüm. Ufak tefek ve çelimsiz olduğu için ona Küçük Jim diyorlardı. Zor biriydi ama Küçük Jim. Fırtınadan önceki gece bir poker oyununda ondan elli dolar almıştım. Onun full house'una karşı kalp floşum vardı. Onu yakalamıştım, yakaladığımı sanmıştım, ama su bizi tekrar çarptı ve elimden kayıp yan tarafa düştü."

Durakladı, birasını kaldırdı, kadeh kaldırır gibi yudumladı. "Ve Liverpool'lu Küçük Jim'in hepsi buydu."

"Kaç yaşındaydın?"

"Hmm? Ah, on sekiz. Belki daha genç, belki ondan biraz daha genç. O gece beş adamımızı kaybettik. Onlara iyi adamlar diyemezsiniz sanırım ama yine de onlar için zor bir ölüm oldu. Yine de kargoyu içeri aldık. Yani ..."

Omuz silkti, pizzasını ısırdı. "Tekneyle seyahat etmek gibi bir arzum yok. Ama aniden canın çekerse bir tanesini yeterince iyi kullanabilirim."

"Sanırım ikimiz de güvendeyiz." Bir elini onunkinin üzerine koydu. "Buna değdi mi?" diye merak etti. "Aldığın tüm risklere?"

"Olduğum yerdeyim ve sen de benimlesin. Yani, evet, sırf bunun için her şeye değerdi." Elini onun elinin altına koydu, parmaklarını birleştirdi. "Bunun için."

Eve dönerken bunu düşündü. Onunla tanışmadan önce yaşadığı hayatla ilgili ayrıntıları nadiren sorardı. Çocukluğunun sefaletini, yoksulluğu, açlığı, babasının şiddetini biliyordu.

Her ikisinin de, insanların çocukluk yılları olarak adlandırdığı döneme ait neşeli ve mutlu Noel anıları yoktu.

Onun bir Dublin sokak faresi, bir hırsız, yankesici, bir operatör olduğunu ve bu sokak becerilerini ve daha fazlasını aslında bir iş imparatorluğunun temelini oluşturmak için kullandığını biliyordu.

Tanıştıklarında tam meşruiyete doğru ilerlerken, parmaklarının hâlâ birkaç pisliğe bulaşmış olduğunu anlıyordu - ihtiyaçtan çok eğlence için. Parmaklarını çekmiş, o delikleri onun için tıkamıştı. Onlar için.

Aradaki zamanın parçalarını biliyordu ama denizdeki bir fırtına gibi bilmediği büyük parçalar vardı.

Merak ettiğinde -ki polisler hep merak ederdi- genellikle oluruna bırakırdı. Çünkü o haklıydı. Ne yapmış olursa olsun, nereye gitmiş olursa olsun, hepsi onu ona getirmişti.

Ama neden ve nasıl olduğunu merak ettiği zamanlar da oldu.

"Sizce insanları birbirine bağlayan şey nedir? Fiziksel olanın dışında. Demek istediğim, seks işe yaramayan her türlü insanı birbirine bağlar."

"Kimya dışında mı? Sanırım tanınırılık da bir rol oynuyor."

Gözlerini ona doğru devirdi. "Şu tuhaf İrlandalı woo- woo."

"Wifty?"

"Biliyorsun." Ellerini havada salladı. "Matthew'un başlangıçta K.T. Harris ile nasıl takıldığını anlıyorum. Aynı iş, aynı yer, ikisi de çekici. Hatta bir noktaya kadar, Matthew onu başından savdığında kadının neden daha fazla direndiğini de anlıyorum. Bu gurur, inatçılık ya da sadece inatçılık olabilir. Ama bu daha fazlası. Takıntı, gurur ve inatçılıktan daha fazlasıdır. Onu takip etti."

onu gözetliyor, yasadışı işler yapması için büyük masraflarla bir özel dedektif tutuyor ve sonuçlarla ona şantaj yapmayı umuyordu. Bu işe kendini o kadar kaptırmıştı ki tatillerini birlikte planlamıştı. Adamın onu istememesi ya da boyun eğip onunla birlikte olursa bunun baskı altında olacağı onun için önemli değildi. Bu bir tür tecavüz.

"Böylece kendi soruma cevap vermiş oldum."

"Güç, kontrol ve dikkatsiz şiddet. Bana onun hakkında anlattığın her şey, insanlar, imajı ve kariyeri üzerinde güç sahibi olmak istediğini gösteriyor."

"Güç hakkında - onu elde etmek, elinde tutmak - tanıdığım herkesten daha çok şey biliyorsun. Bir şey istediğinde, onu elde etmenin bir yolunu buluyorsun. Sen beni istedin."

Uzanarak parmaklarını elinin tersiyle dans ettirdi. "Ve sen varsın, değil mi?"

"Çünkü seni geri istedim. Yani, sadece kahveyi düşün. Hayır demek için aptal olmam gerekirdi."

"Ve sen aptal değilsin."

"Ama ben de öyle olsaydım, hayır deseydim-" "Başta sen yaptın."

"Evet, sen de çekip gittin. Bu gururdu ama aynı zamanda stratejiydi. Benimle ilişkini kestin ve ben de sana aptalca aşık olduğum için sana geldim."

"Aklın başına geldi."

"Kahveye ihtiyacım vardı. Ama olmasaydı. Kahve ihtiyacımı karşılamak için başka bir yol bulsaydım, ne yapardınız?"

"Kahvem olmadan asla mutlu olamayacağına seni ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapardım." Sürünmek de dahil, diye düşündü. Ama neden bu konuyu açsın ki?

"Her şeyi değil," diye düzeltti. "Senin konumundaki bir adam her şeyi yapabilir, mesele de bu. Bana baskı yapabilir, beni tehdit edebilir, bana şantaj yapabilirdin. Şiddet kullanabilirdin. Ama yapmazdın."

"Seni seviyorum." Gözleri kısa bir süreliğine onunkilerle buluştu ve işte oradaydı. Basitliği. Büyüklüğü. "Seni incitmek

hedef ya da bir seçenek."

"Aynen yle. K.T. için can yakmak sadece bir araçtı, çünkü amaç sahip olmaktı. Ve aslında, bence can yakmak bir bonustu. O durmazdı."

"Bu sana ne anlatıyor?"

"Onu öldürmek, onu durdurmanın bir yoluydu. Mahrem anlamda kişisel değil, ama odanın içindeki Şey tehlikeli ya da gerçekten naho olduğunda bir kapıyı kapatıp kilitlemek gibi. ldrmede gerçek bir Şiddet olmaması da bunun bir parçası. Kadın düşüyor ya da itiliyor. Katil ona saldırmıyor, vurmuyor, boğmuyor. Yaptığı Şey onu suya sürüklemek, biraz toparlamak. İŞte oldu. Her Şey daha iyi."

"Matthew'u elediniz."

"Kayıt onu ve Marlo'yu kapsıyor, ancak bunu sahnelediklerini iddia edebiliriz. Yaptıkları Şey bu. Ama buna bir de fiziksel deŐme eksikliğini ekleyin. Niyeti onu istemediği bir cinsel ilişkiye zorlamaktı. Bu kişisel, mahrem bir Şey ama cinayet öyle değil. Yani evet, Matthew listede alt sıralarda. Marlo Şimdi ..."

"Gerçekten mi?"

"O kadar alçak değil. Ondan daha fiziksel bir Şey beklerdim - yumruk, tokat, çizik gibi bir Şey. Ama belirttikleri gibi onunla yüzleşmeye niyetli olduklarını görebiliyorum. Marlo'nun önce onunla yzleŐtiėini, onu itip kaktığını, sonra paniklediğini ya da çok sinirlendiğini ve işi havuzla bitirdiğini de görebiliyorum. Matthew onu koruyacaktır. Onu seviyor. Bana pek hoş gelmiyor ama bir melodi oluşturuyor."

Adam uzun, dolambaçlı araba yolundan eve doğru dönerken, o da kaynamasına izin verdi. Batmakta olan güneş taŐları altın rengiyle yıkıyor, birçok pencereye kırmızı mızraklar gibi parlıyordu. Yazdan kalma yeşil yapraklar bu iŐıėa bürünmüŐ ve yaklaşan sonbaharın ipuçlarını veriyordu.

Arabadan indiğinde, hava aynı ipucunu veriyordu - soğuktan ziyade taze, diye düşündü.

"Yaz kızardı," dedi.

"Şey, uzun ve sıcak bir bölümü vardı. Bu gece yatak odasında ateş yakabileceğimiz kadar serin."

Bu fikir o kadar hoşuna gitmişti ki, içeri girip Summerset'in antrede belirdiğini gördüğünde bile gülümsemeye devam etti.

"Cadılar Bayramı'na daha haftalar var ama görüyorum ki kostümünü almışsın. Hazırlıklı olmak iyidir."

Sadece bir kaşını kaldırdı. "Seninle birlikte eve gelen ve henüz paçavra olarak kullanılmamış kıyafetlerinden oluşan bir kutum var. Kaldırım kenarında uyuyan biri olarak şeker ya da şaka yapmak istersen diye."

"Öngörülebilir bir ev," diye söze girdi Roarke, Eve'in koluna girip onu yukarı çekerken, "bir erkek için rahatlıktır."

"Bunu mu demek istedi?" diye sordu kedi arkalarından hızla yaklaşırken. "Yoksa benimle dalga mı geçiyordu?"

"Hiçbir fikrim yok."

Arkasından karanlık bir bakış fırlattı. "Kıyafetlerim o kadar da kötü değildi."

Roarke bakışlarını ona çevirdiğinde, "Yorum yok," dedi. "Her neyse."

"Zaten giydiği tek şey cenaze levazımatçısı siyahı. O ne anlar ki? Hey," diye itiraz etti adam onu yatak odasına doğru yönlendirmeye devam edince. "İşim var."

"Evet, ben de bu konuda yardımcı olmak isterim. Ama önce size bir şey göstermek istiyorum."

"Yatak odasında mı?" Şimdi gözlerini kıstı, onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Daha önce görmüştüm. Güzel bir şey. Muhtemelen daha sonra onunla oynamak için zaman ayırabilirim."

"Bana karşı çok iyisin."

Onu doğruca içeri ve yatağın üzerindeki altın bir fiyonkla bağlanmış kutuya doğru yönlendirdi.

"Oh adamım. Cleveland'da bana bir şey bulmuşsun." Refleks olarak elleri ceplerine daldı. "Noel'e kadar bir kenara koymalısın."

"Daha Ekim ayındayız ve bunu Noel'den önce isteyeceksiniz. Cleveland'dan değil."

"Benim zaten her şeyim var. Sen sürekli bir şeyler alıyorsun." "Buna sahip değilsin, eğer sahip olsaydın kendin görürdün.

aç şu lanet şeyi." Başına bir parmak darbesi indirdi.

"Tamam, tamam. Mücevher için çok büyük, bu yüzden muhtemelen kaybetmeyeceğim. Kıyafet çünkü eskiden sahip olduğum her şey paçavraya dönmüştü. Bu güzel bir şey." Kurdeleyi çekiştirirdi. "Muhtemelen iş yerinde onu yok edeceğim, sonra Summerset bana kıllı göz küresi verecek. Bu da yapmamamı dilediğim nedenlerden sadece biri-

"Oh..." Çıkardığı seste, bir kadının yumuşak, kremalı çikolata yerken çıkardığı sese benzer bir tat vardı. "Güzel."

Deriye ve zengin renklere karşı bir zaafı vardı, bunu çok iyi biliyordu. Ceket kutudan çıkardığında, koyu, yanık bronzun ona umduğu kadar yakıştığını gördü. Ceket kalçasının ortasına kadar iniyor ve çok düz duruyordu. Derin, kesik cepler -güçlendirilmiş- taşınması gereken her şeyi alacaktı. Öndeki ve arkadaki dekoratif kemerin düğmeleri rozeti şeklindeydi.

"Bu harika." Yüzünü ona doğru itti ve kokuyu içine çekti. "Gerçekten harika. Geçen yıl bana aldığın paltoyu çok sevmiştim." Konuşurken bile yanağını deriye sürttü. "Gerçekten ihtiyacım yok-"

"Bunu bir geçiş dönemi olarak düşünün. Diğerleri uzun ve daha soğuk havalar için. Bunu şimdi giyebilirsiniz. Bir dene."

Etiketini gördü. "Leonardo yaptı, bu yüzden bana uyacak-ha ha sanki benim için yapılmış gibi. Şu düğmelere bak!"

"Bunu seveceğini düşündük."

Evet, diye düşündü, ona mükemmel bir şekilde uyuyordu; rengi, kesimi, ince süslemeleri. Ona doğru döndüğünde etekleri kalçalarının etrafında dönüyordu.

"Bu da harika hissettiriyor. Silah kayışım yüzünden omuzlarımda çekme yok." Bir elini içeri kaydırdı, silahını yumuşak bir şekilde çekti ve yumuşak bir şekilde yerine yerleştirdi. "Yoluma çıkmıyor."

"Çapraz çekiş tercih ettiğiniz ve ana silahınız için sağ elinizi kullandığınız için astarın sağ tarafına işlenmiş bir bıçak kılıfı var."

"Yok artık." Ceketini açtı, kontrol etti. Kollarını kavuşturup aynı anda hem silahını hem de hayali bıçağını çekerek mimik yaptı. "Kullanışlı. Oldukça kullanışlı. Bu astar da neyin nesi? Biraz yoğun gibi. Ağır değil ama palto astarı gibi de hissettirmiyor."

"Bir süredir Ar-Ge'de üzerinde çalıştığımız bir şey." Ona doğru ilerledi ve parmaklarını astarın üzerinde gezdirdi. "Bu bir vücut zırhı."

"Çık dışarı." Daha yakından incelediğinde alını kırıktı. "Çok ince ve hafif. Ayrıca hareket ediyor."

"İnanın bana, tamamen test edildi. Leonardo bu malzemeyi alıp palto haline getirmeyi başardı. Darbeyi hissedecek olsanız da sersemletmeyi tam olarak engelleyecektir. Deri zarar görecektir olsa da bir patlayıcıdan koruyacaktır. Ve bir bıçağı da engelleyecektir - yine de deriye yazık olacaktır."

"Ciddi misin?" Silahını tekrar çekip uzattı. "Dene bakalım."

Düşünürken bile gülmek zorunda kaldı: Tipik. Sadece tipik. "Yapmayacağım."

"Araştırma ve geliştirmenize pek güvenmiyorum."

"Yatak odamızda karıma sersemletici bir silahla ateş etmeyeceğim." "Alt kattaki poligona gidebiliriz."

"Eve." Başını sallayarak, silahı kılıfına sokana kadar elini geri götürdü. "Güven bana. Test edildi. Prototip çok güzel ve modaya uygun bir biçimde elinizde. Kısa süre içinde üretime geçeceğiz ve NYPSD ile bu şekilde donatılmış ilk polis gücü olmak için pazarlık yapacağız - elbette bu kadar şık değil."

"Başka hiçbir şeye benzemiyor. Ve gerçekten hareket ediyor." Çömelerek, dönerek ve yan tekme atmayı deneyerek test etti. "Hareket alanını engellemiyor ya da-" O anda aklına geldi.

"Bir süredir üzerinde çalıştığınızı söylemiştiniz."

"Yeni ve özel gereksinimlere uygun bir şey geliştirmek zaman alıyor."

"Ne kadar uzun bir süre?"

Biraz gülümsedi. "Oh, yaklaşık iki buçuk yıl diyebilirim. Bir polise aşık olduğumdan beri."

"Benim için."

"Benim için de. Seni elimde tutmak istiyorum." Kadın uzanıp elini adamın yanağına koyduğunda, adam bileğini tuttu ve avucunu dudaklarına götürdü. "Yakındık ama son birkaç haftada biraz zorladım."

"Dallas'tan beri."

"Sana zarar verdi. McQueen otel odamızda sana saldırdığında üzerinde çelik yelek olmadığının farkındayım ama yine de aynı. Sana zarar verdi ve ben orada değildim."

"Sana ihtiyacım olduğunda oradaydın. Onu yine yendim ama neredeyse kendimi kaybediyordum."

"Yapmazdın."

"Tek bildiğim sana ihtiyacım olduğunda yanımda olduğun. Sen olmasaydın bunların hiçbirini atlatabilir miydim bilmiyorum. Oraya asla geri dönmek istemiyorum." Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Ama gitmek zorunda kalırsam, benimle geleceğini biliyorum."

"Asla yalnız dönmeyeceksin Eve."

"Döndüğümüzden beri bana karşı dikkatli davranıyorsun. Çok belirgin bir şey değil ama dikkatliydin. Olmana gerek yok."

"Ben de aynısını söyleyebilirim."

"Sanırım ikimiz de zor günler geçirdik, bu yüzden yanlış düğmelere basmamaya çalışıyoruz. Birimiz unutacak ya da sinirlenecek ve birine basacak. Ve bu sorun değil. Biz iyiyiz."

"O zamandan beri kâbus görmüyorsun. Görürsün sanmıştım, endişelendim... Eve," dedi adam, kadın geri adım attığında. "Kabus değil. Öyle bir şey değil. Sadece..." Omuz silkti, sonra paltosunu çıkarıp dikkatlice yatağın üzerine koydu. "Rüyalar. Sadece rüyalar. Bazen sadece o -Stella-bazen McQueen ya da babam. Bazen de hepsiyle. Ama ben kötüleşmeden önce onlardan kurtulabilirim. Gerçekten kötü."

"Neden bana söylemedin?"

"Belki de birbirimize karşı dikkatli olduğumuz içindir. Bilmiyorum, Roarke. Onlar rüya. Rüya olduklarını biliyorum, onları görürken bile. Dallas'ta gördüklerime hiç benzemiyorlar. Ve onları durdurabilirim, gerçekten kötüleşmeden önce, onları durdurabilirim. Buna ihtiyacım var."

"Bunu tek başına yapmana gerek yok."

"Değilim." Tekrar yüzüne dokundu. "Haklısın. Sana ihtiyacım olursa, hemen oradasın." "Mira ile konuştun mu?"

"Henüz değil, gerçekten değil. Ama yapacağım," diye söz verdi. "Yapmam gerektiğini biliyorum. Hazır değilim, sadece hazır değilim. Kendimi iyi hissediyorum. Güçlü, normal. Onunla konuşmam, bu süreçten geçmem gerektiğini ve bu süreç boyunca kendimi iyi, güçlü ve normal hissetmeyeceğimi biliyorum. Henüz buna hazır değilim."

"Pekala."

Tekrar gülümsedi. "Hâlâ dikkatli oluyorum."

"Belki, ama hazır olduğunuzda bunu anlayacağınıza inanıyorum. Ve ben de bileceğim. Hazır değilsin." Dudaklarını kızın alnına koydu. "Ama olacaksın."

Ona doğru eğildi, başını omzuna koydu. "Sihirli palto için teşekkürler."

"Bir şey değil."

Yer değiştirdi, öpüşmek için kollarını ona doladı. Sonra iç çekti. "Tamam, bunu şimdi yapmak zorundayız." "Bu ne olabilir?"

Geri adım attı. "Her zamanki gibi çok fazla kıyafet giyiyorsun. Bunu düzeltmeye başla."

Paltosunu ve kutusunu yataktan almak için onun yanından geçti.

"Bu bir baştan çıkarma mı?" diye sordu. "Çok heyecanlıyım."

"İşte böyle." Kutuyu ve paltosunu kanepenin üzerine koydu, silah kayışını çıkardı. "Yapmam gereken şeylerden biri Matthew ve Marlo'nun seks yapmasını izlemek - Feeney ve ben birlikte gözden geçirmediğimiz ve cehennemden

gelen utanca maruz kalmadığımız için bu sefer tüm yol boyunca. Sonra

seninle seks yapmanın garip olacağını düşünüyorum. O yüzden şimdi yapalım, işler tuhaflaşmadan."

"Belki de havamda değilimdir."

Bir homurtu çıkardı. "Evet. Sanki." Botlarını çıkarmak için oturdu ve ona baktı. "Önce sana yemek ısmarlardım ama zaten yedik."

"Tatlı yemedik."

Ona hınzırca bir sırıtış gönderdi. "Ben de bunu söylüyorum."

Güldü, sonra yatağın kenarına oturdu ve ayakkabılarını çıkardı. "Madem bu kadar kararlısın."

"Oh." Ayağa kalktı, gömleğini ve pantolonunu çıkardı. "Hayır cevabını kabul edebilirim."

"Kim hayır dedi?"

Uzun ve kıvrak adımlarla ona doğru ilerledi ve yüzünü ona dönerek kucağına oturdu. Saçlarından tutarak ağzını onunkine yapıştırdı, öpücüğünü aşağıya, aşağıya çekti, karanlık ve tehlikeli bir renge boyadı. Elini aralarına soktu ve ona sert bir vuruş yaptı. "Evet, şu anda havanda görünüyorsun."

Uzaklaştı, yatağa doğru kaydı, sonra yuvarlandı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Şu kıyafetler hakkında."

Onlardan kurtulması yaklaşık on saniyesini aldı. "Hangi giysiler?" diye sordu ve aşağıya, kızın yanına yuvarlandı.

Yuvarlandıklarında gülüyordu. Uyku vakti olduğunu sanan kedi yataktan sıçrayarak tiksintiyle uzaklaştı.

Roarke, kötü rüyalara ve zor anılara yaptığı kısa yolculuğu dengelemek için oynamaya ihtiyacı olduğunu düşündü. Parmak uçlarını onun kaburgalarında gezdirdi, kıpırdanmasını ve kıkırdamaya yakın bir ses çıkarmasını sağladı.

"Faul!" Kadın adamın kığını sert bir şekilde sıktı.

"Ne, bu mu?" Kaburgalarını bir kez daha gıdıkladı, ta ki kadın kahkahadan boğulana kadar.

"Böyle devam edersen biriyle yatamazsın."

"Oh, sanırım yapacağım çünkü benimle savaşılamayacak kadar zayıf olacaksın." Parmağını kızın böğrüne sapladı ve kız ciyakladığında

onun için çok nadir ve yabancı bir sestir- kendi kahkahası içinde eriyip gitti.

"Şimdi yakaladım seni," diye mırıldandı, kızın omzunu hafifçe ısırdı. "Biraz gıdıklanınca bir kıza dönüşüyorsun."

"Belanı arıyorsun."

"Oh, öyleyim ve altımda kız gibi çığlıklar atarak çırılçıplak durduğunuza göre, sanırım onu bulabilirim."

"Kimin ciyaklayacağını göreceğiz, dostum." Dişlerinin arasında onun kulak memesini çok da hafif olmayan bir şekilde yakaladı.

"Bu bir ciyaklamaydı," diye iddia etti. "Hem de erkekçe."

Kadın ayağa kalktı, adam da momentumu kullanarak tekrar yuvarlandı, bir, iki kez, sonunda aynı pozisyonda ama yatağın karşısında durana kadar.

"Sizden daha ağırlar, Teğmen. Ve kas gücünüz de." Ellerini kavradı, başının üzerine doğru çekti. "Teslim olsan iyi olur."

Onu almak için ağzını indirdi ve şimdi çıkardığı ses saf zevkti. Ayağının tabanı adamın bacağına okşamak için yukarı kayarken, vücudu adamın altında yumuşadı.

Bir de baktı ki sırtüstü yatmış, dizi taşaklarında, dirseği boğazında. Gözleri onunkilere doğru parlıyordu.

"Ağırlık ve kas çevikliğinin altında kalır."

"Sen kaygan birisin, öylesin."

"Aynen öyle, o zaman sen de verebilirsin." Şimdi ağzını indirdi, sonra alaycı bir nefes uzakta durdu, geri çekildi, örnekleyici bir kıştırma için alay etti, sonra ağzını kendi ağzıyla kapatmadan önce bir tane daha.

"Kız kim?"

"Sen benimsin." Elleri kızın sırtından aşağıya, göğüslerine doğru kayıyordu. "Sen benim kızımsın."

"Sap," dedi, ama dudaklarını tekrar ona verirken küçük bir iç çekişle.

Hiç kimsenin kızı olmamıştı, olmak da istememişti. Bu ona her zaman zayıf bir terim gibi gelmişti, boyun eğme ve kırılganlık anlamına geliyordu. Ama onunlayken, tatlı ve aptalcaydı ve tam olarak doğruydı.

Tutkudan daha fazla şefkatle -tutku gelebilirdi- yüzüne öpücükler bıraktı. Ah, onun yüzünü, yüzünün açılarını, elmacık kemiklerinin düzlemlerini, çenesinin çizgilerini nasıl da seviyordu.

Kollarını ona doladığında o şefkati, sadeliğini ve kapsamını hissetti.

Bir süre sessiz kaldılar, beden bedene, dudakları onun yanağında durdu.

Kadın yüzünü adamın boğazının kenarına bastırduğunda, adam bunun en muhteşem şey olduğunu düşündü.

Elleri ve dudakları tutkunun ilk közlerini yakmaya başladığında, onun kızı, diye düşündü. Onun güçlü, karmaşık ve dirençli kızını. Onu kızdırdığında bile aklının, kalbinin her köşesini seviyordu. Gerçekten istediği ya da değer verdiği hiçbir şey yoktu, gençliğinin o karanlık, çoğu zaman umutsuz yıllarında arzuladığı ya da hayalini kurduğu hiçbir şey kızın ona verdiği kadar zengin ya da güçlü değildi.

O ilk yıllardaki yokluğuna rağmen ya da belki de yokluğu yüzünden aşka inanmıştı. Ama ona aşkın ne demek olduğunu, neler kazandırdığını, nelere mal olduğunu ve neleri riske attığını göstermesi gerekmişti.

Ateş alevlendikçe nefesler de hızlandı. Onun üzerinde ipek gibi esnek bir şekilde hareket etti, sonra onu çevirdiğinde altında kaldı. Adam onu doldurduğunda.

Bir kez daha onun ellerini tuttu, bir kez daha gözleri buluştu, sonra dudakları. Birleştiler, ateşin onları almasına izin verdiler.

Daha sonra ofisinde, tahtasını kurmuş, bilgisayarının başında, yüzleri, gerçekleri, kanıtları, zaman çizelgesini inceledi.

Ve sanki boş bir tuğla duvarı inceliyormuş gibi hissetti.

"Onları anlamıyorum. Belki de bu yüzden bu işi beceremiyorum. Oyunculuk, yapımcılık, yönetmenlik ve tüm bunlar

içine giriyor. Bu bir iş, bir endüstri ama rol yapmaya dayanıyor."

Roarke, "Rol yapmakla numara yapmayı bir tutuyorsun," diye karşılık verdi. "İkisi aynı şey değil. Hayal gücü sağlıklı insanlık durumu için, ilerleme için, sanat için, hatta polis işleri için bile gereklidir."

Polisin çalışmasına karşı çıkmaya başladı, sonra tekrar düşündü. Gerçeği bulmak için bir dereceye kadar kurbanı, katili ve olayları hayal etmesi gerekiyordu.

Hala.

"Bu insanlar, aktörler. Başka biri olmak zorundalar. Başka biri olmayı istemeliler. Rol yapmak, bunun için kullanılan bir terim değil mi? Oyun. Ama bu işten para kazanmak zorundalar. Böylece ajanslar, menajerler, yönetmenler, yapımcılar olur."

Tahtayı daire içine aldı. "Yönetmen. Büyük resmi görmek zorunda, değil mi? Bölümlere, sahnelere ayırsa bile bütünü. Kararları o verir, ama oyuncuların onun talimatlarını yerine getirmesine ve ..."

"Olmak," diye bitirdi Roarke. "Dediğin gibi."

"Evet. Yapımcı, finansal yatırıma ve güce sahip. Evet, bunu alabilirsin ya da hayır, alamazsın diyen kişi o. O da büyük resmi görmek zorunda ama dolar ve sentlerle birlikte. Yani oyuncuların ve yönetmenin ekrana yansıttıklarından daha fazlasına ihtiyacı var. İmaj yaratmaları ve medya oluşturmaları için onlara ihtiyacı var ki halk, hayatlarını başka biri olarak kazanan oyuncuların gerçek hayatlarını - cazibe, seks, skandallar- hayal edebilsin."

Tekrar daire çizdi. "Yani özellikle, yapımcı olarak Steinburger var - ve sanırım onunla aynı hizada olan takım elbiseliler, çünkü takım elbiseliler her zaman aynı hizadadır - halkın Julian ve Marlo'yu bir ürün olarak beslemesini sağlıyorlar. Çünkü halkın büyük ölçüde moronlardan oluştuğunu düşünüyorlar -ki ben de aynı fikirdeyim- ve bu fanteziyi satın alacaklar. Dahası, bu fanteziyi isteyen ve daha fazla bilet, daha fazla ev diski için hazır parayı gözden çıkaracak olanlar.

Çünkü işimize dönecek olursak, herkes yaptığı yatırımın karşılığını almak ister."

"Bu sana ne anlatıyor?"

"Bir kere, Julian, Marlo ve ilgili herkes bu bakış açısını benimsedi. Röportajlarının çoğu şakacı, flörtöz, gerçek bir onaylama ya da inkar yok. İkisinden birine ya da her ikisine de romantik bir ilişki yaşayıp yaşamadıkları sorulduğunda, 'biz sadece iyi arkadaşız' gibi zekice cevaplar veriyorlar - kimya ve sıcaklıkla ilgili küçük alaylarla. Aynı şey Matthew ve Harris için de geçerli."

Eve tahtanın önünde volta atmayı bıraktı. "Fantezilerine yaptıkları yatırım o kadar önemli olmadığı için bu daha gösterişsiz. K.T. daha çok kimyayla oynadı, Matthew'la olan sahnelerinden ne kadar keyif aldığını anlattı. Bir bütün olarak proje ya da bir grup olarak oyuncular hakkında daha fazla konuşuyor. Röportajlarda bile kendisini Harris ile çok sıkı bir şekilde ilişkilendirmemeye dikkat ediyor. Ne kendi kafasında ne de halkın kafasında böyle bir fantezi olmasını istemiyor. Bu kesinlikle sette yapılan bir iş. Dikkatli davranıyor," dedi tekrar.

"Ve bu size ne anlatıyor?"

"Kız onun için önemli değildi, gerçekten değil. İnsanlar önemli olmayan şeyleri ya da kişileri öldürür ama burada öyle bir şey yok. O ve Marlo üzgündü, kızgındı ama cani değillerdi. Tartışmış olsalardı ve olay fiziksel bir hal alsaydı, bu kadar olurdu. Suya girdiğinde hayattaydı. İkisi için de öldürecek kadar önemli değildi, çünkü mahremiyetin ihlali ve biraz utancın ötesinde, ikisi de bunu atlatırdı ve halkın desteğini alırdı - herkes bir aşığı sever."

"Mutlular," diye ekledi Roarke. "Mutluluk olağanüstü bir intikamdır. Eğer bu oyunu oynasaydı, aptal durumuna düşecekti, onlar değil. Katılıyorum, işe yaramıyor."

"İşte Andrea. K.T. onun vaftiz oğlunu, zor kazanılmış huzurunu, itibarını tehdit etti. Anneler yavrularını korumak için öldürür. Mülakatta bana vızıltı vermedi ama tecrübeli ve yetenekli bir profesyonel. Yani o d a v a r . Bir de Julian var. Eğer

Marlo ve Matthew arasındaki ilişki ortaya çıktı - şimdi, proje bitmeden, tüm o flört ve kimyayı geri alma fırsatı bulmadan önce, bazıları bunu Marlo'nun daha küçük bir yıldızı, yardımcı diyebilirsiniz, büyük silahlara tercih ettiği şeklinde görebilir. Bu onu aptal gibi gösterebilir ya da kadınlara karşı koyamayan ben imajını zedeleyebilir. Ek olarak, yemekte onu utandırdı. Ayrıca adam sarhoştı. Bir yüzleşme, itiş kakış, öfke, ego, gurur ve alkol. Bu sağlam bir halka."

"Sanırım beni -her halükarda muadilimi- baş şüpheliniz olarak görmekten hoşlanıyorsunuz."

"Belli bir eğlenceli ironisi var. Ama daha da ötesi, çok da zeki değil ve sonrasında kanepede sarhoş bir şekilde sersemlemesi kafasını kuma gömdüğü şeklinde okunabilir. Şunu ortadan kaldıralım."

Kafasında canlandırırken başını salladı. "Polis işinin hayal gücü kısmında, onu öldürdüğünü görebiliyorum -Çoğunlukla kaza, ardından örtbas etme, ardından da gerçeklikten kaçınma yoluyla."

Eve kalçasını masasının köşesine yasladı. "Steinburger, tekrar konuşmam gereken kişi. Kârını tehdit ediyor, projenin parlak ışıltısını. Tam bir baş belası. Ve buradaki diğer bazı oyuncularla ilgili bir şeyler bildiği gibi, onunla ilgili de bir şeyler biliyor olabilir. Aynı senaryo. Yüzleşme, düşüş, örtbas."

"Preston'ı tehdit ediyor, aynı anlaşma. Bu proje onun için büyük bir kırılma noktası, Roundtree ile çalışıyor, büyük yıldızlar, büyük bütçe ve Preston tüm taleplerini yerine getiremediği için onu mahvetmek istiyor. Adamın gücü yok ama kadın bunu umursamıyor."

Roarke, "Şimdiye kadar sadece Marlo ve Matthew'u elediniz," diye belirtti.

"Ve Roundtree. Odadan çıkıp çatıya çıkmış, onu öldürmüş ve bu süre içinde geri dönmüş olamazdı. O çok ön plandaydı. Ama Connie öyle değildi ve kendi itirafıyla tiyatroyu terk etti. O

Harris ile öfkeli ve izlenimime göre Roundtree onunla iş, inişler ve çıkışlar hakkında konuştuğundan, muhtemelen zaten güzel bir kızgınlık deposu vardı. Tekrar söylüyorum, vızıltı yok ama yine de o bir profesyonel. Ve yine, K.T.'nin ona ya da Roundtree'ye karşı bir kozu olabilir.

"Bir de Valerie var. Sessiz kalır, iş yapar, emirlere uyar. Terfi çarkını döndüren o ve K.T. çarkın içine pense atmakla tehdit ediyor."

"Bu bir İngiliz anahtarı, ama yine de aynı."

"K.T. ile yüzleşebilir, işbirliği yapması için onu uyarabilir ve senaryo gerçekleşebilirdi."

"Pekala, Teğmen, her şeyi ortaya koydunuz. Bunun için kimi istiyorsunuz?"

"Sadece önsezi ve varsayım ya da hayal gücü sanırım. Azalan sırayla: Julian, Steinburger, Valerie, Andrea, Connie, Preston. Bu da demek oluyor ki hepsiyle tekrar konuşacağım, en başa döneceğim ve onları sarsmaya çalışacağım. Özel dedektifle konuştuktan sonra. Ondan bu sıralamayı değiştirecek bir şey öğrenebilirim."

Masanın etrafından dolaşmak ve oturmak için ayağa kalktı. "Ama bu onlardan biri ve hangisi gergin, endişeli ve terliyorsa o. İlk ölümler size bunu yapar."

EVE KENDİNİ RÜYADAN ÇIKARIP ŞAFAĞIN PUSLU IŞIĞINA DOĞRU ÇEKTİ. Nefes alıyordu, sadece nefes alıyordu, uyanık olduğundan ve rüyanın bir bölümünden diğerine sarsıntılı bir geçiş yapmadığından emin olmak için kendine bir an veriyordu.

Boğazı su istiyordu ama bir an daha kıpırdamadan yattı, gözleri kapalı, nabzının yavaşlamasını bekledi.

Roarke'un kolu ona dolandı ve kendine doğru çekti. Ona demir attı. "Ben buradayım."

"Önemli değil. Kalkıp başlamam lazım."

"Ssh."

Gözlerini tekrar kapattı. Bu uyanık kırılganlıktan, çok hızlı hareket ederse çatlayacakmış gibi hissettiği bu ince, titrek duygudan nefret ediyordu. Bunun geçeceğini, tekrar yumuşayacağını biliyordu ama yine de nefret ediyordu. Ayağa kalkma, giyinme ve o uyanmadan önce iş dünyasında Tanrı bilir neleri başarmış olma alışkanlığını bozduğunu bilmekten de nefret ediyordu.

"Anlat bana."

"Bir şey yok," diye tekrarladı ama adam dudaklarını saçlarının üzerinde gezdirdi. Onu çözdü.

"Stella, Dallas'taki evinin yatak odasında. Aradığımız yer. Ama daha önceki yatak odasına da benziyor, ben çocukken. O zaman nerede olduğumuzu bilmiyorum. Fark etmez. Dudak boyaları, kremler, boyalar, tüm o şeylerle birlikte bu küçük masada oturuyor. Kokusunu alabiliyorum, parfümünü. Çok tatlı. Midemi ağrıtıyor. Sırtı bana dönük, ama aynada bana nefretle, küçümsemeyle bakıyor. Ben de kokusunu alabiliyorum. Sıcak ve acı.

"Biraz suya ihtiyacım var." "Ben getiririm."

Tartışmadı, bir anlamı yoktu. Her halükarda kendini biraz daha iyi, biraz daha güçlü hissediyordu. Kendine sadece bir rüya olduğunu hatırlattı.

Ve içindeyken bunun ne olduğunu biliyordu.

Bu önemli olmalı.

Roarke'un getirdiği suyu aldı ve yavaşça içmesini emretti.

"Teşekkürler."

Hiçbir şey söylemedi, sadece boş bardağı bir kenara bıraktı ve onun elini tuttu.

"Boğazı," diye devam etti Eve, parmaklarını kendi parmaklarına götürerek. "Boğazından kan akıyor, onu yakaladığımda, minibüsü parçaladığımda giydiği pembe elbisenin önünden aşağı akıyor. Çok kızgın. Benim hatam olduğunu söylüyor. Elbisesine bak. Onu mahvettim. Her şeyi mahvettim. Sonra onu aynada görüyorum, arkamda görüyorum. McQueen. Ya da babamı. Söylemesi çok zor. Silahıma uzanıyorum ama orada değil. Silahım yok. Ve o gülümsüyor. Aynada gülümsüyor ve bu korkunç.

"Dışarı çıkmalıyım, uyanmalıyım. Bu yüzden uyanıyorum." "Her zaman aynı mı?"

"Hayır, tam olarak değil. Ondan korkmuyorum. Benden neden bu kadar nefret ettiğini sormak istiyorum ama bunun bir cevabı olmadığını biliyorum. Korkmuyorum, ta ki rüya hangi açıda olursa olsun, silahımı almaya gittiğimde orada olmayana kadar. O zaman korkuyorum. Bu yüzden uyanmak zorundayım."

"Hiçbiri sana dokunamaz, bir daha asla."

"Biliyorum. Ve uyandığımda buradayım. Sorun yok; ben iyiyim, çünkü buradayım. Benim için endişelenmeni istemiyorum. Sadece kendimi suçlu hissedirim."

"Sadece biraz endişelenmeye çalışacağım, böylece sen de kendini biraz suçlu hissedeceksin."

"Sanırım bu yeterli olacak." Burun buruna ve kalp kalbe gelecek şekilde yer değiştirdi. "Bu yüzden rutinini değiştirme. Bu beni telaşlandırır ve endişelendirir. Ayrıca, dünyanın mali egemenliği için şafak öncesi arayışına devam etmezsen, beni nasıl kahvede tutacaksın? Eğer gevşersen, kahve çekirdeği bağlantıları olan başka bir İrlandalı milyoner bulmak zorunda kalacağım."

"Bu asla olmaz. Geldiklerinde bana söyleyeceğine söz verirken arayışına devam edeceğim." Yavaşça elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Artık onları benden saklama Eve."

"Tamam."

"Mutluluğumun temelinde senin kahve bağımlılığın yatıyor gibi görüldüğünden, sana biraz kahve getireyim."

"Hayır demeyeceğim ama gitmem gerek. Peabody ile Asner'ın evinde buluşacağım. O çıkmadan önce dairesine erken varmak istiyorum."

"Asner?" Roarke ayağa kalkıp AutoChef'e doğru yürürken şöyle dedi.

"Özel Dedektif."

"Ah, evet. Hafif bir kahvaltı o zaman." Kedi bacaklarına çarptı, onları sardı. "Bazılarımız için."

Adamın onu şımartarak kahvesini -ve muhtemelen hafif kahvaltısını- yatağına götürmeye çalışacağını bilerek ayağa kalktı. Ondan fincanı aldı, biraz içti.

"Ben bir duş alacağım," dedi ona. "Dünya hakimiyetini yakalasan iyi olur."

"Kediyi besledikten sonra hemen ilgileneceğim."

Kadın duşa girerken o da öyle yaptı. Sonra kendi kahvesini içerek pencerenin yanında durdu.

Birbirinize dikkat edin, demişti. Evet, şu anda öyleydiler. Ve görünüşe göre bir süre daha öyle olmaları gerekecekti.

Şehir merkezine giderken kendini yine kendisi gibi hissediyordu - belki de sihirli palto sayesinde biraz daha iyi. Camları açık bıraktı, böylece sert hava yanaklarını tokatlayabildi, reklam zeplinlerinin henüz gökyüzünde hipnotize edici kerestelerine başlamamış olmasından ve New York trafiğinin hırıltısı ve sidiğinin yukarıdan gelen patlama olmadan devam edebilmesinden memnun oldu.

Zeplinler için çok erken, çoğu turist için çok erken. New York neredeyse New Yorklulara aitmiş gibi hissediliyordu. Kayar arabalar, soya kahvesi ve yumurta ceplerine ağırlık vererek sabah işlerini yapıyorlardı. Minibüsler erken vardiyaya ya da kahvaltı toplantılarına giden yolcularını geçirerek ve osurarak taşıırken, yaya olanlar da maksatlı karıncalar gibi yaya geçitlerine üşüşüyordu.

Bir planı vardı ve A.A. Asner'ı köşeye sıkıştırmakla başladı. Haneye tecavüz, haneye tecavüz, elektronik izinsiz giriş, şantaj suçu ortaklığı gibi suçlamalarla başlayıp, lisansını ve geçim kaynağını kaybetme tehdidiyle şeker krizi geçirmiş bir çocuk gibi konuşmaya başladı.

Bunun bir kısmını, orijinal kaydı ve tüm kopyaları teslim etmesine ve K.T. Harris, hareketleri, niyetleri ve buluşmaları hakkında sahip olduğu her türlü veriyi dökmesine karşı pazarlık ederdi.

Harris hakkında biraz araştırma yapmasaydı, biraz gölgeleme yapmasaydı, yeni sihirli ceketini yerdı.

Ve her ihtimale karşı, kurbanla yaptığı işi gerekçe göstererek hem evi hem de ofisi için arama izni talep etmişti.

Almayı bekliyordu.

Asner'in apartmanından bir buçuk blok ötede, ikinci katta bir yere yerleşti. İyi bir mahalle olduğunu fark etti. Ofisi için seçtiği yerden daha iyiydi. Kaldırımdan bir sürü çocuk geçiyordu, okula gidiyorlardı, diye hayal etti, bazıları ebeveynleri ya da dadıları tarafından güdülüyordu. Çoğu, son çocuk modası olduğunu tahmin ettiği, tabanı tahta parçası kadar kalın, orta baldır botlarla kaldırımlarda ilerlerken, konuşmaları havaya karışıyordu.

Karıştırmayanlar kümелendi.

Tulum giymiş bir kadın küçük bir marketin güvenlik ızgarasını kaldırdı. Eve'e bir gülümseme attı.

Daha taze hava, diye düşündü Eve, daha taze insanlar.

Yürüyüşten keyif aldı, Asner'e vardiya öncesi yaptığı ziyaretin akşama ertelediği sıkı antrenmanı yapacağına dair kendine söz verdi.

Peabody'nin hızlı bir yürüyüşle karşı yönden geldiğini gördü. Roarke, Peabody'nin Dallas'tan almış olması gerektiğine karar verdiği kovboy çizimleri her adımda cızırtılı pembe renkte parlıyordu.

Eve içgüdüsel olarak elini silahına götürdü ve arkasını kontrol etti ama Peabody çoktan dans etmeye başlamıştı - bu kelimeye uyan tek kelime buydu - kaldırımda dans ediyordu.

"Ohhhh," dedi ve uzandı. "Hey. Çek ellerini."

"Lütfen. Lütfen, lütfen, çok güzel. Sadece küçük bir dokunuş yapmama izin ver."

"Peabody, pembe kovboy çizimleri giymen yeterince utanç verici değil mi, bir de burada durup ceketime salyalarını akıtmasan?"

"Onları seviyorum. Pembe kovboy çizimlerimi çok seviyorum. Sanırım onlar benim imza ayakkabım olacak." Eve'in ceketinin kolunu okşadı. Tekrar, "Ohhhh, ultra kare. Tereyağı gibi."

"Tereyağı gibi olsaydı her tarafım erirdi."

"Öyle sayılır. Yumuşacık, yumuşak ve tamamen şehir dışında. Yürürken sallanıyordu. Senin uzun saçın kadar mag."

"Bugünkü kıyafet seçimlerimizi tartıştığımıza göre, belki de Asner'ı kovmaya gidebiliriz. Nasıl olsa buradayız."

Peabody'nin eli tekrar havaya kalktı ve Eve parmağıyla bir uyarı işareti yaptı. "Zaten dokundun." Binanın girişine döndüğünde, Peabody sabahki üçüncü ohhhh'unu çıkardı.

"Arkadaki kemer detayı. Poponu öne çıkarıyor."

"Ne?" Eve sersemlemiş bir halde boynunu büküp bakmaya çalıştı. "Tanrım."

"Hayır, hayır, iyi anlamda, iğrenç anlamda değil." Bir vuruş daha yaptı. "Sırf bu yüzden miydi? Öylesine hediyeleri çok severim. Geçen ay McNab bana çok şirin bir

Bir çift küpe -kalp zinciri gibi- öylesine. Eğer bir erkek öylesine bir takı takıyorsa, size takılıp kalmış demektir."

"Tamam." Peabody'nin ölçülerine göre bu, Roarke'ın ona bataklıkta bir adam gibi yapıştığı anlamına geliyordu. Kapıda durdu ve efendisini çıkardı. "Vücut zırhıyla kaplı."

"Ne diyeyim?"

Eve ceketini açtı. "Astar, AR-GE ekibinin geliştirdiği yeni bir malzeme. Patlamaya, sersemletmeye ve bıçaklara dayanıklı."

"Ciddi misin?" Peabody astar malzemesini parmakladığında Eve bu kez itiraz etmedi. Eve'e göre bu bir polis şeyiydi ve buna izin veriliyordu.

"Çok ince ve hafif ve hareket ediyor. Patlamaya karşı kalkan mı oluşturuyor?"

"Öyle diyor ve o bilirdi. Bunu test etmek için beni daha sonra sersemletebileceğini düşündüm."

"Vay canına. Biliyor musun, ceket araba gibi." "Bu bir bilmece mi?"

"Hayır," dedi Peabody, Eve efendiyi kaydırırken. "Sıradan bir şey, yani özel ama bir ceket, değil mi? Araba da sıradan, hatta öyle görünüyor. Ama ikisinin de içinde özel bir şey var. Özellikle polis özel, biliyor musun? Seni çok iyi anlıyor. Bu, öylesine bir hediyeden bile daha iyi."

"Haklısın. Haklı. Ve öyle." Eve içeride bir an daha durakladı. "Benim için endişeleniyor."

Peabody dikkatle, "Dallas'a gitmek ikiniz için de zor olmalı," dedi.

"İtmiyorsun."

"Raporlarınızı okudum ve anladım ki içinde olmayan bir sürü şey, kişisel şeyler var. Ben de seni anlıyorum. Ortaklar birbirini anlasa iyi olur, değil mi?"

"Evet."

"Belki bir gün bir şeyler içeriz ve sen de bana raporlarda neyin olmadığını anlatırsın."

"Yapacağız." Ve yapabilirdi, Eve fark etti, çünkü Peabody onu yakalamıştı. Çünkü o zorlamadı. "Yapacağım. Asner'in evi ikinci katta."

Eve kalkarken eski, ses yalıtımı olmayan, işçi sınıfı bir binadan gelen olağan sabah seslerini duydu. Ekrandaki sabah programlarının mırıltısı ve nabızı, müzik, kapıların kapanması, asansörün vınlaması ve henüz okula doğru itişip kakışmayan çocukların sesi.

Kapılarda avuç içi plakası olmadığını fark etti, ama çok sayıda sağlam kilit ve güvenlik görevlisi vardı. Asner'in kapısındaki Secure-One plakasını inceledi ve bunun göstermelik olduğunu, gerçek değil caydırıcı olduğunu düşündü.

Yumruğunun yan tarafını kullanarak kapıya üç kez vurdu. Neredeyse hemen koridorun karşısındaki kapı açıldı. Dışarı çıkan adam eşofman, ısınma ceket ve koşu ayakkabıları giymişti. Omzunda bir spor çantası taşıyordu. Dağınık kahverengi saçlarının üzerine bir kasket geçirirken onlara rahat bir gülümseme verdi.

"A'nın evde olduğunu sanmıyorum." "Öyle mi?" Eve cevap verdi.

"Birkaç dakika önce ona bir etiket verdim. Spor salonundan arkadaşız ve genellikle sabahları birlikte çıkıyoruz. Cevap vermedi, o yüzden ..." Omuz silkti.

"Dün onu gördün mü?"

Gülümseme yerini şüpheyeye bıraktı. "Evet. Neden?"

Eve rozetini çıkardı. "Bay Asner ile konuşmamız gerekiyor. Onu dün ne zaman gördün?"

"Bu zamanlarda. Spor salonuna gittik. Konu neydi?"

"Devam eden bir soruşturma hakkında onunla konuşmamız gerekiyor."

"O zaman muhtemelen ofisini denemelisiniz." Onlara zaten sahip oldukları adresi verdi. "Biraz erken, ama bütün gece dışarıda kalmasına neden olan bir şey üzerinde çalışıyorsa, orada yatmış olabilir."

"Bütün gece dışarıda mıydın?"

Adam kıpırdandı, belli ki rahatsızdı. "Tahmin ediyorum. Maçı birlikte izlemek için planlar yaptık -gevşek planlar,

Dün gece birkaç adamla birlikte. Benim evimde. Gelmedi ve oyun gecesini kaçırarak biri değildir, özellikle de üzerine bahse girmişsek. Ben de işe yetişmeye çalıştığını düşündüm. Bak, onun ofisine gitmelisin. Bir dostum hakkında polislerle konuşmayı sevmiyorum. Kötü hissettiriyor."

"Anlaşıldı. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz." Eve bir kart çıkardı. "Dinleyin, eğer onu spor salonunda görürseniz, benimle irtibata geçmesini söyleyin."

"Elbette. Bunu yapabilirim." Kartı çantasına yerleştirdi. Yeniden rahatlamıştı, gülümsedi. "Önce A'yı görürsen, bana yirmi dolar borcu olduğunu söyle."

"Yapacağım."

Eve komşusu merdivenlerden koşarak inene kadar bekledi. "Ofisi de deneyebiliriz. Çok uzak değil ve orada yatmış olabilir, özellikle de günü kumar oynayarak geçirdiyse ve sokulduysa."

Arabaya bindiklerinde Eve bir gece önce vardığı varsayımların, sonuçların ve teorilerin üzerinden geçti.

Peabody, "Matthew ve Marlo konusunda aynı fikirdeyim," dedi. "Onlar mutlu aşk kuşları. Muhabbet kuşları öldürülmez değil - uygunsuz eş ya da 'zengin, pes etmeyen ve ölmeyen' Büyük Teyze Edna. Ama Harris'in böyle bir durumu olmadığı gibi, ikisinin de eşi yok ve ikisi de mali açıdan fazlasıyla iyi durumda. Kayıтта bilmem gereken bir şey var mı?"

"Seviştiler, sevişme sonrası duygusal yastık konuşmaları yaptılar. Birlikte biraz yoga yaptılar, sonra Çin yemeği sipariş ettiler, onlar -ne diyorsunuz- gelecek sahnelerin üzerinde replik çalışırken yediler. Bir dövüş sahnesinin koreografisinde ona yardım etti. İş odaklı olmayan konuşmalar daha çok kaçamak seçeneklerine takılıp kalmış. Fiji ve Korfu arasında ya da öyleydi. Yatakta biraz ekran izlediler, kısa bir seks turu daha yaptılar ve uyudular."

Peabody, "Kulağa normal geliyor," diye gözlemledi, "yerleşmiş."

Mutlu muhabbet kuşları."

"Sabah rutini sürpriz değildi. Antrenman, duşta seks - banyo kapısını açık bıraktıkları ve ses sisteminden bazı seks sesleri geldiği için böyle olduğunu varsayıyorum- kahvaltıda meyve ve yoğurt, daha fazla iş ve kaçış konuşması. Çok gülüyorlar. Giyindiler ve kapıdan çıktılar."

"Harris'ten ya da kameraları alan özel dedektiften iz yok mu?"

"Eğer beyni olsaydı, kendini dışarıda bırakırdı. Kayıt onların ayrılmasıyla bittiğine göre, beyni var. Harris'ten bir iz yok ve dinlenen iki taraf da onun hakkında çok az şey söyledi. Bu da muhtemelen onun kışını yakmıştır."

Eve arabayı park etti ve inerken Asner'in ofis penceresini kontrol etti. Kapalı gökyüzü günü biraz kasvetli kılıyordu ama ofisinde hiç ışık yanmıyordu.

"Ya henüz gelmedi ya da hâlâ uyuyor."

İçeri girip çalışmaya başladıklarında kendi kendine, eğer adamın bir beyni varsa neden polislerden kaçtığını sordu. Onu sıkıştıracaklarını biliyor olmalıydı ve ne kadar uzun sürerse, sıkıştırma o kadar az dostça olurdu. Belki bir hikâye, bir kılıf uydurmaya çalışıyordu, belki de avukatına danışıyordu.

Ya da belki de büyük maaşını alıp sigara içmiştir.

O yapmadı çok gibi o fikir, ve sevdim ve Aklını daha az kurcalayan başka bir olasılık daha vardı.

Asner'in ofis kapısına yaklaştı ve cama vurmaya başladı. "Güvenli değil."

Diğer olasılık havada asılı kalmak için daireler çizmeyi bıraktı. Peabody gibi o da silahını çekti.

Peabody sessizce, "Kilitlemeyi unutmuş olabilir," dedi. "İyi kilitlere yazık olur." Başını salladı, saydı ve kapıdan birlikte girdiler.

Hızlı bir ilk tarama ona resepsiyon alanının dağınıklığını gösterdi. Masanın üzerindeki bilgisayardan geriye kalan tek şey ekranıydı. Çekmeceler sökülmüş, devrilmişti.

Yine Eve'in işaretiyle Peabody iç ofise doğru ilerledi. Kapıyı çekip açtı, Eve sola dönerken o da sağa döndü.

Burada da ölümün yanı sıra kargaşa hüküm sürüyordu. A. A. Asner yerde yüzüstü yatıyordu. Kafatasının arkası parçalanmıştı, muhtemelen yanında duran bir kuş heykeli de kan ve maddeyle kaplanmıştı.

Eve, spor salonu arkadaşına yirmi dolar ödemeyeceğini ve aynı derecede ölü olan müşterisi hakkında konuşması için baskı yapmanın ötesinde olduğunu düşündü.

Eve silahını kılıfına soktu. "Git saha takımını getir, ben de haber vereyim."

Peabody, "Ona arkadan vur," dedi. "Sertçe ve birden fazla kez. Buna kaza denemez."

Eve merkezle temasa geçip DB'yi bildirirken, olay yerinin güvenliğini sağlamak ve arama yapmak için üniformalar, bir süpürge ekibi ve bir morg ekibi talep ederken o aceleyle dışarı çıktı.

Kayıt cihazını çıkarıp taktı ve çalıştırdı. "Dallas, Teğmen Eve ve Peabody, Dedektif Delia, Asner, A. A., Özel Dedektiflik bürosuna girdiler. Kapı kilitli değildi. Dedektif Peabody saha kiti için aracımıza döndü. Merkezle temasa geçildi ve destek ekipleri istendi.

"Kimliği henüz belirlenemeyen kurban başının arkasına birden fazla darbe almış. Silah siyah bir kuş heykeli gibi görünüyor, kanatları katlanmış, gagası Malta şahini," diye mırıldandı. "Videodaki replika-hediyelik eşya-her neyse onunla dövülmüş. Kitap da öyle," diye hatırladı.

İkisi de Roarke'un favorileri arasındaydı.

"Hikâyedeki kahraman, yirminci yüzyılın başlarında yaşayan sert bir özel dedektif. Daha fazla ironi, sanırım."

Dışarı çıktı, giriş kapısını inceledi. "Zorla girildiğine dair görünür bir iz yok. Katilin içeri girmesine izin vermiş ya da onunla birlikte gelmiş. Ya onu tanıyordu ya da öldürücü darbe arkadan geldiği için onun için endişelenmiyordu."

Hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek tekrar ofise doğru yürüdü. "Masaya doğru ilerliyor, katile geri dönüyor. Küçük

Ofis kapısının solundaki masa. Ulaşması kolay. Yakala, parçala. Asner düşecek."

Yerde birikmiş kandan kaçınarak cesede yaklaştı. "Yere düşerken bir darbe daha. Belki yerdeyken üçüncü ve dördüncü bir darbe daha. Dağınık. Resepsiyon alanı gibi ofis de yağmalanmış. Bilgisayarlar kayıp, çekmeceler aranmış. Kurban bileklik takmıyor, soygun olabilir. Ama bu sahte. Uydurma. Tesadüfmüş, hadi oradan. Asner'ı kim öldürdüyse Harris'i de o öldürdü. Ve kaydı istedi, bilgi istedi, sessizlik istedi."

Peabody elinde saha kitiyle nefes nefese geri dönerken ona baktı. "Harris'in tuttuğu özel dedektifin boğulduktan yirmi dört saat sonra dövülerek öldürülmesinin tesadüf olma ihtimali nedir?"

Peabody, "Yok denecek kadar az," diye karşılık verdi ve Eve'e kitten Seal-It'i uzattı.

"Ben ekstra ince bile derim. Kayıt için kimliğini doğrulayalım, TOD'u alalım."

"Paltonu çıkar."

"Ne?"

"Bu yepyeni, Dallas ve sıra dışı. Neden üzerine kan ya da ölü pisliği bulaşma riskini alalım ki? Botlarıma üç kat koruyucu kalkan sürdüm, böylece pislenmeyecekler."

Eve ceketini çıkarırken haklı olduğunu düşündü. Ona göre bu yüzden polisler, pislenmesinden endişe edecekleri hiçbir şey giymemeliydi.

Paltoyu güvenli bir şekilde kenara koyduktan sonra cesedin yanına çömeldi. "Kurbanın Abner Andrew Asner olduğu doğrulandı," Peabody parmak izlerini kontrol ettiğinde söyledi. "Kırk altı yaşında, lisanslı özel dedektif ve bu lokasyondaki işletmenin sahibi/işletmecisi."

Göstergelerle çalışan Eve başını salladı. "TOD, yirmi üç-yirmi. Yani, geç bir randevu ya da buluşma." Ceplerini kontrol etti. "Arka ceplerinde cüzdan yok, benim tarafımdaki pantolonun ön cebinde yok, bozuk para yok, hiçbir şey yok. Senin tarafında?"

"Hiçbir şey," diye onayladı Peabody. "Bilek ünitesi de yok. Üzerinde cep bağlantısı ya da not defteri yok, silah da yok."

"Yerde bir ceket var, şu mandalın altında. Önce onu, sonra da masayı kontrol edin. Bunu bir soygun gibi göstermeye çalışmışlar," diye devam etti Eve, "Harris'i kazara boğulmuş gibi göstermeye çalıştıkları gibi. Uydurma ama polis işleri hakkında en ufak bir bilginiz varsa inandırıcı değil."

"Çünkü biz aptal değiliz," diye onayladı Peabody. "Ceketin içinde bir şey yok. Yerde birkaç tane sarılmış nane şekeri var, sanki cebindeymiş gibi." Eve topuklarının üzerinde geriye doğru otururken o da masaya doğru ilerledi.

"Kurban yüz bin dolar aldı ama orijinal kaydı sakladı. Dayanamadı. Belki burada biraz daha fazla kazanabilirim diye düşünüyor. Kimden? Harris'in Marlo ve Matthew'u vuracağını düşünmeli. Çifte vurgun yapmayı dener mi? Ya da ilgilenen başka bir taraf için dener mi?"

"Sanırım dün gece saat on bir buçuk civarında tüm ilgili tarafların ne yaptığını öğreneceğiz."

"Bu iyi bir bilgi olurdu."

"Muhtemelen hepsi stüdyodadır. Preston dün gece benimle temasa geçerek Cumartesi günü benim sahnemi çekeceklerini söyledi ve eğer boş vaktim olursa bugün uğrayıp gardıroba bir göz atabileceğimi söyledi."

"Hâlâ bunu mu yapıyorsun?"

"Şey..." Peabody masanın üzerindeki ve etrafındaki döküntüleri karıştırmayı bıraktı. "Sence yapmamalı mıyım?"

"Olmaması için bir sebep yok. Eğer o zamana kadar bu işi çözemezsek, polisler her zaman katillerle oyun oynar."

"Bunu hiç düşünmemiştim. McNab benimle geliyor. Onu da bir sahneye sokabilirler. Ben de Hollywood'un korkak bir katiliyle başa çıkabilirim. Göğüs göğüse çalışıyorum, unuttun mu?" Sağ pazusunu esnetti.

"Kıyafet seçerken silahınızı taşıyabilecek bir şey ya da ayak bileğinize takabileceğiniz bir parça seçin."

"İyi fikir. Not ya da randevu defteri yok, cep bağlantısı yok, kayıt yok."

"Aramaya devam edin. Ben resepsiyonu alacağım."

Üniformalılar geldiğinde daha yeni başlamıştı. İkisini de binayı ve iki blokluk bir alanı taramaları için gönderdi. Katil elektronik eşyaları dışarı çıkarmıştı, bu da ulaşım aracı ya da bir ortağı olduğu anlamına geliyordu. Yani park etmek ve en az iki kez gidip gelmek zorundaydı. Sokak katındaki restoranın ve dövme salonunun ne kadar geç saate kadar çalıştığını göreceklardı. Yarım yamalak görünümlü barın ölüm saatinde açık ve iş yapıyor olacağından hiç şüphesi yoktu.

Koridordaki topuklu ayakkabı tıkırtılarına, kıkırdamalara ve alttan gelen erkek kahkahalarına tekrar baktı.

Eve kapıya doğru ilerledi, dışarı çıktığında Barbie'nin bir yemek peçetesinden biraz daha büyük kırmızı bir etek giydiğini ve buruşuk takım elbiseli, sırık gibi, fener çeneli bir adamın yararına saç atma, kirpiklere vurma rutinini yaptığını gördü.

Eve'in tahminine göre Bobbie. Görünüşe göre içki içmekten fazlasını yapmışlardı.

Hâlâ kıkırdayan Barbie başını çevirdi ve bu kez şaşkınlıkla kirpiklerini kırıştırdı. "Oh. Geri dönmüşsün."

"Evet."

"Seni içeri mi aldı? Onu bu kadar erken beklemiyordum. Erken geldim çünkü dün kapanıştan önce ayrıldığım için kendimi biraz suçlu hissettim."

"Ortağım ve ben ayrıldıktan sonra Bay Asner ile konuştunuz mu?"

"Hayır. Geri dönmedi, ben de kapatıyorum diye mesaj attım." Dudağını ısırды. "Kızdı mı? O zamandan beri umursayacağını düşünmemiştim-"

"Hayır, o deli değil. Bay Asner'ın dün gece öldürüldüğünü söylediğim için üzgünüm."

"Ne? Ne?" İkinci ne diye çığlık attı. "A öldürülmez. O bir profesyonel."

"Görünüşe göre dün gece ofisine biriyle gelmiş ya da birinin girmesine izin vermiş. Kafasının arkasına siyah bir kuş heykeli ile vurulmuş."

"Birdie! Hayır. Emin misin, emin misin? Çünkü A kendi başının çaresine bakabilir. Ölmemeli."

"Kaybınız için çok üzgünüm."

"Ama-ama." Gözyaşları lav püskürmesi gibi fışkırdı, arkadaşının göğsüne doğru dönerken yüzünden aşağı yuvarlandı. "Bobbie."

"Robert Willoughby. Ben bir avukatım. Ofisim," diye ekledi ve komşu kapıyı işaret etti. "Sormak istediğinizi biliyorum, o yüzden size zaman kazandıracağım. Barbie ve ben saat dört buçuk gibi binadan çıktık, bir şeyler içmek için Blue Squirrel'e gittik, birkaç set için kaldık. Sanırım ayrıldığımızda saat yedi civarıydı ve Mott'taki küçük bir İtalyan mekânı olan Padua'da akşam yemeği yedik. Bir gece geçirmeye karar verdik ve Adalaide's'e müzik dinlemeye ve bir şeyler içmeye gittik. Sanırım gece yarısına kadar kaldık, sonra ..."

"Benim evime geri döndük." Burnunu çekti. "Bunu yapabiliriz. Evli falan değiliz, yani başka insanlarla. Bobbie, biri A'yı öldürdü."

"Biliyorum. Neden ofisime gidip oturmuyorsun tatlım?"

"Yapabilir miyim?" diye sordu Eve.

"Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Elbette."

Bobbie kapının kilidini açtı, onu içeri yerleştirdi, sonra tekrar dışarı çıktı. "O bir sineği bile incitmez. Gerçekten."

"Onun, Bay Sullivan'la bir ilgisi olduğuna inanmak için hiçbir nedenim yok."

Asner'in ölümü."

"Birini içeri aldığını ya da biriyle geldiğini söylediniz. Yani haneye tecavüz değildi."

"Zorla girildiğine dair bir kanıt yok, ancak şu aşamada bunu göz ardı edemeyiz."

"Zorla girme değildi."

Eve ona baktı. "Belki de sen ve ben konuşmalıyız, Bobbie."

"Evet, öyle yapmalıyız. Dinle, asistanımı aramak istiyorum. O ve Barbie biraz takılıyorlar. Barbie şu anda yanında biri olsa daha iyi olurdu. Birini çağırayım."

Onunla kalmanı istiyorum, ben de seninle konuşacağım.
Fazla uzun sürmez. Sunny sadece birkaç blok ötede yaşıyor."

"Pekala."

Ofisine doğru bir bakış attı. "Bu bizim ilk gecemiz..."
Nefesini dışarı üfledi. "Bu cehennem gibi bir ertesi sabah."

PEABODY AĞLAYANLARLA DAHA İYİ OLDUĞU İÇİN, hıçkırıklar arasında bilgi vermenin ve rahatlamanın bir yolu vardı-Eve, Bobbie'yi alırken onu Barbie ile konuşturdu.

Hukuk bürosunun düzeni Asner'inkiyle aynıydı ve gösterişsiz bir dekora sahipti. Peabody'yi resepsiyonda asistan Sunny ve ağlamaklı Barbie ile bıraktı ve Bobbie'nin ofisine oturdu.

"Ne biliyorsun Bobbie?"

"Bir şey olmayabilir. A'nın son birkaç gündür kafasının güzel olduğunu biliyorum. Bir müşteriden büyük bir ödeme aldı. Ayrıntıları bilmiyorum, bilsem de size söyleyeceğimden emin değilim."

"Sorun değil. Çoğunu zaten aldım."

"Şey." Omuz silktili. "Kumar oynamayı severdi ve floştu. Dün bir oyuna gideceğini biliyordum çünkü uğradı, onunla gitmemi, önümde duracağını söyledi. Ben öyle şeyler yapmam, kumar oynamam. Buna gücüm yetmez. Ve zaten sahip olmadığım parayla oynamam. Ben de pas geçtim. Zaten işim vardı."

"Tamam."

"Çok derin oynamış, sahip olmadığı şeyleri kaybetmiş ya da ofisinden daha fazlasını alması gerekmiş olabilir."

"Orada para saklıyor muydu?"

"Bilmiyorum. Belki." Barbie bir kez daha hıçkırıklara boğulurken gözleri kapıya kayd.

Eve ona, "Ortağım yas tutma konusunda iyidir," dedi.

"Evet, tamam." Bobbie parmaklarını gözlerine bastırdı ve birkaç uzun nefes. "Tamam." Ellerini tekrar masaya bıraktı. "Her neyse. İddiaya girmiş olabilir ve borçlu olduğu ya da tahsilat için orada bulunan kişi onu öldürmüş olabilir. Ama _"

"Onu öldürürsen paranı alamazsın," diye bitirdi Eve. "Ama bu şeyleri kontrol etmeliyiz. Dün nerede oynadığını biliyor musun?"

"Etrafta dolaşıyorlar. Sanırım Çin Mahallesi'nden alacağını söylemişti. Mesele şu ki, Teğmen, değil mi?"

"Bu doğru."

"Mesele şu ki, evet, A oynamayı severdi ama bu konuda aptal değildi. Onunla birkaç kez gittim ve hiçbir zaman limitini aşarak oynadığını görmedim, hiçbir zaman marker kullanmadı, hiçbir zaman yüksek bahisli, bacağınızı kıracak türden bir oyuna yönelmedi. Sadece oynamayı ve eğlenmeyi severdi. Bu yüzden buraya geleceğini sanmıyorum."

"Başka bir şey görüyorsun."

"Olabilir. Dinle, kahve ister misin?" "Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Biraz kahve alacağım." Ayağa kalktı, kısa bir tezgahın üzerindeki ayakkabı kutusu büyüklüğündeki AutoChef'e gitti. Önce uğursuz öğütme sesleri, sonra da takırdama sesleri çıkardı. "Bu hurdayı değiştirmem lazım."

Bir kupa çıkardı ve buhar Morris'in morg kahvesinden daha kötü bir koku yaydı.

"Bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

Ama ..." "Ama."

Bobbie oturdu, yudumladı, yüzünü buruşturdu. "Tanrım, bu gerçekten korkunç. A bana bazı yasal sorular sordu, varsayımsal olarak. Geçen gün bana bir bira aldı, sohbet eder gibi yaptı. Ama ben de aptal değilim."

"Seni o mu işe aldı?"

"Hayır, yoksa seninle konuşuyor olmazdım. Hâlâ doğru gelmiyor ama o öldü. Sadece ölü değil. Öldürüldü. Onu çok severdim. Herkes A'yı severdi."

"Varsayım neydi?"

"Birinin eline bir şey geçse ve ilgili bir taraftan bu şey için parasal bir tazminat talep etse, ne kadar yasal sorun çıkacağını merak ediyordu. Çalıntı bir maldan mı bahsettiğini sordum ve hayır dedi. Sadece bir tür hatıra. Tam olarak yasadışı bir şey değil."

"Kesinlikle yasadışı," diye tekrarladı Eve ve Bobbie bir yudum daha kahve içerken hafifçe gülümsemeyi başardı.

"Evet, bunu ben de fark ettim. Ayrıntıları bilmediğim için ona tam olarak söyleyemeyeceğimi söyledim, ama eğer yasaları çiğnemedenden kendisine gelen bir şey varsa, tazminat talep etmesi sorun olmamalıydı. Ancak bu şey yasal olarak ilgili tarafın mülkiyetindeyse veya yasadışı yollarla elde edilmişse, çok karanlık bir alandaydı.

"Bulucu ücretleri ve bulundurmanın kanunun onda dokuzu olmasıyla ilgili bir şeyler söyledi. Bütün gün saçma sapan şeyler duyuyorum ve birinin mantığa bürünmeye çalıştığını anlıyorum. A'nın işinde bazen sınırı aştığını da biliyorum. Emekli olmak istediğini de biliyorum."

Eve, "Ve bir şeyler topluyorsun," diye sordu.

"Evet, bunları toplayınca ona bu fikri biraz daha düşünmesi gerektiğini söyledim ki duymak istediği şey bu değildi. Adalara taşınmak ve küçük bir kulüp ya da kumarhane/bar açmak gibi bir düşüncesi vardı. Bunu büyük bir vurgun, emeklilik planını parlatacak bir şey olarak gördüğü hissine kapıldım. Aslında dün bu yüzden yüzünün kızardığını düşündüm ve ona hatırayı tazminatla değiştirip değiştirmediğini sordum. Bunun üzerinde çalıştığını söyledi. Sonra ..."

Gözlerini ovuşturdu. "Kusura bakma, hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Dün oyunla ilgili uğradığında onu bu konuda biraz dürtmüştüm. Bu beni rahatsız etti. Güncel olayların nasıl değiştiğini -nasıl ifade etmişti- çehresini değiştirdiğini söyledi. Pozisyonunu yeniden düşündüğünü ve belki de hatırayı ilgili tarafa verip, kuşunu eline alıp bu işi bitireceğini söyledi. Yarın -bugün- bir kahve içebileceğimizi ve bana nasıl gittiğini anlatacağını söyledi."

Bobbie ellerine baktı. "Korkarım hiç de iyi gitmedi. Korkarım bana sorduğunda verdiğim cevapta yeterince açık ya da güçlü değildim."

"Varsayımsal olarak mı?" Eve, Bobbie başını kaldırıp onun gözlerinin içine bakana kadar bekledi. "Bu olayın hareket halinde olduğunu ve

muhtemelen bu hareketi durdurmak için söyleyebileceğiniz hiçbir şey yoktu. Bir arkadaşınızı kaybettiğiniz için üzgünüm."

"Cesedi hakkında bana bilgi verecek misiniz? Birkaç eski karısı var, çocuğu yok. Eski eşlerinden hiçbirinin bununla ilgileneceğini sanmıyorum. Bir sürü arkadaşı vardı. Bence birlikte bir havuz oluşturup ona bakabiliriz."

"Sana haber veririm." Kapıya doğru ilerledi, durdu. "Burada ne yapıyorsun Bobbie?"

"Biraz çöplük gibi, ha?" dedi etrafına bakarken. "Ama burası benim çöplüğüm. Birkaç yıl polis olarak çalıştım. Gerekli bir iş ama seçme şansınız yok. Bu çok fazla bir şey olmayabilir ama müşterilerimi ben seçiyorum."

"İyi şanslar. İrtibatta olacağım."

Peabody dışarıda bir yudum hava aldı. "Gerçekten çok üzgündü. Onu bir tür fahri amca olarak gördüğü izlenimine kapıldım. Elinde hiçbir şey yoktu, Dallas. Dün bize vermediği hiçbir şey."

"Bobbie yapmış olabilir." Stüdyoya giderken Peabody'ye her şeyi anlattı.

"Bu, varsayımsal olarak, kaydı satmaya çalıştığını doğruluyor. Ya da müvekkilinin öldüğünü duyduktan sonra kaydı teslim etmiş olabilir."

"Ve ilgili taraf ikinci kez öldürmeyi daha kolay buldu. Aptal ve açgözlü. Görünüşe göre tek bir iş için büyük bir talih kuşu daha konmuş. Emeklilik fonunu doldurmak istemiş. Şimdi kalıcı olarak emekli oldu."

"Kayıt katilde olmalı. Eğer Asner onu ofise götürdüyse, kayıt ofiste olmalı."

"Dairesini arayacağız. Ofiste pazarlık modunda olabilirdi, hala hissediyordu. Üniformalılara gidip mühürlemelerini söyledim. Restorandaki, bardaki gece vardiyasını kontrol etmeliyiz." Şansımız yok, diye düşündü Eve ama omuz silkti. "Şansımız yaver gidebilir."

"Bu, hiçbir yasayı ya da ahlaki kuralı çiğnemeyen bir çift bekar aktörün seks kaydı yüzünden değil."

"Bu konuda haklısınız. Bu çok çirkin bir güç mücadelesi. Açgözlülük, saplantı ve kontrol etme ihtiyacı ile ilgili. Engelleri ya da sorunları ortadan kaldırmakla ilgili."

"Neredeyse herhangi biri olabilir. Katil kaydı istediye - sebebi ne olursa olsun- ve cinayet sırasında kayıt Asner'in elindeyse, onu yok etmek, kilitlemek, bir milyon kopyasını çıkarmak için yeterli zamanı vardı. Sebep ne olursa olsun."

"Evet," dedi Eve ve bu konu hakkında düşünmeye başladı.

Birinin asistanının asistanı onları Güvenlik'te karşıladı ve labirentin içinden geçirerek Eve'in evindeki konferans salonu gibi dekore edilmiş bir setin bulunduğu ses sahnesine götürdü. Orada, gerçekte bir yıl önce, Avril Icove olarak bilinen üç klonla röportaj yapmışlardı.

Gözlem alanında Marlo ve Andi, Eve ve Mira arasında gergin ve duygusal bir sahne canlandırdılar. Roundtree kesti, yeniden aldı ve tekrar kesti, ikisini de zorladı. Bir çekimin sonunda Marlo gözlem camına doğru yürüdü, yüzü sabit bir şekilde camdan içeri baktı.

Eve'in görebileceği hiçbir şey yoktu. Bunun video büyüyle ekleneceğini düşündü. Julian içeri girip ona doğru yürüdü, böylece ikisi de camdan baktılar.

"Ve kes! Mükemmel. Tepki çekimleri için sıfırlayalım."

Şimdi Eve bir adım öne çıktı. "Şunu tutmanı istiyorum."

Roundtree döndü, işine dalmış ve yüzeye çıkmak istemeyen bir adamın ifadesiyle kaşlarını çatarak ona baktı.

"Biz yeniden başlarken beş dakika. Preston-"

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak."

"Soru sormanız gerekiyorsa, yine, çalışmaya çalışmayan birimize sorun. Oyuncularımızdan birini kaybettik, medya, paparazziler ve lanet olası polisler kışımızda sürünüyor. Bu sahneyi bir an önce bitireceğim.

_"

"Medya, paparazziler, lanet polisler, özellikle de ben bir süre daha kışınızda dolaşacağız. Bir cinayet daha işlendi."

Roundtree'nin yüzündeki öfke yerini hastalıklı bir korkuya bırakırken, setteki diğer oyuncular soluk soluğa, mırıldanarak ve yeminler ederek tepki verdi.

"Kim?" diye sordu, yavrularının sayımını yapan bir baba gibi hızla etrafına bakınarak. "Kim öldürüldü?"

"A. A. Asner, özel dedektif."

Yüzü, sesi, elinin geniş hareketi, kızgınlıkla kovalanan rahatlama gibi bir şeyi ele geçirdi. "Bunun bizimle ne alakası var?"

"Dikkate değer. Şimdi ben ve ortağımın, üretimimize en az zaman ve rahatsızlık verecek şekilde ilgili olduğunu düşündüğümüz kişilerle görüşme yapmamızı ayarlayabiliriz ya da tatmin olana kadar bu üretimi durdurabiliriz."

Bu tehdidin altından kalkabileceğinden tam olarak emin değildi ama kulağa uğursuz geliyordu. Roundtree fazla pişmiş pancar rengine döndü.

"Preston! Stüdyonun başımıza sardığı Farnsworth denen pisliği hatta bağla. Bu boktan bıktım artık. Yeter artık."

"Mason!" Eve cevap veremeden Connie sete koştu. "Neler oluyor burada? Bir nefes al." Parmağıyla onu işaret etti. "Ciddiyim. Nefes al."

Önce patlayacak gibi oldu ama bir nefes aldı, sonra Connie uzattığı parmağını ona doğru sallayınca bir nefes daha aldı. Rengi birkaç derece soğudu.

"Bir er öldürüldü diye bizi kapatmak istiyor. Bu tacize daha fazla katlanmayacağım."

"Bir özel dedektif mi? Öldürülmüş mü?" Connie'nin ses tonundaki bir şey Eve'in ona odaklanmasını sağladı.

"A. A. Asner. Bu ismin size yabancı olduğunu sanmıyorum. Eğer makul bir işbirliği görürsem, hiçbir şeyi kapatmaya niyetim yok. Yapmam gereken bir iş var." dedi Roundtree'ye.

Kırmızı keçi sakalını çekiştirmeye geri dönmüştü. "İkimiz de işimizi yapabiliriz ama benimki önce gelir. Bu pazarlığa açık değil."

"Bir saat," dedi ona.

"Bununla başlayacağız. Akşam yemeğine katılan herkesle tek tek konuşmam gerekiyor."

"Steinburger ve Valerie burada değil. Bu lanet karmaşayla uğraşmaya gittiler. Nadine muhtemelen bir yerlerde bu lanet karmaşa hakkında başka bir kitap yazıyordur. Matthew bugün arama listesinde yok."

"Onları buraya getirelim. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, kışından o kadar çabuk kurtulabiliriz."

Dudakları isteksiz bir gülümsemeye dönüşebilecek bir şekilde kıpırdadı. "Preston."

"Ben hallederim."

"Bir saat sürer!" Roundtree gürledi. "Herkesin bir saat içinde buraya dönmesini ve çalışmaya hazır olmasını istiyorum."

"Kimse binadan ayrılmayacak," diye ekledi Eve. "Oyuncularla kendi karavanlarında konuşacağız. Oraya gidin," diye emretti. Roundtree'ye "Bekle, oyuncu olmayanlarla konuşmak için bir yere ihtiyacım var," dedi.

"Burada bir ofisim var. Kullanabilirsin."

"Bu işe yarar. Önce seni alacağım." Connie'ye döndü.

"Pekâlâ. Seni ofise götüreceğim."

Roundtree'ye, "Seni takip edeceğim," dedi. "O zaman Preston. Diğerlerinin tesise ne zaman geldiklerini bilmek istiyorum."

Preston tekrar, "Ben hallederim," dedi ve koşarak uzaklaştı. "Peabody, neden Preston'ın peşinden gitmiyorsun?"

Herkes gitmesi gereken yere gider. Ve biraz zaman kazanmak için Nadine ile kendiniz irtibata geçin. Nerede olduğunu falan öğrenin."

"Evet, efendim."

"Bu taraftan." Connie, mantıklı düz ayakkabıları ve rahat pantolonuyla yolu gösterdi.

"Bugün neden buradasın?" Ses sahnesinden çıktıklarında Eve ona sordu.

"Bekleneceği üzere herkes gergin ve üzgün. Ben işe yararım. Oyuncular ve ekip benimle konuşabilir. İyi bir ağlama duvarı oluyorum."

"Ve sen de kocanın patlamasını engelleyebilirsin."

Connie iç geçirdi, bir dönüş için pazarlık yaptı. "Dün çok yorucuydu. Bizim işimizde medyanın mikroskobuna alışkınız. Ama dün, tamponlar yerinde olsa bile, yorucuydu. Kaç kişiyle görüştüm, kaçındım ya da Valerie'ye aktardım bilmiyorum. Sadece muhabirler, blog yazarları, eğlence sitesi sunucuları değil, K.T.'yi tanıyan ya da sadece neler olup bittiğini öğrenmek isteyen video insanlarından - oyuncuları, yönetmenler, yapımcılar, ekip- gelenler de vardı."

Bir kapının kilidini açtı, büyük, derin bir kanepa, üç cömert kulüp sandalyesi, parlak bir mutfak, özel bir banyo ile geniş bir ofise adım attı.

"Kahve istiyorum. Kahve ister misin? Zaten çok içtim ama içmeye başlamak için çok erken, değil mi?"

"Kahveye hayır demem. Sade olsun."

Connie kahvesini programlarken, "Mason kendini sorumlu hissediyor," diye söze başladı. "Kabul etmiyor ama onu tanıyorum. Partiye biz ev sahipliği yaptık, o da orada öldü. Ona karşı sinirli ve sabırsızdık ve bu projede ona rol verdiğine pişman oldu. İkimiz de onun zor biri olduğunu biliyorduk ama başlangıçta kendini çok iyi idare etti."

Connie başını salladı ve bir elini arkaya topladığı saçlarının üzerinden geçirdi. "Başlarda çok hevesliydi, çok işbirlikçiydi. Ama son iki ya da üç aydır bir dizi tartışma, talep, hayal kırıklığı ve gecikme yaşıyoruz."

"Çalışmayı zorlaştırıyor. Roundtree için her şeyi devam ettirmek zor."

"Evet, öyle. Eminim sizin de gözlemlediğiniz gibi, duygularını ya da düşüncelerini bastıran biri değildir. Bu yüzden onun davranışlarını nasıl gördüğünü açıkça belirtti. Bir daha onunla çalışmayacağına yemin etti. Ve şimdi, elbette, çalışmayacak. Ve kendini sorumlu hissediyor."

"Onu boğan kişi o değilse, değil."

"Yapamazdı." Connie zarif ve kontrollü bir şekilde kanepeye doğru ilerledi, iki fincanı da önündeki masaya koydu. Oturdu, ellerini kavuşturdu. "Beni dinlemeni istiyorum. Söyleniyor, bağırıyor, tepiniyor ve hırslıyor. Yapabilseydi onu işten atardı ve bu ihtimal dışı değil. Ama asla fiziksel zarar vermez."

Eve oturdu. "Peki ya sen?"

"Evet, yapabilirim. Bunun hakkında düşündüm. Bence çoğumuz doğru ya da yanlış koşullar altında öldürme kapasitesine sahibiz. Ben yapardım. Sanırım yapardım. Onu seve seve yumruklayıp sonra da zafer dansı yapabileceğimi biliyorum. Parti gecesi ona o kadar kızgındım. Sadece yapmadığımı söyleyebilirim. Kimin yaptığını bulmanı istiyorum ama bunun değer verdiğim biri olmasını istemiyorum. Bunu bağdaştırmak çok zor."

"Bana Asner'dan bahset. Özel dedektif."

"Marlo ve Matthew'u biliyorsun."

"Görünüşe göre sen de biliyorsun."

"Dün bana sırrını açtı. Bana her şeyi anlattı. Aşık olduklarını, SoHo'da aynı evi paylaştıklarını."

K.T. öğrendi, bir dedektif tuttu. Bana kayıttan bahsetti. Dediğim gibi, ben iyi bir ağlama duvarıyım. Öldürülen aynı dedektif olmalı. Yoksa burada soru soruyor olmazdınız. Ama anlamıyorum."

"Orijinal kayıt ondaydı ve anladığımız kadarıyla ilgilenen bir tarafa satmayı planlıyordu."

"Medya."

"Hiç sanmıyorum."

"Başka kim olacak? Marlo ya da Matthew?" Belli ki sinirlenmiş olan Connie ellerini havaya kaldırdı. "Umarım bundan daha mantıklıdır ya da dün onlara bu mantığın bir kısmını anlatmışımdır. Kimin umurunda?" Kaldırdığı bir elinin bileğini hafifçe salladı. "Evet, evet, medyanın ağzı sulanacak, bloglar şişecek. Video milyonlarca tık alır. Bu haksızlık mı

-Kesinlikle. Bu onların özel hayatlarına korkunç bir saldırı mı- kesinlikle. Eğer adil ve mahremiyet istiyorsanız, başka bir iş kolu bulun."

"Bu pragmatik mi?"

"Bu hayatta kalmak," dedi Connie kesin bir ifadeyle. "Onlar için öfkeliydim, K.T.'den iğreniyordum - ölmüş olmasına rağmen. Bu korkunç, dengesiz, bencilce bir şeydi. Ama onlar iki genç, muhteşem, mutlu, yetenekli insan. Ve bu kadar sinirlenecek bir şey değil. Eğer kayıt sızarsa, sızar, o zaman bununla başa çıkarsın. Valerie gibi biri o topu alır ve çevirir."

"Julian ve Marlo'nun çok popüler olması beklenirken, proje bitmeden sızsa bile mi?"

"Bu zaten saçmalık, değil mi? Belki sayıları artırıyor, en azından başlangıçta, ama bu saçmalık. Sayısalcılar kısmen Marlo ve Julian'ın harika bir kimyaları olduğu için, kısmen de oynadıkları karakterler gerçek insanlar olduğu için bu açığa takıldılar - medyanın ve halkın hayran olduğu bir çift, sıcak bir bilet."

Eve'in yüz ifadesine gülümsedi. "Halkın gözünden ve bilincinden uzak kalmak istiyorsan, başka bir koca bulmalıydın ve işinde bu kadar iyi olmamalıydın."

Eve, özlü bir sağduyu ile tartışmanın biraz zor olduğuna karar verdi.

"Kocanız bu saçmalıklar konusunda sizinle aynı fikirde mi?"

"Marlo ve Julian'ın bir ilişkiyi ekran dışında sürdürmeleri fikrini sevdi. Bunun onları daha uzun süre karakterde tuttuğunu düşünüyordu. Ama Matthew'dan haberi yoktu. Kimsenin bildiğini sanmıyorum."

"Saat on ile gece yarısı arasında neredeydin?"

"Evde. Dün çok yorucuydu ve dışarı çıkıp sosyalleşmek için uygun bir zaman değildi."

"Roundtree seninle miydi?"

"Elbette. Malum sebeplerden ötürü dün üretimi bir günlüğüne durdurdular. Ve ayrıca güvenliği arttırmak için. Tüm bunlara bir de lojistik olarak çekim yapma sorunu eklendi."

K.T. Mason, Nadine ve senarist gün boyunca ara sıra holo-konferans yaparak bu konu üzerinde çalıştılar. Akşam yemeğinden sonra Mason, bazı değişikliklerin daha sorunsuz çalışmasını sağlamak için görüntülemeye ve düzenlemeye gitti. Saat ikiye kadar yattığını sanmıyorum, sonra Joel ve Kaliforniya'dan gelen iki stüdyo yöneticisiyle kahvaltı toplantısı için saat altıda stüdyoda olmak istedi."

"O çalışırken sen ne yapıyordun?"

"Bağlantılara sadece acil durumlarda bana ulaşması için programlanmış bir droid yerleştirdim. Artık canıma tak etmişti. Yatakta senaryoları okudum ya da okumaya niyetlendim. Sanırım saat dokuzda bayılmış olmalıyım."

"Yani siz ve kocanız söz konusu süre zarfında evin aynı bölümünde birlikte değildiniz?"

Connie bir süre sessiz kaldı. "Hayır. Eğer ikimizden birinin bir mazereti olup olmadığını soruyorsanız, benim olmadığını söylemeliyim. Saat sekiz buçuktan Mason okuduğum senaryoyu elimden alıp bu sabah saat ikide yatağıma girene kadar hiçbir iletişim kurmadım, kimseyle konuşmadım ve kimseyi görmedim."

"Tamam. Zaman ayırdığınız için teşekkürler." "Bu kadar mı?"

"Şimdilik. Roundtree'yi içeri gönderebilerseniz, işe geri dönebilmesi için bu işi devam ettireceğiz."

Eve beklerken notlar aldı, ofiste dolaşmak için biraz zaman ayırdı. Duvarlarda çok sayıda çerçeveli fotoğraf vardı. Roundtree'nin çeşitli aktörlerle çekilmiş fotoğrafları; bazılarını tanıyor, bazılarını tanımıyordu. Roundtree'nin bir açık hava mekanında, bir vincin tepesinde, beyzbol şapkası kafasında geriye doğru, bir monitöre kaşlarını çatarken. En İyi Yönetmen Oscar'larından biri diğer ödüllerle birlikte bir rafta duruyordu ve Sacramento'daki lisesinde son senesi olduğunu hesapladığı MVP ödüllü bir futbol kupası dikkatini çekmişti.

Aile fotoğrafları masanın üzerinde, sandalyenin karşısında duruyordu.

Huysuz bir ayı gibi hantal hantal içeri girdi. "Özür dilemem gerekiyor ama siktir et. Kimsenin setime gelip bana ne

yapacağımı söylemesinden hoşlanmıyorum."

"Evet, anladım."

"Ve eğer bizi kapatmaya çalışırsanız, elinizde bir kavga olacak."

"O zaman neden sopanı kışından çıkarıp oturmuyorsun, bu işi halletmiyorsun, böylece bu sorunla yüzleşmek zorunda kalmayız?"

Ona dişlerini gösterdi, sonra sırttı. "Siktir et. Senden hoşlanıyorum. Beni kızdırıyorsun ama altı aydan daha uzun bir süredir seninle yaşıyorum. Sen sert mizaçlı, sert, çalışkan bir kaltaksın. Bunu sevdim."

"Yaşasın. Saat on ile gece yarısı arasında neredeydin?"

"Çalışıyordum. Ben sert mizaçlı, sert, çalışkan bir çocuğum.
bir kaltak."

"Evde. Tek başıma."

"Birinin omzumun üzerinden nefes almasından hoşlanmıyorum. Lanet olası bir sorunumuz var. Düzeltmek zorundayım. Elimde düğümlenmiş bir oyuncu kadrosu ve ekip var. Connie ..." Bir sandalyeye çöktü ve ilk kez yorgunluğunu belli etti. "O lanet tur havuzuna bayılırdı."

Oturmuş, keçi sakalını çekiştiriyor, kara kara düşünüyordu. "Birkaç yıl önce ona sürpriz yaptım. Sahile döndüğümüzde yaptırmıştım. Yüzmeyi çok severdi ve New York'ta olduğumuz her gün bunu kullanıyor. Her sabah, çalışıyor olsa ve sabah altıda telefon görüşmesi olsa bile, önce havuzu kullanıyor."

O keskin mavi gözlerini Eve'e dikti ve öfke ve acılık açıkça ortaya çıktı. "Sence şimdi bunu yapabilecek mi? Oraya gidip sabah yüzmesinin tadını çıkarabilecek mi? K.T.'nin başına gelenlerden kendini sorumlu hissediyor."

Eve başını eğdi ve Connie'nin de onun için aynı şeyi söylediğini düşündü. "Çünkü mü?"

"Yemekten sonra K.T.'ye saldırdı. Partiyi o planladı, naneli şekerlere kadar. Tüm bu kokuşmuş şeyi yapmak onun fikriydi ve şimdi bu konuda hasta ve diğer herkes için ayakta durmaya çalışıyor. İşte o böyle biri."

Omuzlarını geriye doğru yuvarladı. "Şimdi bu özel dedektif meselesi de neyin nesi ve bizimle ne alakası var?"

"Harris, Asner'ı Marlo ve Matthew'un SoHo'da yaşadıkları çatı katına kamera yerleştirmesi için tuttu."

Kaşları çatıldı. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

Eve ona her şeyi anlattı ya da anlatmak istediği kadarını. Ve ayağa kalkıp ofiste gezinmeye başlayana kadar onu emerken, çiğnerken ve tükürürken izledi.

"Aptallar. Bir avuç aptal. Marlo ve Matthew bahar tatilindeki kolej çocukları gibi sevişmek istiyorsa bana ne? Tanrı aşkına. Ve Tanrı'ya dağın tepesinde yemin ederim ki, o aptal, bencil, çılgın kaltak ölmemiş olsaydı onu boğardım."

Masasını tekmeledi, kendisi de aynı şeyi yapmaya eğilimli olduğu için kızın anladığı bir duygu ve hareketti bu.

"Neden bu Asner denen pisliği tutuklamadın?"

"Tutuklardım ama ölü bir adamı tutuklamak çok zor."

"Kahretsin." Tekrar sandalyeye çöktü. "Ne boktan bir durum."

"Kayıt sızarsa ne kadar zarar verir?" "Ben nereden bileyim? Halkı anlayamazsın. Sen sadece iyi iş yap, iyi insanlar ve iyi senaryolar seçmeye çalış, sonra da zar at. Marlo, Matthew ve Julian için utanç verici olacak ama bu uzun sürmeyecek. Stüdyonun aptal görünmesine neden olacak, en azından bazı abartıları nasıl uydurduklarını bilenler için. Bunun dışında, bu hala zar atmaktır."

Eve Roundtree'yi dışarı gönderdiğinde Peabody kafasını içeri uzattı. "Bir güncelleme ister misin?"

Eve parmağını çarpıttı.

"Nadine hala Marlo/Matthew bağlantısını senden önce yakalayamadığı için biraz kızgın. Sağdan, soldan ve yandan ayrıcalık istiyor. Dün 'link' üzerinden konuştuğumuz herkesle temasa geçti ve Julian'ın otel odasına girmeyi başardı - onun izniyle

-Öğleden sonra bire bir görüşmek için. Fazla bir şeyi yoktu.

Eklemek istediğim bir şey var, öğrenmemi istediğin şeyin bu olduğunu düşündüm, ama bir terrier gibi kazıyor."

"Güzel."

"Preston'ın mazereti var. Doğruladım. O ve Carmandy gece yarısından sonraya kadar onun odasındaymışlar. Bu konuda otel güvenliğini kontrol edebiliriz ama sağlam görünüyor."

"Pekala."

"Matthew stüdyoda, aslında karavanındaydı. O ve Marlo bu sabah birlikte geldiler. Steinburger ve Valerie de burada. Ofisinde spin ve medya açıları üzerinde çalışıyorlardı."

"Neden muhabbet kuşlarını ayrı ayrı almıyorsun? Sonra Andrea'yı. Ben önce Valerie'yi alacağım, sonra Steinburger, Julian ile tamamlayacağım."

"Bana uyar. Valerie'yi yola çıkaracağım."

Eve, Valerie önemli ayakkabılarını klipsleyene kadar isimleri satırlarla birbirine bağlayarak daha fazla notla meşgul oldu. Bir kulak bağı, bir cep bağı ve Eve'in şık bir kemer olduğunu düşündüğü bir PPC takıyordu. İki adet go-cup taşıyordu.

"Mango smoothie," dedi ve bir tanesini masaya koydu. "Bir tane istersin diye düşündüm. Şimdi." Oturdu, bacak bacak üstüne attı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bana dün gece saat 22:00 ile gece yarısı arasında nerede olduğunuzu söyleyerek başlayabilirsiniz."

Valerie bir anlık bir hareketle bir parmağını kaldırdı ve PPC'sinin klipsini açtı. "Takvimimi kontrol edeyim. Elbette not defterimde çapraz işaretli. Joel'in ofisindeki evrak çantamda duruyor. Batı Yakası'ndaki muhabirlerle saat ona kadar görüştüm. Sanırım not defterimde bu konferansın saat ondan sonra bittiği yazıyor, çünkü biraz uzadı. Saat 10:30'da Joel ile bir toplantım vardı. Sanırım bu sabah saat bire kadar beyin fırtınası yaptık ve çeşitli konuları ele aldık."

"Peki nerede konferans verdiniz, nerede buluştunuz ve beyin fırtınası yaptınız?"

"Joel'in pied-à-terre'sinde. Durumu kolaylaştırmak için dün gece misafir odasında kaldım."

"Durum?"

Valerie hoş, hafif kendini beğenmiş ifadesini korudu. "K.T. Harris'in öldürülmesi bir durumdur."

"En azından. Joel Steinburger'la cinsel ilişkiniz var mı?"

"Hayır. Bu çok aşağılayıcı."

"Artık cinsel ilişkiye girmedığınız için mi hakaret ediyorsunuz? Çünkü elimde daha önce cinsel ilişkide bulunduğunuzu doğrulayan iki farklı ifade var."

"Bu kimseyi ilgilendirmez ve konuyla da hiç ilgisi yok. Bayım."

Steinburger ve ben sizin ima ettiğiniz şekilde bir ilişki içinde değiliz." "Ama öyleydiniz?"

"Kısaca. Birkaç ay önce. İlişkimizin o dönemini dostça bitirdik ve birlikte çalışıyoruz. Başka bir şey yok."

"Uh-huh. Ve dün gece, siz ve Bay Steinburger onun pied-à-terre'inde saat on buçuktan bire kadar birlikte çalıştınız."

"Bu doğru. Hatırladığım kadarıyla asistanımla görüştüm. Hepimiz hatırı sayılır bir mesai harcıyoruz."

"Durum hakkında."

"Evet."

"Durumun Matthew ve Marlo'nun sevgili olduğu kısmıyla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Pardon, ne dedin?"

"Bana şunu söyle. K.T. Harris hayattayken ona ne kadar fazla mesai yaptırdınız?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Demek istediğim, bağımlılık sorunlarını, tehditlerini, bu projede ondan hiç hoşlanmadığınızı nasıl gizlediniz, örtbas ettiniz, sessiz kaldınız?"

"K.T. çalışmaları takdir edilen ve saygı duyulan yetenekli bir aktördü. Sanatçılarda sıklıkla olduğu gibi, onun mizacı da dışarıdakiler tarafından sıklıkla yanlış anlaşıldı."

"Bu saçmalığa gerçekten inanan var mı? İnanılmaz."

Valerie cevap olarak ellerini kucağında kavuşturdu.

"Bana holo-konferans katılımcılarınızın listesini ve beyin fırtınası notlarınızın bir kopyasını gönderin. Şimdi Steinburger'ı alıyorum."

"Joel ile ofisinde konuşabilirseniz çok yardımcı olur. Bu sabah son derece meşgulüz."

"Tabii. Yolu göster."

Ofisler aynı bölümdeydi, otuz saniyelik bir yürüyüşten daha fazla değildi.

Eve, Valerie'nin kapıyı çalmasından ve Steinburger'ın cevap vermesinden sonra içeri girdiğinde güç oyununa karar verdi. Masasının arkasında oturuyordu, meşgul bir adamdı. Ofisinde bir duvar dolusu ekran vardı ve bunların birçoğu sesi kapatılmış medya kanallarına ayarlanmıştı. Bilgisayarı, 'link bankası, disk dosyaları, not küpleri, geniş masasını dolduruyordu.

Onun da bir kanepesi, sandalyeleri, ödülleri, fotoğrafları ve şimdi toplantıların enkazını tutan küçük bir konferans masası vardı.

"Evet, evet, otur. Hemen geliyorum. Valerie, Shelby'nin hangi cehenneme gittiğini bilmiyorum. Teğmen Dallas'a kahve getir."

"Ben iyiyim. Gidebilirsin," dedi Valerie'ye.

"Valerie'ye ihtiyacım var-"

"Beklemek zorunda," diye araya girdi Eve. "Bu bir iş toplantısı değil, bir polis soruşturması. Avukatınızı hazır bulundurma hakkınız var ya da Valerie'yi yasal temsilciniz olarak atayabilirsiniz. Ancak, bu odada söylenenleri gizli tutmak konusunda hiçbir yasal kısıtlama altında olmayacaktır."

"Bu uzun sürmeyecek, Valerie. Bir sonraki turla ..." Bilek ünitesini kontrol etti. "Yirmi. Mola verin."

"Yakında olacağım." Valerie dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Steinburger, "Ani davrandığım için özür dilerim," diye söze başladı. "Her düzeyde büyük zorluklarla karşı karşıyayız. Bana bir özel dedektifin ölümü için burada olduğunuz söylendi ve siz bunun K.T.'nin cinayetiyle bağlantılı olduğunu düşünüyorsunuz."

"Bu doğru. Dün gece saat 10'dan gece yarısına kadar nerede olduğunuzu öğrenmek istiyorum."

"Peki, bir bakalım." Gölgele gözlerle kitabını karıştırdı. "Valerie'nin medya konferansını izledim, dün gece Batı Yakası ile holo aracılığıyla bir tane yaptı. Saat dokuzdan ona kadar doluydu. Bunu gözden geçirdik, sonra da durumla nasıl başa çıkacağımız üzerinde çalışarak hatırı sayılır bir zaman harcadık."

"İşte yine o kelime."

"Pardon?"

"Devam et."

"Burada, stüdyoda bir anma töreni ve Sahil'de başka bir anma töreni düzenlemeyi konuştuk." Koltuğunda dönerek arkasına yaslandı. "Nasıl yanıt verileceği, hangi özel görüşmelerin kabul edileceği ya da atanacağı gibi pek çok konuyu ele aldık. Roundtree ve bazı ortaklarla daha önce senaryo ve halihazırda çekilmiş video üzerinde yapılması gereken düzenleme ve değişiklikler üzerinde çalıştığım için çok dolu bir gündü. Sanırım Valerie ve ben gece bire kadar çalıştık. Şu anda kahve ve güçlendiricilerle yaşıyorum."

"Valerie New York'taki konutunuzda misafir odasında kaldı."

"Geç saatlere kadar çalıştık ve bu sabah erkenden işe geri dönmek istedik."

"Geç saatlere kadar çalışırken Marlo ve Matthew'un ilişkisiyle ilgili olarak medyayla nasıl başa çıkacağınıza karar verdiniz mi?"

"Marlo ve Julian'ı kastediyorsun."

"Hayır, istemiyorum." Ayağa kalktı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Kapıya doğru giderken durakladı. "Sormak istiyordum. Şehirde bir arabanız, bir tür aracınız var mı?"

"Bir arabam var, evet, ama çoğu zaman araba servisimizi ve şoförümüzü kullanıyorum, böylece işe daha kolay gidip gelebiliyorum. Neden?"

"Sadece merak ettim."

Dışarı çıktı.

Roundtree ve Connie'nin de Steinburger gibi bir aracı vardı. Diğerlerinin kiralarını kontrol etmek kolay.

Peabody ile yeniden bağlantı kurdu. "Sırada Asner'ın dairesi var. Ne buldun?"

"Andi ya da Julian'ın mazereti yok. Her ikisi de medyanın takibi nedeniyle dikkat çekmemek için evde kaldıklarını iddia ettiler. Andi kocasıyla konuşmuş ama bu akşam dokuz civarındaymış. Kocası bugün New York'a gidiyor, böylece Andi yalnız kalmayacak. Julian bir şişe şarap içtiğini ve yanında sakinleştirici aldığını itiraf etti ya da iddia etti. Akşam eve döndüğünde birkaç arkadaşıyla iletişime geçtiğini hatırlıyor ama şarap ve uyuşturucu nedeniyle kimlerle ve ne zaman iletişime geçtiğini hatırlamıyor. Ve linkini düşürdüğünü, kırdığını ve geri dönüşüm kutusuna attığını söyledi."

"Kullanışlı."

"Evet. Peki ya sen?"

"Connie'den çok fazla sakinlik ve merhamet, ki bu da samimi görünüyor, ama yine de. Roundtree'den çok fazla kızgınlık ve Bayan Connie'nin tanıdığı iki kişi için yine samimi görünen bir şaşkınlık. Marlo dün ona her şeyi itiraf etti. Roundtree'lerin New York'ta iki aracı var ve söz konusu süre zarfında evin ayrı bölümlerinde bulunuyorlardı."

"Mazeret yok."

"Hayır. Valerie ve Steinburger bir yaşına kadar birlikte çalıştıklarını söylüyorlar. Hikayeleri uyuşuyor. Hem de çok düzgün bir şekilde."

"Oh-oh."

"Verimlilik için onun misafir odasında yattı." "Ve başka bir oh-oh."

"Ayrıca New York'ta bir aracı var. Ama benim için en ilginç olanı, her ikisinin de işlerine devam etmeleri ve oyunculuğu denememeleri gerektiğini öğrenmem oldu. Berbatlar. Valerie kalpteki bir kapakçık gibi tıkalı ama yine de iki aşk kuşu ve öpüşen surat hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davrandı. Bana yalan söylemekte bu kadar berbat olmasaydı buna inanabilirdim. Ve eğer o biliyorsa, Steinburger da biliyordu, ya da tam tersi. Ama o da yalan söylemeyi tercih etti, sonra da ne halt olduğunu sorma zahmetine bile girmede. Öylece geçip gitmesine izin verdi."

"Üçüncü oh-oh tılsım olabilir."

"Olabilir. Bakalım Asner'ın dairesinde bize söyleyecek bir

şey var mı?"

SABAHIN ERKEN DARBESİ VE MIRILTISI DIŞINDA, Asner'in binası öğle vakti sessizdi. Eve, herkesin okula, işe ya da alışverişe gittiğini, ayak işlerini yaptığını düşündü.

Mührü açıp kapıyı kilitletiği anda, başka birinin ayak işlerini yaptığını düşündü.

"Ya Asner gerçekten dağınık bir adamdı ya da biri bizden önce davrandı." Peabody ayakta durmuş, dudaklarını büzerek küçük oturma alanındaki karmaşayı inceliyordu.

Devrilmiş çekmecelerin içindekiler yere saçılmış, dolaplardan, dolaplardan gelen döküntülerle karışmıştı. Solmuş kanepeler ve koltuğun minderlerinden gevşek gri puflar halinde, kusulmuş bağırsaklar gibi dolgular dökülüyordu.

"Boş ama yine de temizleyelim." Eve silahını çekti ve küçük yatak odasına doğru ilerledi.

Daha erken gelselerdi bir şey fark etmezdi, diye düşündü silahını yerine koyarken. Ama lanet olsun, sinir bozucuydu.

"Katil kaydın tüm kopyalarını aldığından emin olmak istedi. Ya da Asner'in ofisinde orijinali yoktu. Her iki durumda da, bu kapsamlı bir iş. Dikkatli de," diye gözlemledi Eve, "dağınıklığa rağmen. Eşyaları etrafa saçmamış - çok fazla gürültü, gecenin o saatinde birileri şikayet edebilir."

"Asner'ı öldürdü, ofisi fırlattı. Asner'in cüzdanını aldı ve kurbanın üzerinde herhangi bir anahtar kodu yoktu. Yani-"

"Evet. Ve bir şeyi kaçırdım. Araç. Katilin ulaşım aracı olması gerekmiyordu. Hiçbir özel dedektif kendi aracı olmadan çalışamaz. Asner'in aracını almış olabilir."

Zihninde adım adım ilerledi. "Yükleme, buraya getirme, daireyi atma, sonra arabayı bir yere atma, elektronik eşyaları atma ya da yok etme. Çok kapsamlı. Bunu düşünmek için daha fazla zamanı vardı."

"Ama yine de aptalca, Dallas." Peabody çekmecedeki bir yığın ıvır zıvırı karıştırdı. "Bu bir çift Hollywood yıldızının

Bazılarını. Sadece... tüm bunlar için yeterince büyük değil."

"Evet, aptalca görünüyor. Her yerde aşırıya kaçılmış gibi görünüyor. Yani bir yerlerde daha fazlası var. Harris, Asner'a başka bir iş yaptırmış ve o da katil hakkında bir şeyler bulmuş olabilir. Kayıтта kuyruğumuzu kovalıyor olabiliriz. "Kırmızı ringa balığı ya da hikâyenin sadece bir kısmı."

"Ücreti oldukça yüksekti."

"Yani, her iş için belki elli. Siktir." Eve ellerini kalçalarına vurdu. "Dönüp duruyoruz. Buraya bir arama ekibi getirelim, kendimize zaman kazandıralım. Asner'ın bir aracı olduğunu doğrulamamız ve eğer varsa bunun için bir BOLO çıkarmamız gerekiyor. Arama ekibinin sensörleri getirmesini istiyorum. Asner'ın katilin arayıp bulamadığı bir saklanma yeri olabilir. Burada bilgisayar ya da bağlantı yok, o yüzden onları aldı. Çok fazla yük var. Etrafı kontrol edelim, bakalım dün gece yükleme yapan birini gören olmuş mu?"

Orada ya da ofis binasında kimsenin bir şey görmediğini, bir şey duymadığını, bir şey bilmediğini öğrenmek için epey zaman harcadıktan ve yüzde on indirimle dövme teklif edildikten sonra Eve ve Peabody arabaya geri döndüler.

"Bazen bunu düşünüyorum."

"Ne?"

Peabody ona "Dövme yaptırıyorum," dedi. "Sadece küçük bir tane.

Eğlenceli ya da anlamlı bir şey ya da-"

"Neden etinize bir resim kesmesi için birine para veriyorsunuz?"

"Şey, bu şekilde ifade ettiğinizde."

"Sıcaklığa bağlı kal." Eve sinyal üzerine iletişim cihazını çıkardı. "Dallas. Evet," dedi bir süre sonra. "Onu buraya getirin. İşlenmesi gerekecek. Asner'ın aracını Battery Park Marina'da park halinde bulmuşlar."

"Marina, su, çöplük."

"Evet. Bence bir tur atıp hangi arkadaşımızın teknesi var bir bakalım. Bir sürü elektronik eşyayı iskeleden atmaktan daha iyi ne olabilir?"

"Onları nehre atmak."

"Katilimiz bu sefer bir beyin kullanıyor olabilir. Hadi içeri girelim." Ayaklarını uzatıp kendi ayaklarını kullanmaya başlamak istedi.

Ofisine gittiğinde adli tabibin raporunu buldu ve keşke Morris'le yüz yüze konuşmak için zaman ayırabilseydim diye düşündü. Yine de rapor kendi olay yerini doğruluyordu. Şahin heykeli ile arkadan birden fazla darbe. Yeniden yapılanma, iki darbenin kurban yüzüstü yattıktan sonra geldiğini ve dört darbeden ilk ikisinin öldürmek için yeterli olduğunu gösteriyordu.

Toksikoloji kurbanın TOD sırasında vücudunda birkaç ons viski olduğunu gösterdi. Başka şiddet ya da boğuşma belirtisi yok.

Eve raporu, Asner'in fotoğrafını, olay yeri ve apartman fotoğraflarını panosuna ekledi.

Sonra büyük bir kahve aldı, oturdu ve botlarını masasının üzerine koydu.

Kahvesini içerken tahtayı inceledi.

Her türlü bağlantı, diye düşündü. Her türlü ego. Seks, para, şöhret.

Seksle başlamaya karar verdi.

Harris'i Julian ve Matthew'a bağla. Cinsel taciz diye bağırma tehdidinden dolayı Preston'a dolaylı yoldan. Şimdilik onun tanığını atıyordu. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir grupta insanlar birbirleri için yalan söyler.

Harris'in seksle listedeki diğer kişilere bağlanma olasılığını düşündü. Seks her zaman bir olasılıktı.

Matthew'u Marlo'ya ve yine dolaylı olarak reklam nedeniyle Julian'a bağlayın. Bu da Harris ve Marlo'yu seks yoluyla birbirine bağlıyor, bir derece uzakta-iki kere.

Roundtree ve Connie'yi bağlayın. Muhtemelen biri ya da her ikisi de bir zamanlar kurbanı ya da diğerlerinden birini aldatmış. Harris, Roundtree ile ilişkisi olduğunu iddia etti, doğrulanamıyor. Marlo'nun Roundtree ile cinsel ilişkiye girdiği iddia edildi, doğrulanamadı.

Steinburger ve Valerie'yi bağlayın, bu cinsel bağlantı geçmişte ya da şimdi olsun. Harris'in bir yeteneği vardı.

pislikleri araştırıyordu. Büyük ihtimalle biliyordu ve bir şekilde bu bilgiyi kullanmakla tehdit etti.

Andrea ile seks yoluyla fark edilebilir bir bağlantı yok. Para.

Sadece para gibi hissettirmiyordu. Bu insanların parası vardı ama daha fazlası her zaman iyidir. Öte yandan, bu durumda paraya eşit olan rakamlar, Julian ve Marlo ile ilgili tanıtım abartısının ve Harris'le ilgili sürekli sorunların üstünün örtülmesinin nedeniydi.

Yani para. İşin bu tarafının herkes için nasıl işlediği hakkında daha fazla bilgi edinmesi gerekiyordu.

Şöhret. Seks gibiydi, değil mi? Bir telaş, bir ihtiyaç ve özellikle bu bireyler için geçerli. Şöhret. Ona sahip olma, onu koruma ya da büyütme ihtiyacı. Seks ve para gibi, şöhretin de gücü vardı. Güç kullanmak ve kontrol etmek için kullanılabilir.

Dönüyor, dönüyor, diye düşündü. Ve yine de...

Seks, para, şöhret, güç. Hepsi bir karışım, hepsi bu insanların içinde çalıştığı, yaşadığı bir güveçti. Ve tüm bu şeyler birer silah, birer zayıflık olabilirdi. Tehdit edilebilir, kaybedilebilir, azaltılabilir.

Güdü. Her ne pahasına olursa olsun gücü korumak.

İlk cinayet. Bir anlık öfke, hatta kurbanın kendi sakarlığı. Bunu dürtü/hesaplama izler. Hızlı, fırsatçı, gerçek bir plan ya da derin düşünce yok.

Ama ikincisi, darbe üstüne darbe? Bu öfke, diye düşündü, içine biraz da çaresizlik karışmıştı. Arkadan, kişisel değil. Yine fırsatçı, ağır heykeli yakalıyor. Ama yüz yüze değil. Ve ikinci cinayette dikkatli, eksiksiz bir takip.

Elektronik eşyaların taşınması, kurbanın arabasına yüklenmesi ve aynı işlemin onun evinde yapılması bile zahmetli. Riskli de, ama düşük seviyede. Adrenalin pompalanmış, başarılabilecek kesin bir görev, bir eylem planı.

Ve seks yapmakta tamamen özgür olan iki kişinin kaydını kurtarmaktan daha fazlası olmalıydı.

seks.

Seks, para, şöhret ve güce bir de şantajı ekleyin.

"Dallas?"

Dikkati dağılmış bir halde, omzunun üzerinden Peabody'ye kaşlarını çattı. "Çalışıyorum."

"Biliyorum ama K.T. Harris'in kardeşi geldi. Seninle konuşmak istedi. Morga gitmiş. Cesedi yarın taburcu edecekler. Onunla konuşmak isteyebileceğinizi düşündüm ama bunu burada yapmak istemeyeceğinizi düşündüm."

Eve tekrar tahtaya, olay yerine ve Harris'in ölü fotoğraflarına baktı.

"Biri ona salona kadar eşlik etsin. Ben hemen geliyorum."

Bir an oturup Harris'in aile bilgilerini kontrol ederek doğru bildiğinden emin oldu. Ayağa kalktı ve yağmurun penceresine vurduğunu görünce şaşırdı. Fark edemeyecek kadar derine inmişti.

Otomatların, cılız masa ve sandalyelerin bulunduğu salona girdiğinde Brice Van Horn'u hemen seçti. Bir polise hiç benzemiyordu. İri yarı, omuzları geniş, kısa, siyah saçları yeni kesilmiş gibi görünen bir adam, bir tüp zencefilli gazozla dalgın dalgın oturuyordu.

Çiğ kemikli, güneş yanığı bir görüntüsü vardı; mısırla beslenmiş bir çiftçi gibi görünüyordu. Kot pantolon, ekose gömlek ve çok yol görmüş botlar giymişti.

Eve masaya yaklaştığında başını kaldırdı ve Eve onun kot pantolonu kadar soluk mavi gözlerini gördü; güneşe gözlerini kısarak baktığı için gözlerinde çizgiler oluşmuştu.

"Bay Van Horn, ben Teğmen Dallas."

"Hanımefendi." Ayağa kalktı, diğer sandalyenin yerini değiştirdi. Eve'in sandalyeyi onun için çektiğini anlaması bir anını aldı. Adam otursun diye o da oturdu.

"Kaybınız için çok üzgünüm," diye söze başladı.

"Katie'yi uzun zaman önce kaybettik ama yine de teşekkür ederim." Boğazını temizledi, büyük, nasırlı ellerini kavuşturdu. "Kendimi

buraya gelmeliydi. Annemi istemedim... Sanırım bir çocuğun ne yapıp yapmadığı önemli değil. Bir anne onu her zaman sevecektir. Bu yolculuğa çıkmasını istemedim, bu yüzden ondan evde karım ve çocuklarımla kalmasını istedim, ben Katie'yi eve getirmeye gelene kadar çiftliğe bakmasına yardım etmesini söyledim."

Zencefilli birasına tekrar baktı ama içmedi. "Onun olduğu yere gittim. Oradaki doktor..."

"Doktor Morris."

"Evet, Doktor Morris. Çok nazikti. Herkes nazikti. Daha önce hiç New York'a gitmemiştim ve insanların nazik olacağını düşünmemiştim. Gitmediğiniz yerler, tanımadığınız insanlar hakkında böyle hissetmemelisiniz, ama

..."

"Iowa'dan çok uzakta."

"Tanrım, evet." Ağzında bir gülümseme belirdi, sonra kayboldu. "Ona göz kulak olanın sen olduğunu biliyorum."

Eve bu cümleyi şiddetle hissetti. "Bu doğru."

"Bunun için sana teşekkür etmek istedim. Katie, zor bir kadındı ama o benim kız kardeşimdi. Biliyorsun, bugünden önce onu görmeyeli beş yıldan fazla oldu. Bu konuda hiçbir şey yapamam. Bunca zamandır ona kızgın olmamı, ona karşı beslediğim tüm kötü hisleri değiştirmek için hiçbir şey yapamam. Ama o bu şekilde ölmeyi hak etmedi. Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Aktif olarak araştırıyoruz..." Çok üzgün görünüyordu, diye düşündü, çok büyük ve yerinde değildi. Kaybolmuş. "Sanırım biliyorum ama henüz kanıtlayamıyorum. Üzerinde çalışıyorum. Katilini bulmak ve kardeşin için adaleti sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Bundan fazlasını yapamam. Katie'nin yaptıklarından sonra bile annem onun yaptıklarına ayak uydurdu. Tüm Hollywood şovlarını falan annem izliyor. Bana Katie'nin senin hakkında bir film üzerinde çalıştığını söyledi."

Eve, bu eski moda kelimenin ona yakıştığını düşündü. "Benim hakkımda değil. Çalıştığım bir dava hakkında."

"Öldüğünde orada olduğunuzu söylediler."

"Oradaydım, evet."

Başını salladı, uzaklara baktı. "Annem onu eve geri gömmek istiyor. Katie evle ilgili her şeyden nefret ederdi ama annem bunu istiyor, yani... onu tanıyor muydun?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Sanırım biz de bilmiyorduk, yani şimdi. Onu sadece önceden tanıyorduk." Bir içki aldı, tüpü tekrar kenara koydu. "Babam sert bir adamdı. Zor yaşadı, zor öldü. Katie onu severdi. Ya da aşk mıydı bilmiyorum. Onun gibiydi ve sanırım bu yüzden böyle oldu."

Eve hiçbir şey söylemedi. Eğer konuşmaya ihtiyacı varsa, bir şeyler öğrenebilirdi.

"Annemi incitirdi, ona vururdu. Benim gibi iriydi. Şimdi olduğum gibi yani. O değil. Bana Katie'ye göz kulak olmamı söylerdi, çünkü Katie daha küçüktü. Eve sarhoş ve kaba geldiğinde, Katie'yi götürmemi, uzak tutmamı söylerdi. Ben sadece bir çocuktum. O zamanlar anneme yardım etmek için hiçbir şey yapamazdım. Peki ya Katie? Ondan uzak kalmak istemiyordu."

Dudaklarını birbirine bastırdı, başını salladı. "Katie'nin gözünde yaptığı hiçbir şey yanlış değildi, annemiz kan kaybederken bile onun yanlış yaptığını görmedi. Biraz daha büyüdüğünde, annem arkadaşlarından biriyle çok uzun konuştuğunda ya da bir işi yapmadığında ona bir şeyler söylerdi. Bazen uydururdu, onu anneme karşı kıskırtmak için bir şeyler uydururdu, özellikle de annem ona bir konuda hayır dediğinde ya da istediği şeyi almasına izin vermediğinde."

Erken öğrendim, diye düşündü Eve. Güçle git/gücü al.

"Katie'ye prensesim derdi, ona herkesten daha iyi olduğunu, dışarı çıkıp ne isterse alması gerektiğini, gerekirse alabileceğini söylerdi. O da bunu çok ciddiye aldı. O sadece bir çocuktu, bu yüzden belki de hepsi onun hatası değildi. Annesi hakkında bir şeyler anlattığında ona ödül gibi bir şeyler alırdı. Öyle ki, annem Katie'ye istediği her şeyi verirdi.

istedim. Onu suçlayamazsınız. Ama hep daha fazlasıydı ve asla yeterli değildi."

"Senin için zor oldu," diye gözlemledi Eve, "ortada kalmıştın, durduracak gücün yoktu."

"Bir gün onu durduracak kadar büyük olduğumu düşündüm. Değildim ve beni o kadar kötü dövdü ki, affedersiniz ama kan işedim."

Eve sadece başını salladı. "Annen onu o zaman mı terk etti?"

"Sanırım bu konuda biraz bilginiz var. Onun kendisini dövmesine katlanıyormuş gibi görünüyordu ama bana bunu yaptığında katlanamadı. Sarhoş olup bayılana kadar bekledi, sonra beni hastaneye götürdü ve kanunu aradı. Ve Katie onun bir yalancı olduğunu ve babasının bana hiç dokunmadığını haykırıyordu. Oradaki insanlar babamı yeterince iyi tanıyordu ve elleri beni dövmekten acımişti. Sonra o-" Durdu, dikkatli bir yudum aldı. "Sonra ona ulaşmaya çalıştığım için babasının onu nasıl koruduğunu anlattı. Bu şekilde."

Başını eğdi, salladı. "Kendi kız kardeşim. Ona inanmadılar, o da hikayesini değiştirip durdu. Ama sorular sormak, testler yapmak zorunda kaldılar. Her neyse, sonunda onu hapse attılar."

"Ve annen seni Iowa'ya götürdü."

"Evet, toparlandık ve gittik. Bu kadın annemle yapabileceği şeyler hakkında konuştu ve ona gidebileceğimiz, yerleşene kadar bir süre yaşayabileceğimiz bir yerin adını verdi. Bir haftaya yakın hastanede kalmak zorunda kaldım ama seyahat edebilecek duruma geldiğimde oradan ayrıldık. Katie bu yüzden ondan nefret ediyordu, sanırım ikimizden de nefret ediyordu, çünkü elinden geldiğince hayatımızı cehenneme çeviriyordu. Ama kalmak, okula gitmek ve danışmanlık almak zorundaydı çünkü yargıç öyle diyordu. Ayrıca, yaşlı adam hapisten çıktığında bizimle, Katie'yle de hiçbir şey yapmak istemedi. Bunun için de annemi suçladı."

Tekrar başını kaldırdı. "Size bir şey söyleyeyim mi hanımefendi, dışarı çıktığımızda annemi ilk kez hatırlıyorum."

vurulmadan tam bir hafta geçirmek. Vurulmadan bir hafta geçirmek isteyen birini nasıl suçlayabilirsiniz?"

"Bilemiyorum. Bence bazıları için şiddet bir yaşam biçimi haline geliyor. Normal hale geliyor."

"Sanırım bu doğru. Her neyse, dışarı çıktığında başı daha çok belaya girdi ve sanırım kendisinden daha kötü biriyle uğraştı ve bu da onun sonu oldu. Katie ikimizi de suçladı-suçladı, sanırım bu onun da normaliydi. Okulda başını belaya soktu, bir şeyler çaldı, fırsat buldukça sarhoş oldu, zoner ve başka ne bulabilirse içmeye başladı. Fırsatını bulunca da California'ya doğru yola çıktı. Annem yasal olarak isimlerimizi değiştirmişti ama Katie onunkini geri aldı. Bu size bir şey gösteriyor.

"Bütün bunları size neden anlattığımı bilmiyorum."

"Onu tanımak bana yardımcı oluyor. Her ne idiye, her ne yaptıysa. Onu tanımama yardımcı oluyor. Ve onu tanımak, onu kimin öldürdüğünü bulmama yardım edecek."

Gözleri doldu ve bir an sessizlik içinde sakinleşmeye çalıştı. "Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Annem yas tutuyor ama ben tutamıyorum. Kız kardeşim için yas tutamam."

"Buraya, onca yolu kız kardeşini eve götürmek için geldin. Bu bana bir şey gösteriyor."

"Annem için." Tek bir damla gözyaşı döküldü. "Katie için değil." "Bunun bir önemi yok. Geldiniz ve onu eve götüreceksiniz."

Gözlerini kapadı, iç çekti. "Karım ilk çocuğumuzu taşıırken çok korkmuştum. Onun gibi olmaktan, onun yaptığını yapmaktan korkuyordum. Katie'nin kanında olduğu gibi benim kanımda da vardı. Sonra oğlum oldu." Avuçlarını bir bebeği kucaklar gibi yukarı çevirdi. "Ve bir babanın bunu nasıl yapabildiğini anlayamadım, önce kolumu keserdim. Yemin ederim. Ama Katie, sanki başka türlü olamazdı. Şimdi biri onu öldürdü, tıpkı birinin onu öldürdüğü gibi. En başından beri böyle mi olması gerekiyordu?"

"Hayır. Buna inanmıyorum. Kimsenin onun canını almaya hakkı yoktu. O kötü seçimler yaptı ve senin için bunu kabullenmek zor.

Bu. Cinayet de bir seçimdir. Bu seçimi yapan kişinin bunun bedelini ödemesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Sanırım duymaya ihtiyacım olan şey buydu. Sanırım bu yüzden seni görmeye geldim. Anneme bunu söyleyebilirim ve sanırım bu onu biraz rahatlatacaktır."

"Umarım öyle olur."

Tekrar iç çekti. "Sanırım yarın ayrılana kadar ne yapacağıma karar versem iyi olacak."

"İki çocuğun var, değil mi?"

"Her birinden bir tane ve bir tane daha alıyoruz."

Bir kart çıkardı - son kartı - daha fazlasını çıkarmak için bir not aldı. "Bu çocuk var. Tiko," dedi kartın arkasına bir şeyler karalayarak. "Midtown'da yazdığım köşede eşarp ve başka şeyler satıyor. İyi bir çocuktur. Git karına ve annene bir eşarp al. Tiko'ya seni benim gönderdiğimi söyle, o da sana bir anlaşma yapsın. Ve çocuklarına New York'tan iyi fiyata nereden hediyecek eşya alabileceklerini sor. O bilir."

"Teşekkür ederim. Bunu yapacağım."

"İhtiyacınız olursa benimle iletişime geçebilirsiniz. Bilgiler kartın üzerinde."

"İnsanlar New Yorkluların soğuk ve kaba olduğunu söylememeli."

Nazik ve arkadaş canlısıydınız."

"Bunu etrafa yaymayın. Biz New Yorkluların korumamız gereken bir itibarımız var."

Eve çalışma odasına geri döndüğünde, Peabody onu karşılamak için masasından kalktı. "Nasıl geçti?"

"Zor zamanlar geçiriyor. Suçlu çünkü yas tutmadığını düşünüyor ama tutuyor. Harris'ten daha farklı olamazdı - büyük ve sağlam bir ağaç gibi, Harris ise ona tırmanan kaşintılı bir sarmaşık gibi. Bana onun hakkında bazı bilgiler verdi."

"İçgörülerden bahsetmişken, Mira ofisinizde." "Kahretsin. Danışmanlığı unuttum."

"Sadece birkaç dakikadır burada. Bu sektörde bir randevusu olduğunu söyledi ve az önce geldi."

"Pekâlâ. Adli tıpçıları takip et. Belki de katil Asner'ın

arabasını özensiz kullanmıştır. Ve ben arama istiyorum

Asner'a ait olmayan bir damla kurumuş tükürük bulurlarsa bana haber versinler."

"Yapacağım. Bu arada, tekne konusunu araştırdım. Hiç birinin New York'ta teknesi yok."

"Kahretsin."

"Ama. Roundtree ve Steinburger'ın New LA'de birer yatları vardı ve Julian ve Matthew da Andrea Smythe gibi deneyimli denizciler. O ve kocasının Hamptons'da spor bir yatları var. Düşünüyordum da, belki içlerinden birinin marinada teknesi olan bir arkadaşı vardır ve onu ödünç almıştır. Ya da çöplükte kullanmak için bir tane çalmıştır."

"Bu iyi bir düşünce. İyi bir açı. Çalışın." "McNab'i kullanabilir miyim?"

"Sana seks hayatın hakkında bir şey duymak istemediğimi söylemiştim."

"Ha ha. Bu çok fazla araştırma ve çapraz referans gerektirecek. Yetenekli biri. Oops, seks hayatımdan bahsetmeyi unuttum."

"Ve tekrar, ha ha. Vardiya bitmeden Feeney'e onu isteyip istemediğini sor. İkiniz de çıktıktan sonra, bu sizin partiniz. Ve seks hayatınızla ilgili imaların sonu."

Ofisine doğru yürüdü ve Mira'nın sıska penceresinin önünde durduğunu gördü.

"Kasvetli bir yağmur," diye yorumladı Mira. "Eve dönerken trafiği cehenneme çevirecek."

"Bu, bu sabahki kolay ve stressiz sürüşümü dengeliyor. Gecikme için özür dilerim. Ben de sana gelirdim."

"Zaten yakınlardaydım ve Peabody bana K.T. Harris'in kardeşiyle konuştuğunuzu söyledi." Döndü, pembe takım elbisesi ve tercih ettiği inciler içinde güzeldi. "Bu tür şeyler nadiren kolay ya da stressiz olur."

"Çok terbiyeli bir adam, kız kardeşi çok terbiyeli bir kadın olmadığı için kendini biraz hırpalıyor. Babası annesine düzenli olarak ayar verirdi. Harris sadece onun tarafını tutmakla kalmamış, anneyi dövmek ve kızını sadakati için ödüllendirmek için bir bahanesi olsun diye -genellikle yanlış-bilgiler aktarmış. Oğul nihayet yaşlandığında

onu durdurmaya çalışmış, sonunda hastanelik olmuş. Annesi sonunda polisi aradı ve herifi bir kafese kapattırdı. Harris bundan memnun olmamış, kardeşi hastanede kan işese de böyle bir şey olmadığını iddia etmiş. Sonra da kardeşinin onu taciz etmeye çalıştığını ve babasının onu koruduğunu iddia etti."

"Suçu başkasına atmak ve statükonuzu korumak için yalan söyleyin, suçlayın, yalan söyleyin."

"Ne gerekiyorsa. Annenin çocuklarla birlikte başka bir yere taşınması da hoşuna gitmemişti. Görünüşe göre babasının izinden gitmeyi kendine görev edinmiş."

Mira, "Onun adını profesyonel ve yasal olarak almak bir açıklama yapar," diye hemfikir. "Annesini zayıf, babasını ise güç sahibi biri olarak görüyordu. Gücün yanında yer aldı ve ödüllendirilmekten hoşlandı. Annesi bu döngüyü sona erdirdiğinde, bu sadece bir ceza olarak değil, aynı zamanda yine gücünün elinden alınması olarak görüldü."

"Ve hayatının geri kalanını ona sahip olmak ve elinde tutmak için yollar bularak geçirdi. Yalanlar, şantajlar, tehditler. Herkes onun yetenekli olduğunu ve yaptığı işten zevk aldığını söylüyor. Ama bu, etrafındaki insanları kontrol altına almak için ikinci plandaydı. Ve bence onların kendisinden korkmasını sağladı. Korku ve saygı mı? Onun için aynı şey."

"Katılıyorum. Bunu uyuşturucu ve alkolle telafi etti, bu da muhtemelen kendisini daha güçlü hissetmesini sağladı. Kardeşi, baba ile kızı arasında cinsel bir ilişki olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Ama babasının onun ilk takıntısı olduğunu söyleyebilirim."

"Genç kızlar genellikle babalarıyla evlenmeyi hayal ederler. İyi huylu bir fantezi, cinsel olmayan, normalde aşılmış. Harris'inki daha karmaşık olabilir. Gücünü ondan, şiddet ve ihanet bağından alıyordu. Daha sonra ilişkiye girdiği erkekler -Matthew gibi- takıntı haline geldi, evet, ama onun yerini tutmadı. İlişkiye girdiği erkeklerden daha fazla güç almak istedi, babasının rolünü üstlenmek ve kontrolü elinde tutmak istedi. Annesi

babasının gücünü onu terk ederek kırdı. Bu onun başına gelemezdi. Bunu kabul edemezdi."

Eve tahtaya, garip bir şekilde artık aklına Peabody'ye dair hiçbir şey getirmeyen yüze döndü. "Onu ne kadar çok ortaya koyarsak, kurban yerine katile o kadar çok benziyor."

"Eğer yaşasaydı, bunu daha da tırmandırabilirdi. Katiliniz ikinci kurbanla işi tırmandırdı. Daha fazla şiddet, daha karmaşık planlama. İlk cinayet pasifti. Bu, birden fazla darbeye, hissetmediği ya da belki de Harris'e itiraf etmediği bir öfkeyi gösteriyor. Bir düzen var. Onun bağlantısını almak, Asner'in elektronik cihazlarını almak. Harris'in ölümünü bir kaza ya da talihsizlik gibi gösterme çabası ve Asner'inkini hırsızlık gibi gösterme çabası."

"İki seferde de berbat girişimler."

"Ayrıca bir model. Katiliniz kendini zeki, dikkatli, bu aldatmacayı yaratabileceğine inanıyor ve Asner'la birlikte hatırı sayılır bir zaman ve zahmete katlandı. Zeki, organize, odaklanmış. Cinayetlerin bir amacı vardı, bu da bu kaydın nedenini zayıf hissettiriyor."

"Oh oğlum, buna katılıyorum."

"Harris'in cinayeti için fevri, öfkeli bir eylem ve ardından aceleyle örtbas etme teorisi öne sürülebilir. Asner'inki bunu başka bir boyuta taşıyor."

"Bence Harris Asner'ı en az bir başka iş için tuttu ve ekran dışı bir seks sahnesindeki birkaç Hollywood tipinden daha zarar verici bir şey buldu. Marlo ve Matthew bu kaydı bir perde olarak kullanmış olabilirler - bana bunu verdi, ben de altına bakmadım. Ya da cinayetlere karışmamışlarsa, katile zarar verecek bir şey. Zengin ve ünlülerin uğruna öldürmeyi göze alacağı bir şey."

"Haklı olabilirsin. Harris'in patolojisine uyduğunu biliyoruz. Zaten birkaç kişiyi tehdit ettiğini keşfettiniz."

"Ve yine, Marlo ve Matthew gibi, Asner'i öldürmeye degecek bir şey yok, çünkü kişiler bu tehditleri

Kayıtlarda var. Asner ona başka bir şey verdi ya da katil vermesinden korktu. Görüşmelerde ortaya çıkmayan bir şey."

Tahtaya bir göz attı. "Her şeye tekrar bakmam gerekiyor. Kardeşine öldürülmeyi hak etmediğini söyledim."

"Buna inanıyor musun?"

"Durdurulması gerektiğine inanıyorum. Yardıma, terapiye, danışmanlığa ihtiyacı olduğunu söyleyebilirsiniz. Ben cezalandırılması gerektiğine inanıyorum. Hayır, bu bir eğilim değil," diye fark etti Eve, "bu sağlam bir duruş. Zorbaların bedel ödemesi gerekir ama bunun bedeli cinayet değildir. Bu yüzden ceza konusunda sağlam bir duruş sergiliyorum ve hala onun yanındayım."

"Bence yardıma ve cezaya ihtiyacı vardı. Kötü bir çocukluk geçirdi. Bunu böyle görmediğinizi biliyorum," diye devam etti Mira Eve'in içgüdüsel omuz silkmesi üzerine, "ama öyleydi."

"Belki, ama işine yaraması için bir yol buldu. Merak ediyorum..."

"Ne?"

"Bazen Stella'nın nasıl bir aileden ya da çevreden geldiğini merak ediyorum. Doğuştan bencil, şiddet yanlısı ve kalpsiz miydi? Yoksa bu döngüye mi kapıldı? Her iki durumda da yaptığı ya da olduğu şeyi mazur görmüyorum. Döngülerin kırılması gerekir."

"Eminim Roarke'un bunu öğrenebileceğini biliyorsundur."

"Emin olmadığım şey gerçekten bilmek isteyip istemediğim. Belki. Eninde sonunda. Benim için endişeleniyor. Seninle konuşmamı istediğini biliyorum."

"Endişelenmeli mi?"

"Onun endişelenmesini istemiyorum."

"Bu soruyu yanıtlamadı."

Eve iç çekti. Bir kez olsun kahve istemediğini fark etti ve ikisine de birer şişe su getirdi. "Onu rüyamda görüyorum. Kabus değil, pek sayılmaz. Ama garip, berrak rüyalar. Beni suçluyor, bu da onun düşünce tarzına uyuyor."

"Kendini suçluyor musun?"

Eve cevap vermeden önce bir an durdu. "Harris'in kardeşi mi? Bir parçası kız kardeşini sevemediği için kendini suçlu

hissediyor,

ve bir parçası onun için yas tutuyor. Bu suçluluk mu yoksa bir parçamın hissettiği kabullenme mi bilmiyorum. Keder falan yok. Bunu sana daha önce de söyledim ve bu değişmedi. Ona olanlardan sorumlu olmadığımı biliyorum. O sorumlu. McQueen sorumlu. Babam bile benden daha fazla suçluya sahip. Ama zinciri onu Dallas'ta yakaladığımda, daha kim olduğunu bile bilmeden başlattım."

Eve o an gözünün önünden geçerken bile su şişesini inceledi onu Zihin. Bu tanımlayan an ne zaman bir şüpheliyi çekiştirdi ve annesinin yüzüne baktı. "McQueen'e saldırmaması için onu ittiğimde zinciri ben başlattım.

McQueen'in boğazını keserken kırdığı zincir. Aksini iddia edemem ve etmeyeceğim. Ben işimi yapıyordum. Ve başka hayatlar, masum hayatlar tehlikedeydi. Ama işimi yapmam onun ölümünde bir etkendi."

"İşinizi yapmak o masum hayatları kurtardı. Yaptığı seçimler onunkini sona erdirdi."

"Bunu biliyorum. Buna inanıyorum. Ama anne ve babamın ölümünde benim de payım var. Elim bıçağı tutarken doğrudan babamla birlikteydim. Bir çocuk, nefsi müdafaa, evet, hepsi doğru, hepsi mantıklı. Ama ..." Sanki bir kabzanın etrafındaymış gibi elini yumruk yaptı. "Elim bıçağı tutuyordu. Onunla birlikte zinciri başlattım. Bana ne yapmış olurlarsa olsunlar, bana ne yapmaya devam etmiş olursa olsunlar, bunu bilmek zor. Beni ben yapan iki insanın sonunu getirdiğimi ya da sonlarında payım olduğunu bilmek zor."

"Sizi onlar yaratmadı. Gebe kalmanızla sonuçlanan bir eylem gerçekleştirdiler ve bunu yatırım ve kâr amacıyla yaptılar. Onlar sizin ebeveynleriniz değildi ve yalnızca en katı biyolojik terimlerle anne ve babanızdılar."

"Bunu biliyorum."

"Öyle mi? Ona Stella demeye başladın, bu duygusal bir mesafe. Ama ona baba demeye devam ediyorsun. Neden?"

Eve bakakaldı, eli ayağına dolaştı. "Ben... Bilmiyorum."

"Bu düşünülmesi gereken bir şey, tekrar konuşabileceğimiz bir şey." Mira ziyaretçi koltuğundan kalktı ve elini kısa bir süreliğine Eve'in omzuna koydu. "Roarke'a konuştuğumuzu söyle. Daha az endişelenebilir."

"Tamam."

Yalnız kalan Eve, tahtasına kaşlarını çattı. En katı biyolojik terimlerle sadece annesi ve babasıydı. Aynı ölçütlere göre, K.T. Harris sadece bir kız çocuğu, bir kız kardeşti.

Eve, Harris'in bir erkeğin çocuğu olarak ölmediğine karar verdi.

EVE, SUÇ MAHALİNE DÖNMEYE KARAR VERDİ ve eve dönerken her üç yeri de tekrar ziyaret etti. Orada, davaya taze bir şekilde saldırmaya karar verdi.

Asner'in apartmanında, spor salonu arkadaşı komşusuyla tekrar konuştu. Sarsılmış ama işbirliğine açık olan adam daha önceki ifadelerine ek bir şey söyleyemedi.

Birkaç kapı çaldı. Herkes A'yı severdi ve kimse bir gece önce onun dairesine girip çıktığını ya da binanın etrafında dolaştığını görmemişti.

Arama ekibinin raporu zihninde tazeyken dairesini gezdi. Tek bir veri diski bile bulamamışlardı. Parmak izleri, evet. Kurbanın, spor salonu arkadaşının, başka bir komşunun ve Della McGrue adında lisanslı bir refakatçinin. Eve bir kez daha durup Della'yla sohbet etmek niyetindeydi.

Dairenin fırlatılmadan önceki halini hayal etti.

Yedek, diye düşündü. Canavar duvar paravanı dışında ucuz mobilyalar. Erkek işi olduğunu fark etti. Duvarları süslemek için birkaç baskı, ortalama görünümlü manzaralar.

Katilin yatağı kontrol etmek için çekip almadan önce yatağın üzerinde olduğunu tahmin ettiği iki takım çarşaf. Dolapta ve çekmecelerde yedek ve basit bir gardırop. Biri siyah, biri kahverengi iki takım elbise, yarım düzine gömlek, birkaç çorap, birkaç boxer. Üç çift ayakkabı, dördü kafası ezildiğinde giydikleriyle birlikte: bir siyah elbise, bir gündelik ayakkabı ve spor ayakkabısı.

Eşofmanlar, şortlar, tişörtler, birkaç kravat.

Tuvalet malzemelerinde de aynı tarz, süslü bir şey yok. Hediyelik eşya bölümünde de süslü bir şey olmadığına karar verdi. Hap şeklinde bir cinsel performans yardımcısı, bir kutu prezervatif -üçü eksik.

Yatağın kenarına oturdu. Kumar oynamayı seven, sabahları spor salonuna giden, akşamları bira içen ve büyük ekranını izleyen basit bir adamdı. Arada sırada bir LC gelirdi.

İş için çizgiyi bulanıklaştırmayı umursamayan bir özel dedektif. Onun biraz gölgeli alanlardan hoşlandığını hayal ediyordu. Sıcak ve tropik bir yerde kendi küçük kumarhane barına sahip olmayı hayal ediyordu.

Dost canlısı biriydi. Ölümüyle komşularına keder, bir çalışanına gerçek gözyaşları aşıl原因an biri.

A. A. Asner. Harris onu listelerde adı ilk sırada yer aldığı için mi seçmişti? Bu şekilde pek çok müşteri edindiğini hayal etti.

"Bunu es geçmeliydim," diye mırıldandı.

Della McGrue sadece üç blok ötede yaşadığı için, Eve bir sonraki denemeyi ona yaptı.

Binalar aynı tarzı yansıtıyordu, ancak şiş gözlü Della onu içeri aldığında Eve, dairesinin Asner'inkinden daha farklı olamayacağını gördü.

Renkler ve dağınıklık, Della'nın iri göğüslerine yasladığı küçük tüy yumağı köpeğin havlamaları. Kırmızı kanepenin üzerine yığılmış harem değerinde yastıklar, tombul mumlar, dekoratif kaseler, masaları kaplayan ışıltılı cam hayvanlar.

Della ayağa kalktı; sarı saçları, kalkık burnu, bebek gibi dudakları ve kırmızı çerçeveli mavi gözleriyle yüzünü çevreleyen lüks bir dalgaydı. Köpeği yatıştırmak için ona mırıldandı.

"İkimiz de çok üzgünüz," dedi Eve'e. "Frisky A'yı çok sevdi. Oturabilir miyiz? A'ya olanları duyduğumdan beri kendimi iyi hissetmiyorum. Sen de ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Bay Asner ile ilişkiniz profesyonel miydi?"

"Sayılır, ama tam olarak değil." Della, uzun bir bardaktan pembe bir yatıştırıcı içerken artık sessiz ama titreyen köpeği bir koluyla kucakladı. "Eğer seks yapsaydık, ondan para almak zorundaydım. Hayatımı kazanmak zorundaydım ve A bunu biliyordu. Yine de ona her zaman indirim yapardım. Ama bazen sadece yemeğe çıkıyorduk.

ya da bir video. Sadece bir arkadaşım la seks yapmadan biraz zaman geçirmek için. Ondan çok hoşlandım."

"Arkadaşını kaybettiğin için üzgünüm."

"Sanırım riskli bir iş yapıyordu. Çoğunlukla sigorta işleri ya da boşanma işleri yapıyordu. Ama dedektiflik riskli bir iş. Ama hiç kimsenin ..."

"Onu en son ne zaman gördünüz ya da konuştunuz?"

"Daha dün. Bir müşterisinden büyük bir ödeme aldı ve bir oyuna katılacaktı. Önce iyi şanslar dilemek istedi. Bir arkadaşım ya da müdavimim olmadığı sürece günün o saatinde çalışmam."

"Size müşteriden bahsetti mi?"

"Pek sayılmaz. Ondan hoşlanmaması dışında. Kötü bir huyu olduğunu ama parasının iyi olduğunu söyledi. Oh, ve o söylediği kişi değildi. Onu öldürdü mü?"

"Hayır, ama onunla ilgili herhangi bir bilgi, kimin yaptığını bulmama yardımcı olabilir."

"Pek bir şey söylemedi. Çok iyi bir ruh hali içindeydi. Frisky'ye en sevdiği köpek mamalarını ve bana da çikolata getirdi. Bu yönden çok tatlıydı."

"Neden keyfinin yerinde olduğunu size söyledi mi?"

"Pek sayılmaz. Sadece bazı kararlar verdiğini söyledi ve bazen kötü şeylerin sizi uyandırmak, sizi sıkıştırırsa bile düz oynamanızı söylemek için olduğunu anlattı."

"Sizinle bu konu hakkında konuştu mu, size herhangi bir ayrıntı verdi mi?"

"Hayır, sadece bu konuda iyi hissettiğini söyledi. Ve emekli olacağını söyledi. Bunu çok sık söylerdi ama bu sefer ciddi gibiydi. Önümüzdeki hafta adalara gidip bazı mülklere bakacaktı. Belki benim de gelebileceğimi söyledi. Belki gelirdim. Etrafında olmak eğlenceliydi. Sonra bir süre yattık. Ona bir sandviç yaptıktan sonra, o-oh, unuttum. Biri onu etiketlemiş. Çok profesyonel davrandı, ben de müşteri olduğunu düşündüm."

"Konuşmalardan herhangi birini duydun mu?"

"Pek sayılmaz. 'Link'le birlikte yatak odasına geri döndü. Saat onda buluşmakla ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Sanırım 10'du. Dışarı çıktığında düşünceliydi. Ben öyle derdim. Bana kocaman bir öpücük verdi, Frisky'yi okşadı ve gitti. Onu bir daha asla görmeyeceğim."

Eve birkaç aç daha denedi ama bu kaynağı kuruttuğunu fark etti. Asner müşterilerinin isimlerini ya da onlarla yaptığı özel işleri arkadaşlarına vermemiştii.

Ama çiğnemesi gereken yeni bir kemik vardı. Görünüşe göre katil Asner'la temasa geçmişti, tersi değil.

Roundtree'lere vardığında ev droidi ona Bay Roundtree'nin hâlâ sette olduğunu ve Bayan Burkette'in evde olmadığını bildirdi. En iyisi, diye karar verdi Eve.

"Tiyatro alanını ve çatıyı gözden geçirmem gerekiyor." "Bayan Burkette ile irtibata geçmemi ister misiniz?" "Ne için?"

"Ben... Bayan Burkette ya da Bay Roundtree evde yokken birinin evde dolaşmasına izin vermek normal bir uygulama değil."

"Ben herhangi biri değilim. Ben bu evde meydana gelen bir cinayetin baş soruşturmacısı olarak görev yapan bir polisim."

"Hepimiz çok üzgünüz."

"Eminim öylesinizdir. Bayan Harris'i öldüren kişi tespit edilip yakalandığında ve suçlandığında muhtemelen daha az üzüleceksiniz. Bu yüzden, bahsettiğim alanları gözden geçirerek bu yönde çalışacağım."

"Tabii ki. Size tiyatroyu göstereyim."

"Yolu biliyorum." Eve PPC'sini çıkarıp Asner'ın kimlik fotoğrafını çekti. "Tanıdık geliyor mu?"

"Hayır." Droid tarama yaparken o anlık ölü duraksamasına girdi. "Hayır. Onu tanımıyorum."

"Onu mahallede hiç görmedin mi?"

"Hafızamda hiçbir şey yok. Siz ... gözden geçirirken sizin için getirebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, ama teşekkürler. İşim bitince kendim çıkarım."

Eve doğruca tiyatroya gitti. Birkaç dakika durdu ve sahneyi o gece olduğu gibi zihninde canlandırdı. Herkes etrafta dolanıyor, içki ya da tatlı alıyor, küçük gruplar halinde konuşuyor ya da sandalyelerde uzanıyordu.

Büyük, mutlu bir grup, diye düşündü. Harris hariç. Asık suratlı ve içine kapanıktı, kendi halindeydi.

İçiyor ve izliyor, diye düşündü Eve şimdi, kadına bu kadar az dikkat ettiği için sinirlenmişti.

Elbette ikisi de Harris'in bir saatten kısa bir süre içinde öleceğini bilmiyordu.

Işıkları söndürdü, o akşam oturduğu sandalyeyi aldı ve bir kez daha onu geri getirmeye çalıştı.

Ekrana odaklanmıştı ama Roundtree hiç uzakta değildi. Gösteri sırasında yakınında oturuyordu.

İnsanlar gülüyor ya da bir şeyler söylüyordu. Gözlerini kapattı, Mavis'in tuhaf kıkırdamasını, Andrea'nın bir yorum yapan sesini duydu. Ama ne zaman? Ne zaman mı?

Emin olamadı.

Bir sürü kahkaha, bağırışlar, inlemeler. Roarke, Marlo bir çekim sırasında sahne silahını elinden kaçırdığında kulağına mırıldanıyor.

Pekâlâ, o zaman duyduğu şey bu değildi, çok fazla şey vardı. Neyi duymamıştı.

Harris'ten bir yorum gelmedi, en azından salonun önüne ulaşan bir yorum gelmedi. Valerie, Preston, Steinburger'dan da yok. Yine, o duymamıştı. İlk birkaç dakikadan sonra Connie'den de ses çıkmadı.

Julian mı? Bir şeyler söylemişti, sesi şaraptan bulanık çıkmıştı. Erkenden, diye düşündü. Belki de.

Işıkları tekrar açtı, düzeni inceledi. İyi büyüklükte bir oda, eğimli zemin her sandalyenin ya da kanepenin ekranı iyi ve engelsiz bir şekilde görmesini sağlıyordu. Yanda bir çıkış ve arkada ana çıkış.

Kolayca girip çıkıyorlardı ve sıkışık bir grup halinde oturmuyorlardı. İnsanlar dağılmıştı ve Roundtree

Roarke'la birlikte ön tarafa geçip oturdular, herkesin nereye yerleştiğini tam olarak görememişti.

Notlarını çıkardı, oturma düzenleriyle ilgili ifadelerden kabaca bir taslak çıkardı. Işıkları tekrar karartarak her bir alana oturup açıları ve manzarayı test etti.

İlginç, diye karar verdi, ama kesin bir sonuca varmaktan çok uzaktı. Çatıya çıkmak için tiyatrodan ayrıldı.

Asansöre bindi. Katil öyle yapardı, diye düşündü. En hızlı yol, diğer konuklar ya da personel tarafından görülme olasılığı en az olan yol. Doğrudan çatı katındaki salona.

İki dakika ya da daha az, sonra havuza.

Harris, volta mı atıyor? Bağıcıklı otlarını tütürüyor, içiyor. Tartışmacı, tehditkar, şirret.

Katil onunla tartışmış mıydı? Bunu söylemek imkansızdı, ya da eğer öyleyse, tartışmanın kısa mı yoksa uzun mu sürdüğünü. Düşüş, karar. Onu içeri sürükleyin, gece çantasını arayın. Bar bezini al, kanı silmek için havuz suyunu kullan, bezi ateşe at. Asansörle aşağı in.

Gerçekten dakikalar. Sadece dakikalar alabilirdi. Tuvalete hızlı bir koşudan fazlası değil. Neden biri fark etsin ki?

Eve yukarı baktı. Kubbe kısmen açılmıştı. Güzel bir Ekim gecesi idi ama ...

Merakla tekrar aşağı indi ve ev droidini aramaya başladı.

"Soru. Yılın bu zamanlarında havuz kubbesi genellikle açık mı yoksa kapalı mıdır?"

"Oh, kapalı. Bayan Burkette havuzu her gün kullanıyor ya da kullanıyordu. Sıcak bir sonbahar oldu ama kubbeyi ısıtmayı seviyor, su çok sıcak. Mekanizmaya da bakılması gerekiyor."

"Ne için?"

"Kapanıp açılıyor. Yapıştığında kapatıp tekrar açmadığınız sürece tamamen kapanmıyor. Biri gelip tamir edecekti ama olay gecesinden beri

parti, çatıyı kullanmadı. Kimsenin oraya çıkmasına izin verilmedi."

"Kapatma hilesini bilen başka biri var mı?"

"Bay Roundtree, tabii ki personelin çoğu, havuz bakım ekibi."

"Başka kimse yok mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Tamam, teşekkürler."

Eve eve dönerken katilin kubbeyi açtığını düşündü. Harris açtıysa, neden kapatsın ki? Ya da kapatmaya çalıştı. Bu bilgi Connie'yi listeden çıkardı. Eğer kapatılmasını istediye, nasıl kapatılacağını biliyordu.

Katil fark etmemişti. Belki de tamamen kapanmadığını fark etmemişti. Sadece mekanizmaya bir fiske vur ve git.

Neden ilk etapta açtınız?

Duman, zoner katkılı otlardan. İyi bir olasılık, diye karar verdi. Belki katil kokuyu sevmiyordu, alerjisi vardı ya da sadece temiz hava almak istiyordu.

Zihni bu açığı ve bunun ne anlama gelebileceğini düşünürken, evin kapılarından hızla geçti.

Kapıya doğru koşarken yağmur ona çarptı ve içeride antrenin boş olduğunu gördü.

Bu sefer senin için fazla hızlıyım, Korkuluk, diye düşündü ve ceketini kasıtlı olarak çıkarıp tırabzanın üzerine fırlattı. Sıcak havalarda bunu yapmayı özlemişti çünkü Summerset'in sinirine dokunduğunu biliyordu.

Kendinden memnun bir şekilde merdivenleri hızla çıktı ve egzersiz kıyafetlerini giymek için yatak odasına girdi.

Spor salonunda bir saat geçirmek, havuzda birkaç tur atmak vücudunu ve zihnini gevşetecekti. Summerset'le karşılaşmamak için asansöre bindi, sonra Roarke'un çoktan terlemiş bir halde bench press yaptığını görünce durdu.

"Seninle burada tanışmak güzeldi."

"Evde olduğunu bilmiyordum." Yanına gitti, ona baktı. "Her şeyi aldın mı?"

"Bugün sahip olmaya değer her şey. Bütün kötü adamları yakaladın mı?"

"Kotamı doldurdum. Bazı teoriler, varsayımlar ve olasılıklar üzerine kafa yorayım, sonra da bir sürü kötü adamı daha yakalamadan önce duş alayım diye düşündüm."

"İyi plan. Seni gördüğüme sevindim." Ağırlıkları emniyetlerine taktı, oturdu ve su şişesine uzandı. "Koşudan sonra mı?"

"Başlangıçta."

"Bir tane fena olmazdı. Nereye gidiyorsun?"

"Karar vermedim."

"Yeni bir VR programım var ve iki kişi oynayabilir."

Gözlerini kısmıştı. "Seks terinin peşinde değilim."

Suyu geri devirdi, gözleri eğleniyordu. Saçlarını arkadan bağlamıştı ve teni parlıyordu.

O olabilir muhtemelen değişim onu Zihin üzerinde ve terli bir aktivite olduğuna karar verdi.

"Tuhaf, değil mi, aklının bu kadar sık sekse kayması?"

"Belki de beni sürekli çivilediğin içindir."

"Belki. Ama şimdilik." Tezgâhtan kalktı ve sanal gerçeklik ekipmanlarının bulunduğu gömme dolaba doğru yürüdü. "Bu bir koşudan daha fazlası. Çeşitli engeller, yön seçenekleri var ve bunların hepsinin kendi sonuçları ya da ödülleri var. Farklı senaryolar. Sayısız türde kentsel, kırsal, banliyö, görünüşte ıssız manzaralarımız var. Gece, gündüz, bir kombinasyon. Temelde ne isterseniz."

"Bu bir oyun mu yoksa egzersiz mi?"

"İkisi de var. Neden eğlenmeyelim ki? Nereye gitmek istersiniz?"

Şehirli bir arka plan seçmeye başladı - bildiği şey buydu. Ama eğer bu da bir oyunsa, bu rekabet anlamına geliyordu.

"Hadi kırsala gidelim." "Beni şaşırtıyorsun."

"İkimiz de bölgemizden uzakta olacağız. Gece ve gündüzü karıştırın."

Ona bir gözlük seti uzattı ve programlamaya başladı. "Amaç, oyun ekranınızın altındaki ekte yer alan haritada gösterilecek olan hedefe ulaşmak. Eğer bir engeli aşamazsan ya da yaralanırsan puan ve mesafe kaybedersin. Bir tanesini aşarsanız puan kazanırsınız. Çok sayıda engeli aşarsanız, faydalı bir şeyle ödüllendirilirsiniz."

"Bunu kaç kez oynadın?"

"Birkaç tane, ama benim koyduğum senaryo değil. Bu şekilde başlayacağız. Otuz dakika mı?"

"Evet, bu işimizi görür." Eve gözlükleri taktı, etrafını saran manzarayı inceledi, eklentiye kontrol etti ve yılan gibi kıvrılan, dolambaçlı yolları, kavşakları, blokları ve hedefi gösteren yanıp sönen ışığı gördü.

Sık orman, loş ışık, engebeli bir yol ve çok fazla çalılık. Garip hayvanların dolaştığı türden bir yer. Dişleri olan hayvanlar.

Katil kimyagerlerle dolu karanlık bir depoda koşarken daha rahat olurdu.

Tam da bu yüzden tipine aykırı davranmıştı. Daha çok çalışacaktı.

"Haritadaki titreşimlere dikkat edin, bunlar engelleri ya da bazı sorun unsurlarını gösterecektir. Hazır mısınız?"

"Tamam."

Rüzgârın uğultusu yükseldi, etrafındaki manzara canlanırken ağaçları kamçıladi. Çırpınan dalların düştüğünü ve şelale olabilecek bir tür vınlama ve çarpma sesi duydu.

Ama o ne biliyordu ki?

Eve ısınma koşusuna başladı ve parkurun solundaki çatalı seçti. Daha büyük bir çarpışma daha oldu ve sadece birkaç metre ilerisinde bir ağaç yola devrildi. Üstünden atladı, birkaç puan topladı. Hızını arttırdı.

Sağa saptı, gürleyen, yankılanan bir hırıltı duydu ve geri dönmeye karar verdi. Daha uzun bir yoldan gidecekti.

Şimdi düz koşuyor, ritmini buluyor, kasları ısınıyordu.

İleride, geniş bir uçurumun üzerindeki dar, sallanan köprüyü gördü -halat ve açık kalaslar- bazı boşluklarla birlikte. Aşağıda çamur renginde bir nehir kükrüyor ve çalkalanıyordu. Köprüye koştu, boşlukların üzerinden atladi, tahta ayaklarının altında çatladiğında neredeyse köprüye çarpıyordu.

Sonra bütün iş titremeye başladı. Yıpranmış halat kopup arkasındaki kalaslar aşağı yuvarlanıp girdaplı nehre sıçrayınca, "Lanet olsun!" diye düşündü.

Ayağa fırladı, sarkan ipi yakaladı ve kendini ileri doğru itti. Rüzgârın dalgalanması, hız, onu dehşete düşürdüğü kadar heyecanlandırdı da. Dar bir çıkıntının üzerine sert bir iniş yaptı; ayak bileklerinden dizlerine kadar sarsıldı.

Sağda, çıkıntı genişledi ve kaba taş basamaklar halinde yığıldı. Üzerinde uluyan bir kurt sürüsü duruyordu. O seçeneklerini düşünürken bile onlar ileriye doğru süzölmeye başladı.

Durdu, düşündü ve kendini uçurumun yüzüne doğru sürükleyerek tırmanmaya başladı.

Ter içinde, zorlanarak tepeye ulaştı.

Ödöl, ekran yanıp söndü. Artık bir bıçağın var.

Kalçasını okşadı, kılıfı hissetti.

Frosty.

Biraz nefes nefese sola, kurtlardan uzağa koştu. Tam ritmini yeniden bulmuşken, bileğine bir şey dolandı. Bir de baktı ki, bir ağacın dalındaki ipten sarkarak baş aşağı asılı duruyor.

Bir yerlerde davullar çalmaya başladı.

Muhtemelen yamyamlardır, diye düşündü. Öyle olmalı.

Kendini yukarı kaldırdığında -ah, ağrıyan karın kasları- ve ipi kesip sertçe ormanın zeminine indiğinde, davulların sesi çok daha yakından geliyordu.

Nefesini tuttu, yön seçmek için haritaya baktı.

Bir ok, desteklediği elinin bir santim ötesindeki ağaca güm diye saplandı.

Çok koştu. Taştan bir dağa tırmandı, bir bataklığa düştü, gerçekten büyük bir ayıdan kaçmak için bir uçurumdan nehre atladi.

Bir sonraki ödülü olan el feneri, karanlık bir çığ gibi çöktüğünde işe yaradı.

Islak, Soluk soluğa, anlık olarak Kayıp, o bulundu Ekran SON ZAMAN olarak yanıp söndüğünde kendisi de şaşırdı.

Gözlüklerini çıkarıp Roarke'a döndü ve onu da kendisi gibi bitkin bulmaktan memnun oldu.

Ayrıca, onun puanını üç puan farkla geçmişti.

"Görünüşe göre kolum kırılmış," dedi ona. "Bana pahalıya patladı."

"Neredeyse bir ayıya yemek oluyordum ve bir bataklığa düştüğümde bıçağımı kaybettim. Çok eğlenceliydi."

Sırıttı. "Öyleydi. Bir otuzluk daha ister misin?"

Kendine bir saat planladığını hatırlattı. Neden olmasın?

"Tamamdır. Hızlıca yüzmek istiyorum, sonra işim var. Sorular. Bir sürü soru. Belki bazılarını sana sorarsam, bir cevabın olur."

"Pekala o zaman. Kaybeden akşam yemeği ile ilgilenir. Bundan sonra kırmızı et yemek istiyorum."

"Tekrar, sıra sende."

"En başından mı, yoksa bıraktığımız yerden mi?" "Bıraktığımız yerden."

Otuzun sonunda yere yığıldı. "Bir domuz tarafından saldırıya uğradım."

"Bir yaban domuzu," diye düzeltti Roarke.

"Mutant bir domuz. Ormanda çok keskin dişleri olan mutant domuzlar olduğunu hep biliyordum. İnsanlar neden oraya gitmeyi seviyor? Ve bir çayır vardı. Güzeldi. Güvenli görünüyordu. Yılanlar. Yılanlar olacağını bilmeliydim."

"Bir palam vardı. İşe yaradı." Yanına oturup hesapları inceledi. "Bifteğimi az pişmiş yap, olur mu sevgilim?"

"Lanet olsun. Domuza kadar burada canıma okuyordum. Pislik bana maça mal oldu. Ve ikimiz de kaleye gidemedik."

"Bir dahaki sefere." Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Hâlâ yüzmek istiyor musun?" diye sordu onu yukarı çekerken.

"Bir tane vardı. Bir nehirde. Pürüzlü kayalarla. Timsahlar da olabilirdi." Omuzlarını yuvarladı. "Yine de çok iyi bir antrenmandı."

Yüzmek yerine duş aldı. Ve adil olmak gerekirse, yemeği bir araya getirdi. Adil olmak gerekirse, yemeği ofisinde hazırladı. Ama Roarke bir şişe şarap açtığında itiraz etmedi.

Bunu hak etmişlerdi.

"Yani." Uzun, yavaş bir içki aldı. "Biz sinemada şaka makarasını izlerken kimi duyduğunu, belki de kimi duymadığını söyleyebilir misin?"

"Kesin olarak değil, hayır. Dikkat etmiyordum."

"Ben de öyle. Yapılacaklar listemin bu kısmı çoğunlukla fiyaskoyla sonuçlandı. Arkadaşlık ve seks için kullanılan bir LC Asner ile konuştum."

"Bir dostla seks yapmak her zaman güzeldir."

"Asner'ın öldürüldüğü öğleden sonra arkadaşıyla seks yapmış, sonra da ona sandviç hazırlamış."

"İşte bu bir dost."

"Bunu biftek yiyen adam söylüyor." "Benim seksim nerede?"

"Onu bulabilmen gerekir." Ona rahat bir gülümseme gönderdi. "Asner sandviç yapımcısı LC'ye, kendisini zor durumda bırakacak olsa da düz bir şey oynamaya karar verdiğini söyledi."

"İlginç. Sence kaydı teslim etmeye karar vermiş midir?"

"Belki de. Sekreterinden, avukat arkadaşıyla yaptığı konuşmalardan ve şimdi de bu olaydan oluşan ruh halini bir araya getirdiğimde, Harris olarak seçtiğine bahse girdiğim müvekkilinin öldürüldüğünü öğrendiğini ve bu durumun da şirketle olası bir ikramiye raundunu yeniden düşünmesine neden olduğunu düşünüyorum."

Kayıt. Düz çal, teslim et, emekli ol ve adalara taşın."

"Ama onun yerine ölürsün."

"Evet. Seks arkadaşı ayrılmadan hemen önce 'link'inden etiketlendiğini söyledi. Konuşmayı duymamış ama arayan kişiyle o gece saat onda ofisinde buluşmayı kabul etmiş."

"Katilinin onunla temasa geçtiğini gösteriyor."

"Aynen öyle. Katilin onu tanıdığını ve onunla nasıl temas kuracağını bildiğini gösteriyor."

"Harris'in 'link'inden mi?"

Noktaları birleştiren birinin olması güzeldi. "Benim iddiam bu. Buluşmayı ayarlıyor, Asner'ı öldürüyor, dosyaları ve elektronik cihazları alıp götürüyor. İnsanlar her türlü tuhaf nedenden ötürü cinayet işler ama ben bunun o kayıt yüzünden olduğuna inanmıyorum."

"Asner'ın - Harris aracılığıyla ya da tam tersi - katille ilgili bir şey yaptığını düşünüyorsunuz."

"M ve M kayıtlarıyla birlikte teslim etmeyi planladığı bir şey, evet. Ya da katil öyle olmasından korkuyordu. Pisliği araştırmak Harris'in yöntemiydi ve bu da uyuyor. Kardeşi bugün beni görmeye geldi."

Roarke'a konuşmayı anlatırken yemek yediler.

"Bir hayat için üzücü bir yorum, değil mi?" diye yorumladı. "Onu sevenlere sırt çevirmekle kalmadı, onları kendi çıkarları için kullandı. Gerçek bir sevgiye, gerçek bir dostluğa sahip olmaktansa bu kazancı elde etmeyi, bu gücü kullanmayı tercih etti."

"Babası gibi olmayı mı seçti, yoksa tıpkı onun gibi miydi?"

Roarke bir elini onunkinin üzerine koydu. "Seçim yapmanın gücünün canlı bir kanıtısın."

"Çoğunlukla işlerin böyle yürüdüğüne inanıyorum. Siz karar veriyorsunuz. Egzersiz oyunu gibi. Sağa git, sola git, yukarı ya da aşağı, ve sonuçlarla başa çık. Yani, evet, bence seçimleri o yaptı. Bence bu şekilde sevdiğine inanıyordu. Ama mutlu değildi. Seçimlerinden memnun olmadığını görebiliyordunuz."

"Yine de onları yapmaya devam etti."

"Ta ki biri onu öldürmeyi seçene kadar. Roundtree ya da Connie değildi. Diyorum ki -en azından şu anki bilgilerime göre- Marlo ya da Matthew değildi. Preston değildi."

"Listeni oldukça daraltmışsın." "Katil havuz kubbesini açtı." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o ya da o kapatmaya çalıştı. Harris açmış olsaydı, katilin kapatması için bir sebep olmazdı. Görebildiğim kadarıyla yok. Cesedi bulduğumuzda kubbe kısmen açıktı."

"Bunu hatırlıyorum, evet."

"Sorun çıkarıyor, kapatıp tekrar açmadığınız sürece düzgün kapanmıyor. Katil bilmiyordu. Connie havuzu her gün kullandığı için bilirdi."

"Dışarıdan birinin geldiğini mi düşünüyorsun?"

Ağzının yarısına kadar gelen kızartma ile durakladı. "Neyin dışında?"

"Kubbe, sevgilim."

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. Oraya nasıl çıkabilirler ki?"

"Her türlü yol var," dedi gülümseyerek. "Bazen içeri girmenin en iyi yolu aşağı inmektir. Kubbeyi açmak için bir uzaktan kumanda, güvenlik açısından zayıf bir nokta olduğunu tahmin ediyorum."

"Bir B ve E adamı gibi düşünüyorsun."

"Artık değil. Ya da sadece karımın hizmetinde."

"Ha. Şimdi siz aklıma soktuğunuz için olasılıkları değerlendirmem gerekecek ama kimsenin dışarıdan ya da yukarıdan geldiğini sanmıyorum. Bence katil kubbeyi içeriden açtı. Harris'in üzerinde oynanmış otları vardı ya da içiyordu ve altı tanesi küçük, kapalı bir alanda çok büyük bir bulut oluşturur. Orada uzun süre kalmış olamaz ama altı tane izmarit vardı."

"Kapalı kubbe, duman. Evet, bunu görebiliyorum. Temiz hava istedi. Ya da kadın. Görünüşe göre ikişer kişi kalmışsınız. Julian ve Steinburger, Andrea ve Valerie."

"Ya da bunların bir kombinasyonu. Birileri birilerini koruyor olabilir. Steinburger ve Valerie'ye bakıyorum."

-Bildiğim kadarıyla bana yalan söyleyenler sadece onlar. Kadının erkeği koruması, erkeğin kadını korumasından daha olasıdır."

"Onun hakkında çok fazla şey bilmiyorsa, ortaya çıkmamasını tercih edeceği şeyler. O zaman onu korumaya istekli olabilir."

"Evet. Eskiden sevişirlerdi ve insanlar seviştikten sonra gevezelik etmeye meyillidirler."

"Dilimi koruyacağımdan emin olabilirsiniz."

"Genellikle patlama sırasında çalışmaktan yorulmuştur," diyerek onu güldürdü.

"Yeterince doğru."

"Anlayamadığım şey, Steinburger olduğunu söylemek. Neden onu öldürsün ki? Yani, pek çok nedeni var elbette, ama neden şimdi? Neden onu oyalamıyor, parasını ödemiyor, proje tamamlanana kadar istediğini yapmıyor? Kendi yıldızlarından birini öldürerek büyük bir baş ağrısı yaratmış olurdu."

"Yaban domuzu ya da nehir," dedi Roarke. "İki seçenek de pek hoş değil ama birini seçmek zorundasınız. Bazen baskı altında."

"Bu iyi." Eve onu işaret etti. "Bu oldukça iyi. Bir yanda bacağınızı çiğneyip koparmak isteyen büyük, keskin dişli mutant domuz var. Diğer yanda, kendinizi kanlı parçalara ayırabileceğiniz ya da ayıramayacağınız sivri kayalarla dolu bir nehir."

"Çoğu insan atlar."

"Çünkü mutant domuzdan gelen tehdit daha acil. Şansınızı su ve kayalarla denemek daha iyi. Ama mutant domuzu öldürüp sonra da kuru topraklarda gezinmek daha iyi."

"Keşke biftek yerine domuz eti önerseydim diye düşünmeye başladım."

Kadın gülünce, adam şarabını doldurdu.

"Yavaş ol," dedi. "Ben kahveye geçiyorum. Steinburger ve Valerie'yi araştırmam gerekiyor. Eğer haklıysam ve onlar da bu işin içindeyse, bulunacak bir şey var demektir. Eğer bir özel dedektif bulabilirse, ben de bulabilirim."

"Bir buçuk kadeh çok güzel Cabernet'nin üstesinden gelebileceğinize inancım tam. Bana neden Steinburger'a odaklandığınızı söyleyin. Sadece dürüst olmadığı için değil."

"Eğer bir polise yalan söylüyorsanız, bir nedeniniz vardır. Çoğu zaman bu sebep aptalcadır ama yine de vardır. Dahası, ilk görüşmede saldırıya geçti."

"Ve hücum savunmadır."

"İşte oldu. Bir tane daha ekle. Bu güç ve kontrolle ilgiliydi. Söyleyebildiğim kadarıyla onunki tüm dünyaya karşı. Elimizdeki oyuncular arasında bu projede -sektörde- en fazla güce ve kontrole sahip olan kim?"

"Parası olan. Bu neredeyse her zaman böyledir." "Evet, zengin bir piç olduğun için bilirsin."

"Doğal olarak."

"Steinburger parası olan kişi. Yapım şirketinin sahibi ve en uzun, en parlak itibara sahip. Hollywood'daki en güçlü adamlardan biri olarak anılıyor."

"Gazeteleri okuyormuşsun."

"Bölgeni tanı," dedi Eve. "Spot ışıklarını seviyor, çok fazla reklam yapıyor, abartıyı pompalıyor. Ve o bir yalancı, savunmacı, para çarkındaki el o. Ayrıca Valerie'de emrinde genç ve çekici bir yalancı var. Bu benim o yönü seçmem için yeterli." Tekrar gülümsedi. "Bir bataklığa düşsem bile."

EVE panosunu güncellerken ROARKE ŞARABINI YUDUMLADI.

Çalışırken rahatlamış görünüyordu ve o sabah uyanma şekline rağmen Dallas'tan döndüklerinden beri olduğundan daha dinlenmişti.

Yaraları iyileşmişti. Görünmeyen yaraların da iyileşmeye başladığını düşündü -umdu-.

"Endişelendiğinizi buradan duyabiliyorum," dedi ona.

"Aslında ben sadece karımın manzarasının tadını çıkarıyordum ve iyi görüldüğünü düşünüyorum."

"Bir süreden beri yaptığım ilk sağlam antrenman. Buna ihtiyacım vardı." Güncellemesine devam etti. "Mira ile biraz konuştum."

"Yaptın mı?"

"Bana düşünmem gereken bazı şeyler verdi ve düşüneneğim. Ben ilgileniyorum, Roarke."

Ayağa kalktı, onun arkasından yürüdü ve kollarını ona doladı. "Ben de öyle." Başının üstünü öptü, sonra geri çekildi. "Eğer anlaştığını düşünmeseydim, oyunda beni yenmene izin verirdim."

"Cehennem gibi."

Güldü ve ona tekrar, daha sıkı sarıldı. "Haklısın. Ama bu sadece asla pes etmeyeceğimi gösteriyor. Sana çok fazla saygı duyuyorum."

"Ve bok yükselmeye devam ediyor. Dalış yapmak için çok fazla egonuz var."

"Egom ve saygım uzun gölgeler oluşturuyor."

"Saygının gölgesi ne şekildedir?"

"Pardon?"

"Çünkü ego gölgesi penis şeklidir. Ben de merak ettim."

Onu çevirdi, parmağını çenesindeki çukura doğru hafifçe vurdu ve kız ona kocaman, güneşli bir gülümseme gönderdi.

"Sanırım

penisimin gölgesini ofisime götür. Özellikle aramamı istediğiniz bir şey var mı?"

"Seks ve para."

"Egom hakkında konuşmayı bitirdiğimizi sanıyordum."

"Bu iyiydi. Seks ve para Steinburger ve/veya Valerie için geçerli. Çünkü orada bir şey var. Bu sabah çok kendini beğenmiş görünüyordu. Sanki yeni biriyle yatmış ya da maaşından büyük bir ikramiye almış gibiydi. Bir şeyler var."

"Bakalım bir şey bulabilecek miyim?"

"Üzerinde düşündüğüm bir şey var. Eğer katil Asner'la buluşmayı cinayeti düşünerek ayarlamış olsaydı, yanına bir silah alırdı. Ama o bir heykel-Maltese şahini kullandı."

"Gerçekten mi? Eski Sam Spade'i siyah kuşla öldürmek. Çok hoş bir ironi."

"Asner'ın böyle düşündüğünü sanmıyorum ama evet. Mesele şu ki, katil ya ironiyi ve rahatlığı tercih etti ya da silah getirmedi. Eğer silah yoksa, buluşma cinayetle ilgili değildi. Sadece bu şekilde sonuçlandı."

"Yolda başka bir çatal, başka bir seçim." Roarke başını salladı. "Belki de buluşma bir pazarlık olacaktı ve katil şartları umursamadı."

"Yani, canı cehenneme. Beynini dağıtırım. Öldürmek pek çok insan için ikinci seferde daha kolay gelir. Bir kez çözüm olarak görüldüğünde neden o çözümü tekrar kullanmayalım?"

Her iki kurbanın da olay yeri fotoğraflarını inceledi.

"Bu cinayetlerin her ikisinin de planlı olduğunu düşünmüyorum. Tekrar oyuna dönelim. Bir dönüş yaptıktan sonra, başka bir dönüş yapmak ya da geri dönmek zorundasınız. Öldürmeyi geri alamazsınız, bu yüzden o bir sonraki dönüşü yaptı."

"Ve genellikle bir başkası daha gelir. Eğer Steinburger ise ve Valerie'yi siper olarak kullandıysa, Valerie başka bir tehdittir. Bir sonraki tur bu tehdidi ortadan kaldırmak için olabilir."

"Evet, olabilir. Şimdi almak çok riskli ama ileride, başka bir çatalda. Bunu başka bir uygun yol olarak görebilir."

seçim. Nedenine ihtiyacım var. Nedenini söyleyerek ona baskı yapabilirim. Aksi takdirde elimde sadece izlenimler var."

Elleri ceplerinde, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak yoldaki dönemeçleri, seçimleri ve sonuçları düşündü.

"Bir amatör için arkasını toparlama konusunda iyi iş çıkardı. Şimdiye kadar."

"Belki bunu daha önce de yapmıştır," diye önerdi Roarke. "Bu çatalı aldı, bu seçimi yaptı."

Durdu, döndü. "Daha önce yaptın mı? Bu ilginç olmaz mıydı? Sebebi bu olabilir mi? Seks ve para," dedi Roarke'a masasına doğru yürürken. "Geçmişine daha derinlemesine bakacağım, başka kimlerin ölmüş olabileceğine bakacağım."

"Bu mükemmel, değil mi? Ben seks ve para; siz cesetsiniz. Ne güzel bir takımız."

"En iyisi güçlü yanlarımıza bağlı kalmak."

Ya bunu daha önce de yaptıysa? diye merak etti. Kazara, kasıtlı, anlık bir dürtü.

Ve paçayı kurtardı.

Ya Harris biliyor ya da şüpheleniyorsa diye devam etti, Asner daha derine inmeye çalışıyordu.

Eve bir an arkasına yaslandı. Peki şimdi kim yol ayrımına doğru koşuyordu? Zaman kayıydı, eğer yanılıyorsa hiçbir yere varamayacaktı. Ama hiçbir kanıt olmadan, karanlıkta yürümekten başka ne seçeneği vardı?

"Bilgisayar, Steinburger, Joel'i ara - bu dosyalarda tanımlandığı gibi. Onunla ilişkili tüm ölümlerle eşleştir."

Teşekkür ederiz. Çalışma ...

"İkincil görev. Şahsın gözaltına alındığı, sorgulandığı veya bağlantılı olduğu çözülmemiş cinayetleri araştırın. Diğer görev, şahıs veya Big Bang Productions ile bağlantılı herhangi bir kendi kendini sonlandırma veya kaza sonucu ölümleri araştırın."

Bilgisayar görevleri onayladığında ayağa kalktı. Mutfığa gitti, kahve programladı ve onu da yanına alarak pansiyonuna döndü.

Gerçekler, diye düşündü. Harris, Marlo, Matthew, Julian, Preston, Andrea, Connie'yi tehdit etti.

Harris, öldüğü gece Matthew, Julian, Andrea ve Connie ile konuşmuş ya da yüzleşmiştir.

Harris çatıdaki kubbede zoner ve bitkisel tütün içerek vakit geçirdi.

Harris başının arkasına düşmesi sonucu yaralanmıştır.

Boğulma sonucu ölüm.

Çantasında bir 'link' olduğu sadece bir varsayımdı ve kaydın önizlemesi de öyle. Sağlam bir varsayım, yüksek olasılık, ama gerçek değil.

Kubbe kısmen açıldı.

Kan, bar bezi ve havuz suyuyla yıkandı.

Tekrar gözden geçirirken, Eve tahtadaki düzenlemeyle oynadı.

Harris, Marlo ve Matthew'un paylaştığı çatı katına kayıt cihazları yerleştirmesi için Asner'ı tuttu.

Asner bunu yaptı, aynısını geri aldı ve Harris'e bir kopyasını verdi. Yine, orijinalini sakladığı sadece bir varsayımdı.

Gerçeklerden ziyade tanık ifadeleri, Asner'in kişisel 'link'inde etiketlendiğini ve ardından bir buluşma için düzenlemeler yaptığını gösteriyor.

Asner katille ofisinde buluştu. Bu gerçektir.

Asner, bronz bir heykele aldığı çok sayıda şiddetli darbe sonucu hayatını kaybetti.

Katil, çünkü başka kim olabilir ki, Asner'ın arabasını kullanarak tüm kayıtları ve elektronik cihazları ortadan kaldırdı.

Asner'ın aracı marinada bulundu.

Görev bir tamamlandı ...

"Tamam, bakalım elimizde ne var. Ekrandaki veriler."

Liste uzundu ama o bunu bekliyordu. İlk aramayı kasıtlı olarak geniş tutmuştu.

Dört büyükanne ve büyükbabadan üçü, babası, bir üvey anne, bir kardeş-çeşitli kuzenler, teyzeler, amcalar ve bir eski eş. Aile üyelerini bir alt küme olarak sıraladı.

Aile dışından olanlar daha uzun bir liste oluşturdu. Üniversitedeki oda arkadaşı, birkaç aktör, diğerk sektör profesyonelleri, bahçıvanı, uzun süredir aile doktoru, bir iş ortağı, şimdiki eşinin eski ses koçu (eşı öldüğünde emekli olmuştu).

Eve, profesyonel ortakların alt kümelerini, diğeri ise iş dışı veya endüstri dışı bağlantıları sıralamıştır.

Daha sonra bilgisayara alt kümeler üzerindeki veya arasındaki bağlantıları çapraz referanslamasını ve bu sonuçlarla başka bir alt küme oluşturmasını emretti.

Listeyi incelerken, bilgisayar ona, şu anda soruşturulmakta olanlar dışında, konuyla bağlantılı herhangi bir faili meçhul cinayet bulunmadığını bildirdi.

"Bu çok kötü," diye mırıldandı Eve.

Kazara veya kendi kendini feshetme farklı bir konu olduğunu kanıtlamıştır.

Bir sürü vardı.

Eve biraz daha kahve aldı ve incelemeye başladı.

Bir süre sonra Roarke ona bir önceki akşam Steinburger'ın hesabından Valerie'nin hesabına yapılan elli bin dolarlık transferin kaydını gönderdi.

İkinci bir panoya başlamadan önce dosyasına kopyaladı.

Tesadüfün dürüst bir hırsız kadar nadir olduğuna ve yeterince uzun süre kazırsa, yeterince derinlemesine tesadüfün bir model ortaya çıkardığına inanıyordu.

Yeni tahtadan bir adım geri çekilirken gördüğü model buydu.

"Orospu çocuğı." Roarke'ın açık ofis kapısına doğru yürüdü. "Gelip şuna bir bakar mısınız? Taze bir göze ihtiyacım var."

"Ödünç alabileceğiniz iki tane var. Sadece mali durumla biraz oynuyordum," dedi ayağı kalkarken.

"Bundan daha fazlası da gelebilir."

"Başkalarının özel işlerine burnumu sokmak için meşru fırsatlara bayılıyorum. Bu beni dürüst kılıyor."

"Aşağı yukarı."

"Gördüğüm kadarıyla genişlemişsin," diye yorumladı ikinci panosu hakkında. Steinburger'ın kimlik fotoğrafını ortalamış ve

diğerlerini ondan çıkarırdı. Daire içine alınmış her fotoğrafın altında bir tarih vardı. "Bu insanların Steinburger ile ne ilgisi var?

mevcut davanız?"

"Tuhaf mı? Hepsi öldü. Kronolojik olarak. Bryson Kane, üniversitedeki oda arkadaşı. Diğer iki kişiyle birlikte kampüs dışında kiralık bir evi paylaşıyorlarmış. Kane merdivenlerden düşerken aldığı yaralar sonucu ölmüş. Ölümünün kaza sonucu olduğuna karar verildi, sistemindeki yüksek alkol seviyesi buna katkıda bulunan bir faktördü. Steinburger'in de aralarında bulunduğu diğer oda arkadaşları da benzer şekilde alkol aldıkları için düşme sesini duymadan uyumuşlardır. Ceset sabah diğer oda arkadaşlarından biri tarafından bulunmuştur. Kane 20 yaşındaydı."

"Genç."

"Bir sonraki o kadar genç değildi. Marlin Dressler, seksen yedi yaşında, Steinburger'ın o zamanki nişanlısının ve ilk eski karısının büyük büyükbabası. Aynı zamanda Steinburger'ın sektördeki ilk işi olan Horizon Stüdyoları'nın da önemli isimlerinden biriydi; Dressler'ın asistanının asistanıydı. Dressler'ın Kuzey Kaliforniya'da bir kaçış yeri vardı. Bir uçurumdan düştü."

"Öyle mi?"

"Hevesli bir yürüyüşçüydü, amatör bir botanikçiydi. İddiaya göre, kaçtığı yerden kanyona doğru yürüyüşe çıkmış ve örnekler toplamıştı. Ayağını kaybetmiş, bacağını ve birkaç kaburgasını kırmış, iç kanama geçirmiş. Adli tabip ölmesinin on iki saat sürdüğünü tahmin ediyor. Dressler'ın ölümünden sonra Steinburger merdivenin birkaç basamağını tırmandı."

"Onun için kullanışlı."

"Evet, öyle değil mi? Dressler, Kane'den altı yıl sonra öldü. Üç yıl sonra - Steinburger'ın nişanlısıyla evlendiğini ve Horizon'da tekrar yükseldiğini de ekleyelim - Angelica Caulfield, bir aktris -"

"Evet, onun çalışmalarını gördüm."

"Çalışmaları kadar aşırılıklarıyla da tanınırdı. Aşırı dozdan öldüğünde kimse şaşırmadı. Öldüğü sırada, yaklaşık beş haftalık hamile olması biraz şaşırtmıştı. Baba

bilinmiyor. Steinburger'ın Caulfield'la romantik bir ilişkisi olabileceği söylene de -ki bunu şiddetle reddetmişti- bu söylenti hiçbir zaman doğrulanmadı ve aslında Caulfield'ın diğer sevgilileri hakkında da pek çok söylenti vardı. Ancak Steinburger, Caulfield'ın son projesinin yapımcılarından biriydi ve aslında stüdyoya Caulfield'ın rol alması için yoğun bir kampanya yürütmüştü. Caulfield'ın ölümü sırasında eşi de ilk çocuklarını bekliyordu. Ölümü resmi olarak kaza olarak kabul edilse de, kendi kendini feshettiğine dair spekülasyonlar vardı ve hala da var."

"Ama cinayet değil."

"Henüz değil. Dört yıl ileri. Steinburger'ın peşini bırakmayan paparazzi Jacoby Miles, evinin içinde on kiloluk bir dambilla dövülerek öldürüldü. Tüm kameraları ve elektronik eşyaları alınmıştı. Polis Miles'in devam etmekte olan bir soygunu bastığına inanıyordu ve aslında birkaç hafta sonra aynı mahallede yakalanan bir B-and-E adamını tutukladı. B-ve-E adamı hırsızlık ve cinayeti inkâr etse de, aynı suçlardan yirmi beş yıl hapis yattı. Cinayetten sonraki bir ay içinde Steinburger ve karısı ayrılmış ve boşanma davası açmışlardır. Boşanmanın kesinleşmesinden iki gün sonra Steinburger ikinci eski karısıyla evlendi.

"Sherri Wendall," diye ekledi Eve, bir sonraki kimliğe dokunarak. "Komedi zamanlaması ve sert mizacıyla tanınan bir aktris. Evlilikleri dört yıl sürmüş ve çalkantılı olarak tanımlanmış. Boşanmalarından üç yıl sonra Wendall, düşme ve alkol tüketimi nedeniyle kaza sonucu boğulduğu tespit edilen bir olayda öldü. Bu olay o yıl Cannes Film Festivali'nin trajedisi ve skandalı oldu. Steinburger, yeni kurulan Big Bang Productions'ın ortaklarından biri olarak festivale katıldı."

"Gerçekten harikaydı. Bazı videolarını görmüşsündür."

"Evet. Komik kadın. Komik kadın boğulduktan beş yıl sonra Fransa'nın güneyinde, Steinburger'ın ortaklarından Buster Pearlman, ölümcül bir kokteyl

barbitüratlar ve malt viski. Kendi kendini feshetme kararı ayrıca Steinburger'in zimmetine para geçirdiği yönündeki spekülasyonlar ve Steinburger'in üzümlere ifade ettiği üzere iç denetim tehdidiyle de körüklendi."

"Evet," diye mırıldandı Roarke, "mali durumlara daha fazla bakacağım."

"Yedi yıl geçti. Uzun bir süre, bu yüzden arayışları tekrar gözden geçireceğim. Allys Beaker, 22 yaşında. Stüdyoda stajyer, dairesinde ölü bulundu. Rapora göre duşta ayağı kaymış ve kafatası çatlamış. Eski erkek arkadaşı gözaltına alınmış ve sorgulanmış, ancak onu herhangi bir şeyle suçlayacak bir kanıt bulunamamış. İfadesinde, Allys'in başka biriyle, yaşlı ve evli bir adamla görüştüğüne inandığını iddia etti. Bu varsayım, maktulün bir kadın arkadaşı tarafından da desteklenmiş ve Beaker'ın, Allys'in birlikte olduğu adamın karısını terk edip kendisiyle evlenmek istediğine inandığını belirtmiştir. Steinburger son eski karısıyla iki yıldır evliydi.

"Bu da bizi güncel olaylara getiriyor. Peki, bu verilerle, burada tahtada ne görüyorsunuz?"

"Bir model. Kırk yıldır cinayet işlediğine mi inanıyorsun? Hiç hata yapmadan, hiç şüphelenmeden?"

"Kırkın yarısında düşünmeyi bıraktım. Artık biliyorum. Bu bir sorunu çözmenin bir yolu, bir seçim. Her vakada sorunun ne olabileceğini bulmak için daha fazlası gerekecek. Bazıları çok açık," diye devam etti ve tahtanın önünde volta atarken eliyle tahtayı işaret etti. "Hamilelikle sonuçlanan bir ilişki ve diğer tarafın peşini bırakmaması. Para sıkıntısının bir ortağın üzerine yıkılması, bu ortağın da kaymağın içinde olması ya da bunu öğrenmiş olması. Zarar verici bir şeyi gören ya da fotoğraflayan meraklı bir fotoğrafçı. Evlilik için bastıran, muhtemelen karısına söylemekle tehdit eden aptal bir genç kız."

"Başından beri söylediğin gibi seks ve para."

"Çoğu şiddet yanlısı, biraz da fevri. Bir itme, bir darbe. Bir örtbas. Bunları kaza olarak bile görebilir. Ya da kendini

arpık bir şekilde savunma."

Roarke onun yanında durduğunda bir elini omzuna koydu.
"Dokuz kişi."

"Büyük ihtimalle daha fazla, ama bu iyi bir başlangıç. Standart profile uymayan bir seri katil. Olayları tırmandırmıyor ya da tipe bağlı kalmıyor, yöntemle bağlı kalıyor. Bağlantılarını ya da ilişkilerini ortaya koyduğunuzda her biri ortaya çıkıyor ama bunun dışında kazalar, intiharlar ve talihsizliklerle dolu on dört yıllık bir süreç var. Sadece kötü şans. Neredeyse doksan yaşında bir yürüyüşçünün kanyon patikasından kayıp düşmesi ile altı yıl önce merdivenlerden düşen yirmi yaşındaki sarhoş bir üniversite öğrencisi arasında kim bağlantı kurabilir ki?"

"Sen."

Başını iki yana salladı. "Yapar mıydım bilmiyorum. Buna, Harris'e ilk cinayet olarak baktım. Şüpheliler listesine baktım ve düşündüm ki, tartışma, dürtü. Dönem. Panik, örtbas. Mira da aynı şeyi düşünüyordu ama iki farklı tarz olduğundan bahsetmişti: dürtü ve hesaplama. Gördüm ama göremedim. Net olarak değil. Sonra belki daha önce de yapmıştır dedin. Bunu hiç düşünmedim. Bunu hiç düşünmedim."

"Örüntüye baktığında şimdi ne görüyorsun?" "Hırs, açgözlülük, kendine düşkünlük, saplantılı bir Statü ve itibarı korumak. Sosyopatik eğilimler ve kontrol etme ihtiyacı, kesinlikle. Asner'a para verip ikinci cinayeti riske atmaktansa onu öldürdü. Ama burada bir hesaplama var. Mazereti var ve Asner Harris'le bağlantılı olsa da, yaptığı iş göz önüne alındığında pek çok çirkin tiple de bağlantılıydı. Valerie'ye mazeret için para ödedi. Üçüncü bir cinayeti göze alamaz, şimdi olmaz. Ama eninde sonunda bir kaza geçirecek. Ondan kurtulana kadar parasını aldığından ve ödüllendirildiğinden emin olacak."

"Harris'i öldürdü çünkü o modeli görmüştü."

Eve başını salladı. "Ya da bir kısmını - hatta bir kısmını - araştırması için Asner'ı tuttu. Belki de daha fazlasını görmüştür."

desen. Onun ve Harris'in ne bildiğini muhtemelen hiçbir zaman tam olarak öğrenemeyeceğiz."

Masasının kenarına oturdu, boş kahve fincanını aldı ve kaşlarını çattı. "Bunların hiçbirini kanıtlayamam."

"Henüz."

"Birilerinin benim küçük mucizeler yaratabileceğime inanması çok güzel."

"Her gün. Muhtemelen başka ödemeler de yapmıştır. Ölüm tarihlerinin yakınlarına bakabilirim. O dönemde açılan hesaplardaki zimmete para geçirme olaylarına bakabilirim. Ve üniversitedeki oda arkadaşından başlayarak, akademik kayıtlarına bakabilirim."

"Yaklaşabileceğim birkaç eski eşim, tekrar incelemem gereken polis raporları ve dürtmem gereken araştırmacılar var. Mükemmel cinayet diye bir şey yoktur. Hatalar olacak, daha fazla bağlantı olacak. Ben hayatta olduğumdan daha uzun süredir bu işten paçayı kurtarmış olabilir ama zamanı doldu."

"Kalktı," diye mırıldandı. "Ve bu panolardaki her yüzün bedelini ödeyecek. Bana kahve lazım. Sonra da küçük mucizeler yaratmaya başlayalım."

Faili meçhul davaların kendine has bir tonu, yaklaşımı ve dinamikleri vardı. Anılar solmuş ya da değişmiştir. Kanıtlar yanlış yerleştirilmişti. İnsanlar öldü.

Bu kez zaman dilimi konusunda avantajlıydı. Kaliforniya'da temas kurmaya, sorular sormaya ve ek veri talep etmeye başlamak için yeterince erken bir saatti.

Buster Pearlman intiharının ikinci ipucunu veren Dedektif McHone -şimdi Dedektif Çavuş- konusunda şanslıydı.

"Elbette hatırlıyorum. Pearlman kendini iki kez öldürecek kadar diken yutmuştu. İyi bir viski israfı, ya da ortağım o zaman öyle demişti. Bu konuda ipucu ondaydı. Şimdi emekli oldu, Helena, Montana'da yaşıyor. Tüm zamanını balık tutarak geçiriyor."

"Erişebildiğim veriler Pearlman'ın -iddiaya göre- stüdyodan zimmetine para geçirdiğini gösteriyor."

"Daha o sabah, karısının kızlık soyadı altında bir offshore hesabına elli bin dolar yatırmıştı. Karısı onun bir sakız bile çalmayacağına yemin etmişti. İmkânlarının üzerinde yaşamıyorlardı. Zaten durumları gayet iyiydi. Bulduğumuz paranın on katı kadar para çalınmış. Gerisini asla bulamadık."

"Zimmetine para geçirdiğini nereden anladın?"

"Karısı. O ve çocuklar birkaç günlüğüne ailesini ziyarete gitmişler. Döndüklerinde onu bulmuşlar. İntihar etmiş olamayacağını söyledi. Kendini asla öldürmezmiş, onu ve çocukları asla terk etmezmiş. İttikçe ittik. Parayı bulmamız ya da stüdyodaki sorunun kokusunu almamız uzun sürmedi. Bir sonraki hafta için bir denetim planlamışlardı."

"Bana Steinburger'den bahset."

"K.T. Harris için listenizde mi?"

"Oradaydı, yani listede."

"Pearlman'ın masum olduğu konusunda kararlı olduğunu hatırlıyorum. Bir tür kaza olduğu konusunda. İyi bir adamın adını lekelediğimiz, ailesini üzdüğümüz için çok kızgındı. Bunu halka da açıkladı. Arkadaşını ve ortağını savunduğu, dul eşine ve çocuklarına destek olmaya çalıştığı için çok ilgi gördü."

"Hiç size bir tuzak gibi göründü mü?"

"Basit görünüyordu. Paranın geri kalanı bir muammaydı ama adli muhasebecilerin çıkardığı kadarıyla, birkaç yıldır oraya buraya dalıyormuş. Bir düzine farklı şekilde yıkamış olabilir."

"Kayıt yok," diye dürttü Eve. "İkinci bir defter seti yok mu?"

"Elektronik cihazlarını silmiş. Her birine virüs bulaştırmış. O zamanlar şimdi yapabildiğimiz kadarını yapamıyorduk."

"Hala sende mi?"

"Tanrım, bu uzun bir süre, aşağı yukarı on beş yıl. Sana söyleyemem."

"Kontrol ederseniz memnun olurum, D-S McHone. Ve şu anda yapabildiklerimize bakılırsa, eğer o elektronikler hala

kanıt bulabilirseniz, bunlarla ilgili bir şeyler bulabilirsiniz."

"Tanrı bilir bu dava hakkında hiç düşünmedim. Kontrol edebilirim. Harris için Steinburger'ı beğeniyorsun."

"Ben öldürdüm. Ve eğer benim kurbanımı öldürdüyse, bahse girerim seninkini de öldürmüştür."

"Orospu çocuğu."

"Ben de öyle dedim."

Daha fazla polisle konuştu, daha fazla not aldı, daha fazla kahve içti.

Roarke içeri girdi, masasının üzerindeki kahve fincanına baktı. Mutfağa gitti ve bir şişe suyla geri döndü. "Biraz değiştir."

"Ne, sen kahve polisi misin?"

"Eğer öyleyse, şartlı tahliye olmadan ömür boyu hapis yatacaksın. Elimde ilginç olabilecek birkaç işlem var. Biri Steinburger'ın B.B. Joel adıyla sessizce gömdüğü bir hesaptan yapılan transfer."

"Big Bang Joel? Gerçekten mi?"

"Pek yaratıcı değil ama B.B. iyi bir çocuk gibi vergilerini ödüyor. Angelica Caulfield'in öldüğü gün, Violet Holmes tarafından açılan yeni bir hesaba yirmi bin dolar havale etti."

"O gün mü?"

"Evet. Ceset ertesi güne kadar bulunamamıştı."

"Muhtemel kasıt. Mazereti önceden ayarlamak. Bir dakika bekleyin." Roarke devam ederken Eve makineye döndü ve dosyaları çağırdı.

"Holmes o zamanlar yükselen bir yıldızdı; genç, taze ve ilk büyük başrolü için hazır. Steinburger ve Big Bang onu tam teşekküllü bir yıldız yaptı. Holmes ile evlilikleri arasında birkaç kez birlikte oldular."

"Asner'in arabasını bulduğumuz marinada demirli bir teknesi var. Peabody ve McNab burada teknesi olan kişilerle Steinburger ve listedeki diğer kişiler arasında dört olası bağlantı buldu."

Roarke ona, "Holmes ve Steinburger bir zamanlar birkaç ay birlikte yaşamışlar," dedi. "Görünüşe göre arkadaş kalmışlar."

"Bahse girerim teknesini nerede tuttuğunu ve nasıl kullanacağını bilecek kadar dost canlısıdır."

"Şaşırmazdım. Ayrıca eski eşinin boğulmasından bir gün sonra B.B. Joel hesabından on bin dolar çekilmiş. Havale yok ama bazı insanlar elden nakit para almakta ısrar ediyor."

"Fussy. Bu hesaptaki para nereden geliyor?"

"Bunun üzerinde çalışıyorum. Geri dönüyorum, küçük-beş binin altında

-Hesap açıldıktan sonraki ilk aylarda para yatırılmıştır. Bu da ortağın sözde intiharından yaklaşık yirmi ay önceydi. Daha büyük miktarlara ulaşmışlar ama yine de on doların altında. Hesaba düzenli olarak para yatırıyor. Bunu bir tür küçük nakit çekmecesi olarak görüyor olabilir. Muhasebecinizin görmemesini tercih edeceğiniz bir şey mi istiyorsunuz? Dokun."

"Halka göre, yüksek bir hayat yaşıyor - güç, ihtişam, parlak arkadaşlar, cazip seyahatler. Ama bu düz bir hayat. Belki B.B. Joel daha kıvrımlı olanları seviyordur."

Tahtalarına baktı. "Whitney ve PA'yı ikna etmek için yeterli ağırlığa sahip olması için bir araya getirme zamanı."

"Eve," dedi kadın 'link'e döndüğünde. "Saat gece yarısını geçti. Kimi uyandırırıyorsun?"

"Peabody. Sabah Whitney, bulabilirsek Reo ve Mira'yla birlikte bir konferans odasına ihtiyacımız var-" Durdu ve Roarke'a düşünceli bir bakış attı.

"Dünyanın finansal hakimiyetine yönelik sabah için planlanmış birkaç adımım var ama-"

"Hayır, kim buna engel olmak ister ki? Her şeyi Feeney'e kopyalayabilir misin? Onu en sevdiği çocukla birlikte getireceğim."

"Ben hallederim."

Bağlantıda soluk soluğa bir duraklama oldu, ardından engellenen videoyla birlikte boğuk bir "Peabody" sesi duyuldu.

"Violet Holmes'un yerini tespit edin," diye emretti Eve.

"Ha? Kim? Oh. Efendim?"

Eve hışırtı sesini, bulamaç gibi bir erkek mırıltısını, sessiz, iniltili bir iç çekişi duymazdan geldi. "Holmes, tekne. Onun yerini istiyorum. Bir konferans odası ayarla, sıfır-sekiz-yüz. Orada ol. McNab'i de getir."

"Tamam. Ne... Üzgünüm, biz sadece-"

"Az önce ne yaptığınızı bilmek istemiyorum. Aslında, az önce ne yaptığını ima bile edersen otuz gün yırtma cezası veririm. Holmes, konferans odasına. Güncelleme için otuz dakika önce ofisime gel."

"Evet, efendim."

"Teknede iyi iş çıkardın."

"Teşekkürler."

Eve, "Just'a geri dön," dedi ve onun sözünü kesti.

Brifingde bulunmasını istediği diğer kişilere öncelik taleplerini sadece mesaj yoluyla gönderdi.

"Sadece onlar için mi?" Roarke merak etti.

"Bunu görmezden geliyorum, çünkü bunu hayal etmiyorum. Bunu sağlam bir düzene koymam gerekiyor. Yaklaştım ama ince ayar yapmak istiyorum."

"Ben de aynısını yapacağım, böylece Feeney pası kolayca yakalayabilir." "Minnettarım. Sanırım sana borçluyum."

Güldü, eğildi ve başını öptü. "Başka bir zaman toplamak zorunda kalacağım. Bu arada, kahveyi bırak."

Gözlerini devirmek için onun ofisine gitmesini bekledi. Ama onun yerine suya uzandı.

ROARKE ONU YANINDA HİSSETTİĞİNDE, ona daha da yaklaştı ve sırtını okşadı.

"Sus," dedi. "Şimdi sus. Bana tutun ve uyu." Biraz titredi, daha da yaklaştı.

Onlar yatağa girmeden önce ateşi yakmıştı. Şimdi, sadece birkaç saat sonra, ocakta kaynıyor ve altın sarısı kırmızı ışığını odaya savuruyordu.

Sessiz, sıcak, rahatlatıcı. Uyurken onun için istediği şey buydu.

Yine de ona sarıldı, hayallere karşı ona demir attı.

Dudaklarını saçlarının üzerinde gezdirdi, vücudundaki gerilimi yok etmek, ona çok az huzur veren o görüntüleri ve duyguları silmek istiyordu.

Gözleri kapalıyken, sakinleştirmek için tasarlanmış hafif, ritmik hareketlerle sırtını okşamaya devam etti.

Karanlıkta, ona doğru kıvrılmış vücudu çok kırılgan görünüyordu. Öyle olmadığını biliyordu. Eve güçlü, sert ve atletikti. Onu yumruk atarken -birden fazla kez- ve yumruk atarken görmüştü. Yumruğunun ucunda o vardı, bu yüzden biraz güç topladığını kanıtlayabilirdi.

Onun yaralarını da kendisinininkiler gibi tedavi etmişti ve onun iyi ve hızlı iyileştiğini biliyordu. Onun dirençli, dik kafalı polisi.

Ama o sert, disiplinli bedeninin içinde kırılgan kalan kısımlar da vardı - belki de hep olacaktı. Ve bu savunmasız yerler onu korumak, rahatlatmak, onu bir çürükten ya da darbeden korumak için elinden gelen her şeyi yapmak için onu çekti.

Güç ona gurur verirken, kırılganlık da onu çözdü. Ve kadının bütünü, ona ölçmenin ötesinde bir sevgi getirdi.

Hayatında arzuladığı, sahip olmayı hayal ettiği, adil ya da kötü yollarla elde etmek için savaştığı onca şey arasında, onun gibi birine sahip olmayı hiç hayal etmemişti. O olduğu için böyle bir adam olacağını hiç hayal etmemişti.

Şimdi onun yeniden, derece derece gevşemeye başladığını hissediyor ve çürüklerin ya da darbelerin olmadığı o sessizliğe ve o sıcaklığa doğru sürüklendiğini umuyordu. Kendisinin de onunla birlikte sürüklenmesine izin verdi, bir kalkan gibi etrafına sarıldı.

Bu yüzden yüzünü onunkine kaldırdığında, adam dudaklarını onunkilere indirdiğinde, duvarlarda oynayan şömine ışığı kadar yumuşak ve sevimli, başka tür bir rüyaydı.

Adamın kalbi İrlandalı kadının kalbine akarken, İrlandalı kadın onun karşısında eridi.

Bazı sözcükleri biliyordu; onları daha önce de söylemişti. Ama şimdi daha fazlası vardı. Her zaman ona verecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu. Şimdi, şefkate ihtiyacı olduğunu bilmediği bir anda ona şefkat veriyordu. Tek başına acı çektiğinde ona birlik veriyordu.

Bir dokunuş, bir tat, hepsi yavaş, hepsi kolay, sanki sabır ve aşk tek bir sabit kalp atışıymış gibi.

Uykusunda peşini bırakmayan endişeler dağıldı, çözüldü ve geriye sadece bedeninin hoş ağırlığı, ellerinin tembel dokunuşları, dilinde onun heyecan verici tadı kaldı.

Duyguların o nazik akıntısı, tembel yükselişi, zarif düşüşü boyunca aktı. Onu soluyor, ona dokunulduğu gibi dokunuyordu. Sanki dünyadaki hiçbir şey o andan daha önemli değilmiş gibi. Ve o anda onlardan başka hiçbir şey yokmuş gibi.

Kadın açıldığında, adam doldurdu. Adam doldurduğunda, kadın etrafını sardı.

Ateş ışığının dansında birlikte hareket ettiklerinde, şefkat gözlerini yaşarttı, nefesinde bir tutam yaş tuttu.

"Seni seviyorum." Bunalmış, çözülmüş bir halde yüzünü onun omzuna bastırdı. "A ghra. A ghra mo chroi."

"Aşk," diye iç geçirdi, bir bulutun üzerindeki tüy kadar hafif bir şekilde zirveye yükselirken.

"Aşk," diye tekrarladı ona sıcacık yaslandığında. Elini onun yanağına koydu. Adam onun elini bileğinin üzerine koydu.

Sessiz ve sıcak bir yerde uyudu.

Roarke onunla yattı.

Gün ışığına uyandığında, onu yatak odasındaki oturma alanında kahve içerken -kedi kucağına yayılmıştı- ekranda vızıldayarak geçen finansal raporları izlerken görmek hoşuna gitti. Ve iş dünyasının tanrısı takım elbiselerinden birini giymişti.

Bu da bir saattir, muhtemelen daha fazla uyanık olduğu ve krallığının bir kısmıyla ilgilendiği anlamına geliyordu.

Yani onun için endişelenmiyorum.

Saate baktı, homurdandı ve duş almak için yataktan yuvarlandı. Kurutma tüpünün içinde, ılık hava etrafında dönerken gözlerini kapattı. Kafanı oyuna verme zamanı, diye emretti kendi kendine.

Kahveden önce kimin kafası herhangi bir oyuna girmeye çalışırdı ki?

Kapının arkasındaki bornozu aldı ve yatak odasına geri dönüp doğruca AutoChef'e doğru yürürken içine silkindi.

Sanki hayatı buna bağlıymış gibi ilk bardağın yarısını içti, sonra dönüp tekrar Roarke'a baktı.

"Günaydın."

"Konuşuyor."

"Ve bundan çok daha fazlasını yapması gerekecek."

Dolaba geçti ve rastgele kıyafetlere uzanmaya başladı.

"Bugün değil," dedi Roarke arkasından.

"Ne? Bugün kıyafet giymeyecek miyim?"

"Ah, keşke. Bugün kıyafetler hakkında düşünmek için nadir bir anınız var."

"Onları düşünüyorum. Beni uygunsuz teşhirden tutuklanmaktan koruyorlar. Ve eğer gün içinde bir pislikle uğraşmak zorunda kalırsam, onun benim bir seks düşkünü olduğumu düşünmesini engelliyor."

"Her ikisi de gardırop için mükemmel amaçlar. Bir diğeri de sunum. Davanızı ve kendinizi komutanınıza ve diğerlerine sunacaksınız."

"Ki bu da polis işi." Yalınayak olabilirdi ama topuklarını sıkmaya hazırdı. "Polis işi için süslenmiyorum."

"Teğmen, uygunsuz teşhir/ seks düşkünlüğü ile süslenme arasında önemli bir alan vardır. Mesela ..."

Çikolata kahverengisi rengine, pütürlü bir cilaya sahip olan pantolonunu seçti, koyu, güçlü mavi renkte üç düğmeli bir ceketle eşleştirdi ve ardından her iki tonu da yakalayan çizgili Oxford tarzı bir gömlek eklemeyi başardı.

"Yetki sahibi ve elindeki işe başlamaya hazır birinin temiz, kendinden emin bir sunumu."

"Hepsi bu mu?"

"Yeni botlarını giy." Ona giysileri uzattı. "Onunla ve paltoyla iyi uyum sağlarlar."

"Ne yeni botları?" Adam botları raftan indirirken kaşları birbirine çarptı. "Peki nereden geldi bunlar?"

"Sanırım çizme elfleri."

"Bir hafta içinde çizik ve yıpranmış olduklarında çizme elfleri çok kızacak."

"Bence bundan daha hoşgörölüler."

"Bu elfler böyle devam ederse daha büyük bir dolaba ihtiyacım olacak."

Ama tavsiye edildiği gibi giyindi, sonra Roarke iki kişilik kahvaltı programını hazırlarken botlarını giymek için oturdu.

Peabody'nin deyimiyle tereyağı gibi kayıyorlardı. "Tamam." Ayağa kalktı, birkaç adım attı. "Harikalar. Sağlamlar, bunlarla kesinlikle birkaç diş kırabilirim."

"Elflerin en büyük önceliği buydu."

"Huh." Hızlı bir çömelme ve kalkma hareketi yaptıktan sonra topuklarına vurdu. "Ama sert ya da ağır değiller, yani ciddi bir ayak kovalamacasının üstesinden gelebilirler."

"İkinci öncelik. Memnuniyetinizi elflere ileteceğim." Masaya iki tabak waffle koydu ve

Galahad soğukkanlı ve uyarıcı bir bakış attıktan sonra Eve'i baştan aşağı süzdü. "Kendinden emin, düzenli ve kesinlikle o dişleri tekmeleyebilecek kapasitede görünüyorsun."

"En çok son kısmı sevdim."

"Seni sevmemin sayısız nedenlerinden sadece biri."

Oturdu ve adam ona katıldığında elini onunkinin üzerine koydu. "Kendimden emin ve akıcı hissediyorum. Bu şekilde uyandım çünkü dün gece yanımdaydın, çünkü beni seviyordun. Ve bu sabah burada oturup benim için endişelenmek yerine her zaman yaptığın şeyi yaptığın için."

"Bu, benim endişelenmem konusunda endişelenmeyi bırakacağın anlamına mı geliyor?"

"Bu yönde ilerliyor. Muhtemelen bir konuda iyi bir kavgaya ihtiyacımız var, bu işi bitirmeliyiz. İyi bir kavga iyi bir orgazm gibi işe yarayabilir ve her şeyi açıklığa kavuşturabilir."

"Şimdi, iyi bir dövüş için can atıyorum. Bir tane ayarlamamız gerekecek."

"Bence daha organik olduklarında daha iyi oluyorlar."

"Öfke yoluyla organik orgazm." Sel gibi akıtacağını bildiği şurubu ona uzatırken güldü. "Beklentiyle doluyum."

"Bir dahaki sefere seni kızdırdığımda bunu hatırla." Waffle'ını şuruba buladı.

Otuz dakika içinde, waffle'ların etkisiyle Eve 'link'ini kontrol etti. "Brifing için herkes hazır. Ben erken gideceğim, her şeyin istediğim gibi ayarlandığından emin olacağım."

"İyi şanslar. Öğleden sonra biraz zamanım olacak, ya yapmamız gereken dövüşle ilgileneceğim ya da Feeney'e biraz yardım edeceğim."

"Belki ikisinde de çalışabiliriz." Kapıya yönelmeden önce ona hızlı bir öpücük verdi.

"Polisime iyi bak," diye seslendi arkasından. "Sen şu tabağı yalamayı dene evlat," dediğini duydu kediye,

"ve ne olacağını gör."

Aşağıya kadar sırtmasına neden oldu.

Trafikte bir önceki günkü kadar şansı yaver gitmedi ama takımlarda ve engellerde geçirdiği zamanı yaklaşımını geliştirmek için kullandı.

Steinburger'in evini, ofisini ve aracını aramak ve tüm elektronik eşyalarını Feeney ve EDD'nin üzerine atmak için arama izni istedi.

Onları yakalama şansının az olduğunu biliyordu. Brifingdeki herkesi Steinburger'ın kırk yıldır kendisini kızdıran, yoluna çıkan ya da sadece ciddi bir rahatsızlık veren insanları öldürdüğüne ikna edebilirdi, edecekti de.

Ve yine de sinir bozucu olası sebep sorunu devam edecektir.

Yine de bunun için bastıracaktı ve eğer -büyük olasılıkla- kapatılırsa, bağlantılarını ve rekabetlerini izlemesi için birini zorlayacaktı.

Ve eski eşleriyle -hayatta olanlarla-, tekne arkadaşıyla, eski üniversite oda arkadaşlarıyla, Buster Pearlman'ın dul eşiyle konuşmadan önce bunu yerine getirmek istiyordu. Hollywood setiyle bir tur daha atmadan önce.

İşi bitmeden önce pek çok insan yeni botlarının topuğunu boyunlarında hissedecekti.

Central'ın garajındaki yerine çekmiş. Polisleri indirmek ve bindirmek için duran bir asansöre bindi. Ve tanıdığı gizli bir dedektif bir cüceyi taşıyarak içeri girdiğinde kaymayı tercih etmiş olmayı diledi.

Cücenin tıraşlı kafası dövmelerle kaplıydı ve vahşi bir hırıltıyla dişlerindeki aralıkları gösteriyordu. O kel kafa McGreedy'nin beline kadar uzanıyor olabilirdi ama sahibi bir çingiraklı yılan kadar acımasız görünüyordu.

İkisi de güçlü ve belirgin bir şekilde bok kokuyordu.

"Tanrım, McGreedy." Polislerden biri arabanın yanına kadar

arabanın izin verdiği kadar. "Kanalizasyonda mı uyuyorsun?"

"Bu pisliği bir tanesine kadar kovaladım. Seni de yakaladım, değil mi, seni lanet olası küçük pislik. Piç kurusu bileğimi ısırды. Cüce dişlerim var

ayak bileğimdeki izler."

Bunu söylerken bile, mahkûm yaralı ayak bileğine keskin bir tekme attı, bir diğeri de kaval kemiğine ve bir örümcek kadar hızlı ve çevik bir şekilde arabada önündeki üniformalı polisin sırtına sıçrarken bir tür savaş çılgılığı attı.

Kargaşanın ve inanılmaz pis kokunun ortasında Eve düşündü. Saçlarını çekiştiren, ayaklarını tekmeleyen, dişlerini batıran bu küçük çılgın piçi iki polis uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Farklı bir yaklaşıma karar verdi. Silahını çekti ve dikkatli bir mesafe bırakarak öne doğru eğildi, küçük çılgın piçin kafasına dayadı.

"Bunun tadına bakmak ister misin?"

Adam arkasını döndü, aralıklı dişlerini gösterdi ve kadın onun üniformasını yüzüne doğru bir sıçrama tahtası olarak kullanmayı planladığını anladı.

"Seni bir taş gibi düşürürüm," diye uyardı. "Hayır, bir çakıl taşı gibi. Çirkin, kokuşmuş bir çakıl taşı. Sonra da kışını bizzat tekmeleyerek bir kafese tıkacağım."

"Onu yakaladım, Teğmen." Nefes nefese kalan, hırlayan, terleyen McGreedy mahkûmunun üniformasını çıkardı ve onu yüzüstü arabanın zeminine itti. "Şerefsiz."

"Memur bey?"

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Bingly, Teğmen."

"Memur Bingly, zaten duş alma ve üniforma değiştirme vaktiniz geldiğine göre, neden Dedektif McGreedy'ye bu küçük pisliği yakalamasında ve detoksa götürmesinde yardımcı olmuyorsunuz?"

"Evet, efendim. Kahretsin."

McGreedy, "Güllük gülistanlık değil," diyerek aynı fikirdeydi.

"Onu geride tutar mısın?" Eve rica etti ve asansörden atladı.

Her ihtimale karşı kendini dikkatli bir şekilde koklarken, asla sıkıcı bir an olmadığını düşündü.

Ofisini geçip konferans salonuna gitti ve orada

yeniden yaratıldı onu dava tahtalar, yüklü Veri içine a

Bilgisayar.

İşini bitirdiğinde Peabody'nin de gelmesini bekliyordu. İşler başlamadan önce iyi bir kahve daha içmek istediğine karar vererek konferans odasının güvenliğini sağladı ve ofisine doğru yola çıktı.

Marlo'nun -uzun, güneşten kavrulmuş esmer peruğuna ve büyük güneşliklerine rağmen- kızaklardan indiğini gördü.

"Dallas."

"Bugün çalışmıyor musun?"

"Saat dokuza kadar saç ve makyaja gitmem gerekiyor, o yüzden senin de burada olman ihtimalini değerlendirip birkaç dakikanı alabilirim diye düşündüm."

"Ben de varım ve sadece birkaç dakikam var." Peabody ve McNab bir sonraki piste çıkarken Eve başıyla onayladı. "Bir dakika bekleyin," dedi Marlo'ya.

"Marlo mu o?" Peabody sordu.

"Evet, onunla konuşacağım. Siz ikiniz hemen konferans odasına geçebilirsiniz. Panoları hazırladım. Çalışın, düşünün, tartışmaya hazırlanın. Kutuda ne var?"

"Çörekler." McNab ona sıırttı. "Düşündük ki, hey, polisler, kahvaltı zamanı, brifing. Gerekli malzeme bu."

"Zararı olmaz. Uzun sürmez."

Eve, cinayet tahtasının ofisinde durduğu gerçeğini düşündü ve bunun bir avantaj olabileceğine karar vererek Marlo'yu içeri aldı.

"Teşekkürler..." Marlo, bakışlarını tahtadan ayırmadan konuşmasını sürdürdü. "Tanrım, bu çok sade. Ve orada kendi yüzümü, tanıdığım ve değer verdiğim insanların yüzlerini görmek gerçekten çok rahatsız edici. Oturabilir miyim?"

"Elbette." Eve bunu yaparken kalçasını masasının köşesine dayadı. Aklına ne yazık ki son birkaç gün içinde şekerinin üzerine kaç kış oturduğu fikri geldi.

"Biliyor musun, bu rol için hazırlanırken çok sertleştiğimi sanıyordum. Her zaman formumu korudum, ama Tanrım, bunun için çalıştım. Fiziksel olarak yani. Zihinsel olarak da. Ama çabuk öğrendim ki, düşündüğümün yarısı kadar bile güçlü değilmişim. Çalışabilirim. Çalışabilirim."

ama senden çıkıp kendime girdiğim anda? Ben sadece Marlo Durn'um ve korkuyorum."

"Neyin?"

"İçimizden birinin..." gerçeğinden kaçmanın bir yolu yok. Bakışları tekrar tahtaya yöneldi. "İçimizden biri K.T.'yi öldürdü. Bundan kaçış yok. Ve bunu yapan kişinin Matthew ve beni gözetlemesi için tuttuğu adamı öldürdüğüne inandığını biliyorum. Bu yüzden korkuyorum çünkü bunu yapabilecek biriyle çalışıyorum."

"Asner size, Marlo'ya ya da Matthew'a kayıt karşılığında tazminat teklif etti mi?"

"Hayır." Tahtadaki fotoğrafına baktı. "Onu daha önce hiç görmedim. Çatı katındaydı, yatak odamızda. Ve şimdi öldü."

"Size yaklaşan oldu mu?"

"Hayır. Sana söyledim. Mahremiyetin ihlali ve utancın çok ötesinde. Hatta öfke bile. Buraya gelip seni görmek, kim olduğunu bulmaya yaklaşıp yaklaşmadığını sormak istedim. Muhtemelen bana söyleyemeyeceğini biliyorum ama bu şekilde olmaktan nefret ediyorum. Korkmaktan nefret ediyorum, değer verdiğim insanları merak etmekten nefret ediyorum. İçerideyken bile karavanımın kapısını kilitlemekten nefret ediyorum."

"Özellikle birinden korkuyor musun?"

Marlo başını salladı. "Matthew daha iyi idare ediyor, Andi de öyle. Julian benden daha kötü durumda. Enkaz halinde. Connie'nin reklam çekimleri için Paris'e uçuşması gerekiyordu. Kızları da onunla buluşacaktı, böylece orada birlikte birkaç gün geçireceklerdi. Roundtree'den ayrılmak istemediği için programını değiştirdi. Bunun büyük anlamda önemli olmadığını biliyorum ama-"

"Kısa vadede bile olsa hayatınızı yeniden düzenlemek zordur. Tanıdığınız birinin aslında tanıdığınız biri olup olmadığını merak etmek zordur."

"Evet." Marlo gözlerini kapattı. "Tanrım, evet. Bana bir şey söyleyebilir misin? Herhangi bir şey."

"Bu sabah soruşturma ve bazı yeni açılar hakkında önemli bir brifing alacağız."

"Bu iyi o zaman." Marlo bir nefes verdi. "Bu iyi."

Ve bu her yere yayılır, diye dūřundū Eve. Stein-burger'in duyduėunda ne dūřüneceėini merak etti.

"Orada a kūuk detay I kastedilen için kontrol et dıřarı." Eve devam etti. "Muhtemelen biliyorsunuzdur, beni birkaç adımdan kurtarın."

"Herhangi bir şey."

"Harris dıřında sigara içen var mı? Bitkisel ya da bařka tūrlū?"

"Ah." Marlo biraz ktū. "Evet. Birazcık. Ara sıra. Bitkisel deėil. Tūtūn, biliyorum, biliyorum, biliyorum. Benim için ktū, acı verici derecede pahalı. Ve bir hırsız gibi saklanmak zorundasınız. Bu yūzden tūtūnū neredeyse tamamen bıraktım ve daha da fazlası - dūrūst olmak gerekirse - Matthew bundan hiç hořlanmıyor. Aynı etkiyi yoga nefesiyle de elde edebileceėim konusunda ısrar ediyor ki bu da onun hiç sigara içmediėini kanıtlıyor."

"Yani itiraz mı ediyor?"

"Onaylamıyor. Endiřeleniyor. Bitkisel ilaçlara geçmeye çalıřtım ūnkū onlar konusunda o kadar kuduz deėil, ama lanet olsun. Aynı řey deėil."

"Başka kimse var mı? Sigara içen ya da buna itiraz eden?"

"Andi arada sırada ya benden ya da bir ottan bir fırt eker. Ekibin çoėu molalarda gizlice ot içmeye çıkar. Roundtree onlar için bir alan belirledi ama stūdyo bunu onaylamadı. Ve Joel buna çok kızdı."

Eve içeride gūlūmsedi. "yle mi yaptı?"

"O dumanı tūten bir gestapo." Tekrar doğruldu, gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "Yemin ederim, bir saat önce tek bir nefes çekip ekmediėinizi yarım mil öteden anlayabilir." Burnunu ekme sesleri çıkardı, kaşlarını indirdi, sesini sertleştirdi ve Steinburger'in birebir taklidini yaptı. "Kim sigara içiyormuş! Buna maruz kalmayacağım. Preston! Valerie! Burayı hemen havalandırın!" Hackleme sesleri çıkardı, n koluyla ağzını kapattı. "Biri bana bir pastil ve biraz kaynak suyu getirsin!"

Sonra güldü, arkasına yaslandı. "Yemin ederim, biri sigara içmeyi aklından bile geçirse gözleri sulanmaya başlıyor. O ve K.T. bu konuda sürekli tartışırlardı. Onlar ... Oh, demek istemedim. Bu yüzden birini öldürecek değil ya. Sadece dayanamıyor ve gözleri kızarıyor."

"Anlaşıldı." Eve gülümsedi. "Harris'in çatıda, kubbenin içinde herbals içtiğini biliyoruz. DNA. Söylediklerinize bakılırsa bunları partideki başka birinden almış olması pek mümkün görünmüyor."

"İnan bana sormazdı. Ya da paylaşmaz."

"O zaman bu onu kapsıyor. Dediğim gibi, sadece küçük bir ayrıntı. Brifinge gitmem gerek Marlo."

"Tamam. Teşekkürler. Gerçekten." Ayağa kalktı ve Eve'in elini tuttu. "Muhtemelen aptalca ama seninle konuşunca kendimi daha iyi hissediyorum."

"Yardım edebildiğime sevindim. Sizi geçireyim."

"Muhtemelen bunun aptalca olduğunu düşünüyorsun," dedi Marlo ve peruğunu çekti. "Peruklar, güneş gözlükleri ve büyük boy paltolar."

"İnsanların bana bakmadan, beni itmeden, fotoğrafımı çekmeden sokakta yürüyememekten, bir soya köpeği alamamaktan, bir gezintiye çıkamamaktan, bir dilim yiyememekten nefret ederdim."

"Bu da paketin bir parçası."

"Herkesin bir paketi var. Hepsini beğenmek zorunda değilsiniz."

"Matthew ve ben halka açılmayı konuşuyoruz. Stüdyonun ne istediği şu anda önemli görünmüyor. İki kişi öldü. Önemli olan bu, yani... Ve başka ne var biliyor musunuz?" Peruğunu çıkardı, kısa saçlarını sallayarak çantasına doldurdu. "Tanrım! Bu daha iyi hissettiriyor. Siktir et. Ben Marlo Durn'um."

Eve'e megastar gülümsemesini gönderdi ve süzülüşe doğru yürüdü.

Ek verilerle donanmış olan Eve konferans odasına doğru yürüdü. McNab içeride kalan son çöreği de ağzına tıktırdı.

Peabody tahtadan döndü, gözleri kamaştı. "Lanet olsun, Dallas."

"İkna oldun mu?"

"Şaka mı yapıyorsun? Desen orada. Tam orada. İnsanları öldürüyor."

"Pek alışkanlık sayılmaz," diye ekledi McNab, "daha çok bir hobi. Ya da belki başkaları da vardır, onunla bir bağlantısı olmayan insanlar. Arada tamamen yabancıları öldürüyor."

"Olabilir. Ama bana öyle geliyor ki, öldürülmesi onun için sadece iş yapmanın bir parçası. Bazen kovarsınız, bazen bir ortaklığı feshedersiniz. Bazen de öldürürsünüz."

"Bu şekilde neredeyse daha hasta." Peabody tekrar tahtaya baktı. "Eğer gerçek bir seri katil gibi profil çıkarsaydı, en azından zorlanmış olduğunu söyleyebilirdik. Ama aradan yıllar geçince zorlayıcı olmuyor. Bu-"

"Kolaylık."

"Daha hasta. Benimle kamera önü hakkında konuştuğu ve benimle nasıl oynayacaklarını söylediği için çok heyecanlanmıştım."

"Onu yakalayacağız, Dişi Vücut." "Şimdi lanet bir çörek istiyorum."

"Şeker sırlı krema dolgunuz burada." McNab onun için kutudan çıkardı.

Whitney içeri girdiğinde ilk büyük ısırığı aldı.

"Komutan," diye başladı Eve. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Acil bir şeymiş gibi söyledin. Bunlar çörek mi?" Peabody, ağzı krema doluyken konuşamıyordu, başını salladı.

Eve ona, "Dedektif Peabody ve McNab çağrıldıklarını düşündüler," dedi.

"Ne zaman değiller ki?" Whitney üzerine serpiştirilmiş bir jöle seçti. Ama daha tadına bakamadan gözü tahtaya takıldı. Sessizlik içinde verileri, örüntüyü inceledi.

"Dokuz mu?"

"Evet, efendim. Daha fazlası da olabilir ama bu tarihleri, saatleri ve koşulları doğrulayabilirim. Doktor Mira, Kaptan Feeney ve APA Reo'yu bekliyorum ve herkesi veriler ve vardığım sonuçlar hakkında bir an önce bilgilendirmek istiyorum."

"Evet. Kyung saat dokuz buçukta bize katılacak. Daha fazlasına ihtiyacınız olursa o saati artırabilirim."

"Umarım olmaz."

Whitney başını salladı. "Bu tam bir bok fırtınası." Etrafta çok şey oluyor, diye düşündü Eve.

Feeney içeri girip çöreklerle coşkuyla tepki gösterdikten sonra tahtayı incelerken bir tanesini mideye indirmeye koyulduğunda, Eve yolundan çekildi. Mira ve Reo birlikte içeri girdiler ve Eve onların ayakkabı satışı hakkında devam eden konuşmalarının bir kısmını duydu.

Mira, Peabody'nin getirdiği çay fincanını kabul ederken Eve her birinin tahtayı yakalamasını bekledi. Oturdu, yudumladı, çalıştı.

Eve zamanlamayı değerlendirdikten sonra tahtaya doğru yürüdü ve odaya baktı.

"Veriler, içgüdülerim ve yetmiş üç nokta sekizlik bir olasılık, Joel Steinburger'in bu panolardaki dokuz kişiyi öldürdüğünü söylüyor. Sebepler henüz belirsiz olabilir, ancak Bryson Kane'den başlayarak, kurban ve şüpheli sırasıyla yirmi ve yirmi bir yaşlarındayken, şüpheli düzensiz devam ve başarısız notlar nedeniyle akademik uzaklaştırma uyarısı almıştı. Kayıtlar şüphelinin derslere katılımında önemli bir iyileşme olmadığını gösterirken, şüpheli dört haftalık bir süre içinde uzaklaştırmanın eşiğinden onur listesine yükselmiştir."

Feeney, "Hile yaptığını anlıyorsunuz," diye yorum yaptı.

"Ben biliyorum. Sanırım onur öğrencisi olan kurbanı ödevlerini yazması, testleri ya da sınavları hazırlaması için para vermiş. Sanırım kurban ya durmak istemiş ya da daha fazla para istemiş. Tartışmışlar ve şüpheli onu merdivenlerden aşağı itmiş. Şüphelinin notları, oda arkadaşının ölümünden sonraki üç hafta boyunca hızla düşmüş. Bu durum o zamanki doğal duygusal karmaşaya bağlandı. Ben saçmalık diyorum. Notları düştü çünkü kaynağını öldürdü. Başka birini bulmak zorundaydı."

"Bunu nasıl kanıtlıyorsun?" Reo ona sordu.

"O döneme ait finansal verileri analiz ederek. Diğer oda arkadaşlarıyla, öğretmenlerle, öğrencilerle görüşerek.

"İkinci kurban," diye devam etti. "Nişanlısının zengin, nüfuzlu büyük büyükbabası ve şüphelinin patronu. Dedesi öldüğünde, şüpheliyle evlenen büyük torununa hatırı sayılır bir miras kalmış. Ve burada ortaya çıkan modele göre, şüphelinin kadınlara düşkünlüğü var."

"Aldatan aldatır," diye yorumladı Feeney. "Kız arkadaşını aldatır, büyükbabası bunu öğrenir ve ona patlamasını söyler."

"Ben de bunu seviyorum," diye kabul etti Eve. "Şüpheli zengin bir eşe, stüdyoda sağlam bir pozisyona ve veliaht olma potansiyeline sahip olur."

"Kurban üç," dedi Eve ve aşağı doğru ilerledi.

Veriler ve teoriler arasında hokkabazlık yaptı, soruları yanıtladı, zaman çizgilerini yeniden belirledi.

"Uğraştığımız sürenin uzunluğunu göz önünde bulundurursak," diye söze başladı Reo, "tüm verilere erişmek bir mucize olurdu. Mali kayıtlar, seyahatler, zekâ ifadeleri. İlgili tüm tarafları bulmak ve onlarla görüşmek çok daha zor. O zaman bu anılara ve izlenimlere güvenmek zorundayız."

"Bu yüzden paçayı kurtarmaya devam ediyor, çünkü cinayetlerini dağıtıyor, yöntemini değiştiriyor. Dokuz kişi - belki de daha fazlası- Joel Steinburger öyle istediği için öldü. Çünkü para, seks, şöhret ya da asla kazanamayacağı bir ün istiyordu. Öldüler çünkü kırmızı halıya, medyanın spot ışıklarına, göz alıcı bir endüstrinin güç odasına giden kolay yolu istedi. Ve bununla birlikte gelen tüm faydaları istedi. Yine para, seks, başkalarının kıskançlığı."

"Sana katılmıyorum Dallas. Ama senin bir modelin var.

-Mantıklı bir model, ikna edici bir model. Kanıtınız yok."

"Biz alırız."

"K.T. Harris ve/veya Asner için onu almaya ne kadar yaklaştınız?"

"Benim olduğumdan daha yakın. Onları diğerleriyle bir araya getirdiğinizde daha da yaklaşıyorsunuz. Evini, ofisini, aracını aramak için bana bir izin çıkartın. Elektronik eşyalarına el koymak ve aramak için de bir tane çıkartın."

"Hazır başlamışken sana bir midilli almamı ister misin?" Reo'nun sesindeki Güneyli çelikleşti. "Dava nerede? Yargıç ve iyi bir avukat, ki inanın bana Steinburger'ın bir filosu olacak, altmışlı yaşlarındaki pek çok adamın hayatları boyunca dokuz ölümle ilişkilendirilebileceğine dikkat çekecektir. Bu vakalardan sadece bir tanesi cinayet olarak tanımlanmış ve suçlanan kişi mahkum edilmiştir. Sizin gördüğünüzü, benim de gördüğümü görmesi için bir yargıcın buna bakmasını sağlayabilirim. Yine de arama izni alamayız."

"Yani bu kadar mı?" Eve karşılık verdi. "Denemiyorsun bile."

"Elbette deneyeceğim. Lanet olsun. Bu ürkütücü piçi hayatının sonuna kadar içeri tıkmak istiyorum. Size söylüyorum, arama iznine kocaman bir hayır cevabı alacağız."

Eve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Whitney Reo'ya, "Patronunla konuşacağım," dedi, "ve ne kadar yargıç gerekiyorsa. Eğer Doktor Mira yeniden rapor verirse. Eğer bu konuda bir fikriniz varsa, Doktor Mira."

"Evet." Odaya girdiğinden beri söylediği ilk kelimeydi bu. "Bazı düşüncelerim var."

"Ondan önce, yedek olarak." Eve geri döndü. "İletimlerini izlemek için bir izne ne dersiniz? Bağlantılarını, bilgisayarlarını. Her şeyini. Şu anda işlenen iki cinayette baş şüphelimiz o. Harris'in ölümünde bulunan diğerlerini eleyebilirim. Elimde kısmen açık bir kubbe var, kurbanın zoner içeren otlar içtiğine dair kanıt var. Ve şüphelinin sigaraya karşı güçlü, hatta tutkulu bir tiksintisi olduğuna dair doğrulanabilecek bir ifade. Kubbe kapalıydı ve mekanizma arızalıydı. Şüphelinin bundan haberi yoktu. Dumanı temizlemek için açtığında, Harris'i öldürdükten sonra tamamen kapatamadı."

"Bununla çalışabilirim," diye hesapladı Reo. "Bir iz üzerinde çalışabilirim. Pearlman'ın intiharı konusunda da savcıyla birlikte çalışacağız. Eğer bu konudaki bağlantınız kanıtların, dosyaların yerini bulabilirse, elimizde bu ikinci hesap olduğu için geri dönebiliriz. Ama kısa süre içinde izinden bir şey bulamazsanız, New York'tan ayrıldığında bunu yerinde tutmakta zorlanacağız. Ve geri kalanı."

Reo tekrar panolara döndü. "Bunu kanıtlayabileceğimize inanmak istiyorum ama gerçekçi olmak gerekirse, her şeyi bir araya getirmek yıllar alabilir."

"Yine öldürecek." Mira şimdi konuştu. "Bu sefer yıllar geçmesini beklemeyecek. İki gün içinde iki kez öldürdü. Bu yeni bir tür güç. Asner'ı aşırı bir şiddetle öldürdü, sadece burada gördüğümüz türden, bir kez daha. Orada da bir düzen var. Mahremiyeti ihlal edildi. Şiddetle karşılık verdi, sonra da ona ait olan her şeyi aldı ve yok ettiğini varsayıyoruz. Bu durumda, Asner işin sonu değil. Eğer Valerie'ye ona şahitlik etmesi için para ya da tazminat verildiyse, Valerie artık yeni bir tehdit. Onu ortadan kaldırması gerekecek ve bekleyeceğini sanmıyorum. Ne yıllar, ne aylar. Belki haftalar. Kendini yeniden kontrol altında hissetmek için bu işi bitirmesi gerekecek."

Eve'e baktı. "O kontrol hissi olmadan şimdi daha tehlikeli. Organize, bu yüzden plan yapacak. Kendine hizmet ediyor ve tüm eylemlerini gerektiği gibi gerekçelendirebiliyor. Ve acımasızdır. Rahatına, başarısına, hırsına engel olan her şey ortadan kaldırılmalıdır. Kırk yıl boyunca kendi ihtiyaçları için öldürmüş ve güçlü, saygın, ünlü, zengin bir adam haline gelmiştir. Bir yandan, öldürmek onun için ücretli bir suikastçiyle aynı şeydir."

"İş," dedi Eve.

"Evet. Diğer yandan da son derece kişisel. Arkadaşlar, sevgililer, eski eşler. Bir keresinde K.T. Harris ile cinsel bir ilişkisi olduğunu görebilirsiniz. Sadece iki kez öldürdüğü kişiler yakın çevresinin bir parçası değildi."

"Ve aşırı şiddet kullanarak öldürdükleri."

"Şiddet yanlısı doğasını onlarla dışa vurabilirdi. Eski eşleri ve eski ya da mevcut sevgilileriyle görüştüğünüzde size - eğer dürüstlerse- sert seksi tercih ettiğini, muhtemelen tecavüz rolü oynadığını söyleyeceklerine inanıyorum. Şiddet her zaman vardır. Hayatları sona erdirmek ona bir kontrol hissi veriyor ve aynı zamanda tehdit edildiğinde onları sona erdirme ihtiyacı onu kontrol ediyor."

"Kontrolünü elinden aldığımızda ve onu beton bir kafese koyduğumuzda gerçekten mutsuz olacak. Bana bir arama emri getir," dedi Eve Reo'ya. "Ne bulabilirsen."

Kapıyı hızlıca çaldıktan sonra Kyung içeri girdi. "Beklememi ister misin?"

"Hayır." Eve başını eğdi. "Zamanlama iyi. Herkes birkaç dakika daha kalabilirse. EDD'nin izini daha erken sürebileceğimizi düşündüğüm bir yol var."

Başparmağını konferans masasının üzerindeki kutuya doğru salladı. "Bir çörek al," diye Kyung'u davet etti.

"BAŞKA BİR MEDYA KONFERANSI DÜZENLEMENİZ GEREKİYOR," dedi Eve. Kyung.

"Korkarım öyle." Kısa bir incelemeden sonra muhafazakâr bir sırlı seçti ve düzgünce ikiye böldü. "Bu gerekli."

"Tamam, ama APA Reo bir arama emri hazırlayana ve EDD bir dinleme ve izleme ayarlayana kadar beklemek zorunda."

"Şey." Kyung şaşkınlıkla ellerini açtı. "Çok hoş birisin."

"Umarım sizin için de aynı şeyi söyleyebilirim. Davada bir kırılma yaşandığını duyuracağız ve bir tutuklamanın yakın olduğunu hissediyorum."

"Harika bir haber." Kyung onun yüzünü incelemeye devam etti. "Eğer doğruysa."

"Kırılma kısmı doğru. Benim görüşüme göre. Tutuklama, katilin gerçek kısma nasıl tepki vereceğine bağlı." Eve Whitney'e döndü. "Elbette izninizle, Komutan."

Whitney ona, "Seni anlıyorum," dedi. "Şüphelinin bu açıklamadan sonra bir tür temas kurmasını bekliyorsunuz. Panik ya da merak nedeniyle buna mecbur kalacak."

"Elimizde ne olduğunu ve bunlardan herhangi birinin onun üzerinde bir gölge oluşturup oluşturmadığını bilmek isteyecektir. Asner için mazereti başka bir kişi, bir kişi ve satın aldığına inandığım bir mazeret. Fiyat artabilir. Mazereti şartları yeniden görüşmek için onunla temasa geçebilir."

"Bunu yüz yüze halledebilirler." Feeney omuzlarını kaldırdı. "Bunu çözmek için bir 'link' ya da bilgisayar kullanmayabilirler."

"Doğru. Ama şüpheliyle yüz yüze görüşecek başka biri var. Nadine insanlara beklemedikleri ya da söylemek istemedikleri şeyleri söyletme konusunda iyidir. Yaptığı her küçük hata ağırlık kazanıyor. Onu buraya getirmek istiyorum, Komutan. Sadece menfaati yok, aynı zamanda ben izin verene kadar ona verdiğim hiçbir bilgiyi halka açıklamayacağını biliyorum. Özellikle de ben isteksizce

ve biraz da kızgınlıkla- ona özel bir haber vermek için
Şimdi onun yardımı ve sağduyusu karşılığında."

"Manipölasyon yapıyor," diye yorumladı Mira. "Hiç kimse onun yaşadığı gibi yaşayamaz, kırk yıldır yaptıklarını yapamaz ve manipölasyonda ustalaşamaz. Nadine de ustalıkla manipüle ediyor. Ve" dedi Eve'e, "sen de öyle. Ona yalan söyleyeceğini biliyorsun."

"Evet. Ama kim hakkında? Çünkü tutuklama yapmaya neredeyse hazır olduğumuza inandığı bir noktada, başka birinin üzerine pislik atması gerekiyor. Sınırlı sayıda şüpheli var. Kendini güvende hissetmek için içlerinden birini ateşe atması gerekecek. Yalan söylemek ya da gerçeği başka bir şekle sokmak zorunda kalacak. Bunu ne kadar çok yaparsa, hata yapma şansı o kadar artar."

"Kendisinden birini öldürebilir," diye belirtti Mira. "Ve ortağına yaptığı gibi, bunu kendi kendini öldürme olarak sahneye koyabilir, suçluluk duygusuyla infaz edebilir."

"Evet, o yüzden bu konuda adım atmamız gerekecek. Üzerinde çalışıyorum."

"Affedersiniz." Kyung elini kaldırdı. "Ben dedektif değilim ama gördüğümü sandığım şeyi mi görüyorum?"

O eliyle işaret edince Eve tahtaya baktı. "Bu bilgi bu odada kalacak."

"Anlaşıldı. Tabii ki anladım. Ama... dokuz cinayeti Joel Steinburger ile ilişkilendirdiniz mi? Sektördeki en saygın, saygı duyulan, başarılı ve ünlü yapımcılardan biri?"

"İyi bir video çekiyor olması onun taştan bir katil olmadığı anlamına gelmez. Ve ben onun serisini ve ünlü statüsünü sona erdirmek üzereyim."

"Bu çok büyük bir olay olacak. Medya bunun üzerine patlayacak ve NYPSD ve siz, Teğmen, sıfır noktasında olacaksınız."

"Bu konuda mutlu görünüyorsun."

Sadece gülümsedi ve çöreğinden düzgün bir ısırık aldı. "Hepimiz yapacağımızı yaparız."

"Doğru söyledin."

Eve konferans odasından doğruca ofisine giderek Nadine ile temasa geçti. Peabody'ye "Tekne hanım," dedi.

"Birlikte yaşadığı kadınla Tribeca'da yaşıyor."

"Onunla iletişime geçin. Bizimle teknede buluşmasını istiyorum." "Teknede mi?"

"En kısa zamanda, Peabody. Nadine," dedi muhabir gelir gelmez. "Konuşmamız gerek."

"Bu öğleden sonra bir pencere var, yaklaşık-" "Şimdi."

"Dallas, tam ortasıdayım-"

"İnanın bana, şu anda içinde bulunduğunuz şey o kadar da çekici değil."

"Gerçekten mi? Isaac McQueen yeni tesislerine -gezegen dışı, maksimum güvenli bir cezaevi- nakledilmeyi beklerken onunla özel bir röportaj yapmaktan daha cazip ne olabilir? Jones ikizleriyle, McQueen ve suç ortağının Dallas'taki alışveriş merkezinden kaçırdığı genç kızla ve on iki yıl önce New York'ta McQueen'i yakaladığında serbest bırakılan çaylak polisin hayatta kalan herkesle yaptığı röportajlarla bağlantı kurmak? Bu konuda üç bölümden oluşan altı saatlik bir özel programımız var. Muhteşem olacak."

"Aferin sana. Başka bir mega ister misin? Başka bir kitap anlamına gelebilecek ve Hollywood'un kapınıza dayanmasına neden olacak türden bir mega."

"Ne zaman ve nerede?"

"Land Edge Marina, Battery Park. Bekleyin." Peabody geri dönerken ona baktı, parmağını kaldırdı ve ağzını kapattı: Bir saat içinde. "İki saat içinde. Geç kalmayın."

Kapattı.

"Bu mega bir şey," dedi Peabody. "Kitaplardan ve videolardan bahsetmiyorum. Polis mega demek istiyorum. Polis olduğumda bunun gibi davalar için değildim. Yani, kırk yıl boyunca onun yaptıklarını yapabilecek birini hayal etmek bile zor. Bu bana kendimi ..."

"Depresyondaydı," diye bitirdi Eve. "Sanki bundan çok daha önce durdurulması gerekiyormuş gibi. Eğer bir polis onun yerine doğru baksaydı

sola, aşığı yerine yukarı, bir soru daha sormuş olsaydı, belki de durdurulacaktı."

"Evet. Bazı insanların hiç yakalanmadığını ya da davayı kapatamadığınız için kaçtıklarını biliyorum. Ama bu ... Yıllar oldu, Dallas. Tahtaya bakıyorum ve o üniversiteli çocuğı görüyorum, benden daha genç bir çocuk. Asla yaşlanmayacak, mezun olmayacak ya da aşık olmayacak. Şimdi torun sahibi olacak yaşta olabilirdi ama hep yirmi yaşında kalacak." "Aklında tutman için iyi biri. Bu konuda savunman için iyi biri. Onun yüzünü ve adını hatırla Peabody, ve onun hiçbir zaman yirmiden büyük olma şansı olmadığını hatırla çünkü Joel Steinburger bu şansı elinden aldı. Onu kesti ve bundan paçayı kurtardı. Bu yüzden diğer şanslar.

"Bunu bir daha asla yapmayacağından emin olacağız." Bipleyn 'link'ine cevap verdi. "Dallas."

"McHone. Şansım yaver gitti. Kanıt kutusunu, dava defterini, etiketlenmiş elektronik eşyaları buldum. Her şeyi. Seninle konuştuktan sonra aklımdan çıkaramadım ve içeri girip kazmaya başladım."

"Sana borçluyum. Bak, burası çok sıcak. Bulduğun şeyi alabilirsem, EDD'deki en iyi adamımızı ve çılgın yeteneklere sahip bir sivil danışmanı e-maddeyi araştırmak için alabilirim. O dava kitabını ve geri kalanını elime geçirirsem çok memnun olurum."

"Pearlman'ın dul eşine onun bir korkak ve hırsız olmadığını söylememi sağlayacak bir şey bulursan, ödeşmiş oluruz. Bunu size göndermek için bazı evrak işlerini halletmem, ardından da güvenli nakil için gerekli düzenlemeleri yapmam gerekiyor."

"Bunun bir kısmını hızlandırabilirim. Komutanım bürokrasi ile ilgilenir, ben de nakliyei ayarlarım. Eğer benden bir şey istersen, D-S McHone, sadece ulaş."

"Bunu yapacağım."

Peabody'ye, "Whitney'e söyle bu işi halletsin," dedi. "Ben nakliyei harekete geçireceğim."

Roarke'la temas kurmaya başladı, yüzünü buruşturdu, tısladı, pencereye doğru ilerledi ve geri döndü. Roarke'ın sağlayabileceğı bir şeye her ihtiyaç duyduğunda onun

sözünü kesmek yanlıştı, bunu biliyordu.

Belki de kum yutmak gibiydi ama onun yerine Summerset'le temasa geçti.

"Teğmen?"

"İki NYPSD memurunu Kaliforniya'ya taşıyacak ve onları ve hassas kanıtları New York'a geri getirecek hızlı ve güvenli bir mekiğe ihtiyacım var."

"Anlıyorum. Tam varış noktasına ve tercih ettiğiniz kalkış merkezine ihtiyacım olacak."

"Bu kadar mı?"

"Sanırım bu ulaşımın hızlandırılmasını istiyorsunuz, bu yüzden evet, varış ve kalkış merkezleri yeterli olacaktır."

"Tamam." Hâlâ şüpheliydi, ona söyledi.

"Pekâlâ. Adamlarınız otuz dakika içinde geçerli kimlik ve imzalı izin belgeleriyle yola çıksın."

"Kimden imzalı yetki belgesi?"

"Sizden, Teğmen. Mekikler her zaman emrinizde olduğu için, subaylar sadece sizin izninize ihtiyaç duyarlar. Onlara eşlik etmek niyetinde değilseniz, o zaman buna gerek kalmayacaktır." "Hayır, Ben değil Gidiyorlar. Onlar olmak Orada içinde otuz." O daha fazla kum yuttu. "Teşekkür ederim." "Elbette."

Bağlantıdaki boş ekrana kaşlarını çatarak baktı. Bu kadar kolay olduğunu nereden bilebilirdi ki? O kadar kolay olduğunu bilseydi, aktarma istasyonuyla kendisi temasa geçebilirdi. Yine de Summerset muhtemelen her şeyi daha hızlı halledebilirdi.

"Dallas."

"Ne?" Dikkati dağılmış b i r h a l d e başını çevirdi ve kapıda Reo'yu gördü. "Evet."

"Arama iznini aldın. Feeney'e haber verdim." "Güzel. Topu yuvarlamaya başlayacağız."

"Bunu duymak istemiyorsunuz, biliyorum ama bu cinayetlerle ilgili mahkemeye götürebileceğiniz bir şey söylemesi için gerçekten şanslı olmanız gerekecek."

"Başka bir şeye yol açacak bir şey söyleyebilir, bu olabilir. Bu bir süreç Reo."

"Ve eski cinayetler için ona karşı bir dava açmak yıllar sürebilir. Zaten elinizde olan ikisine odaklanmanız gerekmez mi?"

"Aynı anda birden fazla hedefe odaklanabilirim. Üniversiteli bir çocuk, hamile bir kadın, bir koca ve baba, yaşlı bir adam, ondan boşanacak kadar akıllı bir kadın, sadece işini yapan bir adam. Kimi unutmamı istiyorsun?"

"Hiçbiri. Ama Harris ve Asner'ı kapatabilirseniz, bir daha asla gün ışığı görmeyecek. Sadece bir hayatı var Dallas ve eğer bu işi doğru yaparsak kalan ömrünü bir kafeste geçirecek."

"Bu sadece onunla ilgili olsaydı iyi olurdu. Bu aynı zamanda yedi kişi ve onların asla yaşayamayacakları hayatlar hakkında. Onlara baktın mı?" Eve talep etti.

"Evet. Biliyorum. Biliyorum, Dallas. Hepsi için onu istiyorum. Her biri için onu dava etmek ve kazanmak istiyorum. Bu bir hayal çünkü eğer onu hepsinden içeri atmaya yetecek kadar delil bulursak, patronum bu işin peşini bırakmaz ve ben de birinciliğe razı olurum. Ama şimdi tek bir suçtan sağlam bir dava açmaya razıyım - onu içeri tığın ve diğerlerini zaman içinde toplayabileceğimizi umun."

"Anlaşmaya hazır değilim. Harris ve Asner konusunda onu sıkıştırmaya yetecek kadar delil bulduğumuzda -ya da her ikisinde de- geri kalanı konusunda onu paramparça edeceğim. Bütün olarak. Sonra da o parçaları sana bir tepside sunacağım."

"Ve ben onları alırdım. Mira endişeli. Bunu da mı anladın? Üzerindeki ışığı engellemenin bir yolunu bulup başkasına tutacağından endişeleniyor. Ya da daha kötüsü. Onun çetelesine bir yenisini daha eklemek istemeyiz."

"Artık nasıl düşündüğünü biliyorum. Ondan önde olacağım."

"Beni haberdar edin. Ve bana birkaç şerit daha getirirseniz, arama emirleri için sıkı bir baskı yapacağım."

"Şimdi deneyebilirsin."

Reo sadece başını salladı. "Şimdi denersem, hayır cevabını alırım. Hayır alırsam, daha sonra evet almak daha zor olur."

Eve hoşuna gitmese de mantığı anladı. "Biliyor musun, Harris ölmeden ve işler sarpa sarmadan önce biz - ben ve Peabody - sete gittiğimizde, alıngan genç bir APA'nın iki cinayet masası polisine lcove malikanesine kadar eşlik ettiği ve bir ceset bulduklarında APA'nın bayıldığı sahneyi çekiyorlardı."

"Saçmalık. Lanet olsun. Bunu oraya mı koymuşlar?" Yüzü utanç ve kızgınlık içinde bir çalışma olan Reo hızlı bir daire çizdi. "Lanet olsun. Bu benim ilk cesedim. Herkesin başına gelebilirdi."

"Senin başına geldi. Aktris gerçekten zarif bir şekilde aşağı indi."

"Hoşuna gitti." Gözlerini kısan Reo parmağıyla işaret etti. "Videoda aşağılanmamdan zevk alıyorsun."

"Benim için berbat değil. Ve hafızam beni yanıltmıyorsa, sen bunu telafi ettin. Boynunu dışarı uzattın, işleri hallettin."

Reo iç çekti. "Bana bir şerit getir. Bir şerit ve ben yine dayanacağım."

"Tam da bunu yapmaya hazır olun." Eve ceketini kaptı.

"Aman Tanrım." Reo neredeyse cinsel bir zevkle mırıldandı. "Gerçekten mi?" Aradaki mesafeyi koruyan Eve omuz silkerek

Palto. "Cidden, bir palto için seks sesleri mi?" "Bu... lezzetli."

"Sakın yalama. Bir kez," dedi Eve, o olmadan Reo'yu geçemeyeceğini çok iyi biliyordu. "Dokunabilirsin ama sadece bir kez."

"Mmmm. Bu fişkırıyor."

"Bu kelime de ne?" Eve mırıldanarak dışarı çıktı. "Peabody, benimle gel. Sana şeridi getireceğiz," dedi Reo'ya.

Rüzgâr suyun üzerinden esiyor ve kokusunu iç kesimlere doğru taşıyordu. Yeterince güzel bir gündü ve turistler

avantajı, parkta dolaşmak, Özgürlük Adası'na gitmek için vapurlara doluşmak. Bahçeler çiçek açmaya devam etti, renkler sonbaharın paslarına ve sarılarına doğru ilerledi.

Satıcılar - her zaman girişimci olan yerel halk - turistlere soya köpeği, hediyelik eşyalar, rehberler, kaybetmiş ya da unutmuş olanlar için kullan-at linkler ve fotoğraf makineleri satmak için tezgahlarını açmışlardı.

Eve durmuş, şık teknelerin kalabalık sularda salındığı marinayı inceliyordu.

Meraklıları, vandalizme ya da hırsızlığa meyilli olanları caydırmak için özel bölümün kapısı kapatılmıştı. Ama bunu aşmanın pek de sorun olacağını düşünmüyordu. Tıpkı buraya şık teknelerini yanaştırmaya -her ne ise- gücü yetenlerin şık teknelerinde güvenlik önlemleri olduğunu düşündüğü gibi.

"Bu Violet Holmes." Peabody çenesini kapıya doğru yürüyen kadına doğru kaldırdı.

Gıcır gıcır kırmızı bir ceket, cepleri ince altın örgü ile süslenmiş bir kot pantolon ve çizgili kırmızı bir gömlek giymişti. Boynuna doladığı çiçekli fular rüzgârda arkasından sürükleniyordu.

Kısa, gümüş rengi saçlarının üzerinde gösterişli bir lacivert şapka vardı.

"Dedektif Peabody. Siz de Teğmen Dallas'sınız." Violet'in sert, saçma sapan bir el sıkışı vardı. "Icove kitabını okuduktan ve tabii ki K.T. hakkındaki raporları takip ettikten sonra sizi tanıdığımı hissediyorum."

"Onu tanıyor muydun?" Eve sordu.

"Çok az. Artık New York'u evim olarak görüyorum ve sadece ara sıra Sahil'e gidiyorum. İkinizle de tanışmak ilginç ama Simone'a olan ilginizi anlamıyorum."

Peabody Eve'e, "Tekne," diye açıkladı.

"İmza rolüm için seçildim. İkiniz de çok gençsiniz ama Simone kariyerimi başlattı. Tekne şu anda on yaşında ve benim en büyük zevklerimden biri."

"Profesyonel başlangıcınızdan bahsetmişken. Joel Steinburger'ın bir çaylağa, bir başka çaylağa

aktris yirmi bin dolar mı?"

"Pardon?"

"Bu sadece rutin bir soruşturmada ortaya çıkan eski detaylardan biri. Yirmi bin dolar, on sekiz Temmuz 1929'da hesabınıza -yepyeni bir hesaba- aktarılmış. Bu olağan bir uygulama mıydı?"

"Hayır, hiç de değil. Joel'i bu kadar sıra dışı ve özel yapan da bu. Simone ile ilgili olduğu için çok iyi hatırlıyorum. Rolü. Umutsuzca istedim ve okumalarım iyi gitti. Günlerce üzerinde çalıştım."

Arkasına bakarak biraz güldü. "Simone'u yedim, uyudum, nefes aldım. Ama Joel rol için beni isterken, diğer takım elbiseliler beni bekletiyordu. Yeterince güzel değildim, yeterince sofistike değildim. Boğucu değildim, seksi değildim. Ve böyle devam etti."

"Tamam. Yirmi bin bunu değiştirdi mi?"

"Şaşıracaksın. Joel bana kendi cebinden para verdi, bu riski aldı. Bana o zamanın en iyi danışmanlarından birini tutturdu; moda, saç, iyileştirme ve tavır için." Tekrar güldü. "Tanrım, çok heyecan vericiydi. Ve bu yepyeni görünüm ve onunla birlikte gelen tavırla, başka bir okuma için geri döndüm. Ve Simone'u aldım. Bunun için Joel'e borçluyum ve sonrasında gelen her şey için de iyi bir anlaşma yaptım."

"Sevgili miydiniz?"

"O zaman değil. Daha sonra, bir süreliğine. Bunlar tuhaf sorular."

"Öyle göründüğünü biliyorum. Başka bir şey daha var. Olayı bu kadar iyi hatırladığına göre, Joel'in karşılığında senden ne istediğini de hatırlamalısın."

"Rolü almak için."

"Küçük bir iyilik, aynı anda ya da yakın bir zamanda istediği bir şey."

"Bunun tekneyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Çözmemiz gereken bir sürü detay var."

"Benim için özellikle heyecan verici bir dönem olduğu için hatırlıyorum. Gerçekten basit ve tatlı bir şey, ancak dediğiniz gibi bunu hiçbir zaman bir değış tokuşla eş tutmadım. Para karşılığı bir iyilik değıl."

"Ne hatırlıyorsun?"

"Joel karısı için bir sūrpriz planlıyordu, ilk çocuklarını beklediğini yeni öğrenmişlerdi. Meksika'daki villalarına hızlı bir yolculuk yapmak ve hazırlıkları kontrol etmek istiyordu. Benden sadece, eđer sorulursa, o akşamki ilk toplantımızda benimle ve danışmanla birlikte olduğunu söylememi istedi. Aslında ilk birkaç saat için öyleydi. Sonra uçuř için ayrılması gerekti. Kastettiğiniz bu mu?"

"Evet, bu her şeyi açıklıyor, teşekkürler. Sanırım polis size sorduğunda hikayeye sadık kaldınız."

"Ah." Violet elini kalbinin üzerine koydu. "Angelica Caulfield'in aşırı dozu. Evet, polis bağlantısını şimdi anlıyorum. Ne büyük bir trajedi, ne büyük bir hayat ve yetenek kaybı."

"Polis sizi sorguladı mı?"

"Joel ile konuşmuşlar. Angelica ile bir ilişkisi olduğuna dair söylentiler vardı. Dürüst olmak gerekirse, söylentilere göre hiç tanımadığım insanlarla yaşadığım ilişkilerin sayısını sayamam. Bu işin bir parçası."

"Sizinle konuştuklarında, danışmanla ve sizinle birlikte olduğunu söylediniz."

"Evet, onlara bizimle birlikte olduğunu söyledim. Polis soruşturma yaptığında danışman Germaine oradaydı. Yine rutin bir işti. O da otomatik olarak Joel'in bizimle olduğunu doğruladı. Ben de öyle yaptım. Daha kolay görünüyordu."

Bir an durakladı ve nefes verdi. "Bunu yıllardır düşünmemiştim ama sanırım düşünmeseydik daha iyi olurdu. Joel'in elinde uçuř kayıtları falan olurdu elbette ama medya Meksika gezisinin üzerine çullanır ve sūrprizi bozardı. Ve Lana için villalarında harika bir parti verdiğinde çok şaşırmıştı. Benim ilk gerçek partim," dedi Violet gülümseyerek.

Eve, "Artık sürpriz bir faktör olmadığına göre, kayıtlar için bu tutarsızlığı açıklığa kavuşturabilir misiniz?" dedi.

"Pekâlâ, elbette. Eğer gerçekten gerekliyse."

"Sadece temizlikçi," dedi Eve kayıtsızca. "Bununla daha sonra ilgileniriz. Simone'a bir göz atmamızın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Kapıda Violet bir kart okuttu, bir kod girdi. "Altıda. Benim şanslı numaram."

"Son zamanlarda hiç dışarı çıktın mı?" Eve sordu.

"Birkaç hafta içinde değil. Baltimore'da yeni bir dizi için çekim yapıyordum. New York'a daha dün öğleden sonra döndüm."

"Tekneye erişimi olan başka biri var mı?"

"Phillip-Phillip Decater. Son birkaç yıldır birlikte yaşıyoruz. Ama onu dışarı çıkarmadı. Baltimore'da benimle birlikteydi ve sallantılı bir denizcidir. Tek kusuru bu," dedi gülümseyerek ve parlayan pirinç ve pırıl pırıl ahşaptan yapılmış beyaz bir tekneyi işaret etti.

"Arkadaşlarını gezmeye götürüyorsun sanırım."

"Evet, arkadaşlar, aile. Ayarlayabildiğimiz zaman. Bu ne hakkında?"

"Hiçbir şey olmayabilir. Teknenin siz yokken çıkarılıp çıkarılmadığını anlamamanın bir yolu var mı?"

"Eğer birinin onu gezintiye çıkardığını düşünüyorsanız, nasıl olduğunu anlamıyorum. Kapıdan geçmeleri, sonra kaptan köşkündeki güvenlikten geçmeleri, sonra da çalıştırma koduna erişmeleri gerekirdi. Tüm bunları başarıyla geçtiyseniz, neden yelken açmaya devam etmiyor ve tekneyi Nova Scotia'da satmıyorsunuz?"

"İyi bir noktaya değindin. Ama biri yaptıysa, söyleyebilir misin?"

"Digi-log'u kontrol edebilirim. Son kullanımın, koordinatların ve geçen sürenin bir kaydı olacaktır."

"Gerçekten mi?"

"Yeni bir oyuncak," diye itiraf etti Violet sırıtarak. "Phillip geçen ay doğum günümde almıştı. Bir gezi teknesinde pek de ihtiyacım olan bir şey değil ama Simone'u sevdiğimi ve aletlerden hoşlandığımı biliyor."

"Aletinizi kontrol edebilir miyiz?"

"Neden olmasın? Güverteye gel. Mutfak her zaman doludur," dedi Violet rıhtımdan tekneye doğru çevik adımlarla ilerlerken. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Biz iyiyiz, teşekkürler."

"Tanrım, çok güzel." Peabody parmaklarını süslemelerin üzerinde gezdirdi. "Tekneler hakkında pek bir şey bilmem ama ahşaptan anlarım. Bu gerçekten muhteşem."

"Geri kazanılmış tik ağacı. Yazın onunla çok eğleniyoruz. Arkadaşlarımızla bir hafta sonu geçirmek istersek sekiz kişi uyuyabilir."

Dar bir merdivenden çıktı, cam cepheli bir kapıya bir şifre daha girdi.

Oda bir komuta merkezi gibi görünse de, içinde eski moda bir gemi dümeni vardı - Eve'in tahminine göre dümen.

Ve limanın geniş cam şeridinden bir manzara.

Eve, zeminin ayaklarının altında hafifçe nasıl sallandığını düşünmemeye çalıştı.

"İşte şimdi." Violet sağa doğru ilerledi. "Aletler. Balık sürülerini ya da onu yeterince uzağa götürürsek balinaları izlemek için eğlenceli olan sonar. Çeşitli küresel hava istasyonları. Ve bu da dijital günlük." Bir sayaç ekranı açtı, kendi adını ve teknenin adını söyledi. "Phillip bunu eğlence olsun diye sesle etkinleştirdi.

"Tüm kayıtları göster," diye emretti. "Göreceksin," dedi Eve'e, "onu o zamandan beri pek dışarı çıkaramadık... Bu hiç mantıklı değil."

Eve'e de öyle oldu. "Doğru mu okuyorum? Tekne dün sabah sıfır-bir-on altıda yola çıkmış ve bir saat sonra sıfır-iki-yirmi ikide limana geri dönmüş. Toplamda iki nokta altı mil. Ortalama hız bu mu?"

"Evet, düğümler." Violet şapkasını çıkardı, parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bu çok üzücü."

"Peki bu numaralar, koordinatlar? Teknenin nereye götürüldüğü, oraya nasıl gittiği."

"Evet, evet. Lanet olsun. Bu konuda marina güvenliğiyle konuşacağım. Eğer personelden biri

Simone'a yardım ederlerse, farklı bir şekilde öğrenecekler."

"Belki tekneyi kontrol etmek istersin," diye önerdi Peabody. "Hiçbir şeyin bozulmadığından ya da çalınmadığından emin olmak için."

"Tanrım. Evet, tabii ki. Lanet olsun!" Dışarı çıkarken, 'link'ini çıkardı. Eve onun şöyle dediğini duydu: "Phillip, Simone'a biri saldırdı. Hayır, hayır, o iyi. Polis burada."

"Aletten haberi yoktu," dedi Eve. "Bu yeni bir şey. Eminim kızın Baltimore'da olduğunu, teknenin burada olacağını biliyordu. Geçitten, kapıdan nasıl geçeceğini ve onu nasıl çalıştıracağını biliyordu."

"Eskiden sevgiliydiler," diye fısıldadı Peabody. "Bildiğimiz kadarıyla bir keresinde resmi bir soruşturmada onun için yalan söylemişti."

"Çünkü -benim okumama göre- genç, minnettar ve saftı. Ve bunu bilse de itiraf etse de, danışmanlık için ona para verdiği için kendini mecbur hissediyordu - istediği rol için onu destekliyordu. Bize bunu çok kolay anlattı - endişelenmeden, kaçmadan."

"Evet." Peabody kaptan köşkünün kapısına doğru baktı. "Onu bu konuda uyarmak için hiçbir nedeni yoktu. Bunca zaman sonra kendisine sorulmasını beklemezdi. Şaşırmış görünüyordu ama korkmuş değildi."

"Muhtemelen cinsel bir anlaşma yaptıklarından beri güvenlik önlemlerini değiştirmiştir. Phillip denen adamla birkaç yıl birlikte oldu. Ama Steinburger o zamandan beri gemide olmalı. O bir arkadaş ve kendine ait bir teknesi var."

Eve dışarı çıkıp aşağı indi, sonra güvertenin altında bir şeyler karıştırıldığını duyunca tekrar aşağı indi.

"Her şey olması gerektiği gibi görünüyor." Violet düzenli mutfakta durmuş, bir içki karıştırıyordu. "Bloody Mary içiyorum. Çok kızgıyım! Phillip yolda. O güvenebileceğin bir adam."

"Sadece ikinizin erişimi olduğunu söylediniz, peki ya acil durumlar? Marina güvenliği."

"Evet, evet, düşünmemiştim. Acil durum bypass erişimleri var."

"Gemide sık sık eğlendiğinizi söylemişsiniz. Belki bazı arkadaşlarınız ve aileniz kodları biliyordur."

"Belki, belki." Hızlıca bir içki aldı. "Ama onlar arkadaş. Onlar aileden. İçlerinden biri tekneyi kullanmak istese, sorarlardı. İzin almak için benimle irtibata geçmeleri yeterliyken gecenin bir yarısı marinanın etrafında sinsice dolaşmazlardı."

"Icove filmindeki oyuncuların ve ekipten herhangi birini gemide ağırladınız mı?"

Violet kadehini indirdi. "Bu olayın bir şekilde cinayetle ilgili olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bu... Biraz hava almak istiyorum."

Eve ve Peabody'nin yanından geçip güverteye çıktı.

Eve ona bir dakika verdikten sonra devam etti. "Bazı oyuncular ve mürettebat için gemide bir parti verdiniz mi?"

"Connie ve ben arkadaşız. Roundtree'ye bayılıyorum. Andi ve ben de artık eskisi gibi aynı roller için düzenli olarak rekabet etmediğimiz için dost olduk."

Oturdu ve içkisini yudumladı. "Julian'la daha önce tanışmıştım ve onu çok sevimli bulmuştum. Joel ve ben de, bildiğin gibi, bir zamanlar çok arkadaş canlısıydık. Arkadaş kaldık. Phillip ve ben Ağustos sonunda Simone'da bir liman partisi düzenledik. Hepsi buradaydı, K.T., Marlo Durn, Matthew Zank ve diğerleri. Daha küçük bir grup için bir gece geçirdik. Connie ve Roundtree, Joel, Andi, hepimizin teknesi var. Hepimiz denizciyiz. Bunun bir cinayetle ne alakası var anlamıyorum."

"Bu takip etmemiz gereken bir ayrıntı. O partiden sonra gemiye gelen oldu mu?"

"Ah." Alnını ovuşturdu. "Bir projenin çekimlerinin ortasındaiken çok fazla parti için nadiren zamanınız olur. Connie ve ben geçen ay bir öğleden sonra güvertede öğle yemeği yedik sanırım. Onu dışarı çıkarmadık. Sadece marinada şık bir bayanlar yemeği yedik. Birkaç hafta önce onu Joel'e ödünç vermiştim. Bazılarını almak istedi

ve bir tekne kiralamayı düşünüyordu. Ona saçmalamamasını, Simone'u kullanabileceğini söyledim."

"Ona kodları vermek zorundaydınız."

"Evet, sanırım öyle yaptım. Onları değiştirmek istiyordum, doğal olarak. Ama yeni diziyle meşguldüm ve aklımdan çıkmış. Ayrıca, dediğim gibi, Joel'in -hiçbirinin- gecenin bir yarısı buraya gizlice girip onu dışarı çıkarmak için bir nedeni olamaz."

"Sadece bir ayrıntı," dedi Eve kolayca. "Zaman ayırdığınız ve işbirliğiniz için teşekkür ederiz. Gitmeden önce, dijital günlüğünüzün bir kopyasını almak istiyorum."

"Lütfen yap. Parmak izi araman gerekmiyor mu?"

Eve gülümsedi. "Sanırım kayıt kopyası yeterli olacaktır. Madem buradayız, neden kayıtlar için bu düzeltmeyi almıyoruz?"

"Otuz yıl önce," diye başladı Violet. "Gerçekten, bu gerekli mi?" "Sadece kayıtları temiz tutmak için. Peabody, neden gidip

Ben bununla ilgilenirken o kopyayı çıkar."

İşlerini bitirdikten sonra Violet'ı Bloody Mary'sini düşünürken bıraktılar. "Peabody."

"Biliyorum, kayıt verilerini su polislerine ulaştırın, çöplüğün yerini tespit etmek için onlarla koordinasyon sağlayın, dalgıçları aşağı gönderin."

"Öncelikleri bu olsun," diye ekledi Eve. "Caulfield'ın öldüğü geceyle ilgili mazeretini reddetmesiyle ilk ipucunu, ipucunu ve daha fazlasını elde ettik."

"Her şeyi önceden planlamış. İlgiyi, danışmanı -ki evet, izini süreceğim- kıyafetleri ve genç, aç bir aktrisin önüne büyük bir rol koymayı ayarladı."

"Muhtemelen ona yarı aşık olan," diye ekledi Eve. "Reo'nun hoşuna gidecek. Ve atılan elektronik cihazların yerini bulmak gerçekten güzel bir destek olacaktır. Arama iznini alacağız."

"O dijital kayıt anlaşmasını yapması sadece şanstı."

"Steinburger'ın şansı yeterince yaver gitti. Kütük anlaşması olmasaydı, başka bir şey olurdu. Yakıt

tüketim, bir şey. Birkaç polisin marinayı araştırmasını istiyorum, Steinburger'ı gören var mı diye baksınlar. Ve EDD'nin kapı güvenliğini kontrol etmesini istiyorum. Bizi içeri sokmak için şifreli giriş yapması gerekiyormuş. Bakalım bunu nasıl başarmış."

"Tamamdır. İşte Nadine geliyor." "Onu görüyorum."

"Bu iyi olsa iyi olur." Nadine onlara doğru yaklaştı. "Harika olsa iyi olur. Bu özel programı hazırlamak için kışıma kadar çalıştım. Dün gece ancak üç saat uyuyabildim ve sırf orada oldukları için kahvaltıda iki yapışkan çörek yedim. Şimdi o McQueen denen herife soracağım soruları toparlamam gerekirken buraya kadar geldim."

"Parkta güzel bir yürüyüşe ihtiyacınız var gibi görünüyor. Peabody, şu eşyalarla ilgilenir misin? Bize yetişebilirsin."

Nadine, "Parkta lanet olası bir yürüyüş için zamanım yok," diye söze başladı ama Eve uzaklaştı.

"Oh. Eğer beni dövebileceğini bilmeseydim, gerçekten onunkini dövmeyi denerdim."

"Güven bana," dedi Peabody ona. "Bu yürüyüşe degecek."

DOĞADA OLMANIZ GEREKİYORSA, EVE şehir parkının bu işi medeni bir şekilde yaptığını düşündü. Vahşi yaşam sincaplara, güvercinlere, gaspçılara ve her zaman sincaplardan daha kötü görünen kaçınılmaz bildiğimiz dünyanın sonu kehanetçisine koştu.

Çiçekleri yeterince sevmiştii. Kimse bakmıyorken topraktan gizlice çıkmalarındansa birileri onları gerçekten dikmişti. Ve bir kuşun garip cıvıltısı ya da kan emici bir böceğin vızıltısına ek olarak, trafiğin rahatlatıcı homurtusu geliyordu.

"Bu topuklularla Battery Park'ta dolaşamam."

Eve, altın rengine boyanmış parlak pas tonlarındaki yüksek topuklu ayakkabılara baktı. "Madem içinde yürüyemiyorsun neden giyiyorsun?"

"Bunlarla gayet iyi yürüyebilirim, teşekkürler. Ama bunlarla yürüyüşe çıkarsam ne olayım." Nadine bir banka oturdu, yürüyüşe uygun olmayan ayakkabılarla biten bacak bacak üstüne attı, kollarını kavuşturdu. "Bu da ne demek oluyor ve neden bunu 'link'te halledemedik? Programım mahvoldu."

"Parçalara bir şeyler eklemek isteyeceksiniz."

Nadine ona sertçe baktı. "Bunun gibi çok bölümlü bir özel programın nasıl hazırlandığı hakkında bir fikriniz var mı? Programlama, seyahat, yazı, konsept oluşturma, gardırop? Bunlara ek olarak, röportajları ben yapıyorum, soruları ben yazıyorum, kurguları ben yapıyorum, anlatımı ben yapıyorum. Ve ben de baş yapımcıyım. Yani-"

"Yapımcılardan bahsetmişken," dedi Eve hafifçe, "Steinburger'la bir röportaj yapmayı kabul etmeni istiyorum. Harris'in cinayetiyle ilgili düşüncelerini, şüpheli olmanın nasıl bir his olduğunu, kendisi ve diğerleri videoyu üretmeye devam ederken onun ölümüyle nasıl başa çıktıklarını araştırabilirsin. Bunun gibi."

"Şimdi de bana işimi nasıl yapacağımı mı söylüyorsun?" Stres yüzünden öfke tavan yapmıştı. "Yemin ederim, bundan sonra senin kışını tekmelemeye çalışabilirim."

"Bu ayakkabılarla mı?" Eve homurdandı. "Bileklerin dal gibi kırılırdı."

"Dinle Dallas, medya şimdiden bu olayla doldu taşı ve Steinburger da diğerleri gibi şirket çizgisinde ilerliyor. Şok, üzüntü, keder ve gösteri devam etmeli. Hepsiyle çoktan konuştum, kayıtlara geçti. Eğer yeni bir şey varsa, çalışabileceğim bir açı, tamam. Aksi takdirde, bize daha fazla bilgi verene kadar tekrarlayacağız. Tabii Steinburger'ın çatıya çıkıp Harris'i öldürdüğünü söylemeyecekseniz."

"Kayıt dışı."

Nadine'in gözleri kısıldı, parladı. "Oh, senden ödünç alıyorum, Dallas, ısır beni. Beni şehir merkezine kadar sürüklüyorsun, sektördeki en saygın, başarılı ve saygıdeğer yapımcılardan birinin, zor da olsa en çok para kazanan aktörlerinden birini öldürmüş olabileceğinden şüpheleniyormuşsun gibi alay ediyorsun? Ve benden kayıt dışı konuşmamı bekliyorsun."

"Kayıt dışı, ya da sen o bilek öldürücülerle yürüyüşe çıkarsın, ben de yeni, rahat botlarımla bir yürüyüşe çıkarım."

"Tanrım! Beni kızdırıyorsun." Nadine Eve'in botlarını inceledi ve suratını astı. "Güzel botlar."

Eve bacaklarını uzattı, sırayla botlarını inceledi. "Sanırım paltoyla uyumlular."

"Paltoyu tartışmıyorum bile çünkü o benim olmalı. Yumuşak, derimsi güzelliğini ve üstün hatlarını senden çok daha fazla takdir ederim."

"Hoşuma gitti." Bir süre bekledi. "Peki burada oturup kıyafetlerimiz hakkında konuşmak ister misin, yoksa kayıt dışı mıyız?"

"Lanet olsun. I-"

"Bu düşünceni unutma." Eve ayağa kalktı, yaklaştı ve bol ceketli, kamuflej pantolonlu sıska bir adamı kolundan yakaladı. "Bak, ikimiz de biliyoruz ki o kadın çantasını o şekilde taşıdığı için aptalın teki."

"Senin derdin ne?" Onu itti, çekip kurtarmaya çalıştı. Eve kıpırdandı ve elini daha da sıktı.

"O bir aptal, yanındaki kadın da öyle. Ama muhtemelen Wisconsin'den ya da başka bir yerden geliyorlar. Bu yüzden parkta çantalarını kapmak şehir için kötü bir halkla ilişkiler olur."

Alay etti ve boştaki elini yumruk yaparak uyardı. "Gözümün önünden çekil, bayan, yoksa polis çağırırım."

"Tamam, sen de bir aptalsın. Ben bir polisim, moron. Tam şurada oturuyorum ve senin hedefini belirlemeni izliyorum. Bu çok aşağılayıcı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Ama yumruk yaptığı eli tekrar yanına düştü ve sesi bir sızlanmaya dönüştü. "Burada yürüyorum. Sadece yürüyorum."

"İkimize de bir iyilik yap. Başka bir yere yürüyün. Şimdi."

Kadın onu bıraktığında yürümedi. Dikkatsiz parmaklarından sarkan el çantalarıyla dolaşan, muhtemelen Wisconsin'li iki kadından bir tavşan gibi kaçtı.

Eve geri döndü ve banka oturdu. "Böldüğüm için özür dilerim. Nerede kalmıştık?"

"Kapkaççı olduğunu nereden anladın?"

"Son birkaç dakikadır o iki kadını takip ediyor, tempo tutuyor, çantalara bakıyor. İkili mi yoksa tekli mi yapacağını ölçmeye çalışıyordu. Sanırım çifte vuruş yapacaktı. Her neyse. Ne bildiğimi öğrenmek istiyorsan, sihirli kelimeleri söyle."

"Allah kahretsin."

"Sihirli kelimeler bunlar değil."

"Pekala, ama iyi olsa iyi olur. Altın olsa iyi olur. Kayıt dışıyız."

"Steinburger sadece Harris ve A. A. Asner'i öldürmekle kalmadı, en az yedi kişiyi daha öldürdü. Bence daha fazla, ama şu anda toplam dokuz kişiyle devam ediyoruz. Kırk yıldır insanları öldürüyor."

Nadine yavaşça gözlerini kırptırdı. "Joel Steinburger. Akademi Ödüllü, Kennedy Center ödüllü, Big Bang

Bir katil olan Joel Steinburger'ın kırk yıldır kurucusu olduğu prodüksiyonlar?"

"Üniversitedeki ev arkadaşlarından biriyle başlıyor ve eğer benimle bir ilgisi varsa Asner'la bitiyor."

"Beni yandan becer."

"Teşekkürler, ama benim tipim değilsin." "Emin misin?"

"Eminim erkekler benim tipimdir, ama kadınları tercih etseydim, seninle yataardım."

Nadine elinin topuğuyla Eve'in omzuna bir yumruk indirdi. "Steinburger hakkında. Tabii ki eminsin. Emin olmasaydın bana söylemezdin. Tanrım. Tanrım. Gerçekten yürüyüşe çıkmam gerekiyor." Ayağa kalktı, patika boyunca, yüksek, parlak ayakkabılarıyla bir ileri bir geri yürüdü. "Bu çok büyük. Büyükten de büyük. Bu bir canavar hikayesi. Godzilla. Ve bir kitap, oh evet, Hollywood skandalı bağlantısıyla takip edecek garantili bir video ile takip eden en çok satanlar."

"Ve aşağı yukarı sadece dokuz kişi ölmek zorunda kaldı."

"Bana bir dakika izin verir misin? Bunun üzerine mambo yapmaktan kendimi alıkoyuyorum ve bu biraz çaba gerektiriyor. Joel Steinburger: Ölümdeki Yapımcı."

"Belki onu içeri attıktan sonra başlıklarınız için beyin fırtınası yapabilirsiniz."

Nadine tekrar oturdu. "Pekala, tepkimdeki sevinç kısmını bitirdim. Ondan hoşlanmasaydım muhtemelen bu kadar neşeli olmazdı. Hoşlanmayı bekliyordum, istiyordum. Adam kitabımı büyük bir sinema filmine dönüştürüyor. Çalışmalarını çok takdir ediyorum. Ama onu saldırgan, huysuz ve biraz da eli sıkı buldum. Tam bir kış delisi," diye açıkladı Nadine. "Havalı görünmeye çalışıyor, ama bu benim için yeterli olmadı, bu yüzden kışımı uzak tuttum."

"Seks ve para onun yapısının büyük unsurları ve güç gösterme ihtiyacı. Kadınların kışını okşamak sadece direksiyonda kendisinin olduğunu göstermenin bir yolu."

"Onu ev arkadaşının ölümüne kadar takip ettiniz mi? Üniversitedeyken mi?"

"Üzerinde çalışılan hipotez, ev arkadaşının onun ödevlerini yaptığı ya da ona ücret karşılığında ödev sattığı ya da Steinburger'in atılmamak için onun notlarını satın aldığını öğrendiği yönünde. Steinburger onu kampüs dışındaki evlerinde merdivenlerden aşağı itti. Ya da, muhtemelen, bir kazaydı, sonra örtbas edildi. Ama araştırdığınızda, yıllar boyunca onunla bağlantılı ölümle sonuçlanan pek çok kaza olduğunu görüyorsunuz. Hem de çok fazla.

"Ve Angelica Caulfield'in aşırı dozdan öldüğü geceki tanığından kayıtlara geçen bir yalanlama aldım."

"Angelica Caulfield. Tanrım, içimi dışımı ve yanlarımı sik. Zihin-mamboing. Angelica Caulfield'i onun öldürdüğünü düşünüyorsun."

"Yaptığını biliyorum. Sadece kanıtlamam gerek. Ve daha fazlası var."

Peabody elinde kocaman bir paket patlamış mısırla bankın yanına geldiğinde Eve onları hızlıca gözden geçirdi. Dalgınca bir sincaba biraz attı.

Hemen arkadaşlarından oluşan bir grup ona katıldı.

"Tanrım, Peabody." Eve bacaklarını geri çekti.

"Aç görünüyordu."

"Şimdi o bir ordu ve işte lanet olası hava kuvvetleri geliyor."

Güvercinler çullandı, sincap ve kuş pozisyon almak için itişip kakışırken birbirlerine boncuk boncuk baktılar.

"Onlar saldırıya geçmeden önce şunu buradan çıkarın," diye emretti Eve. Sanırım şunun bir silahı var."

Mağdur ve biraz da korkmuş görünen Peabody, sincap ve güvercin yığınlarının arasından geçerek koluyla bir hamle yaptı.

"İçindeki Özgür-Ager yüzünden," diye mırıldandı Eve.

"Caulfield'in ölümü ve fetüsün babasının kim olduğu konusunda yıllardır spekülasyonlar yapılıyor. Tüm bunlar olurken... Bunların hiçbirini kanıtlayamazsınız. Henüz. Yoksa benimle konuşuyor olmazdınız."

"Peabody yaban hayatına iyilik periliği yapmaya karar vermeden önce su polisleriyle temasa geçti. Aşağıya dalgıç gönderecekler. Elektronik aksamı bulacağız, en azından bir kısmını. Onu tekneye bağladık.

Caulfield'in tanıdığı olan teknenin sahibi, başlangıçta neden yalan söylediğine dair ayrıntılı bir açıklamayla geri adım attı. Onu boğazına kadar ikinci derece kanıtlara gömebilirim ve gömeceğim de. Kısmen açık kubbe ve dumandan nefret etmesi."

"Bunu doğrulayabilirim. Marlo ve ben bir gün bir sahneyi gözden geçirirken karavanında birkaç bitki vardı. Bir saat sonra geldi. Orada tehlikeli atık yaktığımızı düşünebilirdiniz."

"Tüm cinayetlerin izini süreceğiz. Merkeze döndüğümde dava dosyası ve Buster Pearlman'ın intiharıyla ilgili elektronik cihazlar elimde olacak. Bu öğleden sonra bir basın toplantısı düzenleyeceğiz ve yeni bilgileri, yeni kanıtları araştırdığımızı ve bir tutuklama yapmaya yakın olduğumuza inandığımızı açıklayacağım."

"Onu dışarı çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu konuda endişelenecek, adımlarını geri almaya çalışacak, hata yapıp yapmadığını anlayacak. Dengesi bozuldu, şimdi hata yapma olasılığı daha yüksek. Mira endişeleniyor ve bence haklı da, diğerlerinin üzerine şüphe düşürmek için onlardan birini öldürecek kadar ileri gidebilir. Bunu daha önce de yaptı."

"İş ortağıyla. Yani benden baskıyı artırmamı, onu bir görüşme için zorlayarak daha fazla dürtmemi istiyorsunuz."

"Eğer bir tane alırsan, kablolu olarak girersin." "Bekle bir dakika-"

"Kendi güvenliğinin için, Nadine. Kaçması gereken kişinin sen olduğuna karar verebilir."

"Oh, saçmalık. Neden beni hedef alsın ki? Birbirimizin yanından bile geçmedik. Sadece birkaç kez sete gittim, birkaç kez de masa okumalarına ya da toplantılara."

"Kendi rolünü genişletmeniz, bazı sahneleri değiştirmeniz ve daha fazla ekran süresi arzusuna uyacak şekilde davanın gerçeklerini çarpıtmanız için size baskı yaptı."

"Baskı demezdim ama-"

"Bunun için bastırdı - Roundtree'ye, Steinburger'a gitti - ki kendisi muhtemelen şu anda bir tartışmayı detaylandırmaktan mutluluk duyacaktır."

ikiniz de öldüğünüzde ve bunun hiç olmadığını ya da bu şekilde olmadığını söyleyemediğinizde. Yaptığınız işin kalitesiz olduğunu, sonuçta sadece bir muhabir olduğunuzu iddia etti. Hollywood değil, hikayeyi ekrana nasıl aktaracağını gerçekten bilen biri değil."

"O asla... tam olarak değil. Ayrıca onu alamayacaktı."

"Ama parti gecesi sana saldırdı. Sarhoş, iğrenç, aşağılayıcı. Belki seni biraz fiziksel olarak itti. Sen de karşılık verdin. Onu öldürmek istemedin ama işler kontrolden çıktı."

"Hey!"

"Şimdi suçluluk duygusuyla boğuşuyorsun. Kendini başka bir projeye atarak bununla başa çıkmaya çalışıyorsun. Ama bu seni yiyip bitiriyor. Biliyorsun, arkadaş olsak bile, kokusunu alıyorum ve işimi yapacağım. Bununla yüzleşemezsin. Skandal, baskı, hapis yatma tehdidi. O yüzden kolay yolu seçip kendini öldürüyorsun."

"Yapmam. Kendimi asla öldürmeyeceğimi çok iyi biliyorsun ve güzel, şık cesedimin başında gözyaşlarına boğulurken ölümüm gerçekleşirse intikamımı almaya yemin edeceksin."

"Ben o kadar ileri gitmezdim. Mesele şu ki, ikimizi de senin kendini öldürdüğüne asla inanmayacağımı bilecek kadar iyi tanımıyor. Onun için çok uygun, güzel ve şık bir ceset olabilirsin."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ben hala daha uygun cesetler olduğunu düşünüyorum."

"Ben de öyle, ama zamanımı senin ölümünün intikamını almak ve gözyaşlarıyla savaşmak zorunda kalmak istemediğim için neden riske gireyim? Sen kablolu git."

"Röportajı alacağım ve sizinle özel bire bir görüşme ve Now'da sizinle tam bir saat geçirme koşuluyla kablolu yayına geçeceğim."

Eve kaşlarını çatı. "Bu medya haberleri ve reytinglerle ilgili değil, Nadine. Bu, kırk yıldır kanundan kaçmakla kalmayıp bundan kazanç sağlayan bir katili durdurmakla ilgili."

"Mesele medya olmasaydı benimle konuşmaz ya da yardımımı istemezsiniz. Bu konuda medyaya ihtiyacınız var. Bana ihtiyacın var ve ben de senin istediğin gibi oynayacağım. Sen de benim dediğimi yapmalısın."

"Belki de seni bırakmasına izin vermeliyim."

"Benden çok hoşlanıyorsun. Bir de şu koruma ve hizmet etme meselesi var." Çantasından not defterini çıkardı ve hızlıca birkaç not aldı. "Bu konuda yazacağım kitap için de işbirliğine ihtiyacım olacak ve bunun için de diğer cinayetlerle ilgili kayda değer kaynak becerilerimi kullanacağım. Ve paylaşacağım."

Kitabı çantasına geri koydu ve kapattı. Eve'e kedi gülümsemesini verdi.

"Tüm bu davaları oluşturacak kanıtları bir araya getirmek için araştırma, kaynak ve insan gücü gerekeceğini siz de ben de biliyoruz."

Eve sanki isteksizmiş gibi kaşlarını çatarak botlarının burnuna baktı. "Pekâlâ. Anlaştık. Ama bugün olmak zorunda. Medya konferansından hemen sonra."

"Tamamdır. Zaten ikimiz de tüm bunları kabul edecektik ama parkta güzel bir mola oldu." Nadine ayağa kalktı. "Konferansta olacağım ve Steinburger ile bir görüşme ayarlar ayarlamaz sana haber vereceğim."

Eve onun kullanışsız ayakkabılarıyla uzaklaşmasını izledi, sonra Peabody'yi bulmak ve sincaplar tarafından yenmediğinden emin olmak için ayağa kalktı.

Central'a döndüğünde, stüdyoya gönderdiği iki üniforma aracılığıyla Valerie'nin Central'a gelip birkaç soruyu daha yanıtlamasını istedi.

Eve Peabody'ye, "Karşı çıkarsa ona gideriz," dedi, "ama ben burada yapmayı tercih ederim. Resmi olsun, biraz rahatsız edici olsun ve medya konferansından önce olsun. Kısa süre içinde bir duyuru yapacağımızı ona bildiririz."

"Ve bu haberi stüdyoda yayacak."

"Steinburger'ın kaçırmamasını istemem. Peşinde biri olsun istiyorum. Stüdyoda onu takip edemeyiz ama ayrıldığında peşinde biri olsun. Diğerlerine yaklaşıp yaklaşmadığını bilmemiz gerek. Öldürme puanını arttırma şansı yok."

"Baxter ve Trueheart?"

"Evet, eğer sıcak bir şey üzerinde değillerse. Yumuşak giysiler. İçlerini doldurun. Feeney ve EDD'yi Nadine'in teli konusunda uyaracağım ve komutanı bilgilendireceğim." Saati kontrol etti. "Su polislerini ve dalgıçları da takip edelim."

Uzun sürmedi. Kyung'la bir kontrol ve teyit ekledi, Kaliforniya'dan verimli bir şekilde teslim edilen dava dosyasını gözden geçirmeye başladı, sonra Peabody'nin Valerie'ye gönderdiği mesaja gülümsedi. Reklamcı evdeydi.

Birkaç aksesuarın zararı olmaz, diye karar verdi Eve ve birkaç dosya toplayıp kolunun altına sıkıştırdı. Yedek kulübesine doğru yürüdü.

"Onu nereye koyduk?" Peabody

ona "Görüşme A," dedi.

"Şöyle yapalım. Hızlı ve resmi," diye ekledi Görüşme'ye doğru giderlerken. "Açıklığa kavuşturuyorum. Kısa süre sonra bir medya toplantımız var, tüm doğru bilgilere sahip olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Ve onun yanına gittiğimde, onun adına biraz sıkıntılı görünmekten çekinmeyin."

"Kamera önü oyunculuğum için iyi bir alıştırma olacak. Preston bana bir mesaj gönderdi. Bir repliğim var: 'Polis.' Bunu bir açıklama gibi söyleyebilirim. Ya da telaşlanmışım gibi. 'Polis! Ya da bir tür soru gibi. 'Polis mi?'"

"Evet, bu bir bilmece."

"İyi bir iş yapmak istiyorum. Belki biraz tereddütle. 'Bu ... polis!' Ailem bu konuda çok hevesli. McNab'in bunu benimle yapmasına izin verecekler, sanki birlikte duruyormuşuz gibi, ben de ona söyleyeceğim. Biz bir çift olacağız."

"Neyin?"

Eve görüşme odasının kapısını iterek açtı.

"Bayan Xavier." Eve, Valerie'ye başıyla onay verdikten sonra kayıtları okudu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim," diye başladı ve Valerie cevap vermeden devam etti. "Bu konudaki haklarınız size zaten okundu. Tekrar okumamı ister misiniz?"

"Hayır, ama beni neden çağırdığınızdan emin değilim."

Eve oturdu, dosyalarını yere bıraktı. "Ekrandakinin aksine, gerçek cinayet soruşturmaları çok fazla tekrar ve rutin içerir. Önceki ifadelerinizden birkaç noktayı teyit etmek ve olayların sizin açınızdan doğru bir kaydını tuttuğumuzdan emin olmak istiyorum."

"Benim versiyonum mu?"

"Beş kişi aynı olayı görüyor. Her biri bunu farklı şekillerde rapor edecektir. Kimse aynı şeyi aynı şekilde görmez, değil mi?"

"Yani herkesin tekrar içeri gelmesini mi istiyorsunuz?"

Eve hiçbir şey söylemedi, sadece bir dosyayı açarken yere baktı. "Başlamadan önce bir şey ister misin Valerie?"

Peabody, Eve'in soğuk resmiyetine karşılık bir gülümseme sundu. "Hayır, hayır. Bu işi bitirmek istiyorum. Şu anda çok meşgulüz."

Şimdi."

"Biz de buralarda biraz meşgulüz." Eve'in ses tonu cehennemdeki kızgın bir havuzu dondurabilirdi. "Birkaç cinayeti araştırmakla ve senin ve ortaklarının çok sevdiği medyayla uğraşmakla."

"Bugün bir medya konferansı daha düzenliyoruz." Peabody'den coşku ve saflık sızıyordu. "Elimizde yeni bilgiler olduğunu ve erken bir tutuklama beklediğimizi açıklayacağız."

"Peabody."

"Üzgünüm, Komiser. Ama Valerie medya işinde, yani bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor. Dallas elimizi göstermeyi sevmez," dedi Peabody Valerie'ye, "ama üst düzey yetkililer ses getirmesini istiyor." "Tabii ki. Birini mi tutuklayacaksınız?"

Kim olduğunu biliyorsun.

K.T.'yi öldürdün mü?"

"Biz-"

"Peabody!" Bu kez Eve sesini yükseltti. "Soruşturmanın gizli ve resmi ayrıntılarını tartışmak için burada değiliz, bu ayrıntılar medyaya da verilmeyecek. Amirler ne isterse o olacak."

"Yardımcı olabilirim. Bu benim alanım ve ben-"

"Biz hallederiz." Eve dosyadan ince bir tablet çıkarıp okuttu. "K.T. Harris'in öldürüldüğü gece Roundtree'nin tiyatrosundaki gösterim sırasında burada oturduğunuzu belirtmişsiniz. Bu doğru mu?"

"Ah..." Valerie öne doğru eğildi ve Eve'in hazırladığı oturma planını inceledi. "Evet. Sanırım öyle. Ben arkaya ve sağa doğru oturmuştum."

"Hatırladığınız kadarıyla bu çizelgenin geri kalanı doğru mu?"

"O kadar dikkat etmedim ama Marlo ve Matthew'un sizin bulunduğunuz köşeye geçtiklerini, Roundtree'nin de önde, sizin ve kocanızın yanında olduğunu hatırlıyorum. Joel de Julian gibi benim arkamdaydı. Yani orada doğru görünüyor."

"Cinayet gecesi verdiğiniz ifadede gösteri sırasında tiyatrodan çıkan kimseyi fark etmediğinizi söylemişsiniz."

"Ben yapmadım."

"Arka tarafa ve sağ tarafa doğru oturuyordunuz. Kapıların dışındaki alanın ışıkları kısıktı ama dışarıda ışıklar yanıyordu. Ve kapılar açıldığında - ki bu kapıların gösteri sırasında birden fazla kez açıldığını biliyoruz, çünkü kurban, katil, Nadine Furst ve Connie Burkette'in tiyatrodan çıktıkları bir gerçek - açılan kapıdan gelen ışık koltuğunuzun üzerine doğru eğiliyordu. O kapılar birkaç kez açıldı ama siz fark etmediniz mi?"

"Daha önce de söylediğim gibi küçük bir iş yapıyordum, bu yüzden o bölgede oturdum. Bir koltuk ötede de oturmuş olabilirim. Tam olarak hatırlamak zor."

"Hangisiydi? Burası mı?" Eve ekrana dokundu. "Yoksa burası mı?"

Ya da belki burada?"

"Emin değilim."

"Şimdi emin değilsin." Eve arkasına yaslandı, gözleri soğuktu, başını salladı. "Yine de ilk ifadeni verirken emin görünüyordun."

"Tam koltuğun bu kadar önemli olacağını bilmiyordum."

"Nerede oturduğunuzu, oturup oturmadığınızı, birinin ayrıldığını görüp görmediğinizi, kendinizin ayrılıp ayrılmadığını bilmiyor olmanız bir cinayet soruşturması için önemli olabilir mi?"

"O tiyatrodan hiç ayrılmadım." Sesinde bir panik izi belirdi. "Çıkış olsaydım Julian ya da Joel beni görürdü. Arkamdaydılar."

"Bundan emin misin?" "Evet."

"Ama nerede oturduğunuzu değil. Diğer iki kişinin ve - daha önceki ifadelerinizden- kurbanın nerede oturduğunu biliyorsunuz ama nerede olduğunuzu tam olarak hatırlayamıyorsunuz."

"Ben buradaydım." Valerie tedirgin bir şekilde parmağını tablete vurdu.

"Şimdi emin misin?" "Evet."

"Burada oturuyordunuz ama açılan kapıdan gelen ışığı hiç fark etmediniz."

"Hayır, yapmadım."

"Tuhaf, çünkü bir yeniden yapılandırma yaptım ve kendimi bu koltuğa oturttum - şimdi kullandığınızdan emin olduğunuz koltuk - kapıdan gelen kısa ışık dalgasını fark ettiğimden eminim."

"Belli ki benden daha gözlemcisiniz ya da ışık değişimine karşı daha duyarlısınız."

"Öyle olmalı. Yalan söylüyor olamazsın."

Valerie hakaret etmeye çalıştı ama o panik yine ağzından kaçtı. "Yalan söylemek için hiçbir nedenim yok."

"Kariyeriniz var. Eminim sizin için önemlidir. Devam edecek olursak, Joel Steinburger'in evinde olduğunuzu da belirttiniz.

A. A. Asner'ın öldürüldüğü sırada New York'ta ikamet ediyordu. Bundan emin misiniz?"

"Tabii ki."

"Sadece kontrol ediyorum. Ne siz ne de Bay Steinburger o akşam, o gece ve sabaha kadar herhangi bir saatte konuttan ayrılmadınız mı?"

"Hayır."

"Eminsiniz çünkü o zamanın her dakikasını birlikte geçirdiniz."

"Gece yarısından sonra neredeyse gece bire kadar geç saatlere kadar çalıştık, hikayenin önüne geçmeye, açıları tahmin etmeye çalıştık. İşimiz bittiğinde saat çok geç olduğu için ben misafir odasında kaldım ve sabah bir süre daha çalışmaya karar verdik."

"Bu tür bir fazla mesai için ne kadar maaş alıyorsunuz?" "Pardon?"

"Bu kadar zaman harcamanın karşılığında ne aldığınızı merak ediyorum."

"İşim esneklik gerektiriyor ve genellikle uzun ve tuhaf saatler gerektiriyor. Bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum."

"Polisler meraklıdır. Ben de meraklı biriyim, o yüzden acaba harcadığınız zaman Bay Steinburger'in dün sabah hesabınıza aktardığı elli bini açıklıyor mu?"

Tedirginlik yerini şoka bıraktı; Eve'in düşüncesine göre bu durum öfkeyle birlikte oldukça iyi örtbas edilmişti. "Benim kişisel mali durumumu mu araştırdın? Buna ne hakkın var-"

"Her biri. Bu bir cinayet. Elli bin dolar için ne yaptın Valerie?"

"Benim işim! Joel olağanüstü işlere değer veriyor, ben de bunu sağlıyorum. K.T.'nin ölümünden sonra ortaya çıkan serpintiyle başa çıkmak için fazladan zaman, fazladan çalışma saatleri ve bazı yenilikler gerekiyordu. Bana bir ikramiye verdi."

"Ama işinizin esneklik gerektirdiğini ve genellikle uzun saatler çalışmayı gerektirdiğini söylediniz."

"Öyle."

"Peki işinizi yaptığınız için size ne sıklıkla elli bin dolar ikramiye veriliyor? Çünkü nakit olmadığı sürece

bildirilmedi, bu da vergi ödemediğiniz anlamına gelir, son iki yılda buna benzer bir şey görmedim."

"Joel'in bu koşulların ve benim bunları ele alışımın ikramiyeyi hak ettiğini düşündüğünü tahmin edebilirim." Gözlerini kaçırdı ve boğazı düğümlendi. "Ona sormanız gerekir."

"Evet, öyle yapacağım. Yine onunla mı yatıyorsun Valerie?"

"Ben değilim! Kariyerimde ilerlemek için bir işverenle yatmak zorunda değilim."

"Ama onunla daha önce seks yaptın."

"Bunun kariyer gelişimiyle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece ikimizin de anlık bir zayıflığıydı. New York stüdyolarına gelmeden önce başladık ve bitirdik."

"Aferin sana. İlerlemeden bahsetmişken, saçım başım dağıldı ve oteli kontrol ettim. VIP süite yükselmişsiniz. Bu standart bir odadan büyük bir yükseltme."

"Ekstra alana ve iş için yükseltmeye ihtiyacım vardı." "Ve - ne diyorlar buna- maitre d'étage servisi, yani kişisel spor salonu ve özel asansör."

"Daha geniş bir çalışma alanına ihtiyacım vardı," dedi Valerie inatla. "Stüdyo bunu onayladı."

"Süslü kazılar ve bir avuç dolusu para bana ne söylüyor biliyor musun Peabody?"

"Şey..."

"Rüşvet diyor. Polisler şüpheli ve alaycı oldukları kadar meraklıdır da."

"Ben işimden başka bir şey yapmadım. Buraya gönüllü olarak geldim ama burada kalıp hakarete uğramak zorunda değilim."

"Ne kadar kazanan insanlar için medyaya müdahale etmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Sizin kazandığınızın on katı, hatta bazıları için daha fazlası. Doğal olarak tüm avantajlara sahip olan, tüm dikkatleri üzerine çeken insanlar için, siz perde arkasında çalışıp onları en iyi şekilde göstermek için çabalarken. Sonra da onların hatalarını, aptallıklarını, düşkünlüklerini örtbas etmek zorunda kalırsınız. Günahlarını, suçlarını."

"Yaptığım işi yapıyorum ve bu işte iyiyim. Sektördeki en başarılı ve prestijli stüdyolardan birinde çalışıyorum. Bana rapor veren altı kişilik bir ekibim var ve doğrudan işimizin ikonlarından birine rapor veriyorum."

"İkon senden onun için yalan söylemeni mi istedi Valerie? Yoksa başka biri için mi?"

"Size ifademi verdim. Söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Bu bir 'yorum yok' mu? Gitmekte özgürsünüz ama sanırım tekrar konuşacağız. Çok yakında. Şu anda hazırlanmam gereken bir medya konferansı var. Tavsiyen var mı?"

"Alaycı şirretlik kamerada iyi gitmez."

Valerie odadan çıkarken Eve kendi kendine gülümsedi. "Röportajın sonu. Ben alaycı bir kaltağım."

Peabody, "Yorum yok," diye cevap verdi.

"Korkak bir yalancı ve ne yapacağını bilemiyor. Bunu en kısa zamanda Steinburger'a anlatacaktır. Hatta bahse girerim, EDD daha binadan çıkmadan kulağına bir şeyler çalınacak."

"Kellesini uçurmuş olabiliriz, Dallas."

"Eğer onu öldürürse, yükseltme ve para daha şüpheli görünecek. Aksesuar için onu zorlarız, tazminatı rüşvet ya da ödeme olarak gösteririz. Onu hayatta tutmak, ikramiye ve daha büyük kazılar için ihtiyaç duyduğu versiyonunu desteklemek daha akıllıca olur. Ama gözümüz üzerinde olacak."

"Nasıl?"

Eve bağlantısını çıkardı. Connie cevap verdiğinde "Dallas," dedi. "Senden bir şey yapmanı istiyorum."

"Neye ihtiyacınız var?"

"Valerie'yi ara ve seninle buluşmasını söyle. Nerede olduğu umurumda değil ama günün geri kalanında onu meşgul etmeni ve seninle ya da kocanla birlikte olmasını sağlamanı istiyorum."

"Pekâlâ. Nedenini sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin ama sana söylemeyeceğim."

"Bu can sıkıcı bir durum ama aslında bu öğleden sonra biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Stüdyo yöneticileri, K.T.'nin gecesinde konuşmam gerektiğine karar verdi."

ve Mason ana konuşmayı yapmalı. Bu arada, yardıma ihtiyacım olabilir. Onu ne zaman çağırmamı istersiniz?"

"Şimdi."

"Şimdi mi?"

"Şimdi. Ve bu konuyu konuştuğumuzu kimseye söyleme. Daha sonra irtibata geçeceğim."

"Ama-"

Eve soruları geçiştirmek için telefonu kapattı. "Valerie Connie'ye hayır diyemez, video yıldızı, yönetmenin karısı. Anıt şanslı bir eklenti."

"Ona güveniyor musun? Connie'ye mi?"

"Güven güçlü bir kelime," diye düşündü Eve, "ama kurbanlarımızdan birini öldürmediğine göre, şimdilik idare eder." Saati tekrar kontrol etti. "Hadi gidip masum halkın üzerine bombamızı bırakalım."

Sinyal verdiğinde iletişim cihazını çıkardı. "Dallas."

"Steinburger az önce Xavier'dan bir etiket aldı," dedi Feeney ona. "Sesi biraz keyifsiz geliyordu."

"Öyle mi?"

"Ve senin hakkında hoş olmayan gözlemleri vardı."

"Duygularım incindi."

"İletinin bir kopyasını dosyalarınıza göndereceğim."

"Teşekkürler. Şimdilik, bana sadece özeti ver."

"Gerçekten kaba ve saldırgan olman hakkında mı? Yoksa saçları kötü olan bir zorba olduğun kısmı mı?"

"Steinburger'a yeni iş haklarıyla ilgilendiğimi söylediği kısma ne dersiniz?"

"Oh, o kısım. Onun kişisel mali verilerine bakarak, oteldeki konaklamasını sorgulayarak ve onu korkutmaya çalışarak çok cüretkâr davrandınız. Benim yorumum? Denemediniz, başardınız. Steinburger onu bu konuda sorguya çekti. Bölüm ve ayet istedi, siz orada olduğunuz için atlayacağım. Ona endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Okşadı, sevdi, nasıl doğru yaptığını söyledi ve stüdyo-ve

Kendisi de onun sağduyusu ve sadakati için minnettardı. Daha fazla bilgi ve yaklaşan bir tutuklama hakkında medyaya yeni bir açıklama yapacağınızı söylediğinde onu tekrar sorguya çekti. Sonra ona beklemesini söyledi, gelen biri vardı. Gelmedi."

"Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyaım vardı."

"Benim görüşüm bu. Onu yetmiş üç saniye bekletti. Geri döndüğünde soğukkanlı ve sakindi. Ona endişelenmemesini söyledi. İkiisi de sadece proje ve stüdyo için en iyi olanı yapıyorlardı ve her şey yeniden yoluna girdiğinde ona minnettarlığını gösterecekti."

"Bunu satın mı aldı?"

"Ona teşekkür etti, sonra da çalışmak için otele döneceğini söyledi. Medya konferansını oradan izleyeceğini ve resmi bir stüdyo yanıtı üzerinde çalışacağını söyledi."

"nmzdeki birkaç saat boyunca meşgul olacak ve onun ulaşamayacağı bir yerde olacak. Başka ne bulduğunuzu bana bildirin. Birkaç dakika içinde medya anlaşmasına gireceğiz."

Feeney, "Benden daha iyisin," dedi ve aktarımı kesti.

Eve şöyle bir baktı, Peabody'nin durduğunu ve kendi iletişim cihazıyla durduğunu gördü. Onu yerine koyarken yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Dalğılar onlara verdiğimiz koordinatlardan bazı elektronik cihazları getiriyorlar. Onları aldıklarında seri numaralarını inceleyecekler. Ama içlerinden biri şansının yaver gittiğini ve bir 'link' bulduğunu söylüyor; üzerinde K.T.H. harfleri olan kırmızı bir 'link.'"

"Onu yakaladık, Peabody. Reo'yla bağlantı kur, ona bilgi ver. Ona lanet şeridini aldığını ve bize arama emirlerini getirmesini söyle."

MEDYAYI KİTABINA GÖRE OYNADI. Hafifçe hoşnutsuz görünmek ya da sabırsızlık göstermek zor değildi. Tekrar tekrar aynı cevabı vererek -şu anda soruşturmayla ilgili spesifik detaylar veremiyoruz- hafif bir hoşnutsuzluktan daha fazlasını hissetti. Su polisleriyle, Reo'yla konuşmak, arama emrini almak ve Steinburger'ın gününü tamamen mahvetmek istiyordu.

Sefil hayatının geri kalanıyla birlikte.

Sadece ifadesinin en azından hazımsızlık yaratmasını umabilirdi.

"Tekrar söylüyorum, spesifik detaylar hakkında yorum yapamasam da soruşturma ilerliyor. Elimize ulaşan yeni bilgiler ışığında bir tutuklama yapmaya çok yakın olduğumuzu düşünüyoruz. Ancak yakın olmak yeterince iyi değil, bu nedenle söyleyebileceğim her şeyi söylediğim gibi, ortağım ve ben işimize geri dönüyoruz."

Kürsüden uzaklaştı ve Nadine'e doğru kısa bir bakış attı.

Diğer bazı muhabirler sorularını bağırarak sormaya devam ederken - Eve'e göre umut yeşermişti - Nadine ayağa kalktı ve Eve'e hafifçe başını salladı.

Kapıya doğru yürürken bile Nadine cebindeki 'link'i çıkardı.

Eve Peabody'ye, "Şu anda Steinburger'ın koluna giriyor," dedi. "Görüşme için onunla nerede buluşacağını teyit etmek isteyeceğiz. Arama emri çıktığında onun olmadığı yerden başlayacağız. Mecbur kalmadıkça onu aramadan haberdar etmenin bir anlamı yok."

"Nadine'e görüşme yapamayacağını söyleyebilir ya da onu oyalayabilir."

"Hayır'ı kabul etmez. Vazgeçmez. Gelincik gibidir. Ve Valerie'yi siper olarak kullanamaz," diye ekledi Eve. "Onu Connie'den uzaklaştırmaya çalışırsa zayıf ve aptal görünür. Zayıf ya da aptal görünemez."

"Bence ikisi de öyle. Ama öyle olmayan biri var. Asla."

Eve Roarke'un yaklaşmasını izledi. "Aptal olabilir. Su polislerine devam et, Peabody. Belki bir şerit daha Reo'nun kışını lanet olası arama emri konusunda harekete geçirir."

"Teğmen, Dedektif. İkiniz de medya için ağırbaşlı, resmi ve çekici görünüyordunuz. Güzel botlar, Peabody."

"Onu cesaretlendirme. Pembenin bir hata olduğunu biliyordum." "Tam tersine. Büyüleyici görünüyorlar."

Kendini durduramayan Peabody küçük bir pist dönüşü yaptı. "Onları seviyorum."

"Yürümek için pembe botlarını kullan, Peabody. Su polisleri."

Peabody botları kullanmadan önce Roarke'a hızlı bir sırtışla, "Bayıldım," dedi.

"Büyüleyici," diye mırıldandı Eve. "Charm polis değil ve onları her gün giymekle tehdit etti. Bu hafta her gün giydi."

"Bir hediyenin takdir edildiğini bilmek güzel. Bu soruşturmaya kişisel bir ilgi duyduğum için biraz zaman ayırdım."

"O eski bahane."

Ona gülümsedi. "Feeney'nin benim için ilginç bir şeyler yapabileceğini düşündüm."

"Steinburger'ın telsizine bağlandı ve Nadine'i Steinburger'ı bir röportaj için kutularken izleyeceğiz. Ama daha iyisi, Pearlman'ın elektronik cihazları elimizde. EDD'nin bulduğunuz gömülü hesabı kullanarak zimmete para geçirme olayını Steinburger ile ilişkilendirebileceğini umuyorum."

"Gördün mü? Herkes için yeterince eğlenceli. Mali işleri bitirmek istiyorum. Ya sen?"

"Reo'nun bana arama emri çıkarmasını bekliyorum. Sonra o piçin evinin, aracının ve ofisinin altını üstüne getireceğim, ta ki katil kışını birkaç ömür boyu hapse attıracak bir şey bulana kadar."

"Daha da eğlenceli. Birinin özel eşyalarını kurcalamaktan ve gözetlemekten zevk alırım."

"Çok fazla deneyimin var." Düşündü. "Faydalı olabilirsin."

"Hayattaki görevim."

"Steinburger'in elektronik aksamıyla ilgilenmesi için yanımda kendi ineğimi bulundurursam Feeney'i bir eman'den kurtarmış olurum. Orası zaten senin en sevdiğin dürtme ve gözetleme alanı."

"Beni çok iyi tanıyorsun."

"Bunu yaptıktan sonra Pearlman konusunu araştırabilirsin."

"Bilgisayarında B.B. Joel hesabıyla ilgili veriler mutlaka vardır. Ne de olsa bir erkek parasını takip etmelidir."

"Sanırım öyle olmalı."

Onu ofisi yerine konferans salonuna götürürken sabahki işlerden haberdar etti. Sonra onunla birlikte durup tahtayı inceledi.

"Bu hem etkili hem de rahatsız edici."

"Güncellenmesi gerekiyor. Kullandığı tekneyi bulduk."

Tahtaya bir şeyler eklerken Roarke'ı da bilgilendirdi. "Ve hâlâ tutuklama için yeterli değil," diye yorumladı Roarke.

"Tekneyi kullandığını kanıtlayamam. Sadece araçları olduğunu, kodları bildiğini gösterebilirim. Valerie'ye rüşvet verdiğini kanıtlayamam. Sadece parayı gösterebilirim."

"Ve bir düzen gösteriyor. Birikmeye başlıyor."

"Parça parça." Eve başparmaklarını ceplerine soktu. "Peki ya Valerie? Onu kırabilirim. Birkaç el daha ateş edersem çatlar. Şu anda kendini koruyor, her şeyi düşünüyor. Valerie için en iyisi ne? Biraz daha üzerine giderim, yüzüne vururum, cinayete iştirakten bahsederim, tuvaletteki LC gibi üzerine yuvarlanır."

"Sizce onu ortadan kaldırmayı mı planlıyor?"

"Ah, evet. Ama şimdi olmaz. Ondan şimdi kurtulursa kafasında çok fazla soru işareti olur. İleride korkunç bir kaza geçirecek ya da aşırı dozdan ölecek. Hangisi uygunsa. Onu bu işe bulaştırmaya çalışamaz çünkü kuduz bir köpek gibi üzerine saldırır. Bu yüzden kızın yeterince güvende olduğunu düşünüyorum ama Connie de paniklemesi durumunda iyi bir tampon görevi görür."

"Kimi suçlayacak? Ya da ima edecek?"

"Ben de bunu merak ediyorum. Connie çalışıyor. Akşam yemeğindeki sahne, sonrasındaki özel konuşma. Ve o ayrıldığını itiraf etti

Bu da ona bir fırsat veriyor. Kubbeyi bilmiyor ve gerçek şu ki, çok daha fazlası olmadan bu mahkemede pek sağlam durmayacak. Ama bu bir ayrıntı. Ve Connie'nin Asner'ı öldürmesine sıçrayabileceğimizi düşündü çünkü Harris onu kiraladı ve onun hakkında ya da Round-tree hakkında bir şeyleri vardı. Tekne sahibini tanıyor.

"Yapardı," diye sözlerini tamamladı Eve. "Genel olarak Andrea için de aynı şey geçerli ve vaftiz oğluyla ilgili bir sorun olduğunu biliyoruz. O da bunu biliyordur. Marlo ve Matthew, ikisini de suçlamak zorunda kalacağı için pek olası değil. Bu zor ve yapışkan bir durum. Ama Julian işe yarar."

"Ona ulaşır ulaşamayacağınızı merak ediyordum."

"Sarhoş, utanmış, reşit olmayanların sevişmesi meselesi. Asner'ın da malları olduğunu öğrenir. Kızgın. Harris'i öldürür, Asner'la birlikte temizlenir. Mesele şu ki, adamın içinde öldürmek yok, Asner'ınki gibi değil. Planlanmış, takip edilmiş, birinin canına okuyacak türden değil. Ve iki gün içinde iki cinayet işleyecek kadar zeki değil."

"Kendimi hafifçe aşağılanmış hissediyorum."

"Her şeyi berbat ederdi ve kendini suçluluk duygusu ve korkuya gömerdi." Eğlenerek Roarke'a yan yan baktı. "O sen değilsin, Ace."

"Ve yine de hafifçe aşağılandım." Roarke bir elini onun omzuna koydu ve ovuşturdu. "Hepsine ihtiyacın var. Hepsi için onu alaşağı etmelisin. Onu şu anda sahip olduğun şeylere getirebilir ve terletebilirsin. Valerie'yi kırabilirsin, o teri arttırabilirsin. Harris ve Asner'ın işini bitirmek için iyi bir şansın olur."

"Oldukça iyi." Ve bunu düşünmüş, tartmıştı. "Evet, oldukça iyi. Kesin bir şey değil ve bu noktada diğer yedi kişi hakkında ikinci derece, tesadüf ve spekölasyondan başka bir şey değil. Holmes'un itirafı bile kanıt sayılmaz, sadece şüphe uyandırır. Otuz yıl geriye gidip o gece Meksika'ya gitmediğini kanıtlayabilirsek daha da artar."

"Bunu halledebiliriz," diye söz verdi Roarke ona. "Ama bu Caulfield'ı öldürdüğüne dair bir kanıt anlamına da gelmez."

"Daha fazla ağırlık ekleyecektir. Yeterince ağırlık, eklemler ve kaslar yol vermeye başlar. Belki de hepsini alamayacağım. İhtimaller zayıf."

"Denemek zorundasın."

"Bu yüzleri görmezden gelemem." Genç, yaşlı, ünlü, sıradan. "Belki de tek yapabileceğim bildiğimi bilmesini sağlamak olacak. Onu gömene kadar kazmaya devam edeceğimi bilmesini sağlamak. Ama bununla yetinmeden önce, büyük bir vuruş deneyeceğim."

Bağlantısını çıkardı. "Dallas."

"Arama emirleri geliyor," dedi Reo ona. "Ve inan bana, senin şeritlerinle bile bu bir işti. Dinlediğim yargıcın Joel Steinburger'a büyük hayranlık duyan bir video tutkunu olduğunu nereden bilebilirdim ki? Tanrım."

"Belki kafesinden daha fazla video çeker. Bir şey bulduğumuzda size geri döneceğim."

Kapattı ve Roarke'a sertçe gülümsedi. "Batter up."

Nadine, Steinburger'in ofisindeki koltuğa yerleşti, adama kameraya en iyi şekilde gülümsedi ve bacak bacak üstüne attı. Adamın durumdan pek hoşnut olmadığını düşündü ama bunu iyi saklıyordu. Adam onun karşısında oturuyordu, aralarında güzel çiçeklerle süslü küçük bir masa vardı ve arka planda Oscarlarından biri sergileniyordu.

Arkasına yaslandı, ellerini sandalyenin geniş kollarına dayadı, zor koşullar altında sorumluluk sahibi bir adamın resmiydi.

"Bunun için minnettarım Joel. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum, özellikle de şu anda. Ama özellikle şu anda, bu önemli

-Eminim siz de aynı fikirdesinizdir; neler olup bittiğini, neler hissettiğinizi ve bunlarla nasıl başa çıktığınızı konuşmak. Stüdyonun başı olarak herkes size bakıyor."

Bir elini sandalyenin kolundan kaldırarak "ne yapabilirsin ki" der gibi bir hareket yaptı. "Halkla aramıza duvarlar öremeyiz."

"Aynen öyle. Hazır mısın?" "Her zaman."

"Güzel." Kamerasına baktı ve başıyla onayladı. "Ve çekime başlıyoruz."

"Ben Nadine Furst. Ünlü yapımcı Joel Steinburger ile New York'taki Big Bang Stüdyoları'ndaki ofisinde birlikteyiz. Joel, bugün benimle konuşmayı kabul ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Bu koşullar altında bile her zaman bir zevktir, Nadine."

"K.T. Harris'in öldürülmesinin sektörü ve trajik bir şekilde onun son filmi olacak olan filmin oyuncularını ve ekibini derinden sarstığını biliyorum. Joel, The Ilove Agenda gibi projelere yönelik uygulamalı ve ilgili yaklaşımınla tanınıyorsun ve K.T. ile onun rolü üzerinde birlikte çalıştığınızı biliyorum. Nasıl gidiyor?"

"Çiğ bir yara, Nadine. Çiğ bir yara. Bu yetenekli aktrisin, bu büyüleyici, katmanlı kadının, bu dostun gittiğini, böylesine gereksiz ve trajik bir şekilde bizden koptuğunu bilmek. Bu anlaşılmaz bir şey."

O zaman öne doğru eğildi, gözleri hafif nemli ama yoğun ve kadın neden kameraların diğer tarafında elini hiç denemediğini merak etti.

"K.T. bu role, rolün gerçekliğine ve karakterin karmaşıklığına kendini o kadar adanmıştı ki. Performansını mükemmelleştirmek ve oyuncu kadrosunun geri kalanında en iyiyi ortaya çıkarmak için yorulmadan çalıştı. Onu ne kadar özleyeceğimizi tahmin bile edemiyorum."

"Ve üretim devam ediyor."

"Tabii ki. K.T. daha azını kabul etmezdi. O tam bir profesyoneldi."

"Zor bir şöhrete sahip."

Şimdi biraz da kederle gülümsedi. "En büyük yıldızların çoğu bu etiketi hak ediyor çünkü bence onlar

mükemmellikten daha azıyla yetinmeyin. Evet, sette havai fişekler patlayabilir ama parlaklığı yaratan şey o ışık, o enerjidir."

"Onunla ilgili anılarınızdan birini bizimle paylaşır mısınız?"

Devam etmesine izin verdi, dürüstçe onun bu eğlenceli anekdotu uydurduğuna inanıyordu. Ama bu onun amacına hizmet ediyor, onu rahatlatıyor, sakinleştiriyordu. Ona yumuşak davranmış, kolay ritmini bulmasına izin vermişti.

"Nadine sözlerini şöyle sürdürdü: "Bir aktör ve bir kadın olarak onun hakkındaki kavrayışınız bir övgüdür."

"Benim bakış açıma göre, birlikte çalıştığım insanların her yönünü anlamak önemli. Bir süreliğine bir aile oluyoruz ve bu da samimiyet, çatışma, şakalar, hayal kırıklıkları anlamına geliyor. Kendimi bir baba figürü olarak görüyorum - tonu belirleyen, çarkı yönlendiren biri. İçlerindeki en iyiyi ortaya çıkarmak için ailemin ihtiyaçlarını tahmin etmek ve anlamak zorundayım.

"Ailemizden birini aniden ve şok edici bir şekilde kaybettik. Hepimiz bunu şiddetle hissediyoruz."

"Daha önce de kayıplarla başa çıktınız. Bir baba figürü olarak bu sana ve diğerlerine yardımcı olmalı. Katlandığın, hayatta kaldığın ve başa çıktığın gerçeği. Sherri Wendall'ın trajik ölümü. Siz ve o evliliğiniz sırasında Hollywood'un güçlü çiftlerinden biriydiniz ve çalkantılı boşanmanız sırasında her ikiniz de medyanın merceği altındaydınız. Öldüğünde artık birlikte değildiniz ama yine de bu kayıp yıkıcı olmuş olmalı."

"Sherri tanıdığım ve sevdiğim en ilgi çekici kadınlardan biriydi. Peki ya yetenek, yine mi?" Başını iki yana salladı. "Yaşasaydı kim bilir neler başarırdı."

"O boğulduğunda ikiniz de Cannes'daydınız. Ölümünden önce onunla barışmış mıydınız?"

Sadece bir anlık rahatsızlıkla kıpırdandı. "Sanırım vardı. Büyük aşk genellikle büyük çatışmaya eşittir. Bizde ikisi de vardı."

"Kaza, yine anlamsız, trajik. Bir kayma, bir düşme ve bir boğulma. Bazı yönlerden K.T.'nin ölümünü yansıtıyor. Bu sizde yankı uyandırmış olmalı."

"Ben... Biri kaza, diğeri cinayet. Ama evet, ikisi de parlak yıldızlar, çok erken gittiler."

"Kaybettiğiniz bir başka parlak yıldız - hepimiz kaybettik ama sizin için yine kişisel bir kayıp. Angelica Caulfield. Yakındınız, arkadaş ve meslektaşınız. Bazıları arkadaştan daha fazlasını iddia eder."

Nadine onun parmaklarının sandalyenin kollarını nasıl sıkıldığını, çenesinin aniden nasıl sertleştiğini gördü. Kamera da bunu görecek.

"Angelica çok sevdiğim bir arkadaşım. Sorunlu bir kadındı. Korkarım, tüm yeteneğini taşıyamayacak, bu yeteneğin ihtiyaçlarına ve halkın iştahına dayanamayacak kadar kırıldı."

"Ölümünün intihar mı yoksa kaza mı olduğu ve tabii ki öldüğü sırada taşıdığı çocuğun babasının kim olduğu konusunda sonsuz spekülasyonlar var. Söylediğiniz gibi yakındınız. Onun ruh halinin farkında mıydınız? Hamileliği hakkında size güvenmiş miydi?"

"Hayır." Keskin, çok keskin bir şekilde söyledi, sonra yeniden toparlandı. "Korkarım kendi hayatıma fazla dalmıştım. Karım ilk çocuğumuzu bekliyordu. Hep merak etmişimdir, eğer daha uyumlu olsaydım, kendi dünyama daha az gömülmüş olsaydım, bir şeyler görebilir ya da hissedebilir miydim diye... Keşke bana güvenebilseydi, bir arkadaş olarak bana dönseydi. Benimle iletişime geçseydi..."

"Ama o zamanki raporlara göre, ölümünden sadece birkaç gün önce sizi görmeye geldi. Stüdyoda."

"Evet. Evet, öyleydi. Geriye dönüp baktığımda... kendime sormalıyım ve sordum, sıkıntılı görünüyor muydu? Artan umutsuzluğunu fark etmeli miydim? Tek bildiğim fark etmediğim. İyi saklamıştı. Sonuna kadar bir oyuncuydu."

"O zaman intihar olduğuna inanıyorsunuz."

"Dediğim gibi, kırık ve sorunlu bir kadındı."

"Soruyorum çünkü yine raporlara ve geçmişte yaptığınız açıklamalara göre

ölümünün kazara aşırı dozdan kaynaklandığı hakkında."

Şimdi hafifçe ama gözle görülür bir şekilde terliyordu.

"Zamanla, iyileşmeyle birlikte her şeyin daha da netleşeceğini söylemeliyim. Yine de kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, ölümünün korkunç bir kayıp olduğudur. Şimdi, Nadine-"

"Eğer bunu geri döndürebilirim. Üç kadın - yetenekli kadınlar, ünlü kadınlar - hepsi bir şekilde hayatınızın bir parçası. Bir kaza, görünürde bir intihar ve bir cinayet. Ortağınız ve uzun süredir arkadaşınız olan Buster Pearlman'la birlikte bir intihar daha."

Bunun üzerine gözle görülür bir şekilde gerildi ve Nadine gözlerini onunkilerden ayırmadı.

"Trajedi ve kişisel kayıplardan payına düşenden fazlasını yaşadın Joel. Hatta bir arkadaşının ve üniversitedeki ev arkadaşının kazara ölümüne ve tabii ki akıl hocan, büyük Marlin Dressler'in hayatına mal olan trajik kazaya kadar. Bu size ağır geliyor mu?"

Sessizliği bir vuruş sürdü, sonra iki. "Hayat yaşanmak içindir. Onları tanıdığım için kendimi şanslı sayıyorum, bu kadar çok yetenekli insanı tanımamı sağlayan sevdiğim bir işte çalıştığım için kendimi şanslı sayıyorum. Sanırım bir adam hayatının yarısından fazlasını bu kadar çok yetenekle dolu bir sektörde çalışarak geçirmişse

-Egolar, kırılganlıklar ve baskılarla birlikte kayıp kaçınılmazdır."

"Kayıp, evet. Ama cinayet? Umalım da cinayet kaçınılmaz olmasın."

"Kesinlikle öyle olduğunu ima etmek istemedim, ancak ne yazık ki toplumumuzun ve dünyamızın bir gerçeği."

"K.T.'nin meşhur Icove davasının beyaz perde uyarlamasında o zamanki Memur Peabody rolünü oynaması, onu ve sizi şu anda New York'a getiren şey olduğu için eğlencemiz için yem. Teğmen Eve Dallas, Peabody ve NYPSPD'nin kaynaklarıyla birlikte o davayı çözdü. Dallas aynı zamanda K.T.'nin cinayetiyle ilgili soruşturmayı da yürütüyor. Bugün yeni bilgiler elde ettiklerini açıkladı. İddiasına göre

bir tutuklama yapmaya yakın olduklarına inanıyor. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Umarım tiyatro değildir." "Tiyatro mu?"

"Amirlerinden ve medyadan gelen baskının yoğun olduğunu anlıyorum. Umarım müfettişler gerçekten de K.T.'yi kimin öldürdüğünü öğrenmeye yaklaştırlardır. Bu hiçbir zaman kaybımızı telafi etmeyecektir, ancak hepimize bir kapanış hissi verebilir."

"Ve rahatlama?" Nadine hafif bir gülümsemeye cevap verdi. "O gece Roundtree/Burkette'in evinde bulunan seçkin gruptan biri olarak sen bir şüphelisin."

"Sen de öylesin," diye karşılık verdi.

"Suçsuzum," dedi Nadine sağ elini kaldırarak. "Teğmen Dallas bir tutuklama yaptığında rahatlayacağımı biliyorum. Joel, sence de zan altında olmak ve aynı listede arkadaşlarının ve meslektaşlarının olması rahatsız edici değil mi?"

"Hiçbirimizin K.T.'yi -kız kardeşimizi, kızımızı, arkadaşımızı- öldürdüğüne inanamıyorum ve inanmayacağım. Bu 'yeni bilginin' bir yabancıyla ilgili olduğundan şüpheleniyorum."

"Bir yabancı mı?"

"Yemek personeli, vale ya da başka bir şey gibi davranarak içeri giren biri. Belki de rahatsız bir hayran. Evet, bu olay aydınlandığında, sorular cevaplandığında ve hayatlarımız normale döndüğünde rahatlayacağım. Teğmen Dallas'ın işini yaptığını anlıyorum ama bize odaklanmak? Çok saçma. Sonuçta K.T. öldürüldüğünde hepimiz aynı yerde toplanmıştık. Sen de oradaydın. Başka birinin K.T.'yi çatıya kadar takip ettiğine ve trajedinin bunu izlediğine inanmak zorundayım. Kayıt dışı."

Nadine geri çekildi ve kamerasına başıyla işaret etti. Ancak taktığı telin her şeyi kayıt altında tutacağını bildiği için hiçbir şey söylemedi.

"Ekrandaki arkadaşlarıma ve meslektaşlarıma şüpheyile yaklaşmayacağım ya da onları zan altında bırakmayacağım."

"Anlıyorum."

"Bu iş için kötü," dedi kesin bir dille. "Dışarıdan biri olarak kayıtlara geçmesi için uğraşıyorum. Ama endişeliyim, o gece K.T. ile ... bizden biri arasında bir şeyler olduğundan çok endişeliyim."

"Birinden şüpheleniyorsun." Nadine gözlerini büyüttü.

"Joel!" "Bunu tartışmayacağım, kayıt dışı bile olsa. Bu Muhtemelen tüm bunlarla uğraşmanın verdiği sinir bozukluğu. Gerçek şu ki, eğer sigara içmek gibi iğrenç bir alışkanlığı olmasaydı, hala hayatta olabilirdi."

"Bitkisel ilaçların bile sağlığımız için kötü olduğunu söylüyorlar." "Daha da kötüsü, birbirini ardına Zoner gibi duyuları körelten yasadırlar." Elini yüzünün önünde salladı. "Kombinasyon kokuyor. Özür dilerim. Üzgünüm, yorgunum. Ölüler hakkında kötü konuşmak istemiyorum ve siz de bunu istemezsiniz. Bu iş için de kötü."

"Joel, ben de oradaydım." Bu bağlantıyı güçlendirmek için öne doğru eğilerek elini onunkinin üzerine koydu. Dayanışma.

"Ben de bunun bir parçasıyım. Eğer inanmak için bir nedeniniz varsa... Eğer onu kimin öldürdüğünü bildiğinizi düşünüyorsanız, bana söyleyin. Halka açıklamayacağım."

"Bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum. Bana bir ya da iki gün ver." Elini çevirdi, onun elini okşadı ve sıktı. "Bunu iyice düşünmem gerek. Muhtemelen her şeyi çok abartıyorum. Şimdi, Nadine, bunu gerçekten toparlamana ihtiyacım var. Çok uzun bir gün oldu."

"Elbette." Arkasına yaslandı, kameraya tekrar işaret verdi. Ortamı yumuşatmak ve onu rahatlatmak için birkaç kolay soru sordu.

Ve doğrudan röportaj ya da gizli görevde karar kıldık, çok iyi oynayacaktı.

"Bunu yaptığınız için tekrar çok teşekkür ederim. Herkes için korkunç bir zaman olduğunu biliyorum."

"Hayat -ve iş- devam ediyor. Seni

geçireyim." "Zahmet etmene gerek yok."

"Ben de yola çıkıyorum. Dediğim gibi, uzun bir gün."

Kapıyı açtığında, Julian dışarıda volta atmayı bırakıp ona doğru koştu.

"Joel. Üzgünüm Nadine, Joel'le konuşmam gerek."

"Sorun değil. Julian." Şaşırmış bir halde elini Julian'ın yanağına götürdü. "Çok yorgun görünüyorsun."

"Her şey ters geliyor. Bu şekilde çalışmam. Tüm bunlarla başa çıkamam. Joel-"

"Ofisime gel. Oturup bunu konuşalım. İyi geceler, Nadine." Dönerken omzunun üzerinden ona uzun, kederli bir bakış gönderdi.

Joel ofis kapısını kapattığında "Bu da neydi böyle?" diye mırıldandı. "Bu da neydi böyle?"

Julian içeride tekrar adım atmaya başladı.

"Otur, Tanrı aşkına, Julian. Beni yoruyorsun."

"Oturamıyorum. Çalışamıyorum. Düşünemiyorum ya da uyuyamıyorum. Karmakarışık bir sinirim var, Joel. Dallas'ı gördün mü, ne dediğini duydun mu? Bir tutuklama yapacak. Ben ne yapacağım? Gidip onunla konuşmalıyım, gidip onunla konuşmalı ve açıklamalıyım-"

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Kendini topla! Sana her şeyi halledeceğimi söylemiştim, değil mi? Bu bir kazaydı ve bir kaza için herhangi bir bedel ödemen için hiçbir neden yok. Bu onu geri getirecek mi?"

"Hayır, ama-"

"Hapse girme riskini almak istiyor musun

Julian?" "Hayır, Tanrım, hayır, ama-"

"Ve kariyerine son vermek, sahip olduğun, olabileceğin her şeyden vazgeçmek? Ne için?"

"Bilmiyorum!" Julian saçlarını karıştırdı, ellerini şakaklarında kenetledi, bir o yana bir bu yana volta atıp durdu. "Her şey çok kafa karıştırıcı. Kafamda dönüp duruyor ama bir anlam ifade etmiyor."

"Sarhoştun, Julian. Net hatırlaman beklenemez. Sarhoştun, sonra da şoka girdin. Oğlum," dedi Steinburger öyle bir sempatiyle ki Julian durdu ve uzun bir nefes verdi. "Dinle şimdi. Bu senin hatan değil. Dediğimi yapacağını söylemiştin. Bana güveneceğini söylemiştin."

"Güveniyorum. Sana güveniyorum. Senin yardımın ve desteğin olmadan ne yapardım bilmiyorum."

"O zaman sana söylediğimi yap. Oteline geri dön. Dün gece içtiğimiz o çok güzel şaraptan kendine bir iki kadeh koy."

"Artık içmememi söylemiştin."

"O dün geceydi." Joel Julian'ın sırtına destekleyici bir şaplak attı. "Yarınki çağrı listesinde yoksun. Kendini şımart. Jakuzinde dinlenirken güzel bir kadeh şarap iç. Bunun seni çok zorladığını biliyorum. Tüm bunları bir süreliğine aklından çıkar."

"Her şey çok karışık, Joel."

"Biliyorum. Tavsiyeme uy. Şarap ve girdap."

"Şarap ve jakuzi," diye içini çekti Julian, sonra Steinburger ona bakınca başını sallayarak tekrarladı. "Evet, tekrarlayacağım. Şarap ve jakuzi."

"Göreceksiniz. Bu tam olarak doğru çözüm. Yarın her şey yoluna girecek. Yine her şey yoluna girecek."

"Hiç olamayacakmış gibi geliyor." Julian'ın gözlerinde keder, suçluluk ve hüznün yüzüyordu. "Joel, daha önce hiç kimseyi incitmedim. Hiç-"

Steinburger kesin bir ifadeyle, "Kendine zarar verdi," dedi. "Bunu hatırlıyorsun. Bak ne diyeceğim. Seni bırakayım. Şoförüm beni bekliyor. Sizi otelinize bırakacağım."

"Tamam. Belki bir süreliğine yukarı gelebilirsin. Yalnız kalmaktan nefret ediyorum."

"Senin için en iyisi - anlaşıştık, değil mi? Bu gece Doktor Joel'in reçetesine uyacaksın. Yarın akşam yemeği yiyeceğiz ve her şeyi konuşacağız. Eğer tekrar kendini iyi hissetmezsen, alternatifler hakkında konuşuruz."

"Pekala. Evet. Alternatifler. Teşekkürler, Joel." "Arkadaşlar ne içindir?"

Eve, Steinburger'ın dairesinin ana yatak odasında duruyordu. Roarke giyinme alanını ararken o da Feeney'nin Nadine'in röportajını özetleyişini dinliyordu.

Arama ekibiyle birlikte yaşam alanını, yemek alanını, ofisi, mutfacı, hatta terası bile didik didik etmişlerdi.

İkinci kat için daha büyük umutları vardı ama şu ana kadar koca bir sıfır aldılar.

"Tamam. Beni içinde tut," dedi ve iletişim cihazını tekrar cebine soktu.

"Nadine'e eve gideceğini söyledi - yorgun, uzun bir gündü - ama bir arkadaşını etiketledi - başka bir yapımcı, onu içki içmeye ve dışarıda yemek yemeye ikna etti."

"Yani o buraya gelip öfkesini ifade etmeden önce daha fazla zamanımız var."

"Evet. Arkadaş istemiş olabilir. Bir mazeret istemiş olabilir. Feeney'e göre Nadine ona bir numara yapmış. Ölen eski karısını, hamile sevgilisini, hatta iş ortağını, üniversiteden arkadaşını ve ilk karısının büyük büyükbabasını bile bu işe bulaştırmış. Onu terletmiş."

Roarke o içeri girerken şöyle bir baktı. "İzlerken keyif alacaksın ama gözlerinde parıldayan şey bu değil."

"Ondan kayıt dışı kalmasını istedi. Çok heyecanlıydı. Akıllı bir kadın, kamerasını kapattı ama onay vermedi. Avukatlar dinleme cihazı konusunda tartışabilir ama bunun için iznimiz vardı. Her neyse, onunla oynamaya çalıştı, bir şeyler bilebileceğini, bir şeyler bildiğinden endişelendiğini ama söyleyemeyeceğini anlattı. Arkadaşlarına taş atmayacak, vs."

"Sence kurbanını seçti mi?"

"Bence çok yakında harekete geçmesi gerekecek, evet. Yakında tutuklanacağını söyleyerek onu sarstım, sonra da Nadine üstüne bindi. Ama daha da iyisi, ağzından kaçırdı. Sözde arkadaşını korumaya çalışırken, eğer sigara içmek için çatıya çıkmasaydı Harris'in hâlâ hayatta olacağını söyledi."

Roarke durakladı, bir omzunu kaldırdı. "Bu yeterince doğru ve bir kayıt meselesi."

"Ama zoner bir kayıt meselesi değil. Ve o getirdi. Bitkisel ve zoner kombinasyonu nasıl da kokuyor - onun terimi."

"Bu alışkanlıktan nefret etmesine izin vermek aptallık. Yine de, bu parıltıyı gölgelememek için, eğer kaçakları karıştırdığı herkesçe biliniyorsa, bu özellikle lanetleyici değil."

"Sürekli artıyor. Birbiri ardına, o da söyledi. Eğer yukarıda değilse, kubbenin içinde birden fazla, bağıcıklı bitki ilacı kullandığını nereden biliyor? Hamile sevgilisi de ona biraz çelme takmış. Küçük çelmeler. Düşmeye kadar giderler."

Döndü ve yatak odasına doğru yürüdü. "O organize -Nasıl düşündüğü, nasıl yaşadığı, nasıl çalıştığı. Nasıl öldürdüğünde. Saplantılı bir şekilde değil, ama dikkatli. Yine de ufak tefek şeyler var. Çok fazla seks geliştirmesi ve oyuncak."

"Çok fazla olabilir mi?"

"Verdiği bilgilere göre, hoşlanmadığı biriyle hiç karşılaşmamış. Seks güçtür. Her odada ödülleri ve övgüleri var. Burada nereye giderse gitsin onları görmek zorunda. Kariyeri boyunca adının veya yüzünün geçtiği her makale, tanıtım yazısı, söz, fotoğraf gibi görünen dosyalar var. Tahmin ettiğiniz gibi B.B. Joel'un hesabını da burada tutuyoruz."

"Parmaklarımı tekrar içine soktuğumda zimmete para geçirme bağlantısını kurmaya yardımcı olacaktır. O zamana kadar, bu sadece ikinci bir hesap-vergiler titizlikle ödeniyor."

Eğer onun parıltısını köreltmiyorsa lanet olsun. Ama devam etti. "Bir de bulduğun dosya var, geçmiş araştırmaları, bu projeye dahil olan herkesin derin biyografisi -en son görevliye kadar- yine güç gösterisi yapıyor."

"Ama yasadışı

değil." "Hayır,

yasadışı değil."

"Ama bu olabilir."

"Elinde ne var?" Kadın saldırdı, adam dönerken neredeyse onu deviriyordu.

"Sakin ol, sevgilim. Bu dolapta sahte bir taban ve onun altında da küçük bir kasa çekmecesine var. Ben de kolayca açtım. Ve bunun içinde-"

"Kodlar. Geçiş kodları, kaydırmalı kartlar, anahtarlar, hepsi güzelce etiketlenmiş. İşte marina kapısının kodu, tekne güvenliği için. Oh, bebeğim. Roundtree'nin evi, stüdyo ofisi, aracı için kodlar."

"Kurbanını bulmuş olabilirsin."

"Roundtree'yi kullanamam ama karısı güçlü bir olasılık. Yine de burada başka bir sürü insan var. Bu gece aradığı arkadaşı bu." Eliyle işaret etti. "Bu onun evinin geçiş kodu, adamın golf kulübündeki dolabının kartı. Anladığım kadarıyla bu prodüksiyonda kullanılan tüm karavanların kodları."

"Meraklı piç, değil mi?"

"Her şeyi kontrol etmek zorunda. Dışlanmayacak. Erişime ve bunun ona verdiği güce sahip olmalı. Artı, birilerine tuzak kurmak için kullanışlı."

"Görünüşe göre Steinburger'in açıklaması gereken bazı şeyler var."

"Büyük zaman. Bu, tekneye erişimi olduğunu kanıtlıyor. Şunu görüyor musun?"

"Etiketli değil."

"3APIS2C. Triple A-A. A. Asner, Özel Soruşturma, Süit 2-C. Bahse girerim bu Asner'in aracının kodu. Belki de ne olur ne olmaz diye buraya atmıştır ya da yaptığı işi hatırlatması için istemiştir. Ama bunu açıklamak için daha çok şey var."

Bir kanıt torbası almak için yatak odasına geri döndü. "Bunları üzerine atarım, zoneri, cinayet listesini ve tekneyi de eklerim. Onu parçalara ayıracağım."

Kanıtları mühürledi, etiketledi. "Aracı ekibin halletmesine izin vereceğim. Stüdyo ofisine uğrayacağız. Sonra da Ce Soir'ı ziyaret edeceğiz."

Onun soğukkanlılıkla savaşa hazırlanan bir savaşçı gibi görüldüğünü düşündü. "Bize iyi bir masa bulabilirim. İyi bir masa bulabilirim."

sahibi."

"Buranın sahibi sizsiniz ama biz yemiyoruz. Steinburger'in yemeğini bölüp gecesini mahvedeceğiz."

"Kulağa umut verici geliyor."

"O Mülakat'ta terlerken biz de Otomat'tan bir şeyler alabiliriz."

"Kulağa iğrenç geliyor."

"O kadar da kötü değil. Bekle biraz." Bağlantısını çıkardı. "Dallas."

"Dinle, Dallas-"

"Nadine, her ne kadar tipim olmadığını anlamış olsak da, yine de seninle yatabilirim. O röportajı mahvettin."

"Ben aquiver'ım. Şimdiden gördün mü?"

"Hayır, ama Feeney özetledi. Seni de yapmasını sağlayabilirim."

"Bana karşı çok iyisin. Peki ya Roarke?" "Hayır."

"Ama yeterince iyi değil. Dinle Dallas, istasyona varmak üzereydim ama minibüsten atlayıp bir taksiye bindim. Şehir merkezine, otele, Julian'ın otele gidiyorum. İçimde bir his var."

"Ne hakkında?"

"Feeney size Steinburger'ın kayıt dışı olarak onlardan biri ile K.T. arasında bir şey olmasından korktuğunu ve endişelendiğini ima ettiğini söyledi mi?"

"Evet, evet. Sence Julian'ı mı kastetti?"

"Julian ofisin dışında bekliyordu. Berbat görünüyordu, bu kadar güzel olunca kolay değil. Yorgun, üzgün, sinirli. Korkmuştu -düşünmeye başladığımda, sanırım korkmuştu. Joel onu ofisine götürdü ama o götürürken Joel bana bu bakışı gönderdi. Ve bu beni rahatsız ediyor. Sanırım bunu ayarlıyordu Dallas. Bana endişelendiğim, korumaya çalıştığım kişinin bu olduğunu söyleyen bir bakış attı. Ve eğer haklıysam-"

"O zaman Julian'ın bir kaza geçirmesini ya da suçluluk duygusuyla kendini öldürmesini planlıyor. Bunu kontrol edeceğiz."

"Neredesin?"

"Steinburger'in yeri ve birkaç ilginç eşya bulduk."

"Oraya gitmen benden daha uzun sürer. Ama gelecek misin? Yanılıyor olsam bile, Julian'ın bir şeyler bildiğini ve bunu söyleyecek kadar savunmasız olduğunu düşünüyorum."

"Şimdi gidiyorum. Bana bir iyilik yap, otel güvenliğini seninle yukarı çıkmaya ikna et. Bir şeyler uydur, ama oraya yalnız gitme."

"Julian bana ya da başkasına zarar vermez. Ama tamam."

Eve boş ekrana kaşlarını çatınca Roarke, "Onun içgüdülerine güveniyorum," dedi.

"Ben de öyle. Şimdilik ofisi atlayıp doğruca Julian'ın otel odasına gideceğiz. Peabody'ye durumu bildireceğim."

Eve, ortağıyla irtibata geçerken, Stein-burger'in kendisi şehrin diğer ucunda bir arkadaşıyla şık bir akşam yemeği yerken nasıl olup da bir adamı öldürebildiğini ya da intihara teşvik edebildiğini merak etti.

NADINE KABİNİN ARKASINDA Julian'ın bağlantısını tekrar denedi. Aptalca, dedi kendi kendine, çünkü diğer üç denemesinde olduğu gibi doğrudan mesaja gideceğini biliyordu. O da oda bağlantılarını Rahatsız Etmeyin'e ayarlamıştı.

Neden daha önce takip etmemişti? diye sordu kendi kendine. İçini kemiren endişeyi dinleyip neden doğruca Stein-burger'in ofisine gitmemişti ya da en azından bir blok önce bir taksi tutup otele gitmemişti?

Çünkü stüdyoya girmek, röportajı gözden geçirmek ve düzenlemek istiyordu. Pirzolarlarını yalamak için. Zafer boogie'sini yapmak.

"Allah kahretsin, Allah kahretsin," diye mırıldandı, suçluluk duygusu kıpırdanmayı tam anlamıyla korkuya doğru sürüklerken.

Trafiğe takıldıkları için Steinburger oraya varmadan Julian'ı öldürebilir, bir içki içebilir, anma törenini planlayabilir ve lanet olası methiyesini yazabilirdi.

Aptalca, diye düşündü yine. Muhtemelen önemli bir şey değildi. Sadece sinirleriydi, mülakattaki iyi ve yerinde halinden, bu taksi yolculuğu bahanesiyle avuçlarını terleten bir strese dönüşmüştü.

"Bunu atlatamaz mısın?" diye sordu.

Taksi şoförü, hoparlörlerden gelen iğrenç müzik eşliğinde parmaklarını direksiyonun üzerinde dans ettirmeye devam etti.

"Elbette hanımefendi. Sadece ışınlama ışınını çalıştırmama izin verin ve solucan deliğinden geçip temiz bir şekilde dışarı çıkalım."

"Lanet olsun," diye tekrarladı ve ödeme için kartını okuttu. "Buradan itibaren yürüyeceğim."

Taksiden dışarı fırladı, tamponların arasından sıyrıldı ve yaya trafiğinin bir deniz gibi kabardığı kaldırıma tırmandı.

Kaçtı, savruldu, koşmayı bir ölüm arzusu haline getiren ve hiç şüphesiz çöpe attığı muhteşem topuklu ayakkabılarına lanet okudu. New York trafiğine lanet okudu, turistlere lanet okudu.

lanet olası yoldan nasıl çıkacağını bilmiyordu!, kendini abartılı hayal gücü olduğuna ikna etmeye çalıştığı şeye lanet etti.

Ama o koşmaya devam etti.

Otel odasının içinde Julian masanın üzerine fırlattığı 'link'i görmezden geldi. Kalkıp onu çalıştıracak enerjisi yoktu. O girdap için de enerjisi olduğunu sanmıyordu, orada öylece oturmak, sandalyeye yayılmak, biraz şarap içmek, her şeyi oluruna bırakmak çok iyi hissettirirken. Sadece gitmek.

Joel haklıydı elbette. Joel'e güvenebilirdiniz.

Joel'e her zamankinden daha çok güveniyordu. Zeki, istikrarlı, kriz anlarında iyi olan birine. Ona ne yapması gerektiğini söyleyebilecek biri.

O kadar da korkunç görünmüyordu - iki kadeh şaraptan sonra ve bir diğeri bu kadar yumuşak inerken.

Yine de, belki de Eve ile konuşmalı. Her şeyi açıklamalı. -Her şeyi değil, çünkü her şey o kadar karışık ki aslında kendine bile açıklayamıyordu.

Ama yine de onunla konuşun, neler olduğunu, neler hatırladığını anlatın.

Anlayacaktır. Anlayacağını biliyordu. Onu tanıyordu.

Adil, cesur, adil ve seksiydi.

Joel onun hakkında yanılıyordu, diye düşündü Julian yudumlarırken, pek de Roarke mavisini olmayan gözleri düşerken. Onu hapse atmak için ne gerekiyorsa yapmayacaktı. Bu sadece tutuklamayla ilgili değildi, neyle ilgiliydi? Tasma. Hayır, Eve için değil, diye düşündü zihni ve görüşü bulanıklaştıkça.

Adaletle ilgiliydi.

Ama Joel zekiydi. Eğer haklıysa ...

Şu anda bunu düşünemiyordu. Beyni çok yorgundu. Ve girdabı başlatması gerekiyordu. Söz vermemiş miydi? Söz vermiş miydi?

Komik, tam olarak hatırlayamıyordu.

Çok fazla içiyordu. Bu kadar çok içmeyi bırakması gerekiyordu.

Ama çok üzgündü, çok mutsuzdu ve biraz da korkmuştu.

Artık şarap yok, diye emretti kendine. Güzel, sıcak, rahatlatıcı bir küvet ve biraz müzik. Sonra belki Andi'yi, Marlo'yu ya da Connie'yi çağırırdı. Yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu. Konuşacak bir kadın istiyordu.

Kadınlar her zaman dinlerdi.

Şarabı bir kenara bırakıp küveti çalıştırmak niyetiyle ayağa kalkmaya çalıştı. Sarhoş, diye düşündü, kendinden öğrenerek.

Belirlendi, o itilmiş için onun Ayaklar, yönetilen şaşırtıcı bir adım.

Bardak elinden fırladı ve yere düşerken masaya çarparak paramparça oldu.

Nefes nefese kalan ve ayaklarının kanadığından emin olan Nadine, resepsiyona doğru koşmaya başladı.

"Nadine Furst. Güvenlik şefine ihtiyacım var."

Masadaki kadın hoş bir şekilde gülümsedi. "İyi akşamlar Bayan Furst ve tekrar hoş geldiniz. Ne için güvenlik istediğinizi sorabilir miyim?"

"Dinle, biliyorsun ben ... Bay Birmingham'ın süiti için temizlenenler listesindeyim." Julian'ın mahremiyetini korumak için kullandığı takma adı kullandı.

"Evet, Bayan Furst, Bay Birmingham'ın onaylı ziyaretçi listesindesiniz."

"Güvenliğin benimle süitine gelmesini istiyorum." "Bir sorun mu var?"

"Güvenliği almazsanız olacak, şimdi."

"Bir dakika, Bayan Furst. Ben müdürü çağırayım."

"Müdür olmak istemiyorum. Canı cehenneme. Ya güvenliği gönderirsin ya da sen, Marree," dedi isim etiketini okuyarak, "ve bu otel Now'da sert bir ifşaata konu olur."

Döndü, asansörlere doğru koştu.

Asansöre atlarken, muhtemelen orada, günün kadınıyla sarmaş dolaş olduğunu düşündü. Ve kendini aptal durumuna düşürmek üzereydi. Adamın eğleneceğine ve büyük olasılıkla onu partiye davet edeceğine karar verdi ve gerçekten de şaka yapmıyor olacaktı.

Kısa bir kahkaha atarlardı. Lütfen. Her zamanki soğukkanlılığını bulmaya çalışarak gözlerini kapadı. Lütfen, bırakın bir kadınla birlikte olsun, bırakın kısa bir kahkaha atsınlar, bırakın içindeki korkunç korku ve panik duygusu uzun süre suç mahallinde çalışmanın, her yerde potansiyel cinayetler görmenin ürünü olsun.

Asansörden dışarı fırladı, artık neyse ki uyuşmuş olan ayaklarıyla koridorun sonuna kadar koştu. Rahatsız Etmeyin ışığını görmezden gelerek zile bastı ve birkaç sert vuruş ekledi.

"Julian! Kapıyı aç. Önemli bir şey var. Bu Nadine."

Elbette dahili telefonu devreye sokmadığı sürece onu duyamıyordu ama kadın vızıldayarak ve çarparak seslenmeye devam etti.

Ve her saniye panik ve korku artıyordu.

"Bayan Furst!" Müdür, yanında iri yarı, koyu renk takım elbiseli bir adamla koridorda ilerliyordu. "Lütfen. Misafirlerimizi rahatsız ediyorsunuz."

"Bu kapıyı açmazsanız çok daha fazla rahatsız olacaklar."

"Bayan Furst, Bay Birmingham rahatsız edilmemeyi talep etti. Eğer ona bir mesaj bırakmak isterseniz, ben-"

"Aç şu lanet kapıyı."

"Sizi aldırma zorunda kalacağım. Eğer sen ve Bay Birmingham bir tartışma yaşadı, bu şekilde olmaz-"

Nadine uyuşmuş ayaklarının üzerinde durdu, gözlerini korkunç bir uyarıyla kırıştırdı. "Beni görevden aldirmaya çalışırsan köpek kulübesi işletecek bir iş bulamazsın. Julian'ın başı dertte ve artık çok geç olabilir. Polis yolda. Aç şu lanet kapıyı. Eğer yanlış bir şey yoksa beni tutuklatabilirsin. Haklıysam ve kapıyı açmadığınız için Julian'a bir şey olursa, elimden gelen her şeyi yaparım."

Teğmen Dallas'ı sizi cinayete iştirakten tutuklamaya ikna edin."

Ya cinayet ya da Eve'in adı müdürün sertleşmesine neden oldu. "Tehditleri takdir etmiyorum. Ve emin olabilirsiniz ki suç duyurusunda bulunacağız." Güvenliğe başıyla işaret etti. "Aın. Eminim Bay Birmingham da suç duyurusunda bulunmak isteyecektir."

"Sadece acele et. Acele et."

"Geri ekilmenizi rica edeceğim hanımefendi." Güvenlik şefi efendisini kaydırdı ve kapıyı hafifçe araladı. "Güvenlik," diye seslendi.

Nadine onun kolunun altına girdi, itti.

"Julian." Koşarak odayı geçti ve Julian'ın yanına yere yığıldı. "Ambulans ağırın!" Güvenlik görevlisi yanına melirken onu yanından sırtına çevirdi. Ama adam nabzını yoklarken bile Julian kıpırdandı.

"Julian! Uyan. Konuş benimle.

Julian." "Yorgunum." Mırıldanarak söyledi. "ok yorgun."

"Julian, ne aldın?" şarap şişesini ve kırık camı gördü. "şarabın içine ne koydun?"

"şarap. Uyu."

"Hayır. Uyanık kal."

"Onu destekleyelim."

Nadine başını salladı, arkasını döndü ve avucunu Julian'ın yüzüne vurdu. "Uyanık kal!" Ona bir tokat daha attı.

"Yoluna git. Yorgunum. Hastayım. Bunu yapmak istememiştim."

Nadine kırık cama doğru ilerlerken müdüre, "Dokunma ona," diye çıkıştı. "Hiçbir şeye dokunma. Burası bir suç mahalli."

"Bu benim sıram." Eve içeri girdi, Julian'ın nabzını kontrol ederken bir elini Nadine'in omzuna koydu, sonra gözbebeklerini kontrol etmek için bir göz kapağını kaldırdı.

"Aşırı doz. Onu konuşturun, ayağa kaldırın, yürütmeye çalışın. Roarke, ilaçları aramaya başla. Çok fazla sorun olmadan bulabileceğimiz bir yerde olacaklardır. Onlara ne aldığını söyleyebilirsek şansı artar.

Saha kitini almakta haklıydın. Geri dönmekten kurtarır. Sen-" Beyaz yüzlü müdürü işaret etti. "Aşağı in, sağlık görevlilerini hemen buraya getir ve bir daha geri dönme."

Kadını kapıdan dışarı itti.

"Uyku hapları şarap şişelerinin içinde. Boş. K.T. Harris'in reçetesi." Eve şarap şişesini torbaya koyarken Roarke arkasına baktı. "Hiçbir numarayı kaçırmamış."

Bir kanıt torbası getirdi. "Bir şeylere dokunacaksan ağzını kapat."

"Durum ne kadar kötü?" Nadine ve Güvenlik neredeyse baygın haldeki Julian'ı odanın içinde sürüklerken Roarke mırıldandı.

"Nabızı zayıf, zar zor atıyor ve göz bebekleri Plüton büyüklüğünde. Durum oldukça kötü ama Nadine devreye girmeseydi her şey bitmiş olacaktı. MT'ler hangi cehennemde?"

Kararlı bir şekilde Julian'a doğru yürüdü ve yüzünü onun yüzüne yapıştırdı. "Yürü, lanet olası. Sakın ölme. Hapları nereden aldın? Şarabı nereden aldın?"

Başı öne düştü; Eve onu geri itti. Roarke, Julian'ın ağırlığını Nadine'den almak için adım atarken, "Uyanık kal," diye emretti.

"Uyku hapları." Roarke'a baktı. "Somnipoton." Seçenekleri düşündü, içgüdüleriyle hareket etti. Ve yumruğunu Julian'ın karnına indirdi.

"Dallas!"

"Mecbur kalmadıkça parmaklarımı boğazına sokmayacağım."

Öksürdü, öğürdü, yığıldı. Kadın ona tekrar vurdu. Ve adam iki büklüm olduğunda yeni botlarını kurtarmak için geri çekildi. Kahramanca kustu.

"Çok hoş," diye mırıldandı Roarke.

"Midneyi pompalamanın bir yolu da bu. Yürümesini sağlayın."

Şimdi inliyordu, biraz sendeledi, kadın kusmuğun bir örneğini kanıt olarak alırken.

"MT'ler geliyor," diye seslendi Nadine.

"Tam zamanında. Onu yatak odasına götür ve Roarke, onunla kal. Onun üzerinde orada çalışabilirler, benim suç mahalimden uzak dursunlar."

İletişim cihazını çıkardı. Ekibi çağırma zamanı gelmişti. Sağlık görevlileri hızla içeri girerken, yatak odasının kapısını işaret etti ve başını Nadine'e salladı.

"Orada olmak istemezsin. Hoş olmayacak ve eğer konuşmaya başlarsa seninle henüz konuşmasını istemiyorum. Roarke? Onunla kal."

"Sence başarabilecek mi? O cimri kaltağa kapıyı açtırdığımda öldüğünü sanmıştım."

"Sanırım başaracak. Buraya yarım saat sonra gelseydin ölmüş olacağını biliyorum. Sen onun hayatını kurtardın."

Nadine nemli gözlerini sildi. "Onu ben kusturmadım."

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var."

Burnunu çeken Nadine oturacak bir yer buldu ve harap olmuş ayakkabılarını çıkardı. "Sence bir içki alabilir miyim, gerçek bir içki? Oda servisinden."

"Bana uyar. Sadece buradan bir şey içmeyin."

Nadine topallayarak 'link'in yanına gitti. "Evet. Bir votka martini istiyorum, Sahra kadar kuru, üç zeytinli. Ve hemen istiyorum."

Tekrar oturdu. "Steinburger ona hapları nasıl içirdi?"

"Umalım da Julian bize anlatabilsin. Orada çalışan bazı kabarcıklar var," diye belirtti Eve.

Nadine yüzünü buruşturdu ve ayaklarını ovmaya devam etti. "Kapa çeneni."

"Onları sıraya koyarak kazandığınıza göre, bakalım sağlık görevlilerinin onlar için bir şeyleri var mı?" Eve konuşurken sağlık görevlilerinden biri yatak odasından çıktı.

"Durum."

"Temizlendi onu dışarı iyi. O bilinçli, hissetmek Ciddi bir bok gibi, ve stabilize. Ona serum bağladık,

Ona biraz sıvı verelim. Hastaneye gitmek istemiyor."

Eve, Peabody ve iki üniformalı içeri girerken göz ucuyla baktı. Nadine'e bir işaret yaptı ve tekrar MT'ye döndü. "İhtiyacı var mı?"

"Adam Cabernet ya da her neyse, yanında bir sürü sakinleştirici içiyor, yardıma ihtiyacı var. Gözlem ve değerlendirme için psikiyatriye gidecek. Yirmi dört saat."

"İntihara teşebbüs değildi." Rozetine dokundu. "Cinayete teşebbüstü."

MT şüpheli görünüyordu ama omuz silkti. "Sen öyle diyorsun."

"Ben de öyle diyorum. Fiziksel olarak burada kalabilecek kadar iyileşti mi?"

"Adam biz buraya gelmeden önce çoğunu kusmamış olsaydı, bunu soruyor olmazdınız. Gözlem için yanında birinin olması gerekiyor ama durumu yeterince stabil. Oldukça kızarmış ama stabil."

"Biri onunla kalacak ve ben de onu bir doktora muayene ettireceğim."

MT etrafına bakındı ve Peabody'nin Nadine'in resmi ifadesini aldığı yere göz attı. "Sanırım hepsi bu kadar."

"Yardımanız için teşekkürler." Eve yatak odasına girdi. Roarke yatağın kenarına oturmuş, Julian'ı yastıkların üzerine yatırmıştı. Yüzü neredeyse çarşaf kadar beyazdı ve mırıltılı bir şekilde konuşmaya devam ediyorlardı.

"Ona anlatabilirsin," dedi Roarke. "Sana yardım edecektir." Roarke ayağa kalktı. "Doktor şimdilik berrak sıvıların iyi olacağını söyledi. Gidip ona bir şeyler sipariş edeceğim."

"Pekâlâ." Yatağa doğru ilerledi ve Julian'a baktı.

"Kayıtlar açık. Sana haklarını tekrar okumamı ister misin, Julian?"

"Hayır." Sesi kesik kesik çıktı ve yutkunurken yüzünü buruşturdu. "Boğazım ağrıyor."

"Eminim. Hapları nereden aldın?"

"Yemin ederim, hiç hap almadım. Sadece birkaç kadeh şarap içtim."

"Şarabı nereden aldın?"

"Joel dün gece getirdi. Üzgün olduğumu biliyordu. Sadece birer bardak içtik. O zamandan beri çok içiyorum... bilirsin. Sanırım üzgün olduğumda çok fazla içiyorum."

"Joel sana bir şişe şarap getirdi ama dün gece bitirmedin."

"Sadece birer bardak. Ve iyiydi. İyiydi. Bu gece beni neden bu kadar hasta etti bilmiyorum. Sanırım böcek falan kapmış olabilirim."

"Neredeyse aşırı dozdan ölüyordun. Şarap Somnipoton doluydu."

"Uyku hapi mı? Hayır, hiç hap almadım. MT'lere söyledim. Hiçbir ilaç almadım." Tedirgin bir şekilde daha dik oturmaya çalıştı. "Kendime ait uyku haplarım var -Delorix- ama hiç almadım. Sanmıyorum."

Bir elini boğazında aşağı yukarı ovuşturdu, gölgeli gözlerini kapattı. "Aldığımı sanmıyorum," diye tekrarladi. "Hiç aldığımı hatırlamıyorum. Çok içtiğimde her şey birbirine karışıyor."

"Uyku hapları K.T. Harris'in reçetesi idi. Boş şişe diğer şarap şişelerinin arasındaydı."

Kaşları şaşkınlık ve acı karışımı bir ifadeyle çatıldı. "Bu hiç mantıklı değil. Onun haplarını ben almadım... değil mi? Bu neden oluyor?"

"Bu gece buraya gelmeden önce Joel ile konuştun. Ne hakkında konuştunuz?"

Gözlerini kaçırdı. "Üzgündüm. Üzgündüm ve üzgün olduğumda doğru düşünemiyorum. Geri dönmemi, bana verdiği şaraptan biraz içmemi, jakuziye girmemi söyledi. Rahatla." "Özellikle mi söyledi? Verdiği şarabı içmen için Sen?"

"Evet. Güzel bir şarap ve ona birkaç kadeh içeceğime söz verdim. Küvette dinlenirken bir kadeh şarap içeceğim,

ama küvete girecek enerjim yoktu, o yüzden-"

"Eğer  yle olsaydı, sen de K.T. gibi boğulurdun."

"Anlamıyorum, bunların hiçbirini anlamıyorum. Sanırım cezalandırılıyorum." Titrek bir nefes verdi. "Roarke'a söyledim."

"Roarke'a ne söyledin?"

"K.T.'yi  ld rd ğ m ."

"Julian, K.T. Harris cinayetini itiraf mı ediyorsun?"

"Onu ben öldürmedim. Ben öldürmedim, ama..." Tekrar nefes verdi ama bu sefer rahatlamıştı. "Onu ben  ld rd m."

"Nasıl?"

Cildinin gri tonuna karşı donuklaşan kırmızı çerçeveli gözleriyle Eve'e baktı. "Emin değilim."

"Emin değil misin? Onu öldürdüğünü nereden biliyorsun?"

"      onu yere düşürdüm. İsteyerek yapmadım ama o beni itti, ben de onu ittim. Sert değildi ama yapmamalıydım. Ben asla bir kadına şiddet uygulamam. Asla. Asla."

Durmak zorunda kaldı, nefes alış verişini sakinleştirirken gözlerini bir anlığına kapadı. "Hiçbir mazeret yok. Bunu biliyorum. İçki içmek bir bahane değil,  zg n olmak bir bahane değil. Ama bana bağırıyordu ve beni itti, ben de hiç düşünmeden onu geri ittim. Ayağı kaydı, geriye düştü ve başını çarptı."

"Biraz geri  ekil, tamam mı? Öldüğü gece K.T. Harris ile çatıya mı çıktınız?"

"Evet. Sana söylemeliydim ama Joel..."

"Joel Steinburger size polise anlatmamanızı söyledi. Ona olanları anlattınız ve o da size polise yalan söylemenizi tavsiye etti."

"O sadece bana yardım etmeye çalışıyordu. Beni korumaya çalışıyordu. Bir kazaydı. Sarhoştum, yemekten sonra. Söylediği çok çirkin bir şeydi. Sonra da beni kenara çekti. Sana kulüpteki o iki kızıdan bahsetmiştim. Reşit olmadıklarını bilmiyordum. Eğer yapmazsam her şeyi halka açıklayacağını söyledi..."

"Ne?"

"Onunla çatıda buluşmamı ve bana ne yapmam gerektiğini söyleyeceğini söyledi. Yukarı çıkmamalıydım. Keşke çıkmasaydım ama beni tehdit etmesinden bıkmıştım. Herkesi. Ben de gittim."

"Havuzun kubbesi açık mıydı yoksa kapalı mıydı?"

"Ne? Ah, kapalı. Bunu hatırlıyorum. Bunu hatırlayabiliyorum çünkü çok sigara içiyordu ve kubbenin altı çok sıcaktı. Doğruyu söylemek gerekirse bir fırt çekmeyi düşündüm. Ama tek yapmam gereken orada durup nefes almaktı."

"Neden kubbeyi açıp biraz hava almadınız?"

"Ben... Ben bunu düşünmedim ama nasıl yapacağımı da bilmiyorum. Çok sinirlenmişim. Marlo'yu karavanıma almam gerektiğini söyledi. Ona bir içki vermem gerekiyordu ve içinde biraz Rabbit olacaktı, böylece benimle seks yapmak isteyecekti. Yapmayacağımı söyledim. Bunu Marlo'ya asla yapmam, hiç kimseye. Ama Marlo bana güveniyor. Biz arkadaşız. Tanrım, Tanrım."

Titrek bir elini yüzünde gezdirdi. "Hiçbir kadını, özellikle de bir arkadaşımı Rabbit'ten kaçırmam. Yapmam gerekenin bu olduğunu söylemesi beni çok kızdırdı. Birinin bunu yapmasını nasıl isteyebilir?"

"Ona hayır dedin."

"Ona cehenneme gitmesini söyledim. Sanırım. Her şey birbirine karıştı ama birbirimize bağıracağımızı biliyorum. Sanırım ona çok sert şeyler söyledim, o da bana tokat attı, sonra beni itti. Ben de onu ittim ve düştü. Sanırım ayakkabısının kayışı koptu ve düştü. Kan vardı ve onu uyandıramadım. Çok korktum. Aşağı koşup yardım çağıracaktım, ambulans falan çağıracaktım."

"Yaptığın bu muydu?"

"Başladım, sonra Joel dedi ki..." Sanki anıları yüzeye çıkarmak istercesine bu kez sertçe yüzünü ovuşturdu. "Her şey birbirine karıştı. Endişelenmememi söyledi. Her şey yoluna girecekti ama sonra kızın ayağa kalkmış ya da kalkmaya çalışmış ve havuza düşmüş olabileceğini söyledi. Ve boğulmuş. Benim hatam olmadığını söyledi, ama sen öyle olduğunu söyledin, çünkü bir ünlüyü öldürmek için bir ünlüyü yakalamak seni ünlü yapardı. Ve ben de hapse

girerdim.

bir kazaydı. Her şeyimi kaybeder ve sonsuza dek hapse girerdim."

"Beni dinle. Bana bak."

Onun gözleriyle karşılaştı, dudaklarını birbirine bastırdı. "Tutuklu muyum?"

"Seni şu anda tutuklayabilirim, adaleti engellemekten başlayabilirim. K.T. ayağa kalkıp havuza düşmedi. Bilinci yerinde değilken sürüklendi."

"Bunu ben yapmadım." Nefesi kesilmeye ve yırtılmaya başladı. "Hayır. Bunu ben yapmadım. Yapamazdım. Kızgın olduğumu ve sarhoş olduğumu biliyorum ama... bunu yapmış olamam. Hatırlamıyorum. Yardım almaya gidiyordum."

"Joel'i yakaladın."

"Bilmiyorum. Yaptım mı? Hayır. Karışık olan da bu çünkü onu almaya ben gitmedim. Oradaydı ve icabına bakacağını söyledi. Sonra öldüğünü söyledin. Onu ben boğmadım. Ona bunu yapmış olamam. Ben kadınları asla incitmem. Onu itmemeliydim. İçkili olmasaydım, Marlo hakkında o şeyleri söylemeseydi onu asla itmezdim. Ama onu asla suya sokmazdım. Bu bir kazaydı."

"Hayır, bu bir cinayetti. Ama onu sen öldürmedin, Julian. Joel öldürdü." "Bu delilik. Lütfen, bu bir kaza olmalı."

"Bu bir cinayetti. Ve eğer Nadine gelmemiş olsaydı, bu gece seni öldürecek ve suçu senin üzerine yıkacaktı."

"Joel değil. Yanılıyorsun."

"Haklıyım. Söyle bana, dün gece orada hiç yalnız kaldı mı? Sizden süitin başka bir bölümünden ona bir şey getirmenizi istedi mi? İkiniz de o bir kadeh şarabı doldurduktan sonra."

"Bugün yapacağımız sahnenin sayfalarını görmek istedi. Onları yatak odasında tutuyorum. Sayfaları her zaman son bir kez daha okurum."

"Bu da ona hapları şaraba eklemesi, şişeyi yerleştirmesi ve hatta sağlam bir mazereti olana kadar daha fazla içmek istememeniz için şişeyi bir kenara koyması için zaman verdi."

"Dün gece daha fazla içmemem için bana söz verirdi. Ama... hayır."

Ama anlamaya başladığını gördü.

"Her şey birbirine karıştı. Olduğunu düşündüğüm şeyler, hatırladığım parçalar, onun söylediği şeyler. Tam oturmadı ama dedi ki... Kubbeden çıkıp salona koştuğumda o da oradaydı. Ona olanları anlattım. Bununla ilgileneceğini söyledi. Kimseye söylemememi. Diğerleri için geceyi mahvetmemek için. Onu öldürdü. Beni de öldürecekti. Neden? Neden? Neden?"

"Bu onun hobisi sayılır." Nadine kapıyı açarken ona doğru baktı.

"Biraz ara verebilir mi? Biraz yemek?" "Evet. Şimdilik işimiz bitti."

"Joel," dedi Julian sessizce, kendi ellerine sertçe bakarak. "Joel. O neredeyse bir baba gibi. K.T.'yi öldürdüğümü düşünmeme izin verdi. Bunu benim yaptığımı düşünmeme izin verdi. Ve yaptığımı düşünmek beni hasta etti. Tutuklanacak mıyım?"

"Hayır. Ama bana bir daha yalan söyleme." Nadine'e doğru yürüdü. "Önce ev doktoruyla temasa geç ya da bir iyilik yapmak istiyorsan Louise'in peşine takıl. Ona bir doktor bakmalı."

"Louise'i çoktan etiketledim."

"Tamam. İkincisi. Seninle konuşacak ve sen de düşündüğün o kitap için yem bulacaksın. Ben gidip bu pisliği çivileyene kadar bunu gizli tut. Ama otuz dakika içinde Joel Steinburger'ın tutuklandığını sızdırabilirsin."

Eve dışarı çıktı. "Peabody, benimle gel. Sen de," dedi Roarke'a, "eğer istersen."

"Her zaman."

"Eminim Steinburger şu anda brendi ve tatlı içiyordur. Hadi gidip yemek sonrası likörünü bozalım."

Ham tuğlaları, koyu ahşap kaplamaları ve koyu kırmızı derisiyle Roarke'a ait olan bu yere girebilmek için Eve'in rozet takmasına gerek yoktu.

Sadece istedi. Seyirci çekecek ve medyanın dikkatini çekecek türden bir olay yaratmak istiyordu. Bilek ünitesine baktı. Nadine'in beş dakikalık bir avantajı vardı.

Bunu hak etmişti.

"Efendim." Roarke'ı gören şef garson hemen dikkat kesildi. "Birazdan bir masa hazırlayacağım."

"Joel Steinburger." Eve rozetini kaldırdı.

"Tabii ki. Bay Steinburger ve Bay Delacora tatlının tadını çıkarıyor. Size onların standını göstereyim."

Eve onu çoktan fark etmişti; arka köşede, dışarı bakıyordu. Görmek ve görülmek, diye düşündü. Adam konyağını yudumluyor, sıırım gibi, vahşi arkadaşıyla konuşurken yüzünde önemli ve memnun bir ifade belirliyordu.

"Onu görüyorum." Şef garsonu görmezden gelerek restoranın karşısına geçti.

Steinburger'in ifadesi onun yaklaştığını görünce değişti. Çatık kaşlar, diye düşündü, kızgınlık ve endişenin bir karışımı. Sonra konyağı bırakırken yüzündeki kibar istifa ifadesi yükselmeye başladı.

"Teğmen. Nick, bu gerçek bir eşya. Teğmen Eve Dallas, Nicholas Delacora."

"Memnun oldum," diye başladı Delacora.

"Muhtemelen öyle olmayacak. Böldüğüm için özür dilerim." "Bir tutuklama oldu mu?"

Steinburger sordu.

"Bunu sormanız komik. Joel Steinburger, K.T. Harris'i öldürmekten ve A. A. Asner'i öldürmekten tutuklusun," diye devam etti, onu döndürdü, ellerini arkasına götürdü. "Ve Julian Cross'u öldürmeye teşebbüsten. O ölmedi," diye ekledi.

Bulaşıklar tıkırdadı; sohbetin mırıltısı bir vızıltıya dönüştü.

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Oh, ve bizde daha fazlası var." Onu kelepçeledi. "Çok daha fazlası. Umarım iyi yemişsindir Joel, çünkü hayatının geri kalanında şık bir yemek yiyemeyeceksin. Sessiz kalma hakkına sahipsin," diye başladı ve yemek yiyenler ağzı açık kalırken Miranda'nın açıklamalarını sıraladı. "Memurlar."

Çağırdığı üniformalılar Steinburger'ı iki kolundan tuttu. "Tutukla onu, Peabody. Ek masraflar gelecek."

"Memnuniyetle,
efendim." "Birazdan
geliyorum."

Polislerin Steinburger'ı dışarı çıkarmasını izlemekten büyük keyif aldı.

"Tatlı için üzgünüm," dedi Delacora'ya. "Çok da güzel görünüyor."

"Bu bir şaka mı?" diye sordu.

"Hayır. Gerçekten güzel görünüyor." Roarke'ın şef garsonla konuştuğunu görünce kaşlarını çattı ve ona doğru yürüdü. "Bakın, bir katili tutuklamak insanları akşam yemeklerinden alıkoyuyorsa üzgünüm ama
."

"Aksine, sanırım bazılarının iştahını kabarttı. Benimki de dahil. Açım ve Central'ın otomatlarından gıda zehirlenmesi riskini göze alamam."

"Süslü bir akşam yemeğine oturacak vaktim yok." "Teslim alacağız."

"Oh." Başını eğdi. "İyi fikir."

DOĞAL OLARAK HERKESE YETECEK KADAR EMİR VERDİ, ama Havva bunu yapamadı.

Gözlem odasında dururken ağzına biberiyeli tavuk tıktırdığı için şikayet etti.

"Hala avukat tutmadığına inanamıyorum." Peabody bir parmak patates aldı.

"Henüz bir avukat için çok kızgın. Ve güçlü olduğunu kanıtlaması gerekiyor. O Joel Steinburger. Eminim hâlâ spin atmayı düşünüyordur. Önce Valerie'yi alalım, biraz daha beklesin."

Peabody Eve'e "Korkmuş," dedi. "Üniformalılar onu Accessory'den aldıklarında buraya kadar titrediğini söylediler. Ve rezervasyon boyunca ağlamış."

"O zaman pompayı hazırladık."

Eve ve Peabody görüşme odasına girdikleri anda Valerie'nin yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

"Lütfen, korkunç bir hata yaptınız. Bu kariyerimi mahvedebilir."

"Eminim Steinburger'la birlikte onu öldürdüğünüzde K.T. de aynı şekilde hissetmiştir."

"Siz neden bahsediyorsunuz! Biz öyle bir şey yapmadık. Bir avukat tutacağım."

"Tamam." Eve omuz silkerek tekrar ayağa kalktı. "Zaman göz önüne alındığında bu birkaç saat sürecek. Peabody, Valerie'yi hücreye geri götür."

"Hayır! Hayır!" Valerie kendini yerine sabitlemek istercesine masayı kavradı. "Beni bir daha oraya koymayın."

"Avukatınız izin verene kadar burada bekleyeceksiniz. Bu arada biz de Steinburger ile konuşacağız. Eminim senin hakkında söyleyecek büyüleyici şeyleri vardır."

"Bu çok saçma! Ben hiçbir şey yapmadım."

"Üzgünüm, avukat talep ettikten sonra avukatınız gelene kadar sizinle konuşamayız. Peabody."

"Hayır! O hücreye geri dönmeyeceğim. Seninle şimdi konuşacağım."

"Avukat tutma hakkınızdan feragat ediyor musunuz?" "Evet. Evet. Hadi şu işi halledelim."

"K.T. Harris'in öldüğü gece tiyatrodan kim ayrıldı?" "K.T."

Valerie kambur onu omuzlar, kavradı onu

ön kolları. "Evin ışıkları söner sönmez onun dışarı çıktığını gördüm. Julian birkaç dakika sonra dışarı çıktı. Ne kadar sürdüğünden emin değilim ama birkaç dakika. Ve birkaç dakika sonra da Joel dışarı çıktı."

"Başka kimse var mı?"

"Evet. Connie yan kapıdan çıktı. Fark ettim çünkü ona doğru ilerleyip büfe hakkında birkaç soru soracaktım, bir hikaye için. Ama K.T. ve Nadine Furst'ten önce dışarı çıktı. Bu herkesten sonra oldu."

"şimdi tersini dene. Kim geri geldi?"

"Connie, ama gösterinin sonuna yakın. Ve Nadine. Uzun süre kaldığını sanmıyorum. Belki on ya da on beş dakika. Dikkat etmemiştim."

"Devam et."

"K.T. ve Julian geri dönmedi ama Joel döndü. Sadece kısa bir süreliğine gitmişti. Belki on beş dakika. Çok uzun sürmemiştir. Ama emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, bazı işlerimi hallediyordum. Gerçek bu."

"Bu bilgiyi bize neden daha önce vermediniz?"

"Joel yapmamamı istedi. Julian ve K.T.'nin tartıştığını ve Julian'ın bir kaza geçirdiğini söyledi."

"Bunu sana ne zaman söyledi?"

"O gece, olayın olduğu gece. Medya için bir açıklama üzerinde çalışıyorduk ve insanların girip çıktığını görmekle ilgili bir şeyler söyledim. Julian'la ilgilenip ilgilenmediğini ve sarhoşken sızmışsa bununla nasıl başa çıkmak istediğini sordum. Üzülmüştüm -herkes üzüldü- ve polisin Julian'ın üzerine gidip gitmeyeceğini merak ediyordum çünkü o gitmiş ve geri dönmemişti. Bu yüzden Joel'in onunla birlikte olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Ve, Joel dedi ki?"

"Hepimizin birbirimiz için, proje için en iyi olanı yapmamız gerektiğini söyledi. Birbirimizi korumalıydık ve sonra bana ne olduğunu anlattı. Bunun bir kaza olduğunu, kendisinin sebep olduğunu ama polis onun peşinden gittiğini öğrenirse Julian'ın bunun bedelini ödeyeceğini söyledi. Her şeyi halledeceğini söyledi ve tek yapmam gereken kimsenin gittiğini görmediğimi söylemekti."

"Yani bir cinayeti örtbas ettiniz."

"Bunun bir kaza olduğunu söyledi. Olayı bir cinayete çevireceğinizi, çünkü işin içinde yıldızlar olduğu için daha fazla ilgi çekeceğinizi, aylarca bunun üzerine gideceğinizi söyledi. Ayrıca, K.T. bir insan için iğrenç bir bahaneydi, tamam mı? Onun en kötü yanlarını medyadan uzak tutmak için kışımı yırttım ve bana ya da benim hakkımda söyleyecek tek bir iyi sözü bile olmadı. Julian çok tatlı biri. Bu yüzden Joel Steinburger benden Julian'ın başını beladan uzak tutmak için sessiz kalmamı istediğinde sessiz kalıyorum."

"Bir bedel karşılığında."

Ağzı inceldi. "İkramiye teklif etti. Evet, bunun bir rüşvet olduğunu anladım. Rüşvet olmasaydı da istediğini yapardım ama parayı geri çeviremezdim."

"Yani ertesi gün onun için yine yalan söyledin."

"Onun evindeydim. Çalışıyordum ama... en azından bir süreliğine dışarı çıktı. Bir randevusu olduğunu söyledi ve benim sağduyumu istedi. Karısıyla araları açık ama hâlâ evli. Biriyle görüştüğünü kimsenin bilmesini istememesi gayet anlaşılabilir. Özel hayatını yaşamaya hakkı var."

"Ne zaman geri geldi?"

"Bilmiyorum. Yemin ederim."

Elleriyle yüzünü kapattı. "Tanrım, bu nasıl böyle bir karmaşa haline geldi?"

"Yalan söylemek ve örtbas etmek bunu yapacaktır."

"Ben sadece işimi yapmaya çalışıyordum. O gece gece yarısına doğru yattım ve kontrol ettim, ama fuayenin ışıkları hala yanıyordu. Ertesi gün, siz bizimle dedektif hakkında konuşmadan önce, Joel beni ofisine çağırdı. O işaret etti

Eğer ikimizin de önceki gece için bir mazereti olsaydı daha kolay, daha az karmaşık olurdu. Halbuki ikimizin de yoktu ve bu da ikimizin de tanımadığı bu adamın ölümüyle ilgili zan altında kalacağımız anlamına geliyordu. Bana güvenebileceğini bildiğini söyledi ve çok meşgul olacağım için VIP süitini ayarladığını ve yaratıcılığımın ve sadakatimin ödüllendirileceğini söyledi.

"O kariyer yapar ve bozar. Benimkini de o yapıyordu."

"Ve sen yalan söylediğin için Julian Cross bu gece neredeyse ölüyordu."

Sesi panik içinde tizleşirken şok yayıldı. "Sen neden bahsediyorsun? Ne oldu? O iyi mi?"

"Bunu bir düşünün. Kariyerinizin kaç hayata bedel olduğunu düşünün."

Eve, Valerie'yi ağlarken bırakarak dışarı çıktı.

"Onu Olaydan Sonra Aksesuar suçuyla mı cezalandıracağız?" Peabody sordu.

"Bunu Reo ve patronuna bırakacağız. Ana film için hazır mısınız?"

"Oh evet. Crème brûlée var. Tükenmesin diye biraz sakladım. Bu görüşmenin benimkini yememe yetecek kadar kalori aldıracağına güveniyorum."

"O zaman ona ilk atışı sen yap." "Hot dog! Kötü polis mi?"

"Hayır, Peabody."

"Lanet olsun." Peabody'nin yüzü düştü. "Onu yumuşatmamı istiyorsun, böylece öldürmek için içeri girebilirsin."

"Güçlü yanlarımıza sadık kalalım ve bu piçi çivileyelim." "O zaman crème brûlée."

"O zaman crème brûlée."

Peabody önce tek başına girdi. Verileri kayda geçirirken biraz korkmuş görünmeye çalıştı.

"Teğmen Dallas birkaç dakika içinde burada olacak. Size içecek bir şeyler getireyim mi, Bay Steinburger?"

"Bu rezalet için bir açıklamadan başka bir şey istemiyorum. Sadece komutanınızla değil, emniyet müdürü ve belediye başkanıyla da konuşacağım."

"Evet, efendim. İfadelerinizde bazı tutarsızlıklar olduğunu bilmenizi isterim. Teğmenin... bunun iki ayağıyla birden atlamak gibi görünebileceğinin farkındayım, ama bu tutarsızlıklar var."

"Sen neden bahsediyorsun?" Elini masaya vurdu. "Açık konuş."

"Özellikle Valerie Xaviar ile konuştuk. Şimdi Julian'ı ve sizi, kurban çıktıktan bir süre sonra tiyatrodan çıkarken gördüğünü ve ona kurbanın kaza geçirdiğini söylediğinizi belirtiyor. Cesedin bulunmasından önce. Yani..."

"Ve onun sözünü benimkine tercih mi ediyorsun?"

"Üzgünüm efendim, ama o oldukça özel biriydi. Bir de onun hesabına aktardığınız 50 bin var. Ve sahte bir isim altında bir hesabınız olduğu gerçeği. Um ..." Peabody sanki ismi arıyormuş gibi dosyalara baktı. "B.B. Joel."

"Bunu mahremiyet için yapıyorum ve Valerie bir ikramiye kazanmıştı.

Gerçi şimdi bu konuyu yeniden düşünüyorum."

"Evet, efendim. Ayrıca A. A. Asner'in öldürüldüğü gece dışarı çıktığınızdan da bahsetti."

"Yanılıyor."

"Bize bu bilgiyi vermekte isteksizdi. Teğmen ona inanıyor. Özellikle de bu gece Julian Cross'un karıştığı olaydan sonra."

"Ne olayı? Açık konuş." Bu kez yumruğunu masaya vurdu. "Senin de çok iyi bildiğin gibi, bu akşam bir arkadaşıyla yemek yiyordum. Öğleden sonra stüdyodan ayrıldığımdan beri Julian'ı görmedim."

"Ama dün gece onu görmeye gittiniz." Steinburger tereddüt edince Peabody hafifçe bastırdı. "Otel güvenliğinde olmalıydın. Ona bir şişe şarap götürdün."

"Arkadaş istedi. Akşamı yalnız geçirmek istemedi. Ben de bir şişe şarap aldım. Ve içmesi gerekenden daha fazla içtiği için bir kadehle sınırladım. Kendinde değildi."

Benimle oynuyor, diye düşündü Peabody ve kalorilerinin yandığını hissetti. "Bu gece aynı şaraptan iki ya da daha fazla kadeh içti ve henüz bilinmeyen bir miktarda Somnipoton aldı."

"Aman Tanrım. O iyi mi? Hastanede mi? Bilmeliydim, olabileceğini bilmeliydim ..."

"Kendine zarar vermeye çalışmasından mı korktunuz?"

Steinburger başını salladı, başka tarafa baktı.

Gözlem'de Roarke kendi kadehindeki şarabı yudumluyordu.

Eve, "Burada alkol içmemen gerekiyor," dedi.

Onu.

"Tutuklayın beni. Ama önce şunu bitireyim. İçeri girmiyor musun?"

"Onu bir flüt gibi alıyor. Onu manipüle ettiğini, gösteriyi yönettiğini, ölü ya da diri Julian'ın suçu üstlenmesi için her şeyi ayarladığını düşünüyor. Ama ipler onun elinde. İşini çok iyi yapıyor."

"Şarap mı?" Roarke şişeyi kaldırarak, "Şarap," dedi.

"Hayır. Tanrım." Sonra onun bardağını aldı ve bir yudum içti. "Oldukça iyi bir şey. Onu biraz daha oyalamasına izin vereceğim. Eve gittiğimizde bir şişe daha açıp yarı sarhoş seks yapmak ister misin?"

"Uyanık olduğum her an başka bir şey düşünmüyorum."

Peabody'nin çalışmasını izlerken kolunu onun omuzlarına doladı.

"Efendim," dedi Peabody, gözlerinden dürüstlük fışkırıyordu, "sizinle açık konuşmak zorundayım. Başınız büyük belada. Çelişkili ifadeler, para ve- şey. Söylemek istediğim, eğer bir şey biliyorsanız, şimdi bize söylemenin tam zamanı. Bana. Teğmen ateş püskürüyor."

"O zaman sakinleşmeli! Bir arkadaşıma sırtımı dönmemi mi bekliyorsun? Benim desteğime güvenen birine?"

"Belki o arkadaşın yardıma ihtiyacı vardır. Eğer başaramayacaksa belki de yardım alması gerekiyordur, Bay Steinburger. Durum pek iyi görünmüyor. Julian komada ve doktorlar komadan çıkamayabileceğini söylüyor."

"Tanrım. Tanrım."

"Burada elimden geleni yapmama izin verin. Şansım varken."

"Julian." Eliyle ağzını kapattı. "Zavallı Julian. Onu bu gece yalnız bırakmamalıydım. İyi olacağını, dinlenmek için zaman istediğini söyledi. K.T. yüzünden çok üzgündü. Bu onun hatası değildi, Dedektif Peabody. Anlamalısınız, bu bir kazaydı."

"Neydi?"

"Açıklamama izin verin." Nefesini içine çekti. "Ne olduğunu açıklayayım. Julian tiyatroya geri dönmeyince endişelendim. K.T.'yle aralarının bozuk olduğunu ve ikisinin de içki içtiğini biliyordum. Çatıya çıktım."

"Neden çatı?"

"K.T.'nin bağımlısı olduğu o lanet otları içmeye gittiği yer. Oraya vardığımda... Çok geçti." Masanın öbür ucuna uzandı. "Yüzüstü yüzüyordu ve Julian şoktaydı. Havuz eteğindeki kanı temizliyordu ve zar zor konuşabiliyordu."

"Çatıya çıktığınızda yüzüstü havuzda mıydı?"

"Evet. Evet."

"Ve onu çıkarmaya çalışmadınız mı?"

"Artık çok geçti. O ölmüştü."

"Nereden biliyorsun?"

"Julian söyledi. Kızın düştüğünü söyledi. Tartışmışlar, boğuşmuşlar ve kız düşmüş. Onu kaldırmaya çalışırken bayılmış. Bayıldığını sanmış ve kendine geldiğinde kız havuzda ölü bulunmuş. Korkarım ki şoktayken, etki altındayken, onu havuza sürükledi. Bunu örtbas etmeye çalıştı. Net bir şekilde hatırlayamıyordu, görüyorsunuz."

"O zaman ne yaptın?"

"Onu aşıya götürdüm. Kimseyle k o n u Ő a c a k halde değildi. Kanepede sızıp kalmıştı."

"Yardım istemeye gitmedin."

"İhtiyaç duyulan Şey benim yardımımıdı, Dedektif. Julian'ı korumak istedim. Benim korumama ihtiya ı vardı. Artık çok geçti.

K.T. Bu bir kazaydı, Dedektif Peabody."

"Ayrıntıları açıklığa kavuőturalım ki Dallas'a bunu a ıklayabilelim. Julian'ı çatıya kadar takip ettin.

K.T. Havuz alanında, kubbenin altında, değil mi?"

"Evet, evet."

"Kubbe kapalıydı."

"Evet, tabii ki. Ekim ayındayız. Tüm alan K.T.'nin Őıfalı otları kokuyordu. Mide bulandırıcıydı."

"Sanırım kubbeyi a mayı düőünmediniz."

"Connie sonbahar ve kış aylarında kapalı olmasını tercih ediyor. Her sabah yüzüyor."

"Bakın, bu da başka bir tutarsızlık. Kubbe açılmış, sonra tekrar kapatılmış. Ama mesele Şu ki, mekanizma arızalı. Tam olarak kapanmıyor. Ceset bulunduktan sonra da tam olarak kapanmamış. Ve kubbede hiç duman kokusu yoktu. Havalandırılmıştı."

"Belki ben a mışımdır. Ben de Őoktaydım, anlarsınız ya."

"Elbette. Peki kubbeyi a tın mı?"

"Şimdi düşünüyorum da, evet yaptım. Koku korkunçtu. Temiz havaya ihtiya ım vardı."

"Ne zaman açtınız? K.T. Harris'in bilinçsiz bedenini tur havuzuna s r klemeden önce mi, sonra mı?"

"Oh, kes Şunu." Eve avucuna bir yumruk indirdi. "Bu benim iőaretim."

Eve Gözlem'den çıkıp Görüşme'ye girdi.

"Dallas, Teğmen Eve, görüşmeye giriyoruz. Dumanı bastırmalıydın Joel ve Harris'i sürükleme yerine kaldırmalıydın. Oraya vardığında Harris'in zaten yüzüstü y zdg n  s ylememeliydın."

Eve masanın üzerine bir kutu koydu ve Steinburger'a bir bakış fırlattı. "Birincisi, onu dışarı çıkarmak, hayata döndürmek için hiçbir girişimde bulunmamış olman gerçekten kötü görünüyor. İkincisi, bu senin zamanlamayı bozuyor. Julian'ın onu içeri sürüklediği iddiasından sonra dışarı çıksaydın, bar bezini almaya gitseydin, geri gelseydin, belirttiğin gibi kanı yıkamaya başlasaydın, o yüzüyor olmazdı. Akciğerler suyla dolduğunda ceset önce batardı. Sünger gibidirler. Ceset tekrar yüzeye çıkmadan önce gazların ve tüm o kötü şeylerin dışarı atılması biraz zaman alır.

"Eklendi," dedi ve masanın üzerine bir kayıt bıraktı. "Bunu kasana koymak yerine yok etmeliydin. Onu öldürdükten sonra çantasından çıkardın. Sanırım medyadan uzak tutmak istedin, evet, ama izlemek de istedin. Sapık."

K.T.'nin 'link'ini masaya bıraktı. "Bunu da Asner'ın evinden -onu öldürdükten sonra aldığınız- çeşitli elektronik eşyalarla birlikte aldınız ve daha sonra attınız. "Ödünç aldığın tekneyi, zamanı ve koordinatları biliyoruz. Dalgıçlar yarın daha fazlasını bulacaklarını umuyorlar. Su polislerini meşgul ediyorsun."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, inan bana. Aklınıza gelen her şeyi umutsuzca duvara fırlatıyor, bir şeylerin, herhangi bir şeyin yapışmasını umuyorsunuz."

"Sıkışmış Joel. Ayrıca kullanışlı geçiş anahtarlarından birini kullanarak Harris'in uyku ilacı reçetesini de almışsın. Asner'ın cesedinden aldığın araç kodunu da saklamışsın. Seni yakaladık, Joel. Bütün bunları açıklamanın bir yolu yok."

Kodların ve kaydırma kartlarının bulunduğu çantanın tamamını masanın üzerine bıraktı.

"Ve dün gece Julian'ı odadan dışarı gönderdin, ona özenle getirdiğin şaraba hapları ekledin, mantarını kapattın ve kaldırdın. Böylece bu gece iyi bir çocuk olacak ve senin emirlerine uyacaktı. Jakuzili küvetinde birkaç kadeh şarap içsin. Boğulmasının ironisi iyi olurdu.

medya ve komplo işinize ekleyin. Onu öldürdüğü için suçluluk duyduğundan kendini öldürdü."

Steinburger şifre ve kart yığınınına bakmaya devam etti. Boğazından saç çizgisine kadar öfkeli bir kızarıklık oluştu. "Evime girdiniz."

"Evet. Ev, ofis, araba ve Kaliforniya polisleri de orada aynı şeyi yapıyor. Tekneye, römorklara, evlere, ofislere erişiminiz vardı."

"Elbette erişimim var. Gitmem gereken yere gitme hakkım var. Kim olduğumu anlıyor musun?"

"Mükemmel. Sen bir katilsin. Oh, ama bu gece çeteye katkıda bulunmadın. Julian, Peabody'nin belirttiğinden çok daha iyi durumda."

"Durumunu biraz abarttım." "Bize her şeyi anlattı. Valerie de öyle."

"Julian yaptıklarını örtbas etmek için her şeyi söyler ve Valerie de onun için yalan söylüyor. Ona aşık."

"Ben öyle düşünmüyorum. Hayır, Valerie senin için yalan söyledi, çünkü hırslı ve biraz da açgözlü. Julian ona yapmasını söylediğin şeyi yaptı çünkü sana bir babaya güvenir gibi güveniyor. Ve sen, Joel, cinayet senin için ikinci doğa. Julian, üniversiteden ev arkadaşın Bryson Kane ile başlayan uzun bir çizginin sadece sonuncusu olabilirdi."

Onun arkasından yürüdü, kulağına doğru eğildi. "Ve her biri için seni alaşağı edeceğiz. Tanrı şahidim olsun."

"Hiçbir şeyiniz yok."

"Kane senin üniversiteyi satın almandan bıktı. Ve canına tak ettiği, daha fazla işbirliği yapmadığı için merdivenlerden yuvarlandı ve boynu kırıldı." Kane'in cesedinin olay yeri fotoğrafını çıkarıp masanın üzerine fırlattı.

"Yaşlı, zengin ve nefes alan Marlin Dressler istediğin para ve gücün önünde duruyor ve belki de torununun torunuyla evlenmene gerektiği kadar hevesli değildi."

Sırayla Dressler'in fotoğrafını fırlattı. "Bir uçurumdan aşağı itmek bunu halleder.

"Angelica Caulfield, hamile, peşini bırakmıyor, zengin ve aynı zamanda hamile olan karınıza söylemekle tehdit ediyor." Eve, Caulfield'in fotoğrafını diğerlerine ekledi. "Julian Haçı tedavisi diyebileceğimiz bir tedavi gördü, ama onda işe yaradı.

"Devam edebilirim, hem de sonuna kadar. Medya seni çarmıha gerecek. Ortağım ve ben seni sona erdirdiğin her hayat için bir kafese kapatırken ben de onlara çekiç ve çivileri uzatacağım."

"Kime inanacaklarını sanıyorsun? Ben sektördeki en güçlü adamım. Sen sadece parayla evlenmiş bir polissin."

"Haklısın. Ben sadece bir polisim."

"Sana yardım etmeye çalıştım," dedi Peabody, şimdi gözlerinde keder vardı. "Öldürüldüğün gece seni Asner'in ofisine girerken gören bir tanığımız var."

"Yalan söylüyorsun. Kimse beni görmedi."

Peabody başını salladı. "Bazen insanlar geç saatlere kadar çalışır."

"Eğer birilerinin ucuz bir avukatın ya da adi bir kefilin sözünü benimkine tercih edeceğini düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz."

"Asner'in katındaki diğer ofislerin kimde olduğunu nereden biliyorsun?" Eve ona sordu. "Oops! Sen oradaydın, Joel. O kattaydın çünkü Asner'la temasa geçtin ve onunla ofisinde buluşmayı ayarladın. Sen onunla temasa geçtiğinde yanında biri vardı. Onun da ifadesini aldım. Onunla temasa geçtin, buluşmayı ayarladın, sonra da onu öldürdün."

"Bu çok saçma. Ben... onunla konuşmaya gittim çünkü K.T. bana onu işe aldığını söyledi. Ben sadece onunla konuşmaya gittim, toplayabileceği verileri geri almak için."

"O da çoktan ölmüş müydü?" "Hayır. Evet. Evet."

"Hayır mı? Evet mi? Baskı altında düşünmek zor, değil mi? Her şey üzerinize gelirken düşünmek zor. Genelde daha fazla zamanınız, daha fazla alanınız olur. İşleri daha iyi planlarsın. Kuşu düşündüğün kadar iyi temizlememişsin."

Eve bir yalanın diğeri hak ettiğini düşündü. Peabody'nin hayali zekâsına neden hayali bir parmak izi eklemesin?

"Bana saldırdı. Nefsi müdafaaydı. Ben sadece o üzerime geldiğinde kendimi korudum."

"Yerdeyken beynini dağıtmak mı? Hiç sanmıyorum. Jüri de öyle düşünmeyecek. Onu öldüresiye dövdünüz," dedi Eve eğilerek. "Sonra dosyalarını, elektronik cihazlarını, 'link'ini aldınız - ve onunla kurduğunuz bağlantı orada olacak. EDD'nin yapabildikleri inanılmaz. Ve arkadaşınızın teknesini çaldınız, dışarı çıkardınız, her şeyi attınız. Arkadaşın Violet mi? Caulfield'in öldüğü gece senin yanında olduğunu ve bunu ondan senin istediğini söyledi."

"Bu çok saçma. Vi sadece beyazperdede rol alabildiği için bana kızgın. Tanıdığım her bitik aktrisin kariyerini desteklemekte zorlanıyorum."

"Sesi kızgın gelmedi, değil mi Peabody?"

"Tam tersi. Size gerçekten çok düşkün Bay Steinburger. O magazin danışmanını işe alabilmesi için ona ödeme yaparak verdiğiniz ara için gerçekten minnettar. Karınıza büyük bir partiyle sürpriz yapmak istemenizin çok hoş olduğunu düşündü. Demek istediğim, bu yüzden ondan seni korumasını istediğine gerçekten inanıyordu, bu yüzden onunla ve danışmanla birlikte olduğun konusunda yalan söylemekten memnundu.

-Angelica Caulfield'ı öldürdüğün gece."

"Mazeretlerin yıkılıyor, Joel. Violet'in, Valerie'nin. Elli bin rüşvet parası da kayıtlara geçti. Elektronik cihazlar nehirden geliyor. Ayrıca sahilden de. Artık Pearlman'ın kayıtları da elimizde. Ona komplo kurup intiharını tezgahladığınızdan beri teknoloji ilerledi. Kaymağını yediğin paraları senin özel hesabına kadar takip ediyoruz."

"Angelica nevrotik, mutsuz, uyuşturucu ve alkolden hoşlanan bir kadındı. Pearlman zayıf ve açgözlüydü."

"Tüm bunlar doğru olabilir ama ikisi de kendi kendini feshetmedi. Onlardan kurtuldunuz, tıpkı meraklı bir paparazziden, fazla yapışkan olan genç bir asistandan, eski bir eşten kurtulduğunuz gibi.

Belki de yanlış düğmelere bastım. Skorbordunda dokuz tane var Joel ve daha fazlasını arayacağım. Eğer oradalarsa, onları bulacağım."

"Hiçbir şey bulamayacaksın." Uzandı, kravatını hafifçe gevşetti. "Bulacak bir şey yok."

"Belki, belki de değil. Ama sen bittin. Sen bittin."

"Senin yaşadığından daha uzun süredir bu işin içindeyim! Hayal edebileceğinden çok daha fazla gücüm, nüfuzum var. Seni ezip geçeceğim."

"Bittin," diye tekrarladı, adamın renginin yeniden yükselmesini izlerken. "Sen bittin. Beklenmedik zekâlar, özensiz cinayet silahı silme, bu gece beceriksizce işlenmiş bir cinayet, Julian her şeyi ortaya dökmek için hayattayken."

Eve yarım bir kahkaha attı, kalçasını masaya dayadı - her hareketinde saygısızlık ve hafif bir küçümseme vardı.

"Ve sen de Nadine'e söylenmek zorundaydın. Bu arada Harris'in bitkilerine eklenen pis kokulu zoner hakkında bir dinleme cihazı takıyordu. Bu da sakladığımız küçük detaylardan biriydi.

"Kendini beğenmişsin. Uzun süre cinayetten paçayı kurtarınca kendine aşırı güvenmeye başladın. İki gün içinde iki cinayet işledikten sonra üçüncüsünü işlemek? Kimse kurnaz bir Hollywood tipinden bunu başarmasını bekleyemez."

"Bunu asla kanıtlayamayacaksın."

"Yapacağım. Hepsini." Şifrelerin olduğu çantayı havaya kaldırdı. "Bu mu? Aptalca. Biz senden daha zekiyiz, Joel. Buna kadar ne kadar zeki olduğumuzu bilmiyordum."

Adam ayağa kalktı ve ona doğru hamle yapmaya başladı. Kadın bir parmak şıklatmasıyla ayağa kalktı.

"Hadi," diye davet etti. "Bir atış yapın. Karışıma bir memura saldırmayı da ekleyeceğiz. Hiç umurumda değil."

"Seni ben yaratırdım." Titredi - korkudan değil, Eve gördü. Öfkeden. "Bu prodüksiyonla seni yaratabilirdim. Gezegendeki ya da gezegen dışındaki en ünlü kadınlardan biri olurdun. Tarihlerinin en beğenilen polis kadını."

"Teşekkür ederim. Ama ben sadece bir polisim ve bu yeterince iyi. Asner'ı öldürmek iyi hissettirdi, değil mi? Yeterince sık fiziksel müdahalede bulunamıyorsun, değil mi? Vuruş, kan, serbest bırakma. Onun gücü."

"Kimse bana hayır diyemez." Bir elini havada gezdirdi, yumruk yaptı ve masaya vurdu. "Ona Marlo ve Matthew hakkında, benim hakkımda topladığı her şeyi bana vermesini söyledim. O da reddetti. Ani bir vicdan azabı mı, hepsini polise mi götüreceksin?"

Yumruk tekrar çarptı, tekrar. "Kiminle uğraştığını sanıyordun? Daha fazla para için bana şantaj yapabileceğini mi düşündün? Aptal mı? O aptaldı. Aptal olan oydu."

"Yani onu öldüresiye dövdün."

"Kendimi korudum. İtibarımı. Bu hayatımı savunmakla aynı şey."

"K.T.'nin de gitmesi gerekiyordu. Aynı sebepten."

"Onu ben yarattım. Ne sadakati, ne minneti, ne de saygısı vardı. Yapılması gerekeni yaptım ve hepsi bu kadar."

"Sonu değil. Julian'ı suçu üstlenmesi için tuzağa düşürdün."

"O bir aptal. Yetenekli ama aptal. Ve zayıf. Eninde sonunda sana gidecekti. Güçlü kalamazdı. Kendini ve beni mahvederdi. Ölmesi daha iyi olurdu."

"Yani ona bir iyilik yapıyordun."

İğrenme su yüzüne çıktı, sesine bulaştı. "Nasıl olduğu söylenmeden ölemezdi bile. Kendimi, yatırımımı, itibarımı korudum. Hayatımın yarısından fazlası için inşa ettiğim bir itibar. Buna hakkım vardı."

"Hayır, yapmadın. Ve bu iş burada biter."

"Gücün sorumluluğu ve ayrıcalığı vardır. Bunu bilecek bir adamla evlendin."

"Gerçek güç hakkında senin asla bilemeyeceğin kadar çok şey bilen bir adamla evlendim."

"Size söyleyecek başka bir şeyim yok. Bundan sonra sizinle avukatlarım ilgilenecek."

"Bana uyar." Kanıt torbalarını getirdiği kutuya geri koymaya başladı. "Avukatlara birinci ve ikinci dereceden birden fazla cinayetle suçlandığınızı söylemeyi unutmayın ve medyanın kızartmasına hazır olun."

Eve şimdi gülümsedi. "Artık yepyeni bir tür ünlü olacaksın ama yeni statün seni VIP salonuna sokmayacak."

"Devam et ve avukatlarıyla temasa geçmesini sağla, Peabody, sonra onu gece için bir hücreye koy ve git krem bruleni al."

"Bu büyük bir evet, efendim."

Eve dışarı çıktı ve kutuyu Kanıt'a geri götürmek üzere bekleyen memura uzattı. Roarke onu karşılamak için aşağı inerken gülümsedi.

"Gerçekten itiraf edeceğini düşünmemiştim."

"Kendine engel olamadı. Tüm bu isimler, veriler, kanıtlar ona çok hızlı geldi. Bu onu korkuttu ve o korkmamalı. Ben de onu aptal ve zayıf gösterdim, bu da kabul edilemez bir durum. Cinayet ona kendini güçlü hissettirir. Güçlü hissetmeye ihtiyacı vardı."

"Büyük bir elektrik kesintisi yaşamak üzere olduğunu söyleyebilirim."

"Oh, evet. Biliyor musun?" Ceketini aldığı ofisine doğru yürüdüler. "İki cinayeti ve bir teşebbüsü kapattık ve yedi cinayet davasını daha kapatma yolundayız. Ve kimse yüzüme yumruk atmaya, beni bıçaklamaya, sersemletmeye ya da havaya uçurmaya çalışmadı. Sanırım bu bir rekor."

"İçerisi bir an için riskli görünüyordu."

Dışarı çıktıklarında bir pfft sesi çıkardı. "Tek bir atış bile yapamazdı. Ayrıca bütün bir gün boyunca botlarıma kusmuk ya da kan bulaşmasını önledim."

"Belli ki kutlama yapmamız gerekiyor." Roarke yürürken bir elini onun sırtında gezdirdi. "Yarı sarhoş seks mi?"

"Benim için çalışıyor."

Eve doğru giderken ve yarı sarhoş bir halde seks yaparken Eve, hikayenin geri kalanını anlatması için Nadine ile iletişime geçti.

Adil görünüyordu.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

